

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

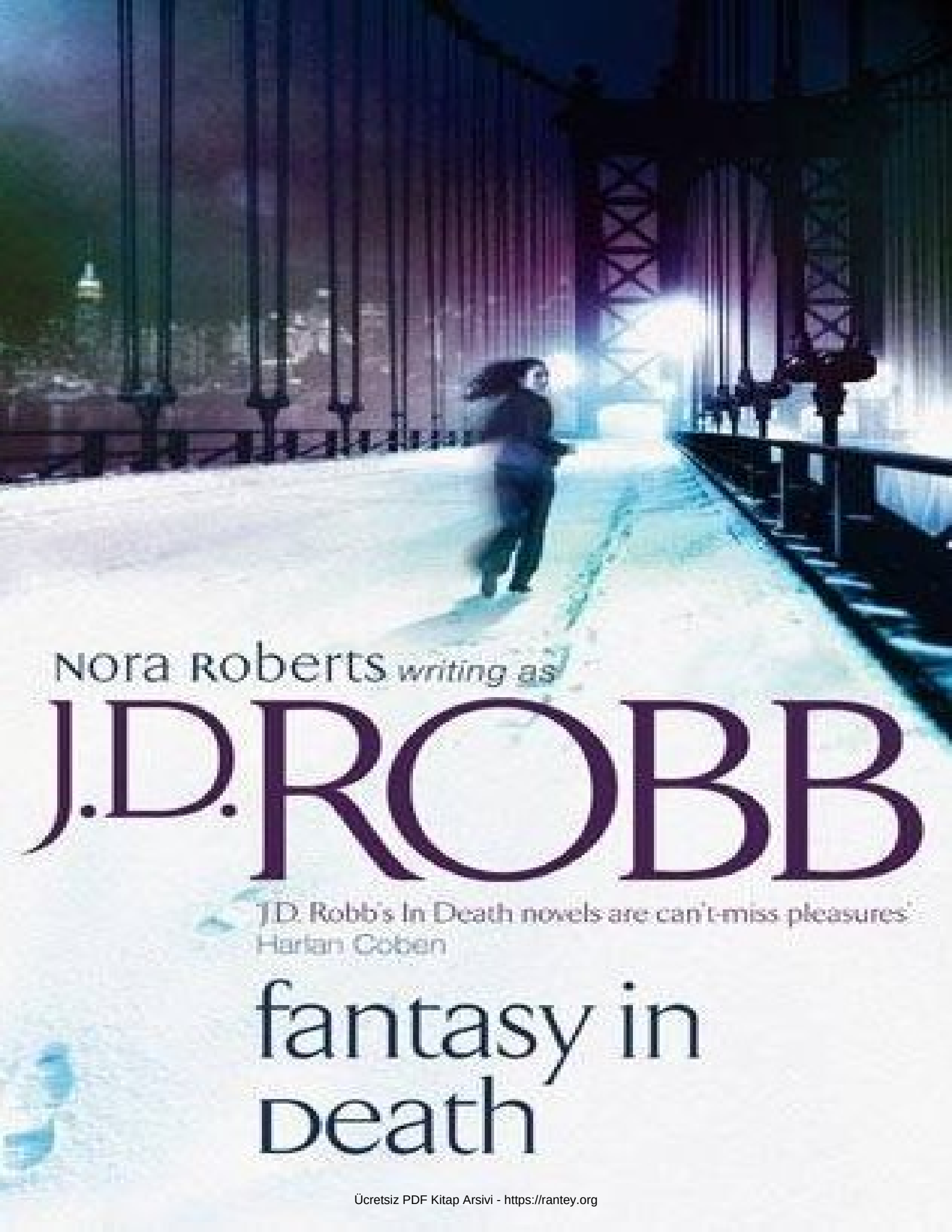
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Nora Roberts *writing as*

J.D. ROBB

J.D. Robb's In Death novels are can't-miss pleasures!
Harlan Coben

fantasy in Death

Bölüm 1

Şimşek kılıçları gökyüzünün yaralı kalkanında ölümcül bir şekilde kesilip saplanırken, Bart Minnock son kez ıslık çalarak evine doğru yola çıktı. Şiddetli yağmura rağmen, Bart'ın ruh hali, kapıcısına hızlı bir selam verirken neşeli melodisiyle birlikte zıpladı.

"Nasıl gidiyor, Bay Minnock?"

"Yükseliyor, Jackie. Şehir dışına doğru gidiyor." "Bana sorarsanız bu yağmur da aynı şeyi yapabilir."

"Ne yağmuru?" Bart gülerek sıırıslıklam olmuş kızaklarla asansöre doğru ilerledi.

Manhattan adasında gök gürültüsü patlıyor, öğle vakti yolcular girişimci kaldırım işportacılarından aldıkları pahalı şemsiyelerin altında somurtuyor ve minibüsler ıslak duvarlar kusuyordu. Ama Bart'ın dünyasında güneş altın ışınlarıyla parlıyordu.

Seksi CeeCee'yle ateşli bir randevusu vardı ve bu, yirmi dört yaşına kadar utanç verici bir şekilde bakire kalmış, kendi kendini inek ilan eden biri için hiç de küçümsenecek bir şey değildi.

Beş yıl sonra ve büyük ölçüde U- Play'in başarısı sayesinde, hevesli kadınlar arasından istediğini seçebiliyordu - hevesli olanlar çoğunlukla şirketinin yarattığı para ve medya sayesinde olsa bile.

Aldırmadı.

Özellikle yakışıklı olmadığını biliyor ve romantik durumlarda kendi beceriksizliğini kabul ediyordu. (Seksi olanlar hariç CeeCee.) Sanattan ya da edebiyattan anlamazdı, iyi bir şarapla bir şişe ev birasını ayırt edemezdi. Bildiği tek şey bilgisayarlar, oyunlar ve teknoloji.

Yine de CeeCee farklıydı, diye düşündü şehir merkezinin dört yıldızlı manzarasına sahip üç katlı dairesinin kilitlerini ve güvenliğini kapatırken. Oyun oynamayı seviyordu ve eski şaraplar ya da sanat galerileri umurunda değildi.

Ama tatlı ve seksi CeeCee ile geçirdiği akşam bile ıslık çalmasının ya da kapı kilitlerini sıfırlarken yüzünde beliren kocaman, parlak sırıtışın nedeni değildi.

Çantasında Fantastical'ın en son sürümü vardı ve test edene, oynayana, onaylayana kadar hepsi onun olacaktı.

Şirket içi dahili telefonu onu neşeli bir şekilde Evine hoş geldin Bart diye selamladı ve sunucu droidi - Prenses Leia'yı taklit etmek için özel olarak yapılmış, klasik Star Wars, köle kız modu (bir inekti, ama yine de bir erkekti) - ona Kırılmış buzlu portakallı gazoz. "Bugün eve

erken geldin."

"Sanal odada yapmam gereken bazı işler var."

"Çok fazla çalışma. CeeCee'nin dairesine zamanında varmak için iki saat on iki dakika içinde yola çıkman gerekiyor. Yolda çiçek almanız planlanıyor. Gece kalacak mısınız?"

"Planımız bu."

"Keyfini çıkarın. Ayakkabılarınız çok ıslak. Size yeni bir çift getirmemi ister misiniz?"

"Hayır, sorun değil. Yukarı çıkarken biraz alırım."

"Unutma," dedi hızlı Leia sırtışıyla.
onu hep gıdıklardı. "Sana bir hatırlatma yapayım mı?
randevunuz kalkış saatine yaklaştı mı?"

Evrak çantasını bir kenara bıraktı, sürekli gözlerinin içine düşen açık kahverengi saçlarını geriye doğru salladı. "Sorun değil. Holo'da bir vızıltı ayarlayacağım. Sen de bu gece için kendini kapatabilirsin."

"Pekâlâ. Bana ihtiyacın olursa buradayım."

Normalde, kişisel Leia'sını biraz konuşma pratiği için kullanırdı, belki de onu
Günün yorgunluğunu atarken ve mevcut projeler hakkında konuşurken ona eşlik etti. Bart'a göre bir droid gibisi yoktu. Asla yargılamazlardı, tabii siz onları programladım.

Ama Fantastical onu çağırdı. Evrak çantasını açtı, diski çıkardı ve merdivenlerden çıkarken ona dostça bir öpücük verdi.

Mekânlarını kendi hevesine ve zevkine göre dekore etmişti, bu yüzden oyuncaklar boldu. Videolardan ve oyunlardan aksesuarlar, silahlar, kostümler ve sanat eserleri, her kattaki her odanın çeşitli oyun sistemleriyle donatılmasıyla dekor ve eğlence olarak hizmet etti, video sistemleri, ekranlar ve comps.

Bart için bu, gerçekleşmiş bir rüyaydı. Çalışırken büyük bir e-oyun odasında yaşıyordu.

İkinci kattaki ofisi, The Valiant filmindeki galaktik savaş gemisinin köprüsünün ölçekli bir kopyasıydı.

aynı isim. Video için oyun diskleri üzerinde yaptığı çalışma, yeni kurulan U-Play'e gerçek başlangıcını vermişti.

Ayakkabılarını değiştirmeyi ya da ıslak gömleğini değiştirmeyi unuttu ve doğruca üçüncü kata çıktı.

Sanal odanın güvenliği için parmak izi, ses izi ve retina taraması gerekiyordu. Aşırıya kaçtığını biliyordu ama bu şekilde daha eğlenceliydi ve eğlence her zaman oyunun adıydı. Burayı arkadaşları ve misafirleri için düzenli olarak açıyor olabilirdi ama süper casusluk yönlerinin yerinde olmasını seviyordu.

İçeri girdiğinde onları yeniden etkinleştirdi, sonra da tüm dış iletişimleri kapattı. Bir saat boyunca -tamam belki doksan dakika- oynamaya niyetliydi, kesinti istemiyordu.

Bart'a göre oyun oynamanın tüm amacı kendini fanteziye, rekabete ya da sadece eğlenceye kaptırmaktı. Ve Fantastical bu kendini kaptırmayı 1960 ortalarında piyasada olanın birkaç adım ötesine taşıyacaktı.

En son ayarlamalar ve geliştirmeler işe yaradıysa, oyuncunun içindeki iş adamı ona hatırlattı.

"Çalışacaklar. Sonuna kadar mag olacak," diye mırıldandı diski takıp başlatma işlemini gerçekleştirirken. Bir kez daha önce ses izini, sonra da şifresini kullandı. Yeni versiyon tamamen çok gizliydi. O ve ortakları U-Sadece ineklerle oynayın. Oyun alanındaki acımasız işleri çok iyi anlıyordu ve aslında kurumsal casusluk bir tür acele.

O bir oyuncuydu, diye düşündü. Sadece oyunlarda değil, oyun işinde de. U-Play'in başarısı O ve arkadaşları, ortağı, hakkında konuştukları, hayal ettikleri, uğruna çalıştıkları her şey.

Fantastical'la birlikte, her şeyi tekmeleyecekler ve -inşallah-büyük oyuncular haline gelecekler.

Senaryoya, favoriye ve seviyeye çoktan karar vermişti. Bu fantezi üzerinde çalışmış, çalışmış, rafine etmiş ve geliştirme sırasında unsurlarını sayısız kez yeniden işlemişti ve şimdi K2BK kod adını verdiği oyun için hazırды. Tehlike altındaki Gort gezegeninde kuşatılmış Juno krallığının kötü güçleriyle savaşıran hırpalanmış ve alaycı kahraman rolünü üstlenecekti.

Sanal odanın aynalı duvarları onu yansıtırken, ışık dönmeye ve kararmaya başladı; nemli ve buruşuk haki pantolonuyla Kaptan Zee'nin tişörtü, ıslak kızakları savaşçı kralın yaralı savaş teçhizatına ve botlarına dönüştü.

Elinde kılıcın kabzasını ve ağırlığını hissetti. Ve o telaş, evet, kahramanın vücut bulmuş halinin ve gelecek savaşın o yeni telaşı.

Mükemmel, diye düşündü. Excellente primo. Savaşın dumanını ve çoktan dökülmüş kanı gördüğü gibi kokusunu da alabiliyordu. Uzandı, pazularının çıkıntısını, eski bir yara izinin buruşukluğunu hissetti.

Vücudundaki sancılar ve ağrılar, zar zor iyileşen yaralardan, ömür boyu süren bir savaştan bahsediyordu.

En iyisi, kendini güçlü, cesur, atılgan hissetti. Bitkin, yaralı ve sayısız halkını savaşa götürmek üzere olan cesur savaşçı krala dönüştü.

Bir savaş çığlığı attı -çünkü atabiliyordu- ve sesinin gücünün havayı sarstığını duydu.

Tamamen sarsıldı.

Bir tutam sakal yüzünü kaplıyor, bir tutam saç boynunu ve omuzlarını gıdıklıyordu.

O Tor'du, savaşçıydı, koruyucuydu ve haklı olarak Juno'nun Kralıydı.

Savaş atına bindi -ikinci denemesinde, ki bu hiç de fena değildi- ve savaşa daldı. Arkadaşlarının çığlıklarını duydu. Kılıçlar çarpışıyor ve ateş mızrakları ölüm kusuyordu. Sevgili Juno'su yanıyordu, bu yüzden kan sıçrarken ve ter derisinden aşağı akarken sıraları yararak ilerledi.

Ortağı Benny'nin önerisiyle isteğe bağlı bir aşk macerası da eklemişlerdi. Kale duvarlarını cesurca savunan cesur ve güzel bir savaşçı olan kadınına ulaşmak için cepheye gidip savaşmak zorundaydı. Şeytani Lord Manx ile teke tek nihai savaş.

Geliştirme sırasında bu seviyeye sayısız kez ulaşmış, sadece bir avuç ötesine geçmişti. ölçeğin en üstündeki meydan okuma. Savaşmak, mızrak ve oktan çıkan alevlerden kaçmak, kılıç darbelerini savuşturmak beceri, zamanlama ve çeviklik gerektiriyordu - yoksa ne anlamı vardı ki?

Herhangi bir vuruş puanını düşürecek, potansiyel olarak onu aşağılayıcı bir geri çekilme ya da cesur bir ölüm. Bu sefer sadece seviyeyi geçmek değil, yeni bir rekor kırmak istiyordu.

Duman kokusu arasında dörtnala giderken, ölenlerin cesetlerinin üzerinden atlarken atı meydan okurcasına bağırdı. O At şaha kalktığında ve yine de az kalsın yerinden oynayacakken desteklendi ve tutundu.

Bu her olduğunda, Manx'la yaya olarak karşılaştı ve Manx'la yaya olarak her karşılaştığında Juno'yu, kadını ve oyunu kaybetti.

Bu sefer olmaz, diye yemin etti ve dumanı yarıp geçerken bir çığlık daha attı.

Ve orada, cesurların onu yok etmeye çalışanlarla savaştığı evin duvarları. Ve orada, Lord Manx'ın karanlık, korku dolu yüzü, masumların kanıyla kıpkırmızı olmuş kılıcı.

Kaybettikleri için, çocukluğunun cinayet ve düzenbazlıklarla lekelenmeden önceki mutlu zamanları için acı duyuyordu.

"Tuzağınız başarısız oldu," diye seslendi Bart.

"Aksi takdirde hayal kırıklığına uğrardım." Manx sıırttı, siyah gözleri ölümle parlıyordu. "Seninle burada buluşmak, seni ve soyunu bu topraklarda bitirmek her zaman dileğimdi."

"Burada ve senin kanınla bitecek."

Adamlar saldırdı; kılıçlar karşılaştı. Bart'ın drama için eklediği bir şimşek kılıçların çaprazından fıskırdı ve cızırdadı.

Bart darbenin kolundan yukarı çıktığını hissetti ve omzunda hissettiği acı, varsayılan ayarların seviyelerini düşürmek için zihnine bir not düşmesine neden oldu. Gerçekçilik önemliydi ama oyuncuların çok sıcak programladıkları için şikayet etmelerini de istemiyordu.

Bir sonraki darbeye doğru dönerek onu engelledi ve omzunda acı veren bir patlama hissetti. Neredeyse programa ara verilmesini isteyecekti ama bir darbeyi savuşturmakla o kadar meşguldü ki.

Ne olacak ki, diye düşündü vuruşunu yaparken ve neredeyse Manx'ın gardını aşarken, kazanmak için çalışmadıkça kazanmış sayılmazdın.

"Karanlık çökmeden kadının benim olacak," diye hırladı Manx.

"Seninle dans edecek-hey!" Kılıcı kaydı ve düşmanın bacağı kolunu kesti. İsabeti işaret eden hızlı bir sarsıntı yerine, acı yaktı. "Ne oluyor be? Pause-"

Ama Bart için oyun bitmişti.

Teğmen Eve Dallas şoka girmiş kapıcıya rozetini taktı ve yanından hızla geçti. Güneş ve geceki fırtınalardan arta kalan boğucu sıcaklık moralini yükseltmişti. Yanında ortağı vardı,

Peabody, solgun. "Birkaç ay önce tek yaptığın soğuktan şikayet etmekte. Şimdi de sıcaktan şikayet ediyorsun. Asla memnun." Peabody, koyu renk saçlarını küt bir kuyruk halinde geriye atmış, söylenmeye devam ediyordu. "Neden sıcaklığı ayarlayamıyorlar?"

"Kim onlar?"

"Hava durumu çalışanları. Teknolojiye sahip olmalıyız. Neden bize en azından birkaç hafta istikrarlı bir şekilde yetmişlerin ortasını vermiyorsunuz? Çok şey istemiyoruz. Roarke'a bunun üzerinde çalışmasını söyleyebilirsin."

"Evet, evrenin son yüzde onunu satın aldıktan hemen sonra ona bunu yapmasını söyleyeceğim." Asansöre bindiklerinde Eve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve neredeyse iki yıllık kocasını düşündü. Aslında o muhtemelen bir şeyler bulabilirdi. "Düzenli sıcaklıklar istiyorsan, içeride iklim kontrollü çalışacağın bir iş bul."

"Haziran'da papatyalar ve hafif esintiler olmalı." Peabody elini havada salladı. "Bunun yerine gök gürültüsü patlamaları ve öldürmek için humma alıyoruz."

"Boomer'ları seviyorum."

Peabody'nin koyu renk gözleri Eve'in köşeli yüzünü incelerken kısıldı. "Muhtemelen dün gece çok seks yapmışsındır. Neredeyse canlı gibisin."

"Kapa çenenı. Ben asla neşeli

değilim." "Neredeyse.

Neşelenmek üzeresin."

"Kıçına tekme yemenin eşiğindesin."

"Böylesi daha iyi zaten."

Kendine rağmen eğlenen Eve, uzun, zayıf gövdesini düzeltti ve kapılar hızla açıldığında asansörden dışarı çıktı.

Koridordaki ünıformalılar dikkat kesildi. "Teğmen." "Memur bey.

Elimizde ne var?"

"Kurban Bart Minnock, U-Play adamı."

"Ne oynuyorsun?"

"U-Play, efendim, bilgisayar ve holo-oyun şirketi. "U-Play Kız arkadaşı onu bu sabah bulmuş. Dün gece onu ektiğini ve kızın da gelip ona isyan yasasını okuduğunu söylüyor. Ev Droid onu içeri aldı ve buraya geldiğinde sanal odasında kilitliydi, droidin açmasını sağladı." Ünıformalı durakladı.

"Sanırım kendiniz görmek isteyeceksiniz."

"Kız arkadaşı kim?"

"CeeCee Rove. Onu içeri aldık ve yanında bir subay var. Droidi beklemeye aldık."

"Önce olay yerini alacağız."

İçeri girip etrafı taradı. İlk katta görebildikleri ona çok zengin, çok hoşgörölü bir ergen oğlanın kulüp evi gibi geldi.

Parlak, ana renkler, yapıdan çok yastık, ekran duvarları, oyunlar ve daha fazla oyun, oyuncaklar - savaş oyuncakları ağırlıklı. Bir yaşam alanından çok büyük bir oyun odası gibiydi. Mesleği göz önüne alındığında, uygun olduğunu düşündü.

"Üçüncü kat, Teğmen. Asansör var."

"Merdivenleri kullanacağız."

"Kişisel bir eğlence parkı gibi," diye yorumladı Peabody yola çıktıklarında. "McNab sevinçten ve kıskançlıktan ağlardı," diye ekledi, esas adamını düşünerek. "Söylemeliyim ki, oldukça soğuk."

"Bir çocuk gibi yaşıyor olabilir ama kapısında çok yetişkin bir güvenlik vardı." İkinci katta, ana yatak odasının başka bir oyun alanı, misafir odalarının ise bolca eğlence için donanımlı olduğunu belirleyecek kadar uzun süre dolandı. Roarke'ın evindeki bilgisayar laboratuvarının küçük bir versiyonunu andıran ama daha hayali dokunuşlar içeren bir ev ofisi vardı.

"İşi konusunda ciddiymi, " diye mırıldandı. "İşini yaşıyordu."

Merdivenlere geri döndü ve sanal odanın kapısındaki subayın yanına gitti.

"Bu kapı güvende miydi?"

"Kız arkadaşı öyle olduğunu söyledi efendim ve iletişim kapandı. Droid onaylıyor. Acil durum bypass izni var. Kayıtlar kurbanın odaya girdiğini, sonra da

on altı otuz üç. Bu sabah dokuz on sekize kadar başka bir giriş ya da giriş teşebbüsü olmadı."

"Tamam." Hem Eve hem de Peabody saha kitlerini açıp mühürlediler. "Kayda geçin," dedi ve kapıya doğru adım attı.

Pek sık şaşırırmazdı. Neredeyse bir düzine yıldır polisti ve her şeyi görmediğini bilse de -asla görmemişti- çok şey görmüştü.

Ama uzun kahverengi gözleri, gördüğü manzara karşısında kısa süreliğine genişledi. "İşte bu her gün göremeyeceğiniz bir şey."

"Adamım. Oh, adamım." Peabody keskin bir nefes

çektii. "Önyüklemeyi aklından bile geçirme."

"Bunu düşünmem gerek." Peabody sertçe yutkundu. "Bunu yapmayacağım."

Ceset, yere yayılmış kanlı havuzun içinde kolları ve bacakları yayılmış bir şekilde yatıyordu. Başı birkaç metre ötede duruyordu; filme alınmış gözleri kocaman, ağzı açıktı.

"Kurbanın başını kaybettiği söylenmeli, bu da ölüm nedeni için oldukça iyi bir tahmin. Güvenli bir sanal odada tek başına, silahsız. İlginç. Pekala, bir bakalım."

Peabody'nin tekrar yutkunduğunu duydu.

"Oyun tahtasını al, ne programladığına bak," diye emretti. "Ve tüm güvenlik disklerini ve kayıtlarını istiyorum, bina ve bu birim için."

"Bu konuda," dedi Peabody, Eve cesedin yanına giderken erteleme için minnettardı.

Kayıtlara geçmesi için, Eve parmak izlerini doğruladı. "Kurban Bu adresten Bart Minnock olarak teşhis edildi, yirmi dokuz yaşında." Bir çift mikro gözlük çıkardı. "Olay yerinde yapılan incelemeye göre, kafa tek ve güçlü bir darbeye kopmuş. Testere ya da kesik izi yok." Peabody'nin ağzından çıkan öğürme sesini duymazdan geldi. "Buna ek olarak, kurbanın sol ön kolunda altı inçlik bir yara oluşmuş. Biraz morarma var ama bu yaraların hiçbirisi ölümcül olamaz. Teyit etmek için aradım. Morris buna bayılacak," diye ekledi ve kafayı incelemek için ayağa kalktı.

"Cehennem gibi bir bıçak olmalıydı - büyük, keskin bir piç. Bu temiz başını kesmek. Arkasında çok fazla güç var. İkinci kesik de aynı silahtan gelmiş olabilir. Keskin bir darbe gibi bir şey. Savunma yarası. Morarma oldukça küçük."

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, başı ayaklarının dibindeydi. "Orada Burada bu yaralara neden olabilecek hiçbir şey yok. Elindeki malzemeye kasten ya da kazara kendi kafasını kesmiş olması mümkün değil."

"Çalıştıramıyorum," dedi Peabody ona. "Program. Disk, uygun güvenlik dizisi olmadan dışarı bile çıkmıyor. Elimdeki tek şey giriş zamanı ve programın bitiş zamanı. Otuz dakikadan biraz fazla çalışmış ve on yedide sona ermiş-on bir."

"Böylece eve geldi, neredeyse doğrudan buraya geldi, oyunu programladı. Görünüşe göre o ve kendisi 30 dakika boyunca koşmuş. Burada bir e-ekibe ve süpürücülere ihtiyacımız var. ME'nin toksin ekranını kırmızı bayrakla işaretlemesini istiyorum. Belki de Birisi ona bir şey vermiş, kendi güvenliğini atlatmasını sağlamış, bir şekilde kayıtlardan uzak tutmuş. Ayarla, sonra da droidi al. Ben kız arkadaşını alacağım."

Eve, CeeCee'yi birinci kattaki medya odasında buldu. Bukleleri patlamış güzel bir sarışın olan CeeCee geniş sandalyelerden birine oturmuştu. Bacaklarını yukarı kaldırmış ve ellerini kucağında kavuşturmuş olsa bile koltuk onu cüce gibi gösteriyordu. Gözleri -büyük, parlak ve mavi-kırmızı çerçeveliydi, şişti ve hâlâ şokun camlığını taşıyordu.

Eve başını sallayarak memuru başından savdı ve oturmak için diğer tarafa geçti. "Bayan Rove?"

"Evet. Burada kalmam gerekiyordu. Biri bağlantımı almış. Birini etiketlemeliyim, değil mi? Birini."

"Bunu size geri getireceğiz. Ben Teğmen Dallas. Neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun?"

"Birine söyledim." CeeCee belli belirsiz etrafına bakındı. "Diğer polise. Düşünüyordum da. Bart şaka mı yapıyor? Bazen böyle yapar. Şaka yapar. Rol yapmayı sever. Bunların hepsi numara mı?"

"Hayır, değil." Eve, bakışları CeeCee'ninkilerle aynı hizada olacak şekilde sandalyeyi karşısına aldı. "Dün gece onunla buluşman mı gerekiyordu?"

"Benim evimde. Saat sekizde. Akşam yemeği hazırladım. Benim evimde yemek yiyecektik çünkü yemek yapmayı severim. Yani, bazen. Ama o gelmedi."

"Ne yaptın sen?"

"Geç kalabilir. Sorun değil. Yetişir. Bazen ben de geç kalıyorum, o yüzden sorun değil. Ama gelmedi ve cevap vermedi."

"link. Ofisini de aradım ama Benny saat dördü biraz geçte evde çalışmak için ayrıldığını söyledi."

"Benny?"

"Benny Leman. Bart'la birlikte çalışıyor ve hâlâ oradaydı. Geç saatlere kadar çalışırlar, hem de çok. Bunu seviyorlar."

"Buraya ne yaptığını öğrenmek için mi geldin?"

"Hayır. Neredeyse yapıyordum. Çok sinirlendim çünkü çok fazla zahmete girdim, anlıyor musun? Yani yemek yaptım ve şarap aldım.

ve mumlar, her şey." Kesik kesik ve kekeleyerek bir nefes aldı. "Ve gelmedi ya da geç kalacağını bana haber vermedi. Unutur, sorun değil ama her zaman telefonuna cevap verir ya da gerçekten geç olmadan hatırlar. Hatırlatıcıları ayarlar. Ama çok sinirlenmiştim ve hava da fırtınalıydı. "Bu havada dışarı çıkmayacağım" diye düşünüdüm. Bu yüzden biraz şarap içtim.

Akşam yemeğimi yedim ve yattım. Siktir et."

Eve sessiz kalırken o yüzünü kapattı, biraz ağladı ve kendini salladı. "Sadece siktir et dedim, siktir et Bart, çünkü çok güzel bir akşam yemeği hazırlamıştım. Ama bu sabah, gerçekten çok öfkeliydim çünkü bana hiç gelmedi ya da ulaşmaya çalışmadı ve saat ona kadar işe gitmem gerekmiyordu, bu yüzden geldi. Tamam, sorun yok, ilk büyük kavgamızı yapacağız diye düşünüdüm çünkü birine böyle davranılmaz. Öyle değil mi?"

"Hayır. Ne zamandır görüşüyorsunuz?" "Neredeyse

altı aydır."

"Ve bu senin ilk büyük kavgan mı olacaktı? Ciddi misin?"

CeeCee gözyaşları damlamaya devam ederken bile biraz gülümsedi. "Arada bir biraz sinirleniyorum ama Bart'a kızgın kalamazsın. O çok tatlı biri. Ama bu sefer, onu yere seriyordum. Leia beni içeri aldı."

"Leia kim?"

"Oh, onun ev droidi. Onu Star Wars karakterine benzeyecek şekilde tasarlattı. Return of the Jedi'dan."

"Tamam."

"Her neyse, sanal odada olduğunu, tamamen güvende olduğunu ve telsizleri kapattığını söyledi. RAHATSIZ ETMEYİN. Sabah kayıtlarına göre, bir gün önce saat dört buçuktan beri oradaymış. Bu yüzden endişelendim. Belki de Orada hastalanmış ya da bayılmıştı, ben de onu baypas yapmaya ikna ettim."

"Bir droidi ikna mı ettin?"

"Bart birkaç ay sıkı fıkı olduktan sonra beni dinlemesi için onu programladı. Ayrıca on iki saat sınırını aşmıştı. Sonra odayı açtı ve..."

Dudakları titredi; gözleri yeniden doldu. "Nasıl olur da Gerçek mi? Önce öyle sandım ve çığlık attım. Sonra bunun bir şaka ya da bir droid olduğunu düşündüm ve neredeyse tekrar öfkeleniyordum. Sonra Bart olduğunu gördüm. Bart'tı. Ve korkunçtu."

"Ne yaptın sen?"

"Sanırım bayıldım. Ama ayaklarımın üzerinde. Bilmiyorum, bir saniyeliğine ya da bir dakikalığına her şey siyah ve girdap gibi oldu ve öyle olmadığında kaçtım." Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu kızarıırken bile. "Koşarak aşağı indim. Neredeyse düşüyordum ama aşağı indim ve dokuz-bir-bir'i aradım. Leia beni oturttu ve bana çay yaptı. Bir kaza olduğunu ve polisi beklememiz gerektiğini söyledi. Sanırım bu onun programında var. Ama bu bir kaza olamaz. Nasıl kaza olabilir? Ama öyle olmalı."

"Bart'a zarar vermek isteyecek birini tanıyor musun?"

"Kim Bart'a zarar vermek isteyebilir ki? O sadece büyük bir çocuk. Gerçekten akıllı, büyük bir çocuk."

"Peki ya aile?"

"Ailesi Kuzey Carolina'da yaşıyor. Onlara sahilde bir ev aldı çünkü U-Play çıktıktan sonra hep bir tane istiyorlardı. Oh Tanrım, oh Tanrım, ailesi! Biri onlara söylemeli."

"Ben hallederim."

"Tamam, tamam." Gözlerini sıkıca kapattı. "Güzel. Çünkü yapabileceğimi sanmıyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Peki ya sen? Eski erkek arkadaşların?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tanrım, hayır. Yani, evet, Bart'tan önce de erkek arkadaşlarım oldu ama hiç biri... Hiç öyle bir ayrılık yaşamadım. Bart'la birlikte olmadan önce özel ya da düzenli biriyle görüşmüyordum."

"Peki ya işinde? Son zamanlarda birini işten çıkarmak ya da azarlamak zorunda kaldı mı?"

"Hiç sanmıyorum." Kaşları düşünceli bir şekilde çatılırken şimdi de yanaklarını sıvazlıyordu. "Bana hiçbir şey söylemedi, ve yapardı. Sanırım. Oyun dışında yüzleşmelerden nefret ederdi. İş yerinde biriyle sorun yaşasaydı bana söylerdi, gerçekten düşünüyorum. O mutlu bir adam, biliyor musun? Diğer insanları da mutlu eder. Bu nasıl olabilir? Bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum. Siz biliyor musunuz?"

"Henüz değil."

CeeCee'ye eve kadar eşlik ettikten sonra kendi odasını tek tek dolaşmaya başladı. Çok sayıda oda olduğunu düşündü ve her biri, sakinlerinin rahatça oynayabileceği şekilde tasarlanmıştı. Geniş sandalyeler, Büyük boy kanepeler parlak renkleriyle bağırıyordu. Bart için hiçbir şey sıkıcı değildi. AutoChefs ve Friggie'lerin menüleri yine o ergen zevklerine hitap ediyordu -pizza, hamburger, köpek, cips, şeker. Gazozlar ve alkolsüz içecekler şarap ve biradan daha fazlaydı. ve içki. Hiç yasadışı madde ve sadece reçetesiz satılan en hafif kimyasal yardımcılarını buldu. Peabody içeri girdiğinde ana yatak odasındaki ilk aramasını neredeyse tamamlamıştı.

"Karşılaştığım kadarıyla kaçak yok," diye başladı Eve. "Seks oyuncakları da yok, gerçi videoda ve oyun disklerinde biraz porno var. Her yerdeki bilgisayarların çoğu şifreli ve olmayanlar sadece oyundur. Veri yok, iletişim yok."

Peabody ona, "Droid kız arkadaşının olay yerine ilk gelen polis memuruna verdiği ifadeyi doğruluyor," dedi. "Kurban ona eve döndükten sonra geceyi kapatmasını söylemiş ve droid de bunu doğruluyor.

Dokuz için otomatik uyandırma özelliği var, kurban onu daha önce çalıştırmadığı için bu özellik devreye girdi. Biraz ürkütücü."

"Nasıl?"

"Verimli. Ayrıca bir droid gibi görünmüyor. Arada sırada kekelemek gibi

Verileri işlerken boş bakışlar. Kesinlikle son teknoloji. Aslında şok ve keder hissetmediğini biliyorum ama hissetmiş gibi görünüyordu. Öyle de oldu. Birinin ailesiyle iletişime geçip geçemeyeceğini sordu. Bu aktif düşünce. Bu değil. droid gibi."

"Ya da dikkatli ve kapsamlı bir programlama. U-Play hakkında daha fazla bilgi edinelim. Bu oyunda üç seviye alamazsınız.

bir mahalle. Parayı kimin aldığını ve şirketi devralmak için

kimin sıraya girdiğini öğrenelim. Biz

ne üzerinde çalıştığını bilmem gerekiyordu. Ve kimin onun kadar iyi olduğunu."

Durakladı ve tekrar odaya baktı. "Birisi buraya girmiş, droidi atlatmış, fark edilebilir bir iz bırakmadan sanal odaya girmiş."

Bunu yapabilecek tek bir kişi tanıyordu ve o da onunla evliydi. Belki Roarke başka birini tanıyordur.

"Öncelik o diski sanal oda ünitesinden çıkarıp çalıştırmak."

"E-ekibi yolda, süpürgeciler de öyle. Üniformalılardan biri son 24 saatin tüm güvenlik disklerini almış."

"Siz oda oda dolaşmaya devam edin. Yakın akrabaları 'link' üzerinden bilgilendireceğim. EDD'nin bizim için ne yapabileceğine bakacağız, sonra da U-Play'i ziyaret edin."

Bildirimden sonra her şeyin oturması için birkaç dakika bekledi. Eve, Bart Minnock'un yatağının kenarına otururken, bir saatten kısa bir süre önce varlığından bile haberdar olmadığı iki insanın hayatını mahvettiğini düşündü. Onlar asla

hiçbir şey onlar için eskisi gibi olmayacaktı.

Cinayet bunu yaptı. Hayatları aldı, başkalarını ezdi, diğerlerini sonsuza dek değiştirdi.

Peki neden birileri Bart Minnock'un varlığına son vermek istemiş ya da buna ihtiyaç duymuştu? Ve neden kullandıkları yöntemi seçmişlerdi?

Para. Kıskançlık. İntikam. Sırlar. Tutku.

Görünüşe bakılırsa adamın parası vardı, diye düşündü ve hızlı, standart bir hesaplama yaptı. Tamam, parası vardı ve U-Play güçlü, genç bir şirketti. İlk içgüdüğü CeeCee'nin sözüne inanmaktı. Kıskanç eski sevgililer yoktu. Ama para genellikle kıskançlık yarattı. İntikam, bir rakip ya da kazıklandığını veya değerinin bilinmediğini düşünen bir çalışan aracılığıyla gelebilir. Sırlar, herkesin birkaç tane vardır. Tutku mu? Oyun kesinlikle kurbanındı.

Yöntem... Oyun sırasında cinayet. Hastalıklı bir şekilde şiirsel. Kafa kesme. Kafayı, yani beyni kopar ve vücut düşer. Minnock U-Play'in beyniydi, hızlı koşusundan anlaşıldığı kadarıyla. Vücut onsuz düşer miydi? Yoksa biri içeri sızıp yönetimi devralmaya hazır ve bekliyor muydu?

Cevaplar ne olursa olsun, yöntem cesur, amaçlı ve karmaşıktı. Tanrı öldürmenin daha kolay yolları olduğunu biliyordu. Büyük ihtimalle katil de aynı derecede ciddi ve kendini kurban olarak oyuna adanmış.

Bölüm 2

Eve, McNab'i görmeden önce duydu. Yetişkin bir adam yerine genç bir kız olsaydı çıkardığı sese ciyaklama derdi.

"Kutsal zıplayan İsa! Burası buz tutmuş!" "Sakin ol, evlat. Burası bir suç mahalli."

Feeney'nin azarını duymuştu ama ses tonundaki heyecanı da fark etmişti. EDD kaptanı ve onun Eski ortağının sadece yetişkin bir adam değil, lanet olası bir büyükbaba olduğunu düşündü.

Yine de, belki de e-geek'ler her zaman derinin altında çocuklardı. "Biri bir şey söylemeli. Dua gibi."

Callendar'ı da getirmişlerdi. Bu saygılı fısıltı Eve'in başını sallamasına neden oldu. Belki de Callendar kadın olduğu için o kaynaktan daha fazlasını beklemeliydi.

Merdivenlere gitti ve aşağıya, üçüne baktı. Feeney'nin kırılmış kafasını gördü -kızıl ve gümüş- McNab'in göz alıcı turuncu kargo pantolonu ve Callendar'ın gömleğindeki güneş patlaması deseni.

"Şaşkınlığınız ve yapışkanlığınız sona erdiğinde, belki buraya gelebilirsiniz. Uğraşmamız gereken sinir bozucu küçük bir cinayet var."

Feeney başını kaldırdı ve Eve onun haklı olduğunu gördü, her zamanki asık suratında bir heyecan parıltısı vardı. McNab sadece sırttı ve adımlarındaki küçük sıçrama onun parlayan sarı at kuyruğu sallanıyordu. Callendar en azından omuzlarını silerken hafifçe mahcup görünme nezaketini gösterdi.

McNab, "Burası E ve Game olan her şey için bir katedral," diye seslendi.

"Eminim buradaki ölü adam onayınızdan heyecan duyacaktır. Sanal oda, üçüncü kat."

Kendisi de yukarı çıktı, sonra Adli Tıp Şefi Morris'in olay yerine ekibinden birini göndermeyip kendisinin geldiğini görünce bir an durakladı.

İyi görünüyordu, ama her zaman öyleydi. Kaygan siyah takım elbisesi, kordonundaki gümüş dokunuşlar sayesinde cenaze töreni havasından sıyrılmıştı. uzun kuyruğu ve kravatının ince deseni. Yine de bugünlerde daha sık siyah giyiyor gibiydi, Ve bunun, kaybettiği sevgilisi için tuttuğu yasın ince bir sembolü olduğunu anladı.

İlkbaharda bir sabah Eve'in ezip geçtiği hayat onun hayatıydı, bu kayıp yüzünden asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Onu hissetmiş olmalı, çünkü o devam ederken bile cesedi inceledikten sonra konuştu. "Bu her gün göremeyeceğiniz bir şey, biz olsanız bile."

"Ben de öyle dedim."

Sonra başını kaldırdı ve egzotik yüzü bir gülümsemeyle biraz yumuşadı. "Ama insanlar genellikle cinayet yüzünden kafalarını kaybederler. Veriler geldiğinde kendim görmek istedim,

olay yerinde." Başını salladı. "Sıçramalardan ve havuz, görünüşe göre bir parçası bu parçasını aceleyle terk etti, sıçradı."

"Bu tıbbi bir terim mi?"

"Tabii ki. Sıçrama ve yuvarlanma. Yüzün yukarı ve kapıya doğru inmesi kaderin kaburgalara küçük bir darbesi. Görünüşe göre zavallı piç kurusu, kafasının kanatlandığını anlayamadan ölmüş, ama hepsini içeri alıp ne göreceğimize bakacağız."

"Bu kadar temiz bir kafayı kesmek için çok fazla güç ve çok keskin bir bıçak."

"Aynı fikirdeyim."

"Kız arkadaşı beş-iki yaşlarında, belki de tamamen giyindiğinde yüz on. O kadar kas gücü yok. Bir droid bunu yapabilir."

"Muhtemelen, eğer programlama değiştirilmiş ve geliştirilmişse."

"Kendi kendini feshettiğine dair bir şeye rastlamadım, ancak durum göz önüne alındığında mantıklı bir teori şu olabilir Dışarı çıkmak istedi, gösterişli bir şekilde dışarı çıkmak istedi. Droidi programlıyor. İş yapar, silahı imha eder, güvenliği sıfırlar. Saçmalık gibi geliyor ama bu bir bakış açısı."

"İnsanlar genellikle anlaşılmaz şeyler yaparlar. Onları bu kadar büyüleyici yapan da budur. Oyunda mıydı?"

"Görünüşe göre. Kullandığı disk her neyse arıza korumalı, hâlâ ünitenin içinde." Kontrolleri işaret etti. "EDD yukarı çıkıyor. Belki droidi de oyuna dahil etmiştir ve bir şeyler çok yanlış gitti." Ama başını salladı ve ellerini ceplerine soktu. "Ve bu droidin kendini yeniden programlamasını açıklamaz. Bu son teknoloji bir şey."

Peabody'ye göre, ama bu herhangi bir sınırın ötesinde. Droidler, programlamayı değiştirmek için bir insan operatör gerektirir."

"Bildiğim kadarıyla, ama bu tür şeyler hakkında fazla bilgim yok. Genel olarak, insan kopyası droidler bana hafif ürkütücü ve biraz da acınası."

"Evet!" Elini cebinden çıkararak onu işaret etti. "Aynen öyle."

"Ve insan operatörün programlaması olmadan anlaşılmaz şeyler yapmadıkları için o kadar da ilginç değiller." Morris ayağa kalkarken omuz silkti. "Sen uzman danışmanınız sivile sormalısınız. Sanırım bilinmesi gereken her şeyi biliyordur."

"Roarke'a dokunmadan önce departman ineklerinin ne diyeceğini göreceğim."

"Whoa."

Döndüğünde yukarıda bahsi geçen ineklerin içeri girdiğini gördü.

"Koca bir vay canına," diye tekrarladı McNab. "İşte bu büyük bir utanç. Bart Minnock, dahi çocuk."

"Her zaman onun kazançlı çıkacağını düşünmüşümdür." Callendar yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Bu kaçınılmaz. Bu Morris'in." Eve başparmağını önce iki Minnock parçasına, sonra da kontrol paneline doğru salladı. "Bu senin. Görünüşe göre kurban oyun oynamak ya da belki yeni bir programı test etmek için gelmiş. Her ne koyduysa hâlâ orada. Bu şifreli ve arıza güvenli. Ona ya da birime zarar vermeden çıkarmam gerek. Bu kapıdaki ve giriş kapısındaki güvenliğe ihtiyacım var. Kayıtlara göre kilitlendikten sonra kimse içeri girip çıkmamış."

Tırnaklar, kütükler kapalı. Peabody ve ben sahada olacağız. Buradaki herkesin kafası iyi olduğu için Omuzları gördün mü? Kaçınılmaz. Merkeze döndüğümüzde biraz ilerleme kaydedeceğimizi umuyorum."

Onları bırakıp Peabody'ye işaret etti.

Yola çıktıklarında Peabody ona "Kapıları üniformalılar çaldı," dedi. "Evi binanın en üst üç katını kapladığı için bir şey bulamadık. Dün gece görevli olan kapıcıya haber verildiğinde geldi. Varış saatini doğruladı ve kız arkadaşı bu kata çıkana kadar kimsenin Minnock için içeri girmediğine ya da üç kattan herhangi birine erişmediğine yemin etti. sabah."

"Akıllı bir e-geek diğer akıllı e-geekleri istihdam eder, onlarla çalışır ve onları tanır. Hadi gidip eski Bart'ı kimin sevmediğini öğrenelim."

U-Play, dönüştürülmüş deponun üzerine yayıldı ve yayıldı. Hareketlilik ve Eve'e manik bir enerji gibi gelen şey havada vızıldıyor ve bip sesi çıkarıyordu. Sayısız bilgisayar ve ekrandan, açık laboratuarlardan ve ofislerden gelen sesler araç kazaları, uzay savaşları, çılgın kahkahalar, gürleyen tehditler ve galip gelenlerin tezahüratları.

Küçük dünyalar, karmaşık fanteziler, sonsuz rekabet, diye düşündü Eve. Bir insan bunu nasıl düzgün yapabilir?

Bazıları bira alacak yaşta bile görünmeyen insanlar Hepsi de çılgın renklere bürünmüş ya da salon kıyafetlerinin sarkık ve torbalı halleriyle dört açık katın üzerinde zıplıyorlardı. Kulağına hepsi aynı anda anlaşılmaz e-stenografileriyle konuşuyor gibi geliyordu El bilgisayarları kullanıyorlardı, kulaklıklarla iletişim kuruyorlardı,

akıllı ekranlarla oynadı ve çeşitli şişelenmiş içecekleri
höpürdeterek içti.

Eve, bunun Zeus'taki EDD gibi olduğunu düşündü.

"Burası İnek Dünyası," dedi Peabody. "Ya da Geek Galaksisi. Hangisi olduğuna karar veremiyorum çünkü her yer inek ve geek dolu."

"Burası İnek Galaksisi'ndeki İnek Dünyası.
Düşündüklerini nasıl duyabiliyorlar? Neden kimse
kapıyı kapatmıyor?"

"İnek yönleri olan bir geek ile yaşayan biri olarak, gürültünün, hareketin, temel kaosun onları ayakta tuttuğunu, zinde tuttuğunu iddia ettiklerini söyleyebilirim."

"Hepsinin kafası patlamalı." Eve, insanların camla kaplı eski yük asansörlerine binip inmelerini ya da hantal hava botları veya sıska kızaklarla demir merdivenlerden koşarak inip çıkmalarını izledi.

Diğerleri ise uzanmış sandalyelerde ve kanepelerde maraton koşucularının cam gibi ve odaklanmış bakışlarıyla oyun oynuyordu.

Eve bir tanesini yakaladı, genç bir kadındı.
üç yaşında çılgın bir çocuk tarafından üzerine boya
sıçratılmış bir çift tulum olabilir.

"Yetkili kim?"

Kulaklarında, burnunda, kaşlarında birden fazla halka olan kadın gözlerini kırıştırdı. "Neyin?"

"Bunun." Eve bu çılgınlığı örtmek için bir kolunu kaldırdı.

"Oh. Bart. Ama henüz gelmedi. Sanmıyorum."

"Sırada kim var? Zincirin

aşağısında mı?" "Um,"

"Şunu deneyelim." Eve rozetini çıkardı.

"Oh, Tanrım. Hepimiz yasalız falan. Belki de lisanslar ve diğer konular hakkında konuşmak istiyorsanız Cill, Benny ya da Var'ı istersiniz."

"Cill, Benny ya da Var'ı nerede bulabilirim?"

"Um." Yukarıyı işaret etti. "Muhtemelen üçte." Bir daire çizerek yukarı baktı. "Üç numarada Benny var. Uzun boylu, kırmızı saçlı bir adam. İşim var, tamam. Yani... cha."

Eve'in ölçülerine göre Benny Leman'ın boyu 1.80 civarındaydı ve birkaç saat gölde islandıktan sonra iki yüz civarında koşuyordu. Abanoz derinliğinde ve parlaklığında bir cilde ve ateş saçan sarkık saçlara sahip bir baston figürüydü.

Üçüncü kata çıktıklarında, gürültüden kulak zarlari zonkliyor, renk ve görüntü saldırısından gözleri seğiriyor ve U-Play'in gerçekte cehennemini yedinci dairesi olduğuna karar veriyordu.

Benny'yi kulaklığına garip terimler bağırırken, bir eliyle bir avuç içi ünitesini çalıştırırken ve diğer eliyle parmaklarını akıllı bir ekrana dokundururken tipik e-geek zıplaması yaparken buldu.

Yine de ona göz kamaştırıcı beyaz bir gülümseme göndermeyi başardı ve

"Bir saniye" der gibi elini kaldırdı. Sözleri nano, anneler, terabaytlar ve CGI hakkında uzun bir vızıltı halinde ona çarptı.

Yüklü çalışma tezgahının üzerindeki 'link' bip sesi çıkarınca, Eve cebinde de bir 'link' olduğunu düşündü. Birisi kapı aralığına geldi, bir elinin başparmağını kaldırdı, diğeriyle ileri geri bir hareket yaptı. Benny

başını sallayarak, omuz silkerek ve ayaklarını sürüyerek cevap verdi, bu da hızla uzaklaşan iş arkadaşını tatmin etmiş görünüyordu.

"Özür dilerim." Benny, ada esintileri taşıyan hoş bir sesle, çanları ve bip seslerini duymazdan gelerek bir kez daha gülümsedi. "Bu sabah buralarda biraz meşgulüz. Eğer görüşme için geldiyseniz, Cill'i gerçekten istiyorsunuz demektir. Yapabilirim-"

"Bay Lemon." Eve rozetini kaldırdı. "Ben NYPSD'den Teğmen Dallas. Bu da ortağım Dedektif Peabody."

"Vay canına." Gülümsemesi devam etse de şaşkınlığa doğru kayıyordu. "Birinin başı bir şeyle mi dertte?"

"Öyle de denebilir." Peabody'ye kapıyı kapatmasını işaret etti. Duvarlar gibi o da camdı ama en azından gürültünün bir kısmını kesiyordu. "Şu ekranı kapatır mısın?"

"Tamam. Bir konuda başım belada mı? Kahretsin, Mongo 'link'e mi girdi? Dün gece eve gelmedim ama droidimin ona göz kulak olması gerekiyordu. I-"

"Mongo kim?"

"Papağanım. İyi bir çocuktur ama kranklar için 'link'e erişmeyi sever."

"Konu papağanınız değil. Bart Minnock'la ilgili."

"Bart? Bart'ın başı dertte mi? Bu ona neden ulaşamadığımı açıklıyor. Ama Bart yasadışı bir şey yapmaz. Onun bir avukat? Ben..." Yüzünden bir şey geçti; yeni bir tür şaşkınlık ve korkunun ilk gölgeleri. "Yaralı mı? Bir kaza mı oldu?"

"Bay Minnock'un dün öldürüldüğünü söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm."

"Hadi ama!" Quicksilver'ın öfkesi korkunun yerini aldı. "O dün buradaydı. Bu hiç komik değil. Bart benim de herkes kadar şakadan hoşlandığımı bilir ama bu hiç komik değil."

Peabody nazikçe, "Bu bir şaka değil, Bay Lemon," dedi. "Bay Minnock dün öğleden sonra evinde öldürüldü."

"Nuh-uh." Çocukça inkâr, gözyaşları derin, koyu gözleri parlatırken dokunaklı bir şekilde ortaya çıktı. Benny tökezleyerek bir adım geri attı, sonra da yere oturdu. "Hayır. Bart olmaz. Hayır."

Yüzlerini aynı seviyede tutmak için Eve çömeldi. "Kaybınız için çok üzgünüm ve bunun bir şok olduğunu anlıyorum ama size bazı sorular sormamız gerekiyor."

"Dairesinde mi? Ama güvenliği var. O iyi. Güvenlik. Çok güveniyor. Birini içeri mi aldı? Bilmiyorum. anlıyorum." Gözyaşları yanaklarından süzülürken yalvarırcasına ona baktı. "Emin misin? Emin misin?"

"Evet. Ona zarar vermek isteyecek birini tanıyor musun?"

"Bart değil." Benny başını salladı. "Bart değil. Nasıl? Nasıl öldü?"

Detayları öğrenmek için beklemek istedi. "Onu en son ne zaman gördünüz ya da onunla temas kurdunuz?"

"Dün erken ayrıldı. Emin değilim. Dört gibi, belki. CeeCee ile randevusu vardı. Kız arkadaşıyla. Ve evde yapmak istediği bazı şeyler vardı. Gerçekten çok mutluydu." Eve'in elini tuttu. "CeeCee? Yaralandı mı? O iyi mi?"

"Evet, o iyi. Orada değildi."

Nefes nefese kalan Benny gözlerini kapadı. "Hayır, bu doğru. Akşam yemeği için onun evine gidiyordu." Ovaladı.

ellerini yanaklarına götürdü, sonra yüzünü yanaklarına gömdü. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Burada, şirketle, çalışanlarla herhangi bir sorun yaşıyor muydu?"

"Hayır. Hayır. Her şey yolunda. Gerçekten iyi. Burası mutlu bir yer. Bart mutlu bir yer işletiyor."

"Peki ya rakipler?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Bazıları içeri girmeye çalışıyor ya da bir sansarı içeri sokmaya çalışıyor. Bu işler böyledir. Başka bir oyun gibi. Bart dikkatli. Hepimiz dikkatliyiz. Biz iyiyiz güvenlik. Düzenli olarak tarıyor, temizliyor ve yeniden düzenliyoruz."

Kapı açıldı. Eve arkasına dönüp baktığında, siyah saçları ensesinden bağlanarak beline kadar inen büyüleyici bir Asyalı kadın gördü. İnce kemikli yüzünde gözleri kedi yeşili parlıyordu.

"Bens, ne oluyor? Ben altıya kadar yığıldım ve sen... Neyin var?" Koşarak onun yanına geldi. "Ne oldu?"

"Bu Bart, Cilly, bu Bart. O öldü."

"Aptal olma." Kadın adamın kolunu tokatladı, tekrar ayağa kalkmaya başladı ama adam kadının elini tuttu.

"Cilly, bu doğru. Bunlar polis."

"Sen neden bahsediyorsun?" Eve'in tepkisi hakaret olarak algılandı, çünkü kadın ayağa kalktı. "Rozetlerinizi göreyim."

Eve'inkini kaptı ve cebinden bir mini tarayıcı çıkardı.

"Tamam, belki gerçek gibi görünüyor ama-" O kırdı

rozetin üzerindeki isme, sonra da Eve'in yüzüne bakarken eli hafifçe titredi. "Dallas," diye fısıldadı. "Sen Roarke'un polisisin."

"Ben New York'un polisiyim," diye düzeltti Eve, sonra rozeti geri aldı.

"Roarke'un polisi saçmalamıyor." Cill diz çöktü, bir kolunu Benny'nin kemikli omuzlarına sımsıkı doladı. "Bart'a ne oldu? Tanrım, kahretsin, Bart'a ne oldu?"

"Özel olarak konuşabileceğimiz, zemin dışında bir yer var mı?" Eve sordu.

"Ah." Cill bir elini yüzünde gezdirdi. "Mola odası. Bir kat yukarıda. Orayı temizleyebilirim. Ama Var'a ihtiyacımız var. Diğerlerine söylemeden önce bunu birlikte duymalıyız." Döndü, alnını Benny'ninkine dayadı. "Onu temizleyip Var'ı getireceğim. Bana bir dakika ver. Benny seni yukarı getirecek." Arkasına yaslandı, Eve'in gözleriyle tekrar buluşmadan önce bir nefes daha aldı. "Cinayetler işliyorsun. Bunu biliyorum ve bu Bart'ın... Ona zarar verdiler mi? Ona zarar verip vermediklerini söyle."

"Çok hızlı olduğuna inandığımı söyleyebilirim."

"Tamam. Tamam. Tamam. Onları yukarı çıkar Bens ve biz ne olduğunu öğrenene kadar kimseye bir şey söyleme." Kısa bir süreliğine onun yüzünü avuçladı. "Şimdi bekle."

Ayağa kalktı, dışarı fırladı.

"Buradaki görevin nedir, Benny?" Eve sordu. "Senin, Cill'in, Var'ın. Gagalama sırası nedir?"

"Kağıt üzerinde eş başkan yardımcısı gibiyiz. Ama Cill GID-Get It Done. Ben GTB-Benny'ye Git ve Var da BS-Beyin Fırtınası.

Herkes bir fikri ya da sorunu olduğunda bizden birine ya da Bart'a gelebileceğini biliyor."

"Peki Bart'ın gayri resmi unvanı neydi?"

"Triple B. Büyük Beyin Patronu." Gülümsemesi titredi. "O her zaman odadaki en zeki kişi. Sanırım seni kabul etmeliyim."

Oraya vardıklarında duvardaki ekranlar boş, bilgisayarlar sessiz ve dağınık koltuklar boştu. Cill birkaç otomattan birine bakarak durdu. Süslü şeyler sunuyorlardı. kahveler, gezegendeki tüm meşrubatlar ve 7/24 yetecek kadar atıştırmalık stoku. Eve, AutoChef'lerin Bart'ın ev üniteleri gibi hazır olduğunu ve bir düşük dereceli pizza dürtüsü.

"Güç içeceği istediğimi sanıyordum, çünkü her zaman güç içeceği isterim," diye mırıldandı Cill. "Ama istemiyorum." Arkasını döndü. "Var hemen geliyor. Ona nedenini söylemedim. Düşündüm ki... her neyse, bir şey ister misin? Geçiş kartımı kullanabilirim."

Eve ona, "Böyle iyiyiz, teşekkürler," dedi.

"Sen otur, Benny." Cill kartını okuttuktan sonra bir şişe su seçti. Benny'ye uzattı. "Biraz iç."

Ona bakıyordu, diye düşündü Eve. Bir aşık gibi değil, şefkatli bir kız kardeş gibi.

Cill Otomat'a geri döndü ve bir kahve sipariş etti. "Var için," dedi. "Kahve isteyecektir."

Hızla içeri girdi, otuz yaşlarında tıknaz bir adamdı, McNab'ın tercih ettiği haki renkte maksi karavanlar giyiyordu ama iyi aşınmış patenleri gömleğiyle aynı stop lambası kırmızısıydı. Onun

Kahverengi saçları, hoş ve sade arasında gidip gelen bir yüzün etrafında kısa bir şekilde toplanmış.

"Tanrım, Cill, sana bugün gömülü olduğumu söylemiştim. Mola verecek vaktim yok. Ve Bart hala devre dışı olduğu için ben-"

"Var." Cill ona kahveyi uzattı. "Oturman gerek." "Hareket etmem gerek. Ciddiyim. O yüzden çabuk ol ve..." O Eve ve Peabody'yi ilk kez fark etti. "Özür dilerim." Yüzü gülümsemesiyle biraz daha yaklaştı. "Misafirimiz olduğunu bilmiyordum. Gameland'dan gelen temsilciler siz misiniz? Bu öğleden sonraya kadar sizi beklemiyordum. Ben olsaydım O zamana kadar biraz daha organize oluruz. Muhtemelen." "Bu Teğmen

Dallas ve..."

"Dedektif Peabody."

"Evet." Cill derin bir nefes aldı, sonra cam kapıyı kapattı. "Bart için buradalar."

"Bart?" Hızlı bir kahkaha patladı. "Ne yaptı ki? Sarhoş olup kırmızı ışıkta mı geçti? Kefalet mi ödememiz gerekiyor?"

"Otur Var," diye mırıldandı Cill.

"Neden? Ne?" Eğlence azaldı. "Kahretsin, soyulmuş falan mı? Yaralandı mı? O iyi mi?"

"Biz Cinayet Masası'ndanız," dedi Eve. "Bart Minnock öldürüldü."

Kahve Var'ın elinden kaydı ve parlak kırmızı ayakkabılarının üzerine sıçradı. "Ne demek istiyorsun? Ne demek istiyorsun? ne demek?"

"Otur, Var." Cill onu bir sandalyeye çekti. "Sadece otur. Bunu sonra temizleriz."

"Ama bu çılgınlık. Bart olamaz. Ne zaman? Nasıl?"

"Dün öğleden sonra dört buçuk ile beş arasında, buradan birkaç blok ötedeki dairesinde. Bu sabah erken saatlerde CeeCee Rove tarafından sanal odasında bulundu. Baş kesilmişti."

Benny'nin boğuk soluğundan sonra tam bir sessizlik oldu. Yanı başındaki Cill bembeyaz kesildi. Elini uzattı ve Var onu kavradı.

"Biri kafasını mı kesmiş?" Cill titremeye başlayınca Benny bir kolunu ona doladı, böylece üçü tek bir birim olarak kanepeye oturdular. "Biri Bart'ın kafasını mı kesmiş?"

"Bu doğru. Görünüşe göre saldırı sırasında sanal odadaymış ve diskle bir oyun programlamış. EDD diski holo-üniteden çıkarmak için çalışıyor. Dün üçten altıya kadar hepinizin nerede olduğunu doğrulamam gerekecek."

"Biz buradaydık," dedi Cill sessizce. "Hepimiz buradaydık. Ben altıdan hemen önce ayrıldım. Yoga dersim vardı ve saat altıda başlıyordu. Sokağın aşağısında, Blossom'da. Ben ayrıldığımda Benny ve Var hâlâ buradaydı."

"Sanırım altı buçuğa kadar buradaydım." Var boğazını temizledi. "Ben eve gittim. Grubumun bir oyunu vardı - sanal bir Warlord oyunu ve yaklaşık yediden ona kadar oynadık. Ben ayrıldığımda Benny hâlâ buradaydı ve bu sabah sekiz buçukta buraya geldiğimde çoktan içeri girmişti."

"Geç saatlere kadar çalıştım ve burada yattım. Bazılarımız yediye ya da sekize kadar buralardaydı, hatırlamıyorum ama kontrol edebiliriz."

kayıtlar. Mekânı kapattım ve saat bire kadar çalıştım, sonra da çöktüm. Hiçbirimiz Bart'a zarar vermeyiz. Biz bir aileyiz. Biz bir aileyiz."

"Bilmek zorundalar." Cill başını bir an onun omzuna yasladı. "Bu adımlardan biri. Bir sonraki seviyeye geçmek için adımları atmanız gerekir. Eğer Bart birinin holo'suna girmesine izin verirse onlara güvendi ya

da..." "Ya da," diye

sordu Eve.

"Gösteriş yapıyordu." Var'ın sesi kesildi ve bir kez daha boğazını temizledi.

"Neyi göstermek isteyebilir? Eve götürmek, oynamak, göstermek isteyeceği ne üzerinde çalışıyordu?"

Var ona "Geliştirme aşamasında olan pek çok şeyimiz var" dedi. "Birçoğu kullanıma hazır, diğerlerine ince ayar yapıyoruz. Bart, oynamak, aksaklıkları ve hataları bulmak ve daha iyi hale getirmenin yollarını aramak için basılı kopyaları sık sık eve götürdü. Hepimiz yaptık."

"O zaman kaydını silmiş olabilir mi?"

"Yapmalıydı, evet." Var boş boş baktı. "Oh, kontrol edebilirim. Gidip kontrol edebilirim."

"Ben de seninle geleceğim. Peabody," dedi Eve başını sallayarak, sonra Ortağı görüşmeye devam ederken Var'ı dışarı kadar takip etti.

Var'ın insanlara el salladığı asansörlerden birine bindiler. Ceplerinden cıvıltılar ve bip sesleri geliyordu. vızıltılar. Onun içgüdüsel bir hareketle içeri uzanmaya başladığını gördü.

-Sonra elini bıraktı. "Bir şeylerin ters gittiğini anlayacaklar," dedi Eve'e.

"Onlara ne söyleyeceğiz? Onlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Tüm çalışanlarla görüşmemiz gerekecek. Kaç kişi var?"

"Yerinde mi? Yetmiş kadar. Ulusal çapta sanal olarak çalışan birkaç düzine çalışanımız var; satış, test ve benzeri işlerde." Ona bir yıldız gemisinin köprüsüne benzeyen bir ofisi işaret etti.

"Burası Bart'ın alanı. Galactica'nın CIC'sinin bir kopyası. Bart en çok onunla eğlendiği zaman çalışırdı."

"Tamam. Buradaki eşyalarını gözden geçirmemiz, bilgisayarlarını ve iletişim birimlerini içeri almamız gerekecek."

"Arama iznine falan ihtiyacınız yok mu?"

Havalı bir bakış attı. "Bir tane almamı ister misin?"

"Hayır. Üzgünüm." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve kısa uçlarını küçük tutamlar haline getirdi. "Hayır. Ben sadece... Onun eşyaları. Hepsi onun eşyaları. Yanına aldığı her şeyi bu birime kaydetmiş olmalı. Bu envanter. Dördümüzün de aynı şifresi var, böylece neyin girip çıktığını kontrol edebiliyoruz. Her birimiz için farklı olan ikincil bir şifre var, bu da kendi birimlerimizde düzenleme yapmak için gerekli. Yani ortalığı karıştıramayız, anlıyor musunuz?"

"Pekala."

Sırtını Eve'e dönerek şifreyi elle girdi. "Var," dedi ve doğrulama için kartını havaya kaldırdı.

Bilgisayar, Var'ın temizlendiğini duyurdu.

"Bart tarafından yirmi üç Haziran'da tesis dışı kullanım için yapılan tüm çıkışları gösterin."

"Bir hafta olsun," dedi Eve ona.

"Oh. 17 Haziran'ı 20 Haziran'a değiştirin." Bir dakika

lütfen. Nasılsın, Var?

"Daha iyi oldum."

Bunu duyduğuma zldm. İşte listeniz. Yardım edebilir miyim?

"şimdi olmaz, teşekkürler. Dn için bir şey yok." Ekranı işaret etti. "Hafta boyunca saha dışında birkaç gelişmesi var ama onları tekrar girmiş. Dn hiçbir şey çıkarmadı."

"O listenin bir kopyasını ve bu hafta çıkardığı programların bir kopyasını alacağım."

"Vay canına, Tanrım. Yapamam. Yani, geliştirme aşamasında olduğumuz şeylerin kopyalarını size gerçekten veremem." Yüzü şaşkınlıktan acıya ve endişeye döndü. "Bu bir sır. Drdmzden başka kimsenin saha dışına bir şey çıkarma izni yok. Benny biz hazır olana kadar bunu bile yapmaz. Bu yüzden bütün gece burada alışıyor. Binadan dışarıya atlamaya hazır olmayan bir şeyi çıkarmaktan çekiniyor."

"Arama emri çıkartacağım."

"Oh, dostum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Düzgün düşünemiyorum." Arkasını dönmeden önce gözlerinden yaşlar szld. "şirketi korumak zorundayım ama işleri berbat edecek bir şey de yapmak istemiyorum. Evet ya da hayır diyebileceğimi bile bilmiyorum. Oylamak zorundayız. Üçümüz. Bunu çözmemiz gerek. nce anlamaya çalışmamıza izin verir misin?"

"Sana biraz zaman vereceğim. Bart'ı ne zamandır tanıyorsun?"

"Üniversiteden beri. Zaten Cill ve Benny ile takılıyordu. İlkokulda falan tanıştılar ve sonra hepimiz... Logoyu gör." Ekrandaki U-Play logosunu işaret etti. "Bir sürü daha süslü, gerçekten harika logo bulmuştu ama bunu istedi. Kare içinde kelimeler. Bunun biz olduğumuzu söyledi, kare, çünkü bunu gerçekleştirmek için dört kişi gerekti. Bir dakika izin alabilir miyim? Lütfen. Sadece bir dakika dinlenmek istiyorum."

"Devam et."

O kaçarken Eve'in 'link'i sinyal verdi. "Dallas."

"İyi ve kötü haberlerim var," dedi Feeney ona.

"Öncelikle iyi, berbat bir sabah oldu."

"Üniteden bazı program detaylarını çıkarabildik. Adı Fantastical ve SID.12 olarak kodlanmış - hala geliştirme aşamasında, on ikinci versiyon diyebilirim. U-Play telif hakkına ve iki gün önceki son düzenleme tarihine sahip."

"Tek başına mı çalışıyordu, yoksa yanında biri var mıydı?"

"Ünite solo için ayarlanmış, ama bu da kötünün bir parçası. Diskten anlamamanın bir yolu yok. Son arızayı atladığımızda disk kendini imha ettiği için Fantastical'ın ne olduğunu söylemenin bir yolu yok-güven

li."

"Kahr

etsin."

"Oldukça kızarmış. Bir ya da iki mucize olursa bir şeyler çıkarabiliriz. Ellerinde bir kopya olmalı. Tek kopyanın bu olmasına imkan yok."

"Bundan sonrasını ben hallederim. Kurbanın iş ekipmanını

almak için bir ekibe ihtiyacım olacak. Havaya uçurmamaya çalışın."

"Bu acıttı, evlat."

"Senin için de boktan bir gün olabilir," dedi Eve ve Peabody'ye işaret vermeden önce imzasını attı. "Sana ihtiyacım var
Kurbanın ofisine gel, ön arama başlat ve diğer herkesi dışarıda tut. Ben de oraya geliyorum."

"Anlaşıldı. Bu ikisiyle ilgili önemli noktaları aldım ve üçüyle ilgili çalışma yapacağım. Bugün buranın geri kalanıyla da görüşecek miyiz?"

"Şimdi olması daha sonra olmasından daha iyi. Daha fazla çalışma yapana kadar nerede olduğu bilgisini saklı tutacağız."

"Yetmişten fazla var, Dallas."

İç çekti. "Biliyorum. Feeney ile tekrar temasa geçin. O, McNab ve Callendar aşağı gelebilir. Zaten inekçe konuşuyorlar."

"Bunu da kopyala. McNab burayı görünce altına işeyecek."

"Ve bu eğlenceli olmaz mı? Sen burada, ben orada. Şimdi." Eve tekrar kapattı.

Eve geri dönmek için acele etmedi. Var'ın haklı olduğunu gördü - insanlar bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Başlar ona doğru dönüyor, fısıltılar onu takip ediyordu. Etraf suçluluk, endişe ve biraz da heyecan kokuyordu.

Neler oluyor, ne yaptılar? Başımız belada mı?

Var'ın karşı yönden geri geldiğini gördü, harap görünüyordu ve fısıltılar mırıltıya dönüşmüştü.

Onun kendisinden önce içeri girmesine izin verdi, sonra da kapıyı arkasından kapattı.

"Fantastik nedir?"

Soru şaşkın bir sessizlikle yanıtlandı.

Bölüm 3

"Arama emri çıkartacağım." Eve bakışlarını yüzünde gezdirdi, zayıf noktayı arıyor. "Ve departmanın e-ekibi her dosyanın her baytını inceliyor. Ve ben seni kapatırken yaparlar. Bu haftalar sürebilir."

"Ama yapamazsınız, bizi kapatamazsınız," diye itiraz etti Benny. "Sahada yetmişten fazla çalışanımız var ve internetteki diğer herkes bize bağlı. Ve distribütörler, hesaplar. Geliştirilmekte olan her şey."

"Evet, çok yazık. Cinayet her şeyin üstündedir."

"Faturaları var, aileleri var," diye başladı Cill. "Ve benim de Bart'ın iki parçası var."

"Bu çok alçakça," diye mırıldandı Var. "Bu çok alçakça."

"Cinayet genellikle öyledir. Seçim sizin." Elindeki 'link'i kaldırdı.

"Avukatlara haber verebiliriz." Cill önce Benny'ye, sonra Var'a baktı. "Ama-"

"Cinayet her şeyden üstündür," diye tekrarladı Eve. "Arama iznimi alacağım ve cevaplarımı alacağım. Sadece daha uzun sürecektir. Bu arada arkadaşın morgda. Ama belki de bir oyun senin için bundan daha önemlidir."

"Bu sadece bir oyun değil." Benny'nin sesinde tutku yükseldi. "Bu Bart için, bizim için, şirket için bir ulti. Zirvenin zirvesi"

ve yemin ettik. Hepimiz doğrudan görevlendirilmemiş kimseyle bu konu hakkında konuşmayacağımıza dair yemin ettik. Ve o zaman bile, bu sadece bilinmesi gereken bir şey."

"Bilmem gerek. Öldürüldüğünde bunu çalışıyordu."

"Ama... ama bu mümkün değil," diye başladı Cill. "Evde öldürüldüğünü söylemişsiniz."

"Bu doğru. Holo-ünitesinde Fantastik'in bir disk kopyası var."

"Bu yanlış, bu yanlış olmalı." Şimdi daha solgun olan Var başını salladı. "Geliştirme kopyasını bize söylemeden, loglamadan site dışına çıkarmış olamaz. Bu protokole aykırı."

"Evde miydi? Hiç birimize haber vermeden onu evden mi götürdü?" Benny Eve'e şok kadar ihaneti de okuyan gözlerle baktı.

"Sadece ona söylememiz için bizi ikna etmeye çalışıyor-"

"Tanrı aşkına Var, aklını kullan," diye tersledi Cill. "Bart'ın evinde bulmamış olsalardı bunu bilmeyecekti." Parmaklarını gözlerine bastırdığında, yarım düzine yüzük ışıpta parıldadı ve ışıldadı. "Bu konuda o kadar heyecanlıydı ki, neredeyse yakalıyorduk. Neredeyse. Bize haber vermeden onu neden çıkardığını ve neden kaydetmediğini anlamıyorum. Kayıt tutma konusunda oldukça serttir ama bu konuda çok heyecanlıydı."

"Ne oldu?"

"İnteraktif bir holo fantezi oyunu. Çok işlevli" diye devam etti Benny. "Oyuncu ya da oyuncular ayarlar, seviyeler, hikaye çizgileri, dünyalar, çağlar menüsünden seçim yapabilirler ya da

kişiselleştirme özelliği aracılığıyla kendi. Oyun, oyuncunun veya oyuncuların seçimlerini, eylemlerini, tepkilerini, hareketlerini okuyacak ve senaryoyu buna göre ayarlayacaktır.

Herhangi bir senaryoyu tam olarak aynı şekilde iki kez oynamak neredeyse imkansız. Oyuncuya her zaman yeni bir meydan okuma, yeni bir yön verecektir."

"Tamam, eğlence ve fiyat skalasında üst düzey, ancak yeni bir çığır açmıyor."

Var ona "Duyusal özellikler ölçeğin dışında," dedi.
"Gerçeğinden daha gerçek ve operatör ilerledikçe daha fazla özellik ekleme seçeneğine sahip. Ödül ve ceza var."

"Ceza mı?" Eve tekrarladı.

"Diyelim ki bir hazine avcısısınız," diye açıkladı Cill.
"Seviyeye ve sahneye bağlı olarak ipuçlarını, mücevherleri, eserleri, her şeyi toplayabilirsiniz. Ama çuvallarsanız, başka bir mücadelenin içine atılırsınız ve puan kaybedersiniz. Belki rakip güçler tarafından saldırıya uğrarsınız, düşüp bileğinizi kırarsınız ya da azgın bir nehirde ekipmanınızı kaybedersiniz. Yeterince çuvallarsanız, oyun biter, ve seviyeye yeniden başlamanız gerekir."

"Program sizi okuyor," diye devam etti Benny. "Nabzınızı, kan basıncınızı, vücut sıcaklığınızı. Tıpkı bir medikal ünite gibi. Zorlukları sizin özel fizikselliğinize göre uyarlıyor. Üst düzey sanal gerçekliğin hislerini üst düzey holo'nun gerçekliğe dayalı görüntüleriyle birleştiriyor. Prensesi kurtarmak için ejderhayla mı savaşıacaksınız? Isıyı ve kılıcın ağırlığını hissedeceksiniz. Ejderhayı öldürün ve prenses size minnettar olsun. Bunu da hissedeceksiniz. Tam deneyim."

"Ejderha kazanırsa mı?"

"Bir sarsıntı yaşarsınız. Acı verici bir şey değil, sadece bir vızıltı ve Cill'in dediği gibi, oyun o noktada bitiyor. O noktadan ya da en baştan tekrar başlatabilir ya da herhangi bir faktörü değiştirebilirsiniz.

Ancak program da değişecek. Şekil değiştiriyor ve hesaplama yapıyor," diye ekledi, belli ki konuya ısınmıştı.

"Her programdaki karakterler droidlerde kullanılan aynı yapay zeka teknolojisiyle geliştirildi. Dost ya da düşman, en az oyuncu kadar kazanmayı istemek üzere programlandılar."

"Bu bir sıçrama," dedi Cill. "Birleştirilmiş teknolojilerde gerçek bir sıçrama. Biz

Bazı pürüzler üzerinde çalışıyoruz ve tatil patlaması için zamanında piyasaya sürebileceğimizi öngördük. Piyasaya çıktığında, U- Play tavan yapacak. Bart daha kullanıcı dostu olmasını ve fiyat noktasını düşük tutmayı istedi. Bu yüzden ev ve atari salonları üzerinde çalışıyoruz ve... bu biraz karışık."

"Teknolojiye, uygulamaya, programlamaya ve simülasyonlara çok fazla yatırım yaptık. Eğer fırlatmaya hazır olmadan önce bunlardan herhangi biri sizarsa..." Var'ın ağzı sıkıştı.

"Bizi batırabilir," diye bitirdi Cill. "Ya başaracağız ya

başaracağız." "Altı ay ya da bir yıl içinde SimUlate ile aynı

seviyede oluruz.

Küresel olurduk ve gezegen dışına ciddi şekilde açılırdık," dedi Benny.

onu. "Sadece yeni yetmeler değil, sadece oyun dünyasının harika çocukları değil. Oyun oynuyor olurduk. Ama Bart olmadan..."

"Yapabilir miyiz bilmiyorum. Nasıl yapabileceğimizi de bilmiyorum," dedi Cill.

"Yapmak zorundayız." Var onun elini tuttu. "Bunu

kaybedemeyiz. Bart başlattı ve biz de bitirmek zorundayız. Bunu sürdürmek zorundasın.

Var, Eve'e oyunu gizli tutmasını söyledi. "Yapmak zorundasınız. Eğer birileri o geliştirme diskini ele geçirirse-"

"E-ekip onu kaldırmaya çalıştığında kendi kendini imha etti."

"Ciddi misin?" Benny gözlerini kırptırdı. "Frosty. Özür dilerim," dedi hemen. "Özür dilerim. Sadece... Güvenliği Bart eklemiş olmalı. Bu yüzden o Bart."

"Kaç kopya var?"

"Dört tane vardı. Her birimiz için bir tane. Dün gece bunun üzerinde çalışıyordum," diye ekledi Benny. "Sim'de vardı, operatörlük oynuyorum ve bir droidle çalışıyorum. Çoğunlukla mürettebatın geri kalanı ayrıldıktan sonra üzerinde çalışıyoruz."

"Bunu sadece dördünüz mü biliyorsunuz?"

"Tam olarak değil. Herkes büyük bir şey üzerinde çalıştığımızı biliyor. Burada çok sayıda iyi beynimiz var," diye yorumladı Cill. "Onları kullanıyoruz. Ama kimse elimizde tam olarak ne olduğunu bilmiyor. Sadece parçalar. Ve evet, o beyinlerden bazıları birçok parçayı bir araya getirecek kadar zeki. Ama bunu gizli tutmaya özen gösterdik. Sızıntılar oyunlarda ölüm demektir."

Ne söylediğinin farkına varmış gibiydi ve titredi. "Sence birileri bunu öğrendi ve..."

"Bu bir açı. Oyunun bir kopyasına ihtiyacım olacak." Üçü de perişan bir halde ona baktı.

"Bakın, eğer söylediğiniz gibiyse ve benim tarafımdan bir şey sızarsa, departmanı ve muhtemelen New York şehrini büyük bir paket için dava edeceksiniz. Eğer ben suçluysam, muhtemelen beni de dava edebilir. İtibarımı ve büyük olasılıkla rozetimi kaybederim ve bunlar benim için en az rozetim kadar önemlidir. oyun senin için. Benim oyunla tek ilgim Bart'ın cinayetiyle olan ilişkisi."

"O Roarke'un polisi," dedi Cill.

"Ne? Kahretsin."

Cill etrafı itip kaktı, Var'ı bir bakışla yaktı. "Roarke bizden bir şey çalmayacak. Bart'ın mezarını bile soymaz, Lanet olsun." Gözyaşları tekrar aktı. "Başlamamıza yardım etti. Bart'ı severdi."

"Roarke Bart'ı tanıyor muydu?" Eve sordu ve midesinin bulanmasına izin vermemeye çalıştı.

"Bizi askere almak istedi." Cill ellerinin tersiyle gözyaşlarını silerken gözleri yeşil havuzlarda parlıyordu. "Hepimizi, ama sanırım özellikle Bart'ı. Ama biz kendi şirketimizi kurmak istiyorduk. O bize yardım etti, tavsiyelerde bulundu, bize izin verdi.

Her şeyi nasıl ayarlayacağınıza dair fikirler için onunla oynayın. Hepimiz Roarke Industries, SimUlate ya da herhangi bir koldan açık teklif aldık. Bizden çalmaz. Eğer bir kopya vermemiz gerekiyorsa, bunun Roarke'un polisine ve Roarke'a olmasını isterim. Kimsenin eline geçmemesini sağlayacaktır. O bunu Bart."

Ayağa kalktı, hâlâ gözyaşlarını siliyordu. "Avukatla konuşmamız gerekecek. O kadarını karşılamamız ve belki de sizin için bir kopya üretme konusunda bir tür belge almamız gerekecek. Zaten bir kopyasını çıkarmak biraz zaman alacak. Üzerinde çok fazla güvenlik seviyesi var ve çok yoğun, bu yüzden biraz zaman alabilir. Belki bir gün. Ama ben halledeceğim. Bart öldü."

Arkadaşlarından biri daha konuşmadan o söyledi. "Ona kimin zarar verdiğini bulmamıza kimse engel olamayacak. Biz bile."

Cill odadan çıkarken Var, "Özür dilerim," dedi. "Roarke hakkında öyle bir şey demek istememiştim."

"Sorun değil." Eve'in 'link'i sinyal verdi ve e-ekibin geldiğini söyledi. "Ekibim burada. Adamlarına neler olduğunu anlatmak isteyeceksin."

Onları dışarı gönderdi ve Peabody'yi içeri aldı. "Kurbanın oynadığı oyunla ilgili bazı detaylar var, sizi daha sonra bilgilendireceğim. Şimdilik, sahadaki herkesi beşimiz arasında bölüştürmek istiyorum. Görüşmeler için beş yer seçin, çalışanların tam listesini alın, onları paylaşın. Daha sonra

Bugün işe gelmeyen herkesi. İfadeleri, izlenimleri, önemli noktaları ve mazeretleri alın. Hepsini araştıracağız, sonra ailelerini ve bilinen ortaklarını araştıracağız. Ve mali durumlarını kontrol edeceğiz. Belki elimizde birileri vardır. Biraz daha fazla kazanç için verileri bir rakibe aktarmak."

"Bunun oyunla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu bir oyundan daha fazlası," dedi Eve ince bir gülümsemeye. "Bu bir macera. Bir şeyi halletmem gerekiyor. Hazırladığınızda benim payımı buraya gönderebilirsiniz."

"Soğuk odayı sen al."

"Evet, öyle. Çekil."

Yapılması gerekiyordu, diye düşündü Eve. Her halükarda eve döndüğünde ona bilgi verecekti. Ve cinayet çok geçmeden medyaya sızacaktı. Ne zaman olduğunu bilecekti. suç olaylarını izlemek için bir nokta yaptı. Sadece ona ayak uydurmanın bir yolu.

Eğer kafası çalışsaydı, borsayı ve iş dünyasıyla ilgili haberleri takip ederdi. Neyse ki onun için hiçbir fikri yoktu.

Cevap veremeyecek kadar meşgul olacağını ve ona bir e-posta bırakabileceğini düşünerek kişisel 'link'ini seçti.

Ama yüzü ekranda titreşti ve o cesur mavi gözler onunkilere sabitlendi. "Teğmen, sizden haber almak güzel."

O gözlerin birleşimi, sesindeki İrlanda'nın yeşil tepelerinin ve vadilerinin hafif tınısı, daha zayıf bir kadını yapışkan bir su birikintisine dönüştürebilirdi. Hal böyleyken kalbinin hızla atmasına engel olamadı.

"Her neyse böldüğüm için özür dilerim."

"Bir öğle yemeği toplantısından dönüyordum, yani beni iyi bir zamanda yakaladınız."

Gözleri kısıldı. "Nerede?"

"Floransa. Makarna olağanüstüydü. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bir vaka yakaladım."

"Sık sık

yakalıyorsun."

Çabuk olsa iyi olur, diye düşündü. Nedense her zaman öyleydi. "Ben Bart Minnock."

Değişti - kolay iyi mizah, doğuştan gelen flört düştü. Öfkenin sert çizgileri o çarpıcı yüzü küçültmemiş, aksine daha da tehlikeli hale getirmişti.

"Ona ne oldu?"

"Şu anda tüm detaylara giremem ama onu tanıdığını yeni öğrendim. Bunu medyadan duymanı istemedim. Rapor."

"İşle ilgili yoksa kişisel bir mesele mi?"

"Söylemek için çok erken ama işle ilgili."

"Neredesin?"

"U-Play."

"Yirmi dakika içinde inmiş olacağım. Kırk dakika içinde orada olurum."

"Roarke-"

"Eğer işiyle ilgiliyse, yardımcı olurum. Eğer değilse... Göreceğiz. O tatlı bir çocuktuk Eve. Tatlı, zeki ve zararsız bir çocuk. Onun için elimden geleni yapmak istiyorum."

O da bunu bekliyordu. "Buraya geldiğinde Feeney'i bul. Üzgünüm, Roarke."

"Ben de öyle. Nasıl öldü?" Kadın hiçbir şey söylemeyince, üzüntü öfkeyi gölgeledi. "O kadar kötü müydü?"

"Buraya geldiğinde seninle konuşacağım. Durum biraz karışık." "Tamam o zaman. Sana sahip olması iyi bir şey. Yakında orada olacağım."

Eve bir nefes aldı. 'Link'inin boş ekranına bakarken, onun yardımcı olabileceğini düşündü. Sadece e-iş konusunda değil, iş konusunda da. Feeney ve ekibi e-işlerini biliyorlardı ama işi bilmiyorlardı. Roarke bilirdi.

Saati kontrol etti, sonra Morris'i aradı.

"Dallas."

"Bana verebileceğin kadarını ver," dedi. "Oraya ne zaman gireceğimi bilmiyorum."

"Evim size her zaman açıktır. Vücudunda uyuşturucu ya da alkol olmadığını söyleyebilirim. Kurbanınız sağlıklı biriydi. Görünüşe göre peynir, soğanlı soya cipsi ve portakallı gazoz iştahına rağmen yirmi dokuz yaşında. Kolunda ufak tefek morluklar ve daha ciddi bir kesik var, hepsi peri-

mortem. Kafası tek bir darbeyle, geniş ve keskin bir bıçakla kesilmiş." Morris göstermek için elinin düz kısmını kullandı.

"Balta gibi mi?"

"Hiç sanmıyorum. Bir baltanın arka tarafı genellikle daha kalındır. Kama şeklinde. Ben kılıç derdim; çok büyük, çok güçlü bir kılıç, hatırı sayılır bir güçle ve biraz yukarıdan kullanılır. Temiz bir vuruş." Yine ellerini bir kabzanın üzerindeymiş gibi yumruk yaparak gösterdi, sonra kaleye vuran bir vurucu gibi salladı ve ileriye doğru yarılıyor. "Anomali-"

"Bir adamın kafasının kılıçla kesilmesi dışında mı?"

"Evet, onun dışında. Tüm yaralarda hafif yanıklar var. Hâlâ üzerinde çalışıyorum ama hissim elektriksel. Morarmalar bile onları gösteriyor."

"Elektrikli bir kılıç mı?"

Mizah gözlerini ısıttı. "İşlerimiz asla sıkıcı değildir, değil mi Onlar mı? Bir süre daha onunla birlikte olacağım. O çok ilginç bir genç adam."

"Evet. Sana geri döneceğim."

Bağlantısını cebine koydu ve adım atmaya başladı.

Kendi sanal odasında tek başına tutulan bir kurbanın kafası, muhtemelen elektrikli özelliklere sahip bir kılıçla kesiliyor.

Ki bu hiç mantıklı değildi.

Yalnız olamazdı çünkü katil ve kurban olmak üzere iki kişi gerekiyordu. Yani güvenliğinde bir açık vardı. Ya da o

oyunu durdurdu, kapıyı açtı ve katilini içeri aldı. Büyük gizli projesi için güvendiği biri olmalıydı.

Bu da en iyi üç arkadaşının şüpheli listesinin başında olduğu anlamına geliyordu. Hepsi mazeretli, diye düşündü, ama bir e-geek için bina güvenliğini atlatmak, birkaç blok öteye gitmek, apartman güvenliğini atlatmak ve yakın arkadaşı Bart'tan kapıyı açıp oynamasını istemek ne kadar zor olabilirdi ki?

Bu da silahı içeri sokmayı nasıl başardıklarını açıklamıyordu ama yine de yapılabilirdi.

Yapılmıştı.

Her şeyi sıfırla, işine geri dön.

Temizleme süresiyle bile bir saatten az.

U-Play'den biri ya da kurbanın güvenini kazanmış dışarıdan biri.

Muhtemelen bir garnitür. Kendisinin gizlice soktuğu biri. Droidine kapanmasını söylemişti. Gösteriş yapmayı severdi. Erkekler seks için gösteriş yapmaya eğilimliydi, özellikle de yasadışı seks için.

Cinayet seksle ilgili değildi ama araçların bir kısmı öyle olabilir.

Cam kapı ürkekçe çalındığında düşüncelerini geri itti. Genel Kız, diye düşündü içeri girerken, kıyafetine kırmızı, ağlamaklı gözler eklemişti.

"Biri Bart'ı öldürdüğü için gelip seninle konuşmam gerektiğini söylediler. Eve gitmek istiyorum."

"Evet, ben de. Otursana."

Görüşmelerin yarısında Eve'in ilk vızıltısı duyuldu.

Yirmi üç yaşındaki Roland Chadwick yerinde duramıyordu ama e-sporcuların gerginliği herkesin malumuydu. Islak ela gözleri sürekli onunkilerden uzaklaşıyordu. Ama zor bir gündü ve e-oyundaki bazılarının sosyal becerileri çok sınırlıydı.

Yine de çoğunun suçluluk duygusu kalın, pis kokulu dalgalar halinde derilerinden yuvarlanmıyordu.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun Roland?"

Burnunun uzun kenarını kaşdı, dizlerini zıplattı. "Dediğim gibi, üniversitede iki yaz staj yaptım, sonra mezun olduğumda listeye girdim. Yani bir yıl askere gittim, ondan önceki iki yaz da askere gittim. Toplamda."

"Peki sen tam olarak ne yapıyorsun?"

"Çoğunlukla araştırma, Benny gibi. Dışarıda ne var, nasıl bükebiliriz, nasıl atlayabiliriz gibi. Ya da birisinin bir şeyde fermuarı varsa, adım atmadan önce geziniyorum, böylece başkasının anlaşmasını vurmuyoruz."

"Yani her şeyi geliştirme aşamasında ya da geliştirme planında görüyorsunuz."

"Çoğunlukla, evet." Omuzlarını salladı, iki ayağını da yere vurdu. "Parçalar ve baytlar her neyse, ya da ana hatlar gibi. Başlıkları, karakter ve yer adlarını ve bu tür şeyleri kontrol etmelisiniz çünkü tekrarlar ya da çapraz geçişler istemezsiniz. Tabii eğer öykünme, devam ya da seri gibi bir şey yapmıyorsanız."

"Ya dün? Neredeydin?"

"Burada gibiydim. Saat dokuz-üçte girdim, beşte çıktım. Ya da yakın. Belki beş buçuk? Çünkü çıkışlardan sonra bir süre Jingle'la takıldım."

"Dışarı çıktınız mı, mola verdiniz mi, öğle yemeği yediniz mi, işiniz bitmeden binayı terk ettiniz mi?"

"Dün değil. Tam tabak. Evet, ikinci porsiyonlarla dolu bir tabak."

"Ama mola verdiniz, öğle yemeği yediniz?"

"Evet, tabii. Tabii. Yakıt almalıyım, şarj etmeliyim. Tabii."

"Peki, kimseyle iletişime geçtin mi? Ara verdiğinde vakit geçirebileceğin bir arkadaş buldun mu?"

"Ah..." Bakışları sola kaydı. "Bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun. Ve bana söyleyebilirsin ya da bilgisayarını, 'bağlantılarını' kontrol ettiğimizde öğrenirim."

"Belki birkaç kez Milt'i etiketlemişimdir."

"Peki Milt?"

"Milt benim... bilirsin işte."

"Tamam. Senin Milt'inin bir soyadı var mı?"

"Dubrosky. O Milton Dubrosky. Önemli bir şey değil." Üst dudağının üstünden biraz ter fışkırdı. "İznimiz var."

"Uh-huh." PPC'sini çıkardı ve Milton Dubrosky'yi araştırmaya başladı. "Yani sen ve Milt birlikte mi yaşıyorsunuz?"

"Sayılır. Yani, onun hâlâ bir evi var ama çoğunlukla benim evimdeyiz. Çoğunlukla."

"Peki Milt ne iş yapıyor?"

"O bir aktör. Gerçekten çok iyi. Büyük çıkışını yapmak için çalışıyor."

"Eminim ona bu konuda yardım ediyorsundur. Satırları çalışmasına yardım et."

"Elbette." Omuzlar yine sallanıyor; ayak parmakları tıkırdıyor. "Eğlenceli. Bir tür oyun oynamak gibi."

"Bir aktör olarak, muhtemelen onun da bazı iyi fikirleri vardır. Sana yardım ediyor mu?"

"Belki."

"Uzun zamandır mı birliktesiniz?"

"Dokuz ay. Neredeyse on."

"Ona Fantastik hakkında ne kadar şey anlattın?"

Yüzündeki tüm renkler kayboldu ve bir an için tamamen hareketsiz kaldı. "Ne?"

"Ne kadar Roland? Bu küçük bitler ve baytlar mı yoksa daha fazlası mı?"

"Böyle bir şeyden haberim yok."

"Yeni proje mi? Büyük çok gizli proje mi? Sanırım bu konuda bir şeyler biliyorsun. Sen araştırmadasın."

"Sadece bana ne söylediklerini biliyorum. Bu konuda konuşmamıza izin yok. Konuşma yasağını imzalamak zorundaydık."

Eve'in yüzünde rahat bir gülümseme, kalbinde ise sert bir çekiç vardı. "Ama sen ve Milt, biliyorsun, birbirinize yardım ediyorsunuz. Yaptığınız işle ilgileniyor, değil mi?"

"Elbette, ama-"

"Ve bunun gibi büyük bir proje, heyecan verici. Herkes ortağına bundan bahseder."

"E-işten anlamıyor."

"Gerçekten mi? E-hırsızlıktan iki kez hapis yattığını düşünürsek bu çok garip."

"Hayır, yapmadı!"

"Ya bir aptalsın Roland ya da çok kurnaz bir operatörsün." Başını eğdi. "Oyumu aptaldan yana kullanıyorum."

Roland'ı protesto ediyordu ve şimdi aktif olarak ağlıyor. Merkeze kadar eşlik etti, ardından Dubrosky'yi alıp götürmeleri için bir ekip gönderdi.

Sabıkasında şiddet içeren bir suç bulunmadığını düşündü ama her şeyin bir ilki vardı.

Roland'a ağlamayı bırakması, Dubrosky'ye de düşünmesi için zaman kazandıracağını hesaplayarak görüşmelerini bitirdi. Buldu

İki kişi daha projeden bir arkadaşına, eşine ya da birlikte yaşadığı kişiye bahsettiğini itiraf etti, ancak Chadwick-Dubrosky bağlantısı en iyi açığı gibi görünüyordu.

Bir tüp Pepsi açmış, bir yandan da ve notlarına ekledi. Kapı açılıp Roarke içeri girince başını kaldırıp baktı.

Sadece içinde bulunarak odayı değiştirdiğini düşündü. Sadece onun için değil, çoğu kişi için de öyle olduğunu düşünüyordu. Değişim onun görünüşünden kaynaklanıyordu, kesinlikle, uzun ve zayıftı. koyu renk saçlar, için için yanan lazer mavisi gözler

ya da don. Ancak kontrol, altındaki güç dikkat edilmesini gerektiriyordu.

Şimdi bile, diye düşündü, o harika yüzdeki kederi görebildiğinde, odayı değiştirdi.

"Görüşmelerdeki payınızı bitirdiğinizi söylediler. Şimdi bir dakikanız var mı?"

Her zaman sormazdı, diye hatırladı. Ve o da her zaman kalkıp ona gitmeyi, bir an olsun teselli etmeyi bilemezdi.

Kollarını ona doladığında, "Arkadaşın için üzgünüm," dedi.

Kucaklaşmayı kısa tuttu -ne de olsa duvarlar camdı- ama geri çekilmeden önce adamın içindeki gerginliğin bir kısmının dışarı sızdığını hissetti.

"Onu iyi tanıımıyordum, pek sayılmaz. Arkadaş olduğumuzu söyleyemem, yine de dosttuk. Çok yazık oldu."

Duvara doğru ilerledi ve camdan dışarı baktı. "O ve arkadaşları burada bir şeyler inşa ediyorlardı. Henüz çok fazla delik var ama kendileri için iyi iş çıkarmışlar. Yaratıcı, parlak ve her şeyini ortaya dökcek kadar genç."

"Ne tür delikler?"

Arkasına baktı, biraz gülümsedi. "Diğerlerinin arasından o tek şeyi çekip çıkarırsın. Ve sanırım e-iş senin en güçlü yönün olmasa da, bu deliklerden bazılarını zaten görmüşsündür."

"Bir sırrı birden fazla kişi biliyorsa, o artık bir sır değildir."

"İşte bu. Elektronik olarak, temelleri çok iyi kapatmış gibi görünüyor. Bunu yapmak için biraz uğraşmak gerekecek. ve bana şimdiden önemli bir kanıt parçasını kaybettiğiniz söylendi."

"Kendi kendini imha etti, ama bana yay tahtasını verecek kadarını aldılar. Bu oyun hakkında ne kadar şey biliyorsun? Fantastik mi?"

"Sanal/holo kombinasyonu, fantezi rol yapma, oyuncunun seçimine göre çeşitli senaryolar. Oyuncunun sinir sistemi ve beyin dalgalarının okumaları aracılığıyla anahtarlanan yüksek duyuusal seviyeler."

Bu çok gizli büyük projeyi özetliyor diye düşündü. "Peki bu kadarını ne zaman öğrendin?"

"Oh, bir süre önce. Buradaki boşluklardan biri de bu. Çok fazla adamı çok fazla şey biliyordu ve insanlar konuşacaktı."

"Milt Dubrosky'yi tanıyor

musun?" "Hayır, tanımalı

mıyım?"

"Hayır. Bu sadece olası bir komplikasyonu ortadan kaldırıyor. Eğer bu oyun için geliştirilen teknoloji bu kadar ileri düzeydeyse, neden sizde yok?"

"Aslında, geliştirme aşamasında oldukça benzer olduğundan şüphelendiğim bir şey var." Otomata doğru yürüdü, taradı ve tekrar uzaklaştı. "Ama benim halkım konuşmaz."

"Çünkü çok iyi para alıyorlar ve sizden korkuyorlar."

"Evet. Eminim Bart adamlarına elinden geldiğince iyi ödeme yapmıştır ama korkacak bir şey olmazdı." Onun koluna dokundu,

Odada dolaşırken sadece parmak uçlarının bir fırçası. "Onu severlerdi, hem de çok. O da onlardan biri olurdu. Çok fazla kendinizden biri olmanız hata olur, çünkü sizi asla tam yetkili olarak görmezler."

"Onu en son ne zaman gördünüz ya da konuştunuz?"

"Oh, dört ya da beş ay önceydi. Bir toplantı için bu tarafa gelmiştim ve yolda ona rastladım. Ona bir bira ısmarladım ve biraz sohbet ettik."

Huzursuz, diye düşündü Eve. Normalde volta atmak onun işiydi. Sonra bir kez iç çekti ve sakinleşir gibi oldu.

"Gözlemcilerimden biri Bart henüz üniversitedeyken onu dikkatime sundu. Raporu okuduktan ve kendim de biraz araştırma yaptıktan sonra bir görüşme ayarladım. Sanırım o Yirmi. Tanrım. Çok taze, çok içten. Ona bir iş teklif ettim, diplomasını alana kadar ücretli bir stajyerlik ve sonrasında tam zamanlı bir pozisyon."

"Bu müthiş bir teklif," diye yorumladı Eve.

"Çok iyi bir acemi asker olabilirdi. Ama bana üç arkadaşıyla birlikte kendi şirketini kurmayı planladığını söyledi. İş modelinin ana hatlarını bana o anda anlattı ve tavsiyemi istedi." Roarke biraz gülümsedi, sadece hafifçe O harika oyulmuş dudakların kıvrımı. "Söylemeliyim ki beni silahsızlandırdı. Sonunda dördüyle birkaç kez buluştum ve bazı tuzaklardan kaçınmalarına yardımcı olmak için elimden geleni yaptım. Bu seferkini hiçbirimizin yapabileceğini sanmıyorum. beklenmektedir."

"Size karşı bu kadar açık davrandıysa, başkalarına karşı da aynı şekilde konuşkan olabilirdi."

"Muhtemelen, gerçi onları uyardığım tuzaklardan biri de buydu. Kendilerinin olmasını istiyorlardı ve ben bu isteğin, bu ihtiyacın ne olduğunu biliyorum. Bu ve çocuk bana çekici geldi, bu yüzden onlara küçük bir destek vermek kolay oldu."

"Para mı?"

"Hayır." Omzunu kaldırdı, umursamaz bir hareketle. "Eğer sorsalardı yapabilirdim. Ama biraz tohum paraları vardı, ve çok kolay gelmezse daha çok çalışacaksınız. Bu mülke sahiptim-"

"Bu mu? Burası sizin binanız mı?"

"Öyleydi, o yüzden rahat ol," dedi ona en ufak bir sabırsızlık belirtisiyle. "Ben bu işe karışmadım. Onlara bir süreliğine burada bir yer kiraladım ve işe başladıklarında burayı onlara satmamı istedi. Dediğim gibi, çocuk bana cazip geldi, ben de sattım. Ben kendiminkini yaptım, onlar da kendilerininkini. Her yönüyle iyi bir işti."

"Ve iş önemli bir değere sahip." "Nispeten."

"Seninle kıyaslandığında bu bir boz ayının üzerindeki nit gibi, ama üzerinde çalıştıkları teknoloji gibi para da bir gerekçe. Bart olmadan burayı ayakta tutabilirler mi?"

"Kimse vazgeçilmez değildir. Benim için sen hariç."

"Aww." Ama bu sesle gözlerini devirdi ve onu biraz güldürdü. "Dört yerine üçe bölünecekler."

"Ve dördüncünün kaybından dolayı bir darbe al. İş açısından bakıldığında Bart'ı elemek aptalca bir hareket. O

nokta adam," diye açıkladı Roarke, "kamuya açık yüz, büyük resim adamı. Ve bu konuda iyiydi."

"Bu tür bir cinayet mi? Sansasyonel ve işle bağlantılı. Medya kamyonlar dolusu haber yapacak. Sırf meraktan dolayı satış yapan türden bedava medya."

"Bu konuda haklısın." Düşündü. "Evet, ama bu geçici bir destek ve hala kötü bir iş anlayışı. Buna ek olarak, dinamikleri değişmediği sürece, diğer üçünün Bart'a zarar verdiğini görmek zor."

"İnsanlar en lanet şeyleri yaparlar. Kontrol etmem gereken başka bir konu var. Eğer istersen Feeney seni meşgul eder. Oyun diskinin bir kopyasına ihtiyacım var. Verecekler ama biraz ayak sürüyeceklerdir. Eğer size güvenirlerse, bu konuda onları teşvik edebilirsiniz."

"Ne yapabileceğime

bakacağım." "Ben sahada

olacağım."

Kapıya doğru yürürken onun elini tuttu. "Karıma iyi bak."

"Kendi başının çaresine bakar."

"Hatırladığı zaman."

Dışarı çıktı, inmeye başladı. Bir kez arkasına baktı ve onu cam duvarın dibinde, elleri cebinde ve belki de sadece kendisinin görebildiği o kederin hâlâ yüzünü gölgelediğini gördü.

Bölüm 4

Polis Merkezi'nin kalabalık kovanına geri dönen Eve, Gözlem camından Roland Chadwick'i inceledi. Birazcık da olsa terlemeye devam ediyordu ve yaşlarla şişmiş gözleri Sanki bir köşede bir şeyin belirip onu ısırmasını bekliyormuş gibi odanın içinde koşturup duruyordu.

Mükemmel.

Eve, Peabody'ye, "Başlangıçta onu birlikte götüreceğiz," dedi. "Sert olacağım. Artık benden bunu bekliyor."

"Aksi takdirde ona bitki çayı ve kabarık bir yastık verirdiniz."

"Ardımda korkunç tehditler bırakarak odadan tiksintiyle çıktıktan sonra kabarıklığı size bırakacağım."

"Ve ben de bağırsaklarını dökene kadar onu 'orada-orada' tutacağım." "Plan bu."

Eve, Roland'ın uyumak istercesine başını masaya koyuşunu izledi. Başparmağını ağzına sokmuş olsaydı bu onu hiç şaşırtmazdı.

"Siz bunu yaparken, ben de Dubrosky ile ilgilenmeye başlayayım. Kendisi birkaç kez bu işlere bulaştı ve oradaki kuklasının çok zayıf bir kardeş olduğunu biliyor olmalı. Sanırım onun cesareti de Dökülme."

Roland yüzünü katlanmış kollarına yaslarken Peabody gülümsedi. "Önce benim adamım dökülecek."

"Olabilir. Hadi öğrenelim."

İçeri girdi, sert ve sabırsız bir kadındı.
Büyük bir ısırik alıp tadını çıkarabilecek kapasitedeydi.
Roland sandalyesinde büzülürken bile kafasını kaldırdı.

"Kayıtlar. Dallas, Teğmen Eve ve Peabody, Dedektif Delia, Minnock, Bart cinayetiyle ilgili olarak Chadwick, Roland ile görüşüyorlar. Roland Chadwick," diye devam etti, biraz daha gözdağı vermek için her iki ismi de kullanarak, "haklarınız size okundu mu?"

"Evet, ama-"

"Bu konudaki haklarınızı ve yükümlölüklerinizi anlıyor musunuz?"

"Tamam, evet, ama-"

Elindeki dosyayı tokat gibi yankılanan bir güçle aralarındaki masanın üzerine bıraktı. Bu onu susturdu.

"Bart Minnock için çalışıyordunuz, doğru

mu?" "Evet hanımefendi, size nasıl

çalıştığımı anlatmıştım-"

"Dün nerede olduğunuzu açıklayabilir misiniz?"

"Evdeydim, yani işteydim ve sonra-"

"Hangisi?" Kelimeleri bir çırpıda söyleyip masaya yaslandı ve onun boşluğuna daldı. "Ev mi, iş mi? Bu kolay bir soru Roland."

"Eve gidene kadar bütün gün isteydim." Dilinden dökülen kelimeler gibi, yüzünde renkler kekelendi, önce pembe sonra beyaz, pembe sonra beyaz. "Oturumu falan kapattım. Saat beşi geçiyordu. Kontrol edebilirsin. Görebilirsin."

"Ve binadan her çıkışında oturumu kapatıyor musun Roland? Her seferinde mi?"

"Şey, çoğunlukla. Günün sonunda kesinlikle. O zaman eminim. Ben hiçbir şey yapmadım. Bana neden bu kadar kızgın olduğumu anlamıyorum." Sesi köpek kulağı bölgesine ulaşmakla tehdit eden bir sızlanmaya dönüştü. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Öyle mi? Belki Bart aynı fikirde olmazdı. Belki bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardır. Eğer ölmemiş olsaydı." Dosyayı çevirip açtı ve olay yeri fotoğraflarını ortaya döktü. "Ama kafanız odanın diğer ucundayken kelimeleri çıkarmak biraz zor."

Roland fotoğraflara şöyle bir baktı, rengi soluk bir yeşile döndü. Oldukça net bir şekilde: "Gah." Sonra yere yuvarlanırken gözleri bembeyaz oldu.

"Kahretsin." Eve nefesini dışarı verdi ve ellerini kalçalarında kavuşturdu. "Ona biraz su getirsen iyi olur, Peabody."

"Düşüş şekli çok zarifti." Peabody bir bardak su getirirken Eve çömelerek Roland'ın yanaklarını okşadı.

"Soğuktan bayılmış. Numara yapmıyor. Tamam Roland, geri gel. Her ihtimale karşı bir doktor çağırsak iyi olur... bekle, işte geliyor. Roland!" Adamın gözleri seğirip sonra da kırpışınca sertçe konuştu. Sonra Peabody'ye başıyla bir işaret yaptı, böylece ortağı Bakıcıyı oynayan.

"İyi misiniz Bay Chadwick?" Peabody diz çöktü, Başını hafifçe yukarı kaldırdı. "Biraz su içmeyi dene. Bir yudum al, işte böyle. Bir nefes al. Tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Bilmiyorum... Ne oldu?"

"Bayılmışsın. Doktor çağırmamı ister misin?"

"Hayır. Hayır, sanmıyorum... Sadece ihtiyacım var-" Gözleri kocaman açılmıştı ve boğulan bir adam gibi Peabody'nin kolunu tuttu. "Beni bir daha bakmaya zorlama. Beni bakmaya zorlama."

"Bakmak, buna neden olmanın bir parçası olmaktan daha mı zor?" Eve soğuk bir şekilde söyledi.

"Ben yapmadım. Yemin ederim." Neredeyse Peabody'nin kucağına sürünecekti ve Eve işinin bittiğini anladı. "Yemin ederim! Beni bak."

"Tamam, sorun yok. Bakmana gerek yok. Biraz daha su iç. Kendini tekrar iyi hissedene kadar bekleyeceğiz."

"Tamam, sorun değil." Eve fotoğrafları dosyanın içine geri itti. "Onu şımartmak istiyorsan, o tamamen senin. Onunla aynı odada bulunmaya dayanamıyorum. Dallas, Teğmen Eve, mülakattan çıkıyorum."

Kapıyı arkasından çarptı ama Roland'ın ortağına nefes nefese teşekkür ettiğini duymadan önce değil.

Bölüm A'dan memnun kaldıktan sonra Bölüm B için bir sonraki görüşme odasına yöneldi.

Milt Dubrosky bir spa faresinin cilalanmış ve parlatılmış görünümüne sahipti. Gününün büyük bir bölümünü spor salonuna, haftanın büyük bir bölümünü de tedaviye ayırdığını hayal ediyordu. Saçları -çok

doğanın hediyesi olmak için mükemmel bir şekilde çizildi - ince dalgalar halinde

pürüzsüz, ince kemikli bir yüzün etrafında. Gözleri, yumuşak, Uzun, koyu renk kirpiklerinin arasından parıldayan mavi, yüksek voltajlı bir gülümseme yayıyordu.

"Memur bey, neden burada olduğumu bilmiyorum ama en azından manzara çok daha iyi oldu."

"Teğmen."

Çabuk bir selam verirken gülümsemesi gözleriyle birlikte parladı. "Efendim, evet, efendim."

"Kayıtlar. Dallas, Teğmen Eve, Bart Minnock'un öldürülmesi konusunda Dubrosky, Milton ile yapılan görüşme."

"Ne?" Nefesini içine çekerken o cesur gözleri büyüdü. "Bart öldürüldü mü? Ne zaman? Ne oldu?"

"Daha önce de mülakata girmiştin Dubrosky." Onun kayıtlarının bulunduğu dosyaya dokundu. "Yani soruları soranın ben, cevaplayanın da sen olduğunu biliyorsun. Haklarınız size okundu mu?"

"Evet, beni buraya getiren polisler. Ama bana hiçbir şey söylemediler."

"Dün öğleden sonra üç ile akşam sekiz arasında nerede olduğunuzu doğrulayabilir misiniz?"

"Tabii, tabii. 1'den 3.30'a kadar kuaförümdeydim - Urban Meadows - sonra bir arkadaşımın kahve içmeye gittim. Biraz alışveriş yaptım ve beş buçuk gibi başka bir arkadaşımın evine gittim. Roland, Roland Chadwick. U-Play'de Bart için çalışıyor. Benden kısa bir süre sonra geldi ve gecenin geri kalanında içeride kaldık. O kefil olabilir."

"Kahve randevunuzun adı ve iletişim bilgileri."

"Sorun değil. Britt Casey." Bir 'link' numarası ve Yukarı Batı Yakası adresi verdi. "Birlikte bir atölyedeyiz. Oyunculuk atölyesi. Ara sıra bir araya gelip sanat üzerine konuşuyoruz."

İyiymiş, diye karar verdi Eve, ama o kadar da iyi değildi. Zavallı Roland, diye düşündü, insan kaç şekilde kandırılabilir ki? "Peki rol arkadaşını ne zaman bırakıp kendi başına yola çıktın?"

"Beş civarı sanırım."

"Kahve ve alışveriş randevusu. Nerede kahve içtiniz? Nereden alışveriş yaptınız? Fişleriniz var mı?"

"Aslında kafenin adını hatırlamıyorum. Ve aslında bir şey satın almadım. Daha çok vitrin alışverişiydi."

Eve hiçbir şey söylemedi, sadece ona baktı.

"Tamam, bak. Dediğim gibi kuafördeydim. Danışmanımın adı Nanette. Ona sorabilirsin. Britt'le sonra tanıştım ama kahve için değildi, eğer beni anladıysan." Yine gülümsemeyi denedi, "Ben bir haylazım ama beni sevmek zorundasın" diyen bir gülümseme. "Birkaç saatliğine Oaks Otel'e gittik. Mesele şu ki, o evli ve ben de biriyle yaşıyorum."

"Chadwick?"

"Ah, hayır. Ama oda arkadaşım ve Britt? Birbirlerinden haberleri yok. Birbirlerini tanımamaya devam ederlerse gerçekten minnettar olurum. birbirimiz hakkında bilgi sahibi

olmak." "Oda arkadaşının adı?"

"Chelsea Saxton."

Eve kaşlarını kaldırdı. "Peki Roland Chadwick tam olarak bu işin neresinde?"

Dubrosky omuzlarını kaldırdı, düşmelerine izin verdi. bir oops hareketi. "Benim de onunla yarı-yaşadığımı söyleyebilirsiniz."

"O da mı diğer ikisinden habersiz, onlar da mı ondan?" "Ne diyebilirim ki? Ben bir insanım."

"Bu çok fazla hokkabazlık. Hokkabazlıkta bu kadar usta bir adam, Bart'ın evinde mola vermek için yeterli zamanı daire."

"Oraya hiç gitmedim." Kolay, neşeli bir el sallayışı ekledi. "Gitmem için bir neden yok. Roland U-Play'de onun için çalıştığı için onu biraz tanıyordum. İyi bir adama benziyordu. Ro onun için dünyaları düşünürdü. Birinin zavallı piçi neden öldüreceğini bilmiyorum."

"E-iş konusunda da çok beceriklisiniz."

"Bir hobi, gerçekten. Oyunculuk benim gerçek tutkum."

"Ve hobinizi tutkuyla birleştirerek içeriden edindiğiniz bilgileri ilgili taraflara satarak para kazanabilirsiniz. Özellikle de Roland gibi IQ'su sıfır olan aşk acısı çeken bir köpek yavrusunu peşinden sürüklüyorsan."

"Ro çok tatlı bir çocuk. Teknoloji ya da oyun dışında bir şey söz konusu olduğunda belki biraz sönük ama tatlı bir çocuk. Peki ya ben? Takdir edilmeye ihtiyacım var, kabul ediyorum. O bana hayran." Dubrosky ellerini kaldırarak şöyle dedi: "Bana bakar mısınız? Bütün bunlara kim hayran olmaz ki?"

"Fantastical hakkında bilgi sızdırmaya yetecek kadar."

Dubrosky boş boş bakmaya çalıştı ama pek beceremedi.
"Üzgünüm, hiç duymadım."

"Saçmalamayı bırak Dubrosky. Bu alandaki IQ'm ayarlandı ve tonlandı. Ve Hayran Roland çoktan döktü bile." O arkasına yaslandı. "Sana hayranlık duymak, senin için suçu üstlenmek anlamına gelmez. Sandığınız kadar aptal değil."

"Ro aptal değil." Dubrosky hiç istifini bozmadı. "Sadece gerçekler söz konusu olduğunda bazen kafası karışıyor. Oyunlara bağlı ve baloncuğunun dışındaki pek çok şey onu aşıyor."

"İki yan parçanız ve elektronik casusluk tutkunuz varmış gibi mi?"

"Kendini etrafa yaymak yasadışı değil. İnanın bana, tüm sevgililerim mutlu." Bir kolunu sandalyesinin arkasına dolayarak poz verdi. "Ne zararı var ki?"

"Bu bana vicdansız olduğunuzu söylüyor ve vicdansız bir adam hile yapmak, çalmak, yalan söylemek konusunda iki kez düşünmez. Cinayete giden kısa bir adımdır."

"Ben insanları öldürmem, tatlım. Onları baştan çıkarırım."

"Bana yine tatlım de." Eğildi, gözleri düzdü. "Devam et."

"Alınmak yok, alınmak yok." Barış için ellerini kaldırdı.
"Hobimi birkaç kez çok ileri götürdüğümü inkar etmiyorum. Herkes gibi ben de kendimi kaptırdım. Ama eğer
Çarşafım, şiddet kullanmadığımı biliyorsun. Gerçek şu ki, tatlı- Teğmen," diye düzeltti çabucak, "buna ihtiyacım yok. Ve tabii, Ro bana büyük gizli proje hakkında bazı şeyler anlattı."

Bu konuda heyecanlı ve konuşmayı seviyor. İyi bir baştan çıkarmanın bir parçası da dinlemektir. Ben dinlerim. Suç değil."

"Bunu dinlemeyi dene," diye önerdi Eve. "Elimde senin sayfandan başka ne var biliyor musun? Mali tabloların. Okuması da oldukça ilginç. Tüm bu güzel mevduatlar, Nanette ile salonda vakit geçirmenizi sağladığını söyleyebilirim. Daha da ilginç, iş kayıtlarınıza göre, bir yıldır bir yıla yakın bir süredir maaşlı bir iş."

"İnsanlar bana hediye olarak para veriyor. Bu da hayranlığın bir parçası."

"Bart'ın sana hayran olmadığına bahse girerim. Bahse girerim ona gidip sapının sana verdiği bilgileri saklamak için ödeme istediğinde, polise gitmekle tehdit etmiştir."

"Ben şantaj yapmam." Tırnaklarına baktı. "Çok dağınık."

"Burada gerçekten dağınık bir şey var." Bir kez daha olay yeri fotoğraflarını çıkardı.

Dubrosky yeşile dönmedi; bayılmadı ama bembeyaz kesildi. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Biri kafasını kesmiş."

"Bahse girerim o atölyelerde kılıç dövüşleri çalışıyorsunuzdur. Aksiyon rolleri, dönem parçaları." Eve başını eğerek ona soğukkanlı bir şekilde aşağı yukarı baktı. "İyi durumdasın. Bahse girerim ağır bir kılıcı fazla zorlanmadan kullanabilirsin."

"Dinleyin. Beni dinle." Suave ayık bir şekilde ortadan kayboldu. "Bana biraz para verip güzel şeyler alabilecek insanlarla yatarak hayatımı kazanıyorum. Elimde bilgi olduğunda satarak daha çok kazanıyorum. İnsanlara zarar vermiyorum. Onları öldürmediğimden de eminim. Roland bir hedef, elbette. Kolay biri. Ama

İşin aslı, onu da bitirmek üzereydim, bu yüzden Britt'e geçiyorum. Oyunculuk oynamasına ve istediği kadar para harcamasına izin veren zengin bir kocası var. Çok sık şehir dışına çıkıyor. Mali danışman. Ondan faydalanabilirim diye düşündüm.

Bir süre, belki eve girerim, onun bilgisayarlarından birini hacklerim, ne göreceğime bakarım. Orada temel atıyorum, neden böyle bir şey yapayım ki? Ben bunu yapmam. Bunu ben yapmadım."

"Bilgileri kime sattın?"

"Ah kahretsin." Bir elini saçlarının arasından geçirerek mükemmelliğini bozdu ve Eve'e içtenlikle korktuğunu söyledi. "Eğer oraya yuvarlanırsam, benimle bir anlaşma yapmalısın."

"Hiçbir şey yapmama gerek yok. Şirket casusluğu yaptığını zaten itiraf ettin. Mesele şu Milt. Sana gerçekten ama gerçekten hayran değilim. İsimler. Şimdi."

Arkasına yaslandı, yumuşak, ışıltılı gözlerini kapattı ve içindekileri döktü.

Dubrosky ile işi bittiğinde, onu hücrelerine geri götürdü. Önümüzdeki birkaç yılı New York eyaletinin bir misafiri olarak geçirmesi için elinden geleni yapacaktı. Ve onun salon randevularını kaçırmamasını umuyordu.

Eve'in ofisinde buluştuklarında Peabody ona "Ben benimkini aldım," dedi.

"O zaman ikiye iki." Eve kahveyi programladı, Peabody'ye kendi kahvesini alabilmesi için AutoChef'e gitmesini işaret etti.

"Neden bahsettiğinin yarısını bile bilmiyordum. Ne kadar sinirlenirse o kadar gevezelik ediyordu.

oldukça teknik. McNab'den röportajı gözden geçirmesini ve yorumlamasını istemeyi düşünüyorum ama..." Peabody bir süre durakladı.

ilk yudumu almadan önce kahveye birkaç küçük darbe indirdi. "Ama anladığım kadarıyla Dubrosky'ye araştırmasının ayrıntılarını ve Fantastik proje üzerinde yaptığı her türlü çalışmayı vermiş.

El attığı ya da bildiği başka bir şey. Adam yürüyen bir ağız. Düşündükleri kadar iyi tarama yapıyor olamazlar."

"Deliklerden biri," diye mırıldandı Eve, Roarke'ın yorumunu düşünerek. Dar penceresine doğru yürüdü, düşünürken geçen bir hava aracına baktı. "Adamım o kadar yapışkan ki üzerine bassam ayakkabımdan silemem,

Ben olsam ayakkabıyı yakardım. Seksle ve cazibeyle yaşıyor, hedefleri seçiyor, onlarla hokkabazlık yapıyor. Bart kafasını kaybettiğinde yeni bir hedefle seks yaptığını iddia ediyor. Oaks Otel'de."

"Bir seks fuarı için oldukça şehir dışı."

"Hedefin zengin bir kocası var. Kontrol edeceğiz ama çalışıyor. Ağzıyla kuş tutmadığı zamanlarda da başka bir hedefle birlikte yaşıyor. Navlununu ödüyorlar, o da onların işlerini araştırıyor ve elde ettiği verileri ilgili taraflara satıyor. Bu sefer ilgilenen taraf benim."

Genç, aptal Roland'ı, genç, saf Bart'ı düşünerek kahvesini yudumladı. "Dubrosky'nin Bart'ın evine girdiğini sanmıyorum.

ve onu dilimledi. Tırnağı takılabilir ya da mükemmel saçlarına sıçrayabilir. Ama geri kalanı için gidecek. Ve eğer cinayeti alıcının üzerine yıkarsak, onu suç ortaklığı ile suçlayabiliriz. Küçük bir kafeste uzun bir süre kalmayı hak etti."

"Ondan gerçekten hoşlanmadın."

"Gerçekten bilmiyordum. Ama mesele şu ki, Roland'ın aşkını çıkarları için kullanmasaydı, belki Bart Minnock hâlâ tek parça halinde olurdu. Roland'la birlikte hokkabazlık yaptığı iki kadını ele alalım. Lane hakkında bilgi almak istiyorum.

Synch Entertainment'tan DuVaugne ile konuşmadan önce."

Peabody kahve fincanına baktı. "Çok kızacaklar."

"Oh evet. Eğlenceli şeyleri sen al." Peabody'ye isimleri ve iletişim bilgilerini verdi. "Tedbirli ol," diye ekledi. "Britt Casey evli. Muhtemelen kışına bir tekme yemeyi hak ediyor ama Roland kadar aptalsa onu rahat bırakıp kocasını bu işin dışında tutmaya çalışabilirim."

"Ben ruh olacağım. Bu adam üç markla yatıyorsa, başka bir şeye nasıl vakit bulabilir ki?"

"Görünüşe göre, bu sadece iyi bir zaman yönetimi meselesi."

"Acaba hangi takviyeleri alıyor ya da özel bir diyeti var mı?"

"Bir dahaki konuşmamızda soracağımdan emin olabilirsiniz. Dışarı."

Eve, hem DuVaugne hem de şirket üzerinde çalışmaya başlamak için oturdu ve veriler ekrana gelmeye başladığında, bir önseziyi takip etti.

Roarke bir kez daha doğrudan cevap verdi.

"Teğmen." "Evde misin?"

"Öyleyim, evet. EDD'de."

"Bana Lane DuVaugne ve Synch Entertainment hakkında neler söyleyebilirsiniz?"

"Aşağı geleceğim."

"Yapmak zorunda değilsin-" diye başladı ama boş havaya konuşuyordu.

"Tamam o zaman."

DuVaugne ile başladı. Elli dokuz yaşındaki başkan yardımcısı, yirmi sekiz yaş daha genç olan -şaşırtıcı olmayan- ikinci eşiyle birlikteydi. Üç yıllık evliliklerini Yukarı Doğu Yakası'nda sürdürmüşler, Belize ve İtalyan Rivierası'nda da ek konutlar edinmişlerdi. Şimdiki eşi eski bir iç çamaşırı modeliydi.

Erkekler çok basitti, gerçekten.

Synch'teki görevini on altı yıldır sürdürüyordu ve ikramiyelerden önce yılda yirmi iki milyon gibi yüklü bir para kazanıyordu.

Sabıka kaydı yoktu. "Bunu

değiştirmek üzereyiz."

Ne tür bir değişiklik yapmak istiyorsunuz? diye sordu bilgisayar.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey. Burada bir insan kendi kendine bile konuşamaz."

Şirket hakkında hızlı bir tarama yaptı. Neredeyse DuVaugne hayatta olduğu sürece oyun ve oyun sistemleri geliştirmiş, üretmiş ve dağıtmıştı. Dünya çapında ofisleri ve fabrikaları vardı. Şehirleri okurken kaşlarını çattı, şirket geçmişinde geriye doğru gitti, şirket hakkında bilgi edinmeye çalıştı. resmi mali ve istihdam verilerine doğru yol alıyor.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama Roarke içeri girdiğinde biraz rahatladığını hissetti. Sonra kapıyı kapattı.

"Uh-oh."

"Ben sadece işimi yayınlamamayı tercih ediyorum." "İşiniz Synch ile mi kesişiyor?"

"Şu anda değil. Şekerin nerede?" "Ne şekeri?"

Ona bir bakış attı. "Burada şeker sakladığını çok iyi biliyorum. Bir desteğe ihtiyacım var. Ver şunu."

Kaşları çatıldı ve bakışlarını kapıya doğru yöneltti. "Kimsenin içeri girmesine izin verme. Burası çok iyi bir saklanma yeri."

"Biliyorsun, buraya kolayca bir kamera yerleştirebilir ve zulanı kaldıran kişiyi iş üstünde yakalayabilirsin."

"Bir gün şeker hırsızını yakalayacağım ama bu teknoloji ile değil, kurnazlık ve zeka ile olacak. Bu artık bir gurur ve prensip meselesi."

Masasından bir alet aldı, sonra geri dönüşüm makinesinin önüne çömeldi. Birkaç kez döndürdükten sonra kaplamayı çıkardı ve arkadan bir kanıt torbası çıkardı.

"Kurnazlık ve zeka yarışmanız şekeri çöplerle birlikte geri dönüşüm kutusunda tutmanıza mı neden oluyor?"

"Mühürlü." Bunu kanıtlamak için küçük bir patlama ve vınlamayla mührü kırdı, ardından üç çikolatadan birini çıkardı. Çikolatayı adama fırlattı, sonra da kalan ikisini yeni bir mühürle paketleyip tekrar sakladı. Arkasına dönüp baktığında onun şekerleri incelediğini gördü.

"Bu kadar kibar olacaksan geri ver."

"Bir zamanlar yiyecek bulmak için hiç düşünmeden sokak çöplerini karıştırırdım. İşler değişiyor." Şekeri açtı ve bir ısırık aldı. "Ama görünüşe göre o kadar da değil."

Aleti yerine yerleştirdi, sonra ayağa kalktı, elleri kalçalarında, herhangi bir kurcalama belirtisi için geri dönüştürücüyü inceledi. "Tamam. Hâlâ iyi."

"Ve eğer gördüysem gerçek aşkın bir göstergesi." Bir elini kızın dağınık kahverengi saçlarının üzerinde gezdirdi, sonra Dudaklarını dudaklarına değdirmeden önce bir parmağını çenesinin çukuruna dokundurdu. "Çikolatadan daha iyi."

Gölgelerin ortadan kalktığını fark etti. İş bunu yapabilirdi; odaklanıp keder ve pişmanlığı yönlendirebilirdi. "Senkron Eğlence."

"Evet. Yaklaşık bir yıl önce şirketi satın almayı düşündüm."

"Doğal olarak. Var, o yüzden istiyorsunuz."

"Tam tersine." Eski püskü ziyaretçi koltuğuna oturdu. "Biraz araştırma ve incelemeden sonra bunu istemediğime ya da şu anda istemediğime karar verdim."

"Çünkü mü?"

"Başı belada. Böyle bir şeyi üstlenmeye ne ihtiyacım ne de isteğim var. Topallamasını bekleyip ucuza almak ya da işleri yoluna koyup sorunları çözmelerini ve sağlıklı bir şirket için iyi bir fiyat teklif etmelerini beklemek daha iyi."

"Ne tür sorunlar? Son on altı ay içinde gezegendeki iki tesisi kapatmaları dışında -küçük olanları, ABD dışında fabrikaları veya ofisleri yok, bu yüzden ya bu pazarı tamamen kaçırıyorlar ya da ürünlerini bu pazara dağıtmanın maliyeti yasaklayıcı."

Kaşlarını kaldırdı. "İşte şimdi kalbim gururla kabardı. İş zekasını dinleyin."

"Ukala ol, şekeri bırak."

"Neden buraya gelip onu almaya çalışmıyorsun?" Şimdi gülümseyerek, davet edencesine dizine vurdu.

Evet, daha iyi hissediyordu.

"Oyun piyasası hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama neredeyse hiç başarısız olmaması gerekiyor. İnsanlar sürekli oyun oynamak istiyor. Atari salonlarında, evde, partilerde, ofiste. Peki yarım asırdan uzun bir süredir oyun sektöründe olan bir şirket neden bunu başaramıyor?"

"Çünkü en azından son on yılda pazarlamaya ve yöneticilere, yaratıcı beyinlerden ve yeni teknolojiden daha fazla yatırım yaptılar ve çok küçük ve maliyetli olduğunu düşündükleri gezegen dışı pazarı görmezden gelmeye devam ettiler." O

Çikolatadan bir ısırık daha alırken omuz silktilti. "Belli bir zihniyete saplanıp kalmışlar ve eğer bu zihniyet değişmezse, kısa süre içinde bir nesil geride kalacaklar."

"Tamam, takım elbiselilere fazla ödeme yapıyorlar ve on yıl önce yeterince iyiye, şimdi de yeterince iyi olduğunu düşünüyorlar."

"Temel olarak. Elli küsur yıl önce burayı kuran iki kişi en parlak döneminde burayı sattı. O zamandan beri şirketler gibi iniş çıkışlar yaşadı. Şu anda yavaş da olsa istikrarlı bir düşüş."

"U-Play'in Fantastical'ı gibi bir şey salınımı değiştirebilir."

"İyi geliştirilir ve pazarlanırsa kesinlikle olabilir. Amacınız bu mu?"

"Olabilir. DuVaugne bir kaynağa programla ilgili veriler için şu ana kadar yaklaşık yüz elli bin dolar ödedi. Synch'te başkan yardımcısı."

Roarke, "Gelişim'de," diye ekledi. "Aşağı inerken onu araştırdım. Şirkete bu fikri ve onu yaratacak araçları getirirse kahraman olur. Sanırım onlarla yaptığı sözleşmede ikramiye maddesi de vardır. Çok küçük bir yatırım karşılığında epeyce para kazanabilir."

"Bu da cinayet için ya da başka bir yatırım yapıp onu kiralamak için çok iyi bir neden. Ayrıca oldukça yeni ve çok genç bir ikinci karısı var. Bahse girerim o da hayat."

Ona gülümsedi. "Çoğu öyle."

"Uh-huh. Peki, birkaç on yıl sonra beni yeni biri için terk etmeyi düşünürsen? Kimin silah taşıdığını unutma."

"Hiç unutmadığım bir şey. Ya da takdir etmekte başarısız olduğum bir şey." "Tamam. DuVaugne ile biraz konuşmam gerek." "Onunla ben de sohbet etmek isterim."

"Yapamam. Yapamam," diye tekrarladı başını sallayarak. "Sen bir rakipsin ve bu onu alt etme şansımı azaltabilir. Zaten onları karmaşıktırır."

"Yeterince adil."

"Morris ile temasa geçmeliyim ve olay yerine bir kez daha gitmek istiyorum. E-iş konusunda beni bilgilendirmeye devam edin."

"Bunu yapacağım, ama seninle Bart'a gitmek istiyorum."

Konuřmaya bařladı, durdu ve tekrar dūřündū. "Orada iře yarayabilirsin."

"Elimden geleni yapıyorum." řeker paketini topladı, iki-ayaęa kalkmadan ōnce geri dōnūřūm kutusuna attı. "řeker iēin teřekkūrler."

Gūlūmsedi. "Ne řekeri?"

Bölüm 5

"Sence penis hiç yorulur mu?" Arabayı sürerken Eve başını Peabody'ye doğru çevirdi ve nadiren takmayı hatırladığı güneş gözlüklerini indirdi. "Kimin?"

"Herkesin. Yani penisi olan herkesin. Penis hiç düşünmez mi? Tanrı aşkına dostum, biraz dinlen. Yoksa hepsi: Woo-hoo! İşte yine başlıyoruz!"

"Bunun davayla bir ilgisi var mı, yoksa kız kıza konuşmaya mı başladınız?"

"Davadan kaynaklanıyor. Şu Dubrosky denen pisliği düşünüyordum. Dün öğleden sonra Britt Casey'e çakıyordu. Ona göre, üçlü bir başlık. Yerde," dedi, parmaklarıyla işaretleyerek, "yatakta ve kapıya karşı. Sonra dün gece Roland'la fantezi oyununda sevişiyor. Korsan kaptan ve kamarot."

"Dur."

"Bir dakika. Peki ya bu sabah? Chelsea Saxton'la gizlice kahve içip sevişmiş, sonra da duşta sakso çekmiş."

"Tanrım, Peabody."

"Şey, kirli detayları sormadım, ama üçü de diğerlerini öğrendiklerinde hepsini savurdular. Bence çoğu cinli kadın şöyle derdi: Hey! Bir süreliğine oraya bir şey koymayı aklından bile geçirme."

"Ginnies?"

"Vajina için güzel bir isim. Ve bence birkaç raunttan sonra, çoğu durumda, ortalama bir ginnie

"Tamam, bu beni bir süre idare eder." derdi. Ama penis bir sonraki deliği aramaya devam eder mi? Bende olmadığı için merak ediyorum."

"Merak ediyorsan söyleyeyim, ben de bilmiyorum."

"Seni çıplak gördüğüm için bunu biliyorum. Bence en sağlam ve enerjik penis bile bir noktada bugün ya da bu gece için bu kadar yeter der ve hey, artık tamamen rahatladığım için küçük bir tatile çıkıyorum. Ya da sadece kestireceğim."

"Şimdi aklıma bir tatil köyünün barında oturmuş, güneş gözlüklerini takmış ve bir içki içen bir horoz geliyor. Şu meyve ve kağıt şemsiyelerle dolu aptal içecekler."

"Çok şirin."

"Sevimli değil. Biraz korkutucu. Ya da iğrenç. Hangisi olduğundan emin değilim. İkisi de." Eve yorgun bir nefes verdi. "Sanırım ikisi de."

"Küçük bir hasır şapkası da olmalı. Her neyse, bunun Dubrosky'nin penisiyle seks yapmakla ilgili olduğunu sanmıyorum."

"Peabody, onun penisini düşünmek istemediğimi ne kadar vurgulasam azdır."

"Bu bir bağımlılık," diye devam etti Peabody, şaşırmadan. "Eminim Mira da aynı fikirdedir," diye ekledi, departmanın profil uzmanı ve psikiyatristine atıfta bulunarak. "Kendi değerini penisiyle bir tutuyor ve onu bir silah olarak kullanıyor."

"Tamam, şimdi altın bir zincir taktığını ve bir blaster taşıdığını görüyorum. Dur artık."

Yer değiştiren Peabody, Eve'e sevinç dolu bir bakış attı. "Kafanda en iyi resimleri sen yaratıyorsun. Bu yüzden iyi bir polissin.

Dubrosky hayranlık duyulması gerektiğiyle ilgili saçma sapan şeyler söyledi. Ama bakın, muhtemelen görünüşünden, tavırlarından bahsediyor ama bilinçaltında penisinden bahsediyor."

"Tamam, eğer sana katılıyorsam, çünkü aslında katılıyorum, duracak mısın?"

"Sadece ilginç olduğunu düşünüyorum. şimdi şu

DuVaugne'u al-" Eve'in çenesi gerildi. "Penisinden başlamayın."

"Bir adam büyük bir göğüs ve taze bir genç kız için yirmi yıllık karısını terk ediyor."

"Aman Tanrım."

"Bunu yapıyor çünkü kendi ölümlülüğünü düşünmeye başlıyor ve bunu gerçekten istemiyor. Büyük göğüslere ve taze, genç ginnie'ye ihtiyacı var ki şöyle diyebilsin: Hey bakın neyim var, bakın penisim nereye gidiyor ve bu benim hala canlı ve erkeksi olduğumu kanıtlıyor. Bu da, evet, hayran olunması gereken penise geri dönüyor. Bu konuda Charles'a danışabiliriz."

Eve morga yanaştı ve kaşlarını bir dakikalığına direksiyona dayayarak kendini şımarttı. "Biz Bu davayı araştırması için eski lisanslı bir refakatçiye, şimdi de seks terapistine ihtiyacı var. Ayrıca o ve Louise balayı."

"Ama birkaç gün içinde geri dönecekler. Penis hakkında bilgi edinmenin ilerideki soruşturmalarda yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

"Peki, sen devam et ve Charles'a danış. Bana da aynı

konuda bir rapor yaz. Ama Şimdi, ben duymak istemiyorum

günün geri kalanında penis kelimesi."

İçeri girerlerken Peabody, "Bu özel şey için... gerçekten güzel bir kelime yok," diye devam etti. "Her şey ya çok zor ya da çok aptalca. Ama düşündüğünüzde, bu özel şeye sahip olmak oldukça aptalca. Orada sallanıyordum. Yani-"

"Seni öldüreceğim. Bunu burada, morgda yaparak vergi mükelleflerinin parasından tasarruf edin. Etkili olur."

Eve, Peabody'nin teorilerinin beynine kazıdığı görüntüleri dengelemek için serin havayı ve beyaz duvarları kullandı. Tünel koridorunda Morris'i gördü, beyaz adamlardan biriyle konuşuyordu. kaplamalı teknisyenler.

"Birkaç dakika içinde kontrol etmeye geleceğim," dedi teknisyene, sonra Eve'e döndü. "Bugün gelip gelemeyeceğini merak ediyordum."

"Gitmeden önce seni yakalamak istedim."

"Size bir rapor göndermek için ofisime gidiyordum. Onu tekrar görmek isteyeceksiniz."

Onunla birlikte yürümeye başladı. "Bana yanıklardan bahset."

"Küçük ama her yarada, hatta morluklarda bile bulundu." Otopsi odasının kapılarını iterek açtı. Vücut çelik bir levhanın üzerinde, baş ise daha küçük bir tepsinin üzerinde duruyordu. İkisine de mikro gözlük uzattı. "Giderek artan şiddette meydana geldiklerini göreceksiniz. Cildindeki morarma, sol ön kol, ve burada ayak bileğinde? O kadar küçük ki sarsıntıyı hissetmemiş olabilir. Ama burası? Biraz daha derin morarma

ve iltihaplanma gösteren omuzda - o bölgede iyi bir anahtar vardı - daha belirgin."

"Yara ne kadar ağırsa, yanıklar da o kadar ağır mı olur?"

"Hayır, gerçi ben de başlangıçta aynı şeyi düşünmüştüm. Ama kaval kemiği ayak bileğinden ve ön koldan daha fazla morarma gösteriyor ama yanıklar çok hafif. Kol ve boyundaki yanıklar neredeyse aynı. Boynun daha ciddi bir yara olduğunu söylemek zorundayız."

"Yani... sarsıntılar -yanıklara neden olan her neyse- oyunla birlikte. Ne kadar uzun süre oynarsa, etiketlendiğinde o kadar büyük bir şok yaşadı."

"Büyük olasılıkla öyle görünüyor."

Peabody, "Oyunlarda zorluklar genellikle artar," diye yorumladı. "Bir seviyede ilerledikçe ya da bir sonraki seviyeye geçtikçe."

"Tamam." Eve bunun beyinde kaynamasına izin verdi. "Güç artışı olabilir. Roarke'ın sanal bir oyunu var. Gerçek silahlar kullanıyorsun, silahlar. Kötü adam bir vuruş yaparsa, küçük bir sarsıntı hissediyorsun. Yani vurulduğunu ve nerede olduğunu biliyorsun. Kaydedecek kadar, ama acıtmayacak kadar. Birisi Bart'ın kurallarını değiştirmiş. Ama bu iç yanıkları açıklamıyor. Deride olabileceğini anlıyorum, ama kesik, dilim, Onlar da içeride, sadece dışarıda değil. Bu da silahın kendisinin de bir şarjör taşıması gerektiği anlamına geliyor. Ne anlamı var ki? Büyük, keskin bir kılıç yeterli değil mi?"

"Kesinlikle öyle olurdu."

Başın yanına gidip boynunu inceledi. "Eşleşiyorlar mı?"

"Mükemmel."

"Belki de şarj itme gücüne katkıda bulunmuştur. Güç ekledi, böylece katilin özellikle güçlü olmasına gerek kalmadı. Katile

katil daha fazla kaldıraç, hız." Gözlükleri çıkardı. "Yüz yüze mi?"

Morris, "İşte böyle oynanıyor," diye kabul etti.

"Hızlı olmak zorunda, değil mi? Çok hızlı. Uyuşturulmamış, zapt edilmemiş ve karşısında büyük bir kılıcı olan biri var. Kaçıp kurtulmaya çalışırdı. Sırtından vurulabilirdi, ama orada öylece durup kafasını koparırsa lanetlenirim. Katil kolundan yaralayarak ona bir tat veriyor. Tepkisini görmek istiyor, onu şok etmek istiyor. Ve sonra, temiz bir darbe."

Başını iki yana salladı. "Ben olay yerine geri dönüyorum."

Önce DuVaugne geldi. Peabody'den ofisini kontrol etmesini istedi ve şüphelendiği gibi, adam bugün için ayrılmıştı. Şirket yöneticileri ve polislerin ne çalışma saatleri ne de maaşları aynıydı.

Bu konuda ona haksızlık etmiyordu, ama şehir merkezine kadar gidip sonra tekrar aşağı inmesi gerektiğini bilmek tam bir baş belasıydı.

Peabody, "Biliyorsun," diye söze başladı ve Eve hırladı.

"Birinin anatomisinin herhangi bir kısmından bahsedersen seni pencereden dışarı ve karşıdan gelen trafiğin içine iterim."

"Yapmayacaktım ama tekrar düşündüğümü biliyorum. Söyleyeceğim şey kılıçla ilgiliydi. Kılıç değil. örtülü erkek kılıcı, ama cinayet silahı. Geçen yıl McNab ile bir fuara gitmiştim."

"Neden bir dolandırıcılığa gidiyorsun ki?"

"New York'ta kongre merkezinde bir oyun kongresi. Tam bir geek festivali, aslında görüldüğünden çok daha eğlenceli."

"Cehennemde bir kabus gibi görüldüğüne göre, eğlenceli olması için çok fazla ortaya çıkması gerekmez."

"İnsanlar oyunlardaki, videolardaki ve ekran şovlarındaki karakterler gibi giyiniyor. Karakterleri canlandıran aktörler gelip bir şeyler imzalıyor ya da demo yapıyor. Her türlü şeyi satıyorlar, hatta müzayedeleri bile var. Hem de yüksek fiyatlı. Partiler, yarışmalar, seminerler ve çok sayıda uygulamalı etkinlik var. Kalabalığa karşı koymaya, sırada beklemeye istekliyseniz hemen hemen her oyunu oynayabilirsiniz. U-Play'in orada büyük bir varlığı vardı, hatırlıyorum. Hey, muhtemelen kurbanı daha kurban olmadan önce görmüştüm. Her neyse, üç gün boyunca ineklik."

"Tanrım, beni de yaz."

"Demek istediğim, onların silahları var. Oyun silahları, sahne silahları ve sanal silahlar. Popüler oyunların büyük bir kısmı bir tür savaşla ilgili."

"Evet, insanlar birbirlerini öldürmeye doyamıyor." Ama bunun ilginç bir bakış açısı olduğunu düşündü. "Elektrikli bir kılıç orada çok işe yarar."

"Emin olabilirsin. Müzayedelerden birine giriş iznimiz vardı ve orada Savaşçı Kraliçe Elda'nın bir kılıcı vardı -elektrikli değil- ve beş milyonun üzerinde bir fiyata satıldı."

"Lanet olası dolarlar mı?"

"Evet, lanet olası dolarlar. Elda'nın videoda tahtını savunmak için kullandığı şeydi. Oyunların toplamı. McNab ve ben onları oynuyoruz."

"Kim kraliçe olacak?"

"Ha-ha. Onlar da holo-oyunlar ama holo-oyunumuz olmadığı için sadece bilgisayarda oynuyoruz. Her neyse, bu konseptlerde bolca silah var ve çok sayıda satıcı ve koleksiyoncu var. Patlayıcılar, sihirli topuzlar, ateş mızrakları, ışın kılıçları ve parçalayıcılar var. Ama gördüğüm kadarıyla en çok kılıçlar ilgi görüyor. Onlar daha seksi."

İlginç bir aç, diye düşündü yine. Çekiştirmek için iyi bir hat. "Eminim Bart kafasının bir tanesiyle kesilmesinin ne kadar seksi olduğunu düşünmüştür. Koleksiyoncular, satıcılar ve dolandırıcılar. Bu iyi bir keşfedilecek bir yol. Ama belki de şansımız yaver gider ve DuVaugne sihirli kılıcını çeker, biz de onu havaya uçurur ve bu davayı kapatırız."

"P-kelimesinin örtmecesini duyduğumda anlarım."

Eve park yasağı olan bölgede kaldırıma doğru kaydı ve görev ışığını yaktı. "Eğer bir şey çıkarırsa, onu indiririz."

Peabody gülerek dışarı çıktı. "Bir yere."

Eğer çelik, cam ve keskin açılar tercih ederseniz, diye düşündü Eve. Özel pencere camının altın rengi tonu güneş ışığını yansıtarak onu güneşliklerine minnettar kılıyordu. Muhtemelen post-post-modern bir tasarımcının şehircilik anlayışının ürünü olan bu üç katlı gösterişli binanın önünden geçerken kaç kişinin kör olduğunu merak etti. Orada bir zamanlar ağırbaşlı bir Bu noktada bulunan kahverengi taş ya da düzenli tuğla evler, yıkılmış ya da ölümcül yaralar almıştır.

Şehir Savaşları. Onun yerine, altın tonlu camdan duvarları çerçeveleyen fırçalanmış çeliğin parıltısı duruyordu.

Belki de sakinler cam kutularının içinde kendilerini yüce hissediyorlardı ya da sokakların ve şehrin neredeyse engelsiz manzarasının keyfini çıkardılar.

Kendini açıkta ve ürkütölmüş hissedirdi. Ama her türlü vardı.

Kaldırımdan girişe uzanan basamaklar yerine eğimli bir rampa, bir hareket platformuna giden yolu açmaktadır.

Dedektör hemen düşük bir bip sesi çıkardı. Çift kamerayı ve avuç içi plakasını taradı.

"Açık görüş, ciddi kilitler," diye yorumladı.

Ses tanıma kabul edilmemektedir. Bu tesisler talepleri kabul etmemektedir. Tüm teslimatlar temizlenmelidir. Şu anda misafir beklenmemektedir. Lütfen kendinizi tanıtır ve işinizi belirtin. Teşekkür ederim.

"Lütfen dedi." Peabody omuz silkti. "Ve teşekkür ederim."

"Evet, çok kibarlar. Sanırım çok sevmiyorlar komşuluk ziyareti."

On saniye içinde kimlik tespiti talep edilir. Bu tesisler Secure-One tarafından korunmaktadır. Kimlik belirleme hatası on saniye içinde yetkilileri uyaracaktır.

"Artık o kadar kibar değilsin." Eve rozetini çıkardı. "Dallas, Teğmen Eve, NYPSD. Lane DuVaugne ile işimiz var."

Randevu planlanmamıştır.

"Rozeti tarayın ve Bay DuVaugne'a polislerin kapıda olduğunu bildirin. Bunu yapmazsanız, otuz dakika içinde arama emriyle birlikte bir sürü polis daha gelecektir."

Doğrulama taraması için lütfen kimliğinizi avuç içi plakasına yerleştirin. Teşekkür ederim.

Eve, "Terbiyesini geri kazanmış," diye yorum yaptı.

Kimlik doğrulandı, Dallas, New York Polis ve Güvenlik Departmanı'ndan Teğmen Eve. Bay DuVaugne gelişinizden haberdar edilecek. Bir dakika lütfen.

Bir dakikadan fazla sürdü ama güvenlik temizlendi ve kapı açıldı.

Hizmetçi droid, simsiyah bir takım elbise içinde sıska bir asalet, Eve'in homurtusunu bastırmasına neden oldu. Adam Summerset'in kardeşi olabilirdi, sadece görünüşüyle değil, ona bakarken yüzündeki alaycı ifadeyle de.

"Hey, çok benziyor-"

"Kıçımdaki en büyük acı," diye bitirdi Eve ve Roarke'un majordomosunu düşünerek ince bir şekilde gülümsedi. "Bir adın var mı dostum, yoksa sadece bir numara mı?"

"Ben Derby." Taşralı bir İngiliz aksanıyla programlanmıştı. "Bay DuVaugne ile olan işinizin mahiyeti hakkında beni bilgilendirirseniz, ben de kendisine aynı şeyi anlatacağım. Arkadaşınız henüz kendini tanıtmadı."

"Peabody, Dedektif Delia." Peabody rozetini kaldırdı.

"Artık hepimizin kimliği belli olduğuna göre, sahibinize NYPSD'nin onunla burada, kendi evinin rahatlığında konuşacağını ya da sohbet için ona evimize kadar eşlik edeceğimizi söyleyebilirsiniz.

Bu daha az rahat ve daha halka açık bir Polis Merkezi olurdu. Onunla olan işimiz sizi ilgilendirmez. Bunu işleyin."

"Bay DuVaugne'u bilgilendireceğim. İçeride beklemeniz rica olunur. Antrede. Tüm dahili güvenlik kameralarını devreye soktum. Hareketleriniz ve konuşmalarınız kaydediliyor."

"Uygunsuz yerleri kaşımaya direneceğiz."

Kokladı, arkasını döndü ve onları, ortasında Venüs mavisi bir su bulunan ve çoğunlukla çıplak bir kadın heykelinin koruduğu açık fuayeye götürdü. dalmaya hazır.

Cam duvarlı antrede, parlak gümüş rengi ve cinayet kırmızısı minderlere sahip ikiz jel kanepeler ve her iki renkten oluşan baş döndürücü bir desene sahip sandalyeler vardı. Tüm masalar şeffaf camdı. Bazılarının tabanlarında garip çiçeklerden oluşan bahçeler vardı. Tavanda çelik ve camdan oluşan bir arapsaçı avizeler oluşturuyordu. Zeminler dıştaki çelikle aynı ton ve dokuydu.

Eve daha önce hiç bu kadar hiper-trend bir kadın görüp görmediğini düşünmeye çalıştı.

ve daha az konforlu bir oda, ama bir tane bulamadım.

"Burada bekle," diye emretti Derby. O gittiğinde Eve ön duvara doğru yürüdü.

Evet, bu onu kesinlikle açıkta hissettirdi.

"Bir insan neden kendisiyle dünyanın geri kalanı arasında süslü bir camdan başka bir şey istemez ki?" O ürpermek yerine omuz silkmeyi başardı ve sonra arkasını döndü. "İzlenimler mi?"

Peabody, Eve'e gözlerini hatırlatmak istercesine gözlerini daire içine aldı.

kaydediliyor. "Um. Gerçekten temiz mi? Ve sessiz. Sokak seslerini hiç duyamazsınız." Pencereyi işaret etti. "Sesi kapatılmış bir video gibi."

"Ya da bu camın dışındaki dünyanın sessiz olduğu alternatif bir evrene adım attık. Ve ürkütücü."

"Şimdi tüyler ürpertici." Sonra Peabody yüzünü buruşturdu, gözlerini tekrar daire içine aldı. "Ama gerçekten temiz."

Eve ayak sesleriyle tekrar döndü; bir erkeğin, tıkırtılardan da bir kadının topuk sesleri geliyordu.

Önce kadını fark etti ve yeni eşin fuayedeki çoğunlukla çıplak heykel için modellik yaptığını anladı. Şimdi yumuşak maviye uyan kısa bir yazlık elbise giymişti. ve ayağının üst kısmını ayakkabısız bırakan ayakkabı modası. Ayak parmaklarında çeşitli pastel tonlarda cilalar vardı. Saçları, dolgun dudakların hakim olduğu bir yüzün etrafında yaldızlı röflelerle kızıla boyanmıştı.

Yanındaki adam muhafazakâr kesimli bir iş takımının içinde sıradan bir şekilde duruyordu. Yine de çenesi sağlamdı ve yanık kahverengi gözleri dalgalı saçlarıyla uyumluydu.

Hafifçe yamulmuş kravatı ve karısının gözlerindeki uykudan memnun bakış Eve'e çiftin gelişi sırasında neler yaptıklarına dair sağlam bir ipucu verdi.

"Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody." DuVaugne odayı geçerek her ikisiyle de içtenlikle tokalaştı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bart Minnock cinayetini araştırıyoruz."

"Ah." Başıyla bilgece bir selam verdi, pişman bir iç çekişle. "Evet, bunu duydum. Medyada çok fazla detay yok."

"Bay Minnock ile tanışıyor muydunuz?"

"Hayır, pek sayılmaz. Aynı işi yaptığımız için onu tanıyordum elbette."

"Geezy, tatlım, onlara oturmalarını söylemelisin. Tsk."

Gerçekten de "Tsk" dedi ve ağır Bronx tabanlı droidinin yuvarlak tonlarını etkilemekte zorlanırken Eve bunu oldukça dikkat çekici buldu.

"Ben Taija. Bayan Lane DuVaugne. Lütfen, oturamaz mısınız?" Ekran mankenlerinin yarışma programlarında ödülleri sergilemek için yaptıkları gibi eliyle işaret etti. "İçecek bir şeyler sipariş etmekten mutluluk duyarım."

"Teşekkürler." Eve oturma davetini kabul etti. "Biz iyiyiz. Bart Minnock'la hiç tanışmadın mı?"

"Sanırım bir ya da iki kez karşılaştık." DuVaugne karısıyla birlikte kırmızı ve gümüş rengi kanepeye oturdu. "Kongrelerde ve etkinliklerde, bu tür şeylerde. Zeki birine benziyordu ve nazik genç adam."

"O zaman neden biri onu öldürdü?" Taija sordu.

"Güzel soru," dedi Eve ve Taija'nın, sevilen bir öğretmenin gururunu okşadığı bir öğrenci gibi ısıldamasına neden oldu.

"Eğer soru sormazsan, hiçbir şey öğrenemezsin." "Benim

felsefem. Bunu size sorarak uygulamama izin verin, Bay DuVaugne, dün nerede olduğunu doğrulayabilirsen saat üç ile yedi arasında."

"Benim mi? Şüpheli olduğumu mu ima ediyorsun?" Eve'in şaşkınlığın daha iyi bir ipucu olacağını düşündüğü yerde öfke fışkırdı. "Neden, adamı çok az tanıyordum."

"Geezy, Lane kimseyi öldürmez. O bir kuzu kadar naziktir."

"Bu standart bir prosedür. Söylediğiniz gibi, Bay DuVaugne, siz ve kurban aynı iş kolundaydınız."

"Bu bir cinayet sebebi sayılmaz! Sadece bu şehirde bile sayısız insan oyun işiyle uğraşıyor, ama siz evime gelip sorularınıza cevap vermemi istiyorsunuz."

"Şimdi, şimdi, tatlım." Taija onun kolunu okşadı. "Hemen heyecanlanma. Bunun senin için iyi olmadığını biliyorsun. O da çok kibar davranıyor. Her zaman insanların para aldıkları işleri yapmaları gerektiğini söylersin. Özellikle de kamu görevlilerinin."

Siz bir devlet memurusunuz, değil mi?" diye

sordu Eve'e. "Doğru."

"Her neyse tatlım, biliyorsun neredeyse dörde kadar işteydin. Çok çalışıyor," diye Eve'e sırrını açtı. "Sonra hemen eve geldin ve Rob ve Sasha'daki akşam yemeği partisi için giyinmeden önce biraz uzandık. Gerçekten güzel bir partiydi."

"Taija, bu bir prensip meselesi."

"İşte, işte," dedi okşayarak. "Şimdi, şimdi."

DuVaugne yavaş ve duyulabilir bir nefes aldı. "Taija, sanırım akşam martinimi istiyorum."

"Elbette tatlım, Derby'ye sana bir tane hazırlamasını söyleyeceğim. "Scuze... Yani, lütfen bana bir dakika müsaade edin."

Kadın çıktıktan sonra DuVaugne Eve'e döndü. "Karım bazı konularda saftır."

Belki, diye düşündü Eve, ama aynı zamanda samimi ve saçma bir şekilde sempatik görünüyordu.

"Çok çalışmanın" U-Play'in işleyişi ve projeleri hakkında gizli bilgiler için bir dolandırıcıya para ödemeyi içerdiğini anlamayacak kadar saf mısınız? Dubrosky elimizde. Gözaltında," dedi Eve o konuşmadan. "Senin üzerine yuvarlandı."

"Neden ya da kimden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Şimdi sizden gitmenizi isteyeceğim."

"Peabody, Bay DuVaugne'a haklarını oku."

O söylenirken, Peabody Gözden Geçirilmiş Miranda'yı okudu. "Bu davadaki haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anlıyor musunuz? mesele?" Peabody sözlerini bitirdi.

"Bu inanılır gibi değil!" Ayağa kalkarken yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Avukatımı arayacağım."

"Tamam. Ona bizimle Polis Merkezi'nde buluşmasını söyle." Bunun aksine soğukkanlı ve sakin olan Eve ayağa kalktı. "O gelene kadar Holding'de rahatlayabilirsiniz, o zaman her iki konuda da sorularımızı temsilciniz aracılığıyla filtreleyeceğiz - şirket casusluğuna karışmanız ve Bart Minnock'un cinayetiyle bağlantınız."

"Bir dakika, sadece bir dakika. Dün Minnock'un dairesinin yakınında bile değildim. Onun evine hiç gitmedim. daire."

Eve ona, "Bir avukat talep etmiştiniz, Bay DuVaugne," diye hatırlattı. "Herhangi bir ifade almadan veya bu görüşmeye devam etmeden önce temsilcinizin sizinle görüşmesini beklemek zorundayız. Bundan önce sizi Merkez'de tutacağız ve sizi bekleyen suçlamalarla ilgili olarak kayıt altına alacağız."

"Beni tutukluyor musunuz? Beni tutukluyor musunuz? Bekle. Sadece bekle." Roland gibi terlememişti ama elleri titriyordu.

parlak saçlarının arasından geçirdi. "Avukatı tutacağız; bunu burada tutacağız."

"Bu senin seçimin."

"Martiniler!" Taija parlak bir şarkıyla anons ederken Derby'nin odaya girmesinden önce. "Hadi hepimiz oturup güzel bir içki içelim. Oh, tatlım, şu haline bak! Yüzün kıpkırmızı." Yanına gitti, yanaklarını okşadı. "Derby, içkileri doldur. Bay DuVaugne'un biraz canlandırılmaya ihtiyacı var."

"Ver şunu bana." DuVaugne büyük boy çalkalayıcıyı aldı ve içindekileri ağzına kadar bardağa boşalttı. Sonra da içti.

"Oops! Zeytini unutmuşsun. Derby, misafirlerimize içki koy."

"Görevdeyken içmemize izin verilmiyor Bayan DuVaugne, ama Teşekkürler."

Taija'nın ağzı sempatik bir kaş çatmayla kapandı. "Tanrım, bu hiç adil görünmüyor."

"Taija, yukarı çık. Burada konuşmam gereken işler var."

"Ah." Kocasına kırgın bir bakış attıktan sonra Eve ve Peabody'ye döndü. "Sizinle tanışmak güzeldi."

"Sizinle tanışmak da güzeldi."

"Derby, bizi yalnız bırak." DuVaugne oturdu, parmaklarını gözlerine sürdü. "Minnock'un öldürülmesiyle hiçbir ilgim yok. Saat dörde kadar ofisimdeydim. Şoförüm beni eve getirdi. Saat yediye kadar evden çıkmadım. Bütün bunları kontrol edebilirsiniz."

"Yapabilir ve yapacaktır. Ama bir adam kendisi için alması için birine para ödediğinde, bu onun için öldürmesi için birine para ödemeye kısa bir adımdır."

DuVaugne ellerini indirdi. "Bu Dubrosky denen adam size ne anlattı bilmiyorum ama o bir hrsz ve yalancı. Ona güvenilmez."

Eve, "Ona yaklaşık yüz elli bin dolar emanet ettiniz," dedi.

"Bu iş, sadece iş yapmanın bedeli." O el salladı, sonra ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Ve bana geldi. Bir oyun geliştirmek istediğini, yeni bir teknoloji üzerinde çalıştığını ama desteğe ihtiyaı olduğunu söyledi. Normalde onu kovardım ama ikna ediciydi, Fikir ilginçti, ben de çalışmaya devam etmesi için ona birkaç bin dolar verdim. Ve kısa bir süre sonra biraz daha Yakalandığımı itiraf etmeliyim. Elbette daha iyi bilmeliydim, ama kötü muhakeme suç değildir. Sonra, yatırım yaptıktan sonra Bana verileri U-Play'den aldığını söyledi."

DuVaugne nefes nefese ikinci bir martini doldurdu ve zeytinleri hatırladı. "şok oldum, öfkelendim, onu ihbar etmekle tehdit ettim ama o bana şantaj yaptı. Ona deme yapmıştım, anlıyorsunuz ya, böylece bilgiye ulaşması için onu ben tutmuşum gibi görünecekti. Ona deme yapmaya devam ettim. Başka ne yapacağımı bilemedim."

Eve bir an oturdu. "Bunlardan satın alıyor musun, Peabody?"

"Hayır, efendim. Tek kelime bile."

Belli ki afallamıştı, bardağı indirdi. "Benim yerime adi bir suçluya mı inanıyorsunuz?"

"Bu durumda," diye düşündü Eve, "evet. Sen saf değilsin DuVaugne. Çok hoş karın gibi değilsin. Ve yardım etmek için kendi cebinden büyük miktarda para almazsın. Bir oyun geliştirmek için uğraşan bir programcı. Dubrosky'yi işe aldınız ve ona tam olarak yaptığı şeyi yapması için para ödediniz - istediğiniz verileri beslemesi için aptal bir aptalı kullandınız. Sen getirdin oyun ve teknoloji şirketinize, ki bu hızla küçülürken, kahraman siz olursunuz. Yatırımınızın karşılığını yüzlerce kez alırsınız. Bunu başarmak için tek engel? Bart Minnock."

"Ben katil değilim!" DuVaugne ikinci martininin yarısını da içtikten sonra kadehi yere bıraktı. "Dubrosky o adamı öldürdüyse, bunu kendi başına yaptı. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Ona çalması için para mı verdin?"

"Bu bir iş," diye ısrar etti DuVaugne. "Sadece iş. Şirketimin başı dertte, bu doğru. Yeni fikirlere, pazarda bir canlanmaya ihtiyacımız var. Bilgi bana ulaştığında, onu kullanırım. Bu iyi bir iş. Bu sektör böyle. Çok rekabetçi bir sektör."

"Birine özel bilgileri çalması ve/veya aktarması için para ödediğinizde buna hırsızlık denir. Ve tahmin edin ne olur? Hapse girersiniz.

Ve eğer bu hırsızlık cinayetle bağlantılıysa, cinayete suç ortaklığı bonus ödülünü alırsınız."

"Bu çılgınlık. Ben işimi yapan bir iş adamıyım. Kimseye zarar vermem ya da böyle bir şeyin parçası olmam."

"Başkasının alın terinin sonuçlarını çalmak acı verir ve işimiz bitmeden buna ne ekleyeceğimizi göreceğiz. Şehir merkezine giderken avukatı arayabilirsin. Lane DuVaugne, özel bilgilerin çalınmasını istemekten ve bunları elde etmekten, şirket casusluğu yapmak için komplo kurmaktan tutuklusun. Kelepçe onu, Peabody."

"Hayır. Lütfen, lütfen. Karım. Karıma açıklamama izin vermelisiniz. Soruşturmanızda size yardım etmek için sizinle geleceğimi söylememe izin verin. Lütfen, onu üzmem istemiyorum."

"Onu aşağı çağır. Ona ne istersen söyle. Ama kefaletini ödemek zorunda kaldığında bunu öğrenecek - eğer kefaleti alabilirsen."

Eve, Peabody'nin rezervasyonu yapmasına izin verirken, bunu onun için yapmadığını düşündü. Karısına yaklaşan değişikliğe alışması için biraz daha zaman vermek için yapmıştı. DuVaugne avukatıyla konuşabilir, onu ikna etmeye çalışabilirdi ama sabaha kadar kefalet duruşması yapmalarına imkân yoktu.

Hücrede bir gece geçirdikten sonra ne diyeceğini görecekti.

Ofisinde, geri döndüğünü bildirmek için Roarke'ı etiketledi ve ardından raporunu yazıp dosyaladı.

Onu beklerken bütün gün yapmaya vakit bulamadığı şeyi yaptı. Cinayet tahtasına başladı.

Bittiğinde oturdu, ayaklarını masanın üzerine koydu, kahvesini yudumladı ve inceledi.

Bart Minnock, hoş yüzü, hafif şapşal gülümsemesi, olay yerinden gelen tüyler ürpertici karelerin, morgdan gelen fotoğrafların ve onunla bağlantılı olduğunu bildiği insanların yanında duruyordu.

Arkadaşları ve ortakları, kız arkadaşı, zavallı Roland, Dubrosky, DuVaugne. Çalışanların listesini, hesapları, finansal verileri, bildiği kadarıyla zaman çizelgesini taradı ve süpürgecilerin raporları.

Rekabet, diye düşündü, iş, ego, para, para, para, tutku,

saflık, güvenlik. Oyunlar.

Oyunlar büyük iş, büyük egolar, büyük para, büyük tutkular ve bunların gelişimi, büyük güvenlik anlamına geliyordu.

Bir yerlerde güvenlik zaafa uğramış ve diğer unsurlardan biri ya da birkaçı Minnock'u öldürmek için gizlice içeri sızmıştır.

Roarke arkasından, "Bir tutuklama yaptığınızı duydum," dedi.

"Cinayetle ilgili değil, henüz değil. Ama bağlantı olabilir. Bu projeyi, bu oyunu onsuz yürütecekler. Sadece yaptıkları şey bu olduğu için değil, onu hayal kırıklığına uğratmak istemedikleri için."

"Evet, daha inişli çıkışlı olacak ve biraz gecikme yaşanabilir ama yine de bunu başaracaklar."

"O zaman onu öldürmenin ne anlamı var?" Başını salladı ve ayaklarını tekrar yere indirdi. "Hadi gidip olay yerinde bir yürüyüş yapalım."

Bölüm 6

Roarke'ın arabayı sürmesine izin verdi, böylece notları üzerinde çalışmaya devam edebilecek, görüşülenler arasında kimlerin ikinci bir geçişe ihtiyacı olduğunu ve hâlâ kimlerle iletişime geçmesi gerektiğini belirleyebilecekti.

"Tatilde olan avukatını aradım. O da Kısa kesiyorum ve sabah onunla buluşacağım. O bir arkadaştı," diye ekledi Eve. "Bana ihtiyacım olan her şeyi vermeye meyilli görünüyor ve ortaklık anlaşmasının ve vasiyetinin bazı temel şartlarını çoktan belirledi. Neredeyse her şey ailesine kalacak ama U-Play'deki payı kalan üç ortak arasında paylaşılacak. Bu bir yığın."

"Bir ya da daha fazlasının pastadan daha büyük bir dilim almak için onu ortadan kaldırmaya karar verdiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bunu yazamam. Ama bazen para her şey demek değildir. anlaşma." Ona göre para çoğu zaman basılması en kolay düğmeydi ama tek düğme değildi. "Bazen anlaşmanın içinde bile olmuyor. Yine de bunu göz ardı edemem. Muhtemelen

Bu yeni oyunu çıkarırken bazı aksaklıklar ve gecikmeler yaşayacaklar, ancak bir tanıtım kasırgası yaratacaklar, bu yüzden bana öyle geliyor ki oyun çıktığında büyük ses getirecek. Sizin görüşünüz bu mu?"

"Olur ve olacak da. Her ne kadar benzer bir oyunumuz ve sistemimiz piyasaya sürülmek üzere olsa da oyun teknolojisi. Bart'ın ölümü ve bu yöntem nedeniyle medya onlara odaklanacak. Bu onlara bir itici güç

sağlayacaktır ama uzun vadede? Onu kaybetmek ciddi bir darbe olur."

"Evet, ama bazıları uzun vadeli düşünmüyor. Ve tersine, rekabetçi bir bakış açısıyla, eğer kafayı keserseniz - kelimenin tam anlamıyla ve mecazi anlamda - gecikmenin size atlayış için zaman kazandıracak kadar uzun olduğuna güveniyorsunuz. Ortak olabilirler ve hepsi parlak ışıklar, ama Bart kafaydı. Bana öyle geliyor."

"Katılıyorum. Peki ya işse? Medyanın ilgisini çekmek için yapılan bir tekliften çok rekabet gibi geliyor. Bunu göremiyorum Eve."

Belki de değil, diye düşündü, ama bu bir yan üründü. "Oyun silahları hakkında ne biliyorsun-oyunlarda kullanılan oyuncaklar, video dekorları, replikalar, koleksiyon parçaları."

"İlgi çekici olabilirler ve özellikle de müzayedelerde yüksek fiyatlara alıcı bulabilirler."

"Koleksiyon yapıyorsun." Profilini incelemek için yana kaydı. "Ama çoğunlukla gerçek koleksiyon yapıyorsun."

"Öncelikle, evet. Yine de, bu alanda çalışan ya da oyun konusunda ciddi olan herkes için ilgi çekici bir alan. Oyun silahları basit ve basitten karmaşık ve karmaşık olana kadar uzanır ve arasındaki her şey. Dolaysız ve gerçekçi bir unsur ekleyebilirler ve ekliyorlar da, uygulamalı olarak."

Ona şöyle bir baktı. "Silahlardan hoşlanıyorsun."

"Elimde bir tane olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. İhtiyacım olduğunda yapması gerekeni yapan bir tane."

"Oyunları oynadın. Sen rekabetçi bir ruha sahipsin."

"Amaç kazanmak değilse oynamanın ne anlamı var?"

"Aynı tarafta duruyoruz."

"Ama oyun yine de oyundur," diye belirtti. "Oyuncak oyuncaktır. Fanteziyi yaşama zorunluluğunu anlamıyorum. Ofisinizi kurgusal bir yıldız gemisinin komuta merkezi gibi donatmak."

"Eğlence ya da kaçış için, gerçi bazılarının bunu çok ileri götürdüğüne şüphe yok. Bir ara bir müzayedeye gitmeliyiz, sırf sen de deneyimleyebilesin diye. Oyun ve ona bağlı olan koleksiyonculuk ilginç bir dünya."

"Oyuncakları severim." Omuz silkti. "Anlamadığım şey, bir insanın neden bir videoda ya da interaktif ortamda bir oyun savaşçısı tarafından kullanılan bir oyun kılıcına milyonlar harcadığı."

"Bazıları sanat için de aynı şeyi söyleyebilir. Bu tamamen bir ilgi meselesi. Her halükarda, koleksiyoncuların ilgisini çekecek bazı parçalar bu video aksesuarlarına dayanacak ve çeşitli oyunlarda kullanılacak ya da basitçe sergilenecektir. Erişilebilirliğine, yaşına, kullanımına ve temeline bağlı olarak koleksiyoncular için değerli olabilirler. Rutin olarak özel sınırlı baskılar yayınlıyoruz. Bazı silahlar ve aksesuarlar, sırf bu yüzden."

"Elektrikli bir kılıca ne dersiniz?"

Kırmızı ışıktaki fren yaptı, sonra ona gülümsedi. "Ateş kılıcınız, yıldırımla şarj olan kılıcınız, sersemletici kılıcınız ve benzerleri olurdu. Bir ışık gösterisi, uygun ses efektleri - parlama, cızırdama, titreşim, bu tür şeyler- yayarlardı. Ama hiçbir oyun malzemesi rakibi biraz heyecanlandırmaktan fazlasını yapmaz. Zararsızdırlar."

"Bir tane doktorluk yapabilir misin?"

"Yapabilirim ve herhangi bir meşru piyasada değerini düşürebilirim. Yönetmelikler, Eve, güvenlik gereklilikleri var ve çok katı olanlar. Asla bir şey elde edemezsin."

gerçek bir silaha dönüştü. Bart'ı öldüren bir oyun dekoru değildi."

"O zaman bir kopya, özellikle bu amaç için yapılmış. Yakmaya yetecek kadar elektrik akımı taşıyan bir öldürme bıçağı."

Yeşil alanda ilerledi, Bart'ın binasının önündeki kaldırıma doğru ilerlerken bir an için hiçbir şey söylemedi. "Onu bu mu öldürdü?"

"Şu anda elimizde olan bu." Roarke park ettikten sonra dışarı çıktı. "Bu bana öldürmenin yeterli olmadığını söylüyor. Oyun da olmalıydı. Katil için eğlenceli ya da heyecan verici olmalıydı. Bunu her kim yaptıysa oyunun bir parçası olmalıydı. Ve o kazanmak için oynadı. Ödül olarak eve ne götürdüğünü bulmalıyım."

"Teğmen." Kapıcı görev yerinden bir adım uzaklaştı. "Herhangi bir gelişme var mı? Bart'ı kimin öldürdüğünü biliyor musunuz? Minnock?"

"Soruşturma devam ediyor. Tüm ipuçlarını takip ediyoruz. Dairesine girmeye çalışan oldu mu?"

"Hayır. Sizinkiler gittiğinden beri oraya kimse gitmedi. İyi bir adamdı. Oğlumdan biraz daha büyüktü."

"Dün eve döndüğünde sen görevdeydin." Bunların daha önce de sorulduğunu biliyordu ama bazen ayrıntılar tekrara düşüyordu. "Ruh hali nasıldı?"

"Islık çalıyordu. Sırıtıyordu. Benim de ona nasıl sırtıttığımı hatırlıyorum. Çok mutlu görünüyordu."

"Peki ondan sonra ya da önce, dairesine girebilecek kimse gelmedi mi?"

"Kimse yok. D n sessizdi. Havayı hatırlıyor musun? İnsanlar çoğunlukla evde kaldılar, eğer gitmek zorunda de illerse. Her yerde. Bütün gün neredeyse hiç kimse girip çıkmadı ve ben hepsini tanıyordum."

"Binadaki herhangi biriyle sorun yaşadı mı? Herhangi bir  ikayet?"

"Arkadaş canlısı bir adamdı, rahattı ama belki biraz utangaç, biraz sessizdi. Hiç kimseden şikayet ettiğini duymadım. Kimse ondan şikayetçi değil."

Açısını de i tirdi. "Belki de diğer kiracılardan biriyle özellikle arkada tı?"

" ey, çocuklar, tabii."

Ve i te, diye düşündü, yeni bir ayrıntı. "Hangi  ocuklar?"

"Sing çocukları ve Trevor o lan. Binada çok fazla  ocuk yok. Birkaç genç kız var ama onlar da oyun sahnesine pek ilgi duymuyor. Ama genç o lanlar Bart için

büyük."

" yle mi?"

"Evet, ara sıra gelip  almalarına izin veriyordu, onların pazar araştırması olduğunu söylüyordu. Onlara bazı demolar verdi.

orada burada, mağazalara girmeden önce onlara yeni oyunlar verdim."

"Ebeveynler bunu kabul etti mi?"

"Elbette. Aksi takdirde bunu yapmazdı. Aslında, Dr. Sing bazen katılırdı. Çocukların sevdiği aksiyon oyunlarından ziyade strateji oyunlarına ve bunun gibi şeylere ilgi duyuyor. Bu  ocuklar haberi duyduklarından beri çok ama çok zorlanıyorlar.  ey, Sing

Çocuklar. Trevor'lar tatilde, bu yüzden duyup duymadıklarını bilmiyorum."

"Sings'in dairesi ne?"

"Eğer ana yarışı istiyorsanız beş-on numaradalar. İki katlı güzel bir iş. Eğer onlarla konuşmak istersen bütün aile şu anda yukarıda. Zile basıp haber verebilirim."

"Neden bunu yapmıyorsun? Sonra bir süre Bay Minnock'ta çalışacağız."

"Devam etmeniz iyi bir şey. Bu iyi bir şey. O çocuğa her kim zarar verdiyse..." Gözlerini kaçırırken dudakları inceldi. "Şey, bu konuda ne düşündüğümü bile söyleyemem. Bu tür şeyler yüzünden kovuluyoruz. dil."

Asansöre bindiklerinde Roarke PPC'sini çalıştırdı. "Sing, Dr.

David-nörolog. Karısı pediatrik cerrah.

Susan. Çocuklar, Steven ve Michael, on ve sekiz yaşlarında Sırasıyla. On iki yıldır evliler. İkisi de Harvard Tıp Fakültesi mezunu ve ikisi de Mount Sinai'de uzman doktor. İkisinin de sabıkası yok."

"Ne zamandan beri sabıka kayıtlarına erişiyorsunuz?"

"Sevgili karıma danıştığımdan beri." Roarke PPC'yi cebine geri koydu.

"Özel bilgilere eriştiğı için şu anda kafeste bir adamım var."

Roarke sadece gülümsedi, ellerini uzattı, bileklerini kaldırdı. "Beni içeri almak ister misin, sevgilim?"

Asansörün kapıları açıldı ve onu bir cevaptan kurtardı.
"Sadece bir bakış, bir his istiyorum. Belki de tüm bu olanlar
bir çeşit kazaydı. Herkes oynuyor, eğleniyor, ta ki
Birinin kafası kesilir."

"Ve birkaç çocuk arkalarını temizliyor, güvenliği sıfırlıyor, çok
sofistike bir droidi yeniden programlıyor öyle mi?"

"Hayır, ama gerçekten zeki ebeveynleri var. Harvard Tıp'a
bakılırsa zeki olduklarını varsayıyorum. Pek olası değil ama-"

Roarke, "Bunu bir kenara atamazsın," diye sözlerini
tamamladı ve 510'un ziline kendisi bastı.

"Peabody gibi görünmeye çalış."

"Pardon?"

"Ciddi, resmi ama cana yakın." "Sevimli
olmayı unuttun."

"Peabody sevimli değil."

"Benim bakış açıma göre öyle. Ayrıca, ben kendimden
bahsediyordum."

Kapı açılmadan önce kahkahasını zar zor bastırdı.

David Sing kot pantolon ve tertemiz beyaz bir gömlek
giymişti. Çizmeleriyle Eve'in ondan bir santim fazlası vardı
ve yorgun gözleri ondan Roarke'a kaydı.

İngilizce'nin ana dili olmadığını ama çok iyi öğrendiğini belli
eden bir hassasiyetle konuşuyordu.

"Siz polissiniz. Ben David Sing. Lütfen, içeri gelin."

Dekorda Asya mirasının dokunuşları vardı - güzel renkler, oyma ejderha koleksiyonu, ipek örtülerin deseni. Onları hem özen gösterilmiş hem de yıpranmış olduğu belli olan parlak mavi bir kanepeye götürdü.

"Çay içeceğiz," dedi. "Oğullarımın dadısı hazırlıyor. Çocuklarımız arkadaşımızın başına gelenlerden dolayı çok üzgün oldukları için bu akşam geç saate kadar kaldı. Lütfen oturun. Size nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin."

Kimlik sormamıştı ama Eve rozetini çıkardı. "Ben Teğmen Dallas. Bart Minnock cinayetinin baş soruşturmacısıyım."

"Evet. Jackie aradığında açıkladı. Ve sizi tanıdım. İkinizi de. Bart'ın ölüm haberini bu öğleden sonra aldık ve eşimle birlikte hemen izne ayrıldık. Oğullarımızla konuşup onları hazırlamadan önce bunu duymalarını istemedik. Ah, işte çayımız. Min, bunlar Teğmen Dallas ve Roarke."

Tepsiyi getiren kadın ufak tefekti ve birkaç yıldır yetmişini görmemişti. Hafifçe eğildi, sonra Eve'in anlamadığı bir dilde, kısık bir sesle konuştu. Sonra elini Sing'in omzuna koyarak uzun ve derin bir bağdan bahseden bir jest yaptı.

"Ben doldururum, Min." Uzandı ve omzundaki eli hafifçe sıktı. "Git, bir süre ayaklarını uzat." Ana dillerinde bir şeyler ekledi.

Kadın adamın başının üstünü öptü ve yanlarından ayrıldı.

"Min ben çocukken benim bakıcımdı. Şimdi oğullarımıza bakmaya yardım ediyor." Kulpsuz fincanlara soluk altın rengi çay doldurdu. "Eşim yukarıda çocuklarla birlikte. Rahatça konuşabiliriz."

"Karınızla ve oğullarınızla konuşmanız faydalı olacaktır."

"Evet, birazdan aşağı inecekler. Düşündüm ki, eğer herhangi bir detay vermeniz gerekirse. Umarım çocuklara birazını ayırabilirsiniz. Çok küçükler ve Bart'a çok düşkünler."

Kısa bir süre Peabody'yi diledi. Peabody'nin çocuklarla arası ondan daha iyiydi. Herkes öyleydi, diye karar verdi ve Roarke'u düşündü.

"Çocuklarınız konusunda mümkün olduğunca hassas davranacağız, Dr. Sing."

"Ölümü bir çocuğun anlayabileceği kadar iyi anlıyorlar. Ne de olsa anne babaları doktor. Ama onlar için, hepimiz için arkadaşlarının bir gün yukarıda olup ertesi gün nasıl gittiğini anlamak zor. Herhangi bir tören planınız olup olmadığını söyleyebilir misiniz? Katılmanın onlar için faydalı olacağını düşünüyorum."

"Şu anda bu bilgiye sahip değilim, ancak sahip olduğumda ayrıntıları almanızı sağlayacağım."

"Teşekkür ederim. Çok meşgul olduğunuzu anlıyorum. Ailemi çağırayım."

O odadan çıktığında Eve, Roarke'a döndü. "Bence çocuklarla konuşmalısın."

"Komik. Ben bilmiyorum."

"Onlar erkek. Muhtemelen sizinle daha iyi ilişki kurarlar."

Yüzü sakın, vücudu rahat, çayın tadına baktı. "Korkak."

"Evet, ama bu haklı olmadığım anlamına gelmez. Ayrıca,

ben
birincil. Kararları ben veririm."

Ona gülümsedi. "Ben sadece bir sivilim." "Ne zamandan beri?" diye karşılık verdi.

"Çayı deneyin. Çok güzeldir."

"Size çayla neler yapabileceğinizi göstereceğim." Ancak Sing ailesinin içeri girişini izlerken gösteriyi erteledi.

Kadının koyu teni, buz gibi elmacık kemikleri ve Afrikalı bir prensesin asil duruşu vardı. O olmalı boyu 1.80'e ulaşıyordu ve onu gür ve takdire şayan bir vücut. O ve kocası, her iki omuzda da birleşik bir cepheyi gösteren birer el olmak üzere çocukların yanında yer aldılar.

Eve çocuklar hakkında pek bir şey bilmiyordu ama türlerinin en güzel örneklerinden ikisine baktığından emindi. Babalarının siyah, badem biçimli gözlerine, annelerinin elmacık kemiklerine ve Ebeveynlerini bir şekilde altın sarısı, ışıltılı bir mükemmellikle harmanlayan tarif edilemez bir ton.

Çocuklar el ele tutuştu, bu hareket kalbini bir kez daha burktu. Yanında Roarke'ın iç çektiğini duydu ve anladı.

Böyle bir gençlik, böyle bir güzellik asla cinayetin anlamsız şiddetiyle yüzleşmek zorunda kalmamalı.

"Eşim Susan ve oğullarımız Steven ve Michael."

"Teğmen. Efendim. Bart'a yardım etmek için buradasınız." Susan bir eliyle Steven'ın sırtını hafifçe aşağı yukarı okşadı.

"Evet. Zaman ayırdığınız için teşekkürler." Eve kendini toparladı ve çocuklara baktı. "Arkadaşınızı kaybettiğiniz için çok üzgünüm."

"Polis kötü insanları bulur," dedi küçük çocuk Michael. "Ve onları tutuklar. Sonra da hapse girerler."

Birinin çocuklara temel sıralamayı verdiğini düşündü. "Bu doğru."

"Bazen yapmazlar." Steven'ın çenesi gerildi. "Bazen onları bulup tutuklamıyorlar. Bazen de bulduklarında hapse girmiyorlar."

Ve gerçek. "Bu da doğru."

"Teğmen Dallas her zaman kötü insanları bulur," dedi Roarke çocuğa, "çünkü aramaktan asla vazgeçmez. Aramaktan asla vazgeçmez çünkü Bart'ı daha önce tanımamış olsa da artık onun da arkadaşıdır."

"Eğer onu tanımıyorsa nasıl arkadaşı olabilir?"

"Çünkü o öldükten sonra yanına gitti, ona baktı ve ona yardım sözü verdi. Arkadaşlar böyle yapar. Onlar yardım et."

"Okulda bilgisayar bilimleri konusunda bana yardım etti," diye söze girdi Michael.

"Ve onun oyunlarını oynamamıza izin verdi ve bize köpükler verdi..." Annesine doğru eğik bir bakış attı.

Gülümsedi. "Her şey yolunda."

"Çok fazla gazoz içmememiz gerekiyor," diye açıkladı Michael. "Sizin için pek iyi değiller. Kötü insanları nasıl yakalıyorsunuz? Saklanıp kaçmıyorlar mı?"

Tamam, diye karar verdi Eve, bunu halledebilirdi.

"Deniyorlar. Onları bulmama yardım edebilirsin."

"İpuçlarına ihtiyacın var."

"Elbette. Bazen insanlarla konuşarak ipucu elde ederim. Neden bana Bart'ı en son ne zaman gördüğünü anlatmıyorsun?"

"Dün ya da önceki gün değil, ondan önceki gündü." Michael doğrulamak için kardeşine baktı.

"Çok yağmur yağıyordu, bu yüzden müzik dersimizden sonra parka gidemedik. Bart'a gidip test çalışması yapmamız gerekiyordu."

"Ne test ettiniz?"

"Bases Loaded," dedi Steven ona. "Henüz çıkmamış olan yeni versiyonu. Tam bir oyun ve neredeyse parkta gerçekten oynamak kadar iyi."

"Orada başka kimse var mıydı?"

"Min bizi almaya gelene kadar sadece biz vardık. Ve Bart biz ayrılmadan önce onu Scrabble oynamaya ikna etti. O kazandı. Scrabble'ı hep o kazanır."

"Belki de 'link'ten biriyle konuşmuştur."

"Hayır, hanımefendi, o yapmadı. Ama Leia oradaydı.

Unutmuşum." "Droid."

"Atıştırmalıklar yaptı. Sağlıklı atıştırmalıklar," diye ekledi Michael annesine bir kez daha bakarak. "Sağlıklı sayılır."

"Sana başka yeni oyunlar gösterdi mi? Henüz çıkmamış başka bir şey?"

"O gün değil."

"Fantastik'e ne dersin?"

İki çocuk da başlarını eğdi. "Ne oldu?" Steven sordu. "Sihirli bir oyuna benziyor. Linc sihirli oyunları sever özellikle."

"Linc Trevor," diye yanıtladı Sing. "Çocukların bir arkadaşı ve bu binada yaşıyor. O ve ailesi tatilde."

Michael, "Sonsuza dek gittiler," diye yakındı.

"İki haftadan az bir süre." Susan Eve'e baktı. "Toplam bir ay yok olacaklar."

"O döndüğünde ve okul başlamadan önce bir parti vereceğiz. Eğer sorun olmazsa," diye ekledi Steven. "Bart hepimizin bir araya geleceğini söyledi: Linc ve Bart'ın işten arkadaşları ve yepyeni bir oyun olacak. Gelmiş geçmiş en iyi oyun. Hepimiz oynayacağız ve... ama oynayamayız. Oynayamayacağız. Çünkü Bart artık ölü. Unutmuşum. Bart öldü."

"Şu anda ona yardım etmeme yardım ediyorsun," dedi Eve çocuğun gözleri dolarken.

"Nasıl?"

"Benimle konuşarak. Sana yeni oyun hakkında bir şey söyledi mi? En iyi oyun?"

"İstediğin kişi ya da şey olabileceğini söyledi. Gerçekliğinizi hayal edin ve ötesine geçin. Böyle demişti. Hatırlıyorum çünkü beni güldürmüştü. Kulağa komik geliyor."

"Bart bile projeden biraz sızdırmaya karşı koyamadı." Eve mührü kırmadan önce olay yeri dairesinin dışında durakladı. "Sadece bir kaç çocuk gerçekten 'parti' ve 'yeni oyun'dan başka bir şey değil. Ama eğer

Onlara bir şey söylediyse, çok daha fazla işlem yapacak birine de bir şey söylemiş olabilir."

Roarke, "Onu öldürmek onlara oyunu kazandırmadı," diye belirtti.

"Bundan emin olamayız. Katiline ne söyleyip söylemediğini bilemeyiz. Dubrosky bilgi almak için seksi kullandı. Katil de aynısını ya da başka bir tür baştan çıkarma yöntemi kullanmış olabilir. Övgü, ilgi, finansal destek. Oyuna geri dönüyor," dedi kapıyı kapatıp kilitlerken arkalarında. "Öyle olmalı."

Bir an durdu ve yaşam alanını kurbanın gözünden görmeye çalıştı. "Ne kadar zeki olursa olsun, basit biri. Buradaki, her yerdeki renkler.

Uyarıcı, elbette, ama basit. Ana renkler. Sanat için oyun ve video posterleri, onun zevkini yansıtıyor. Neyi seviyorsa, neyle rahat ediyorsa. Her oda oyunlar için ayarlanmış.

"Sadık biri ama bu aynı zamanda bir basitlik. Arkadaş edinirsiniz, arkadaşlarınızı korursunuz. Oyun arkadaşları iş arkadaşı olur ve onları tanırırsınız, anlarsınız, tekrar ilişki kurarsınız ve bu rahattır. Şu anki kız arkadaşı, çok rahat Orada da ilişki. Drama yok, sapkınlık yok. Sadece iyi bir kız Hoş bir çocukla takılıyorum. Nispeten yeni arkadaşlar mı? Binadaki çocuklar. Onlar da basit. Bir çocuk oynamasına izin verdiğiniz sürece oynayacaktır. Menüde pizza varken süslü bir yemek istemeyecektir. Çocukları kabul eder çünkü onun büyük bir kısmı hala çocuktur."

"Şu ana kadar tartışacak bir şey bulamadım." Roarke onun odada dolaşmasını izledi.

"Çocuklar - siz ya da ben olmadığınız sürece - genellikle oldukça güvenirliler. İyi bir güvenliği var. Aptal değil. Ama eve bir geliştirme diski getiriyor, çıkışını yapmadan. Büyük projelerinin bir kopyasını eve taşıyor,

Elbette iyi bir güvenliği var. Ama ya sokakta soyulursa, bir minibüs çarparsa, cebi çalınırsa? Bunu düşünmüyor çünkü basit biri ve oyunu oynamak istiyor. Kendi yerinde. Kendi oyununu. Yani..."

Kapıya doğru geri yürüdü. "Eve her zamankinden biraz daha erken geliyor. Bekleyemedi. Kapıcı yalan söylemiyor, o yüzden yalnız geldi. EDD'nin bildirdiğine göre droidi Geldiğinde ona bir gazoz getirmesi, randevularını veya etkinliklerini hatırlatması için programlandı. Hafıza kaydı bu davranışı ve kapatma emrini doğruluyor. Gazozunu içiyor ve kapatma ve sanal oturma açma zamanlaması neredeyse doğrudan sanal odaya girdiğini gösteriyor. Droid'in kayıtlarında ayakkabılarını değiştirmesi öneriliyor. Yağmurda eve yürürken ıslanmışlar. Ama o değiştirmemiş. Girişteki güvenlik kayıtları, öldüğünde üzerinde olan aynı çifti giydiğini gösteriyor."

"Genç," diye yorumladı Roarke, "oynamaya hevesli. Nemli ayakkabılar hakkında fazla düşünmemiş."

"Evet." Onlar yola çıkarken başını salladı. "Belki Birisi zaten buradaydı. Belki de kapatma işleminden sonra, yukarı çıkmadan önce birini içeri almıştır."

"Tanıdığı ve güvendiği biri," diye sordu Roarke.

"Boğuşma izi yok, kolundaki kesik dışında savunma yarası yok, vücudunda kimyasal madde yok, bağlandığına dair bir kanıt yok. Belki de onu hipnotize etmişlerdir ama onun dışında, sanal odaya katiliyle birlikte girmiştir."

"Bir oyun arkadaşı."

"Ufacık bir tane bile değil. O Sing çocuklarının hiçbirini bunu kapatamaz."

"Böylece onları silebilirsiniz."

"Eğer burada olsalardı ve bir kaza olsaydı, onu dökmüş olurlardı." Yine o karanlık, sıvı gözleri düşündü. Sadelik, masumiyet. "Genç olan fizzies hakkında dökülen. "Vay canına, çok şirin ama altında yatan şey dürüstlük. Yine de, muhtemelen birkaç çocuk kadar basit ya da dürüst olmayan birinin başına bir kaza gelmiştir."

"Çok sevimli bir aile."

Onlar yollarına devam ederken bakışları, gözden kaçırmış olabileceği herhangi bir şeyi aradı. daha önce. "Bu tür şeyleri görmek beni neden hep şaşırtıyor bilmiyorum. Belki de genelde sevimli ailelerle röportaj yapmıyorumdur. İstikrarlı olanlarla. Benim izlenimim Bart'ın da aynı aileden geldiği yönünde. Belki de bu kendi içinde bir dezavantajdır."

"Bu nasıl bir yol olabilir?"

"Sonunda çok basit ve çok güvenen biri olabilirsin." Kadın ona baktı. "Bu kesinlikle bizim sorunumuz değil."

"Polis ve suçlu mu?" Kadının sırtını okşadı. "Bahse girerim, sağlam ailelerden gelen pek çok kişi de vardır. Seni endişelendiren bu mu Eve?

Bizden birini başlatmak mı? Henüz zamanı değil," diye ekledi, o kurnaz polisin gözlerindeki hızlı panikle çaresizce eğlenerek. "Ama zamanı geldiğinde, endişeniz bu mu? Ya polis, ya suçlu ya da fazla güvenen insanlar yetiştireceğiz?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama mesela, 'Artık gazoz yok' demeyi kim hatırlayacak? Ya ben bir tane istersem? Ya da akşam yemeğinde yine pizza yok, hadi ama neden olmasın? Bu da öğrenilmesi gereken bir başka sonsuz kurallar dizisi. Henüz evlilik kurallarını öğrenemedim."

"Ama yine de buradayız." Onu öpmek için başını eğdi hafifçe. "Bence çocuk yetiştirmekle ilgili çok fazla işbaşı eğitimi var."

"Rızası olan yetişkinler söz konusu olduğunda sorun yok, ama Mavis'in Bella'sı gibi o küçük kıvranan şeylerden biri söz konusu olduğunda çok daha sağlam olmalı. Her neyse..." Kendini bıraktı dikkati dağılmıştı ve Bart daha iyisini hak ediyordu.

"Tek başına ya da bir oyun arkadaşıyla içeri giriyor. Yalnız olması mantıklı değil. Cep bağlantısı hâlâ üzerindeydi ve kapalıydı.

Kesinti süresi sanal günlük girişine karşılık geliyor. İçeri girdi, rahatsız edilmemek için telsizlerini kapattı. Ya da Birisi onun yerine onları kapatmış. Ama tek başına olması ondan sonra birinin geldiği anlamına gelir ki bu da o kişi ya da kişilerin kişiler sadece binanın değil, dairenin ve bu odanın da güvenliğini aşmışlardır."

Nefesini üfleyerek başını salladı. "Bu çok fazla iş, çok fazla sorun. Eğer o kadar iyiysen, riskleri en aza indirirsin."

"Ve onunla içeri gel."

"Burada bir arkadaşı olmalıydı. Belki de bu şekilde planlamıştı, ancak 'link'lerinde ya da comps'larında biriyle tanışmayı amaçladığını gösteren hiçbir şey yok. Bir dürtü. İşten biri, apartmandan biri, eve dönerken karşılaştığı biri. Yine de dışarıdan gelen biri, daha erken gelmediği ya da başka bir kapıdan girmediği sürece kapıcıyı atlatmak zorundaydı.

Binada bir açıklık. Teslimat girişi, çatı, boş bir daire. Trevor'lar tatilde olduğu için en az bir dairenin boş olduğunu biliyoruz. Muhtemelen diğerleri, ya da diğerleri sadece gün boyunca boş."

"Yollarının kesişmesi için Bart'ın eve gelmesini beklemeleri

gerekirdi."

"Kesinlikle," diye kabul etti. "Bu da U-Play'den birine geri dönüyor. Tek gereken bir etiket. Yola çıkmıştır. İçeri gir, onunla karşılaşmayı ayarla, o içeri girdikten birkaç dakika sonra kapıyı çal. Droidi kapatmasını sağla ki oyun zamanı için her şey hazır olsun. "Selam, nasıl gidiyor? Ben de tam buralardaydım, seni gelirken gördüm sandım. Bart mutlu ve heyecanlı bir şekilde ıslık çalıyor. O

Bebeğini piyasaya sürmeye neredeyse hazır, sadece önce onunla oynamak, ince ayar yapmak istiyor. İşte tanıdığı biri. Başka bir oyun oyuncusu. Neredeyse öyle olmak zorunda yoksa neden onları getirsin ki?"

Odayı arşınladı, durdu ve ellerini kalçalarına koydu. "Bunu sevmedim. Çok gevşek, çok fazla değişken var." Bir an gözlerini kapadı, başka bir açıdan bakmaya çalıştı. "Oyun diskini aldı ama kaydetmedi. Ya da aldı ve birisi kayıtlarla oynadı. Her iki durumda da, bu bir iş meselesi. İşten biri, projeye dahil olan biri, belki de detaylar konusunda yardımcı olmasını istediği biri. Ama aşağıdan. Birlikte gelmiyorlar, belki de katil onunla buluşmayı ayarlamıştır. "Hemen arkanda olacağım" gibi bir şey. Bart ayrılmadan önce ya da sonra, ona başka bir yol bulma şansı verir. Öncesi daha iyi. Önce yapmam gereken birkaç şey var, o yüzden seninle buluşacağım. Gizlice gir ki kimse orada olduğunu bilmesin. Diskten çıkış yapılmamış ve Bart'ın yeri de kısa bir mesafede. depoya yürüme mesafesinde. İşlek bir yer. Birisi bir saatliğine gitse kimse fark eder mi?

"İşe yarayabilir." Karmaşık, diye düşündü yine, ama yapılabilir. Oyuncular kompleksi tercih etmiyor muydu? "İçerdesin ve içeride olduğunu bilen tek kişi ölecek."

"Peki ya silah?" Roarke sordu.

"Büyük parlak oyuncak. Bak bende ne var. Sana göstermem gerekiyordu. Oyun var ve oynuyorlar çünkü bu da oyunun bir parçası. Rekabet, oyun. Lanet olası bir kaza değildi. Bu bir kaza değildi.

önceden planlanmıştı. Aksi taktirde, kaçınmaya gerek yok. güvenlikten geçerken. Zamanlamaya gerek yok. Bir çeşit savaş fantezisi, kavga, spor. Küçük morlukları açıklayacak bir şey. Dövüş. Kılıç dövüşü mü? Parlayan şövalyeler ucube zırhlar ya da savaş lordları ya da erkeklerin oynadığı her ne haltsa."

Görmeye, kafasında bir resim oluşturmaya çalışarak odanın içinde daireler çizdi. "Belki Bart üstünlüğü ele geçiriyor, puanları topluyor. Bu sadece seni kızdırıyor, öldürmek için hazırlanmana yardımcı oluyor. Ona önce bir tat ver ya da belki de ıskaladın. Kolundaki yarayla ilk kanı akıttın.

Üzerindeki şoku gördün mü?

Yüzünü, kan kokusunu. Boğazının arkasındaki bakır gibi. Sonra şiddetli bir vuruş ve bitti. Oyunun sonu. Kan gerçek olsa da, o kadar çok ki bakır tadı çok güçlü. Temizlen, kıyafetlerini değiştir, kanlı olanları bir torbaya doldur. Nasıl girdiysen öyle çık."

"Ve oyun diskini geride mi bırakayım?"

"Bart'ı içeri girecek kadar iyi tanıyorsa, onu güvenliği bilecek kadar da iyi tanıyordu. Kodlar olmadan çıkmaya çalışan olursa kendini imha eder. Bu sadece bir kopya. Bu diskle ilgili değil, bütünle ilgili. Oyunla, şirketle, adamla, her şeyle. Çünkü burada yapıları yapmak için çok ama çok kızgın olmanız gerekirdi. Tutku," diye mırıldandı. "Bence tutku ve ego paradan daha önemli. Para bir rol oynayacaktır. Neredeyse her zaman oynar ama bu işe öncülük etmiyor."

Yeni bir düşünce ortaya çıkınca elini kaldırdı. "Diski eve getirdi. Beş dakikalık yürüyüş. Bahse girerim bu ilk sefer değildir. EDD tüm kaydı indirdi mi?"

"Yılın başına kadar gidiyor. Önceden arşivlenmiş. Kompozisyonlarına girmeye çalıştığımız için sadece bir göz attım ve neler yapabileceğimizi bir araya getirmeye çalışıyorum.

Disk. Ve orada fazla bir şey ummayın. Klden başka bir şey değil."

"Ama kütük bize bir model verebilir. Bu, binanın güvenlik diskleri ve U-Play'in güvenlik diskleri ve kayıtları."

"Uzun bir gece olacak," diye tahmin etti Roarke.

Bölüm 7

Eve dönerken ekip üyelerini kontrol etti, güncellemeleri kaydetti. Tüm raporların kopyalarını komutanına gönderdi, ardından ertesi gün için Mira'dan bir konsültasyon talep etti.

"Bugün iki tutuklama var," dedi DuVaugne ve Dubrosky'yi düşünerek. "İkisi de kafes cezasını hak ediyor ama ikisi de kurbanımı öldürmedi. Bundan daha yakın biri. Daha yakın biri. eğlenceli."

Peabody'nin bakış açısını hatırladı. "İnsanların tuhaf kıyafetler giydiği, oyunlar oynadığı, yarışmalar düzenlediği, seminerler aldığı şu kongreler var ya. Bahse girerim oralarda çok eğlenceli insanlarla tanışırsın, eğer ilgi duyduğun şey buysa."

"Ortak ilgi alanları, benzer zihinler. Peşinde olduğunuz şey bu."

"Ve silahlar. Süslü sihirli kılıç. Belki de bir rüşvet ya da bir çeşit ödemeydi. Oyunu oynamama izin ver, Bart'ın Sing çocuklarına ne dediğini anlamama izin ver-deneme çalışman-ve kılıcı alabilirsin."

"Çoğu müzayede ve dükkânda bu tür satışların kayıtları vardır. Bulmaya çalışabilirim." Roarke bir minibüsün etrafında manevra yaptı, akşam trafiği hızlanırken, tıkanırken ya da dururken birkaç Hızlı Taksi'nin arasından iğneyi geçirdi. "Ama büyük olasılıkla özeldi ve hiçbir kayıt yoktu."

"Denemeye değer. Satışı U-Play'den birine bağla. Bir fuarda tanıştığı ve belki de işe aldığı birine. Depo yeri için,

danışmanlık için. Daha önce test çalışmalarında kullandığı biri." Pencereden dışarı baktı, sıcaklığın turistleri Kaldırımları su basmıştı ama kurbanının yağmurda ılık çalarak yürürken ıslanan ayakkabılarıyla öldüğü güvenli bir sanal oda gördü.

"Katilini tanıyordu," dedi, "ya da onu öldürmek için tuzak kuran her kimse."

Evlerinin kapısından geçerken yine DuVaugne'u düşündü. Öldürme anlamında değil ama tat olarak, kapsam olarak. Çelik ve cam kutu, diye düşündü, çok soğuk, çok sert, çok umutsuzca modaya uygun. Ve işte Roarke'ın zevki ve kapsamı, evin güçlü ve zarif çizgilerinde, biraz süs katan kule ve kulelerde, çiçek dereleri ve nehirlerinde, sıcaklık ve renklerdeydi.

Yine de onu inşa eden adam, tıpkı onun gibi uzun süre soğukta ve zorda yaşamıştı. Seçme şansı verildiğinde, güçlü ve sıcak olanı seçmişti.

Ve karşılığında bunları ona vermişti.

"Yemek yemeliyiz."

Arabayı durdururken dönüp ona baktı. "Şimdi de benim çizgilerime basıyorsun."

"Sen silahı aramaya başlayabilirsin, ben de bir şeyler hazırlarım."

"Şimdi yapacak mısın?"

Onun şüphecililiğini pek de yadırgamadı. "Pizza programlamayacağım."

Arabadan indi, onu bekledi ve elini tuttu. "Olay nedir?"

"Ev konusunda iyi bir zevkin var."

"Her türlü şeyden zevk alırım. Özellikle de eşler konusunda." Merdivenlerden çıkıp eve girerlerken elini dudaklarına götürdü.

Summerset tam da beklediği yerde, ayaklarının dibindeki kedi tombulluğuyla fuayede bir kıyamet habercisi gibi dururken onu uzun uzun inceledi.

"Bugün senin şeytani ikizini gördüm," dedi ona. "Bekle, kötü ikiz sensin. Sanırım onda da aynı terzi var. I. M. Funereal."

"Çok zekiceydi," dedi Roarke ve az önce öptüğü elini çimdikledi. "Bu gece üst katta yiyeceğiz," dedi Summerset'e.

"Son dakika haberi sayılmaz. Çok güzel ızgara kılıç balığı var, eğer ikiniz de yetişkinler gibi yemeyi tercih ederseniz."

"Kılıçbalığı," diye düşündü Eve. "Şanslı olabilirim, düşününce. Beni çimdiklemene gerek yoktu," diye ekledi, onlar yukarı çıkmaya devam ederken ve akli büyük olasılıkla yemekte olan kedi önlerinden hızla geçerken. "Bugün onun şeytani ikizini gerçekten gördüm. Sorabilirsin Peabody. Droid türündeydi ve şu sahte üst sınıf İngiliz aksanlarından birine sahipti, ama tam bir zil sesiydi. Bahse girerim, suratsızlığı droidle değiştirmek istersen ucuza satın alabilirsin."

"Bir çimdik daha istiyorsun."

"Değişim konusunda muhtemelen kötü bir fikir. Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, bence droid daha kötü. Summerset sana hiç

"Çok fazla gazoz içmeyin çünkü gazoz sizin için iyi değildir."

"Muhtemelen. Muhtemelen," dedi Roarke yatak odasına dönerlerken. "Bu kıyafeti değiştirmek istiyorum."

"Ve bunu yaparken sana nasıl hırsızlık yapılacağını öğretti."

"Nasıl çalınacağını zaten biliyordum. Bana biraz daha ustalıkla nasıl çalınacağını öğretti. Akşam yemeği," dedi kadın kendi ceketini çıkarırken. "Ve eğer kılıç balığıysa, bir 'fifty-seven Lautrec aç. Güzel bir tamamlayıcı olur."

"Pointer yok," dedi ve botlarını kızaklarla değiştirdi. "Aksi takdirde benim köşemde sayılmaz."

Çenesindeki sığ çukur kadar onun bir parçası olduğu için taktığını unuttuğunu varsaydığı silah kayışını hâlâ takarak dışarı çıktı.

Kolaylık ve rahatlık isteyerek, özel olarak konuşmayı tercih ettiği 'bağlantı aramalarını' yapmadan önce kot pantolon ve bir tişört giydi. Gün boyunca üzerinde çok fazla göz ve kulak olduğunu düşündü şimdi. Polislerin gözleri, polislerin kulakları. Karısının, arkadaşlarının olabilirlerdi ama bazı meseleleri omuzlarında kanunun ağırlığı olmadan halletmek daha kolaydı.

Eve'in yasasının zaman zaman çok ağır olabileceğini düşündü, bu yüzden onunkiyile kesişen ofisine devam etmeden önce uzaktan bir dizi çalışma, tarama ve arama programladı.

Kediyle konuştuğunu, bilgisayarına çeşitli olasılıkları çalıştırmasını emrettiğini, sonra da odanın içindeki hareketlerini duyabiliyordu.

Cinayet tahtasını kurarken şu sonuca vardı programlanmış, var olan ya da olmayan bir kılıcı farklı açılardan ve tepe noktalarından arar.

Onlar için oldukça tipik bir akşam olduğunu düşünen Roarke'in bu durumdan şikâyeti yoktu. Günün kesintiye uğraması nedeniyle boş olabilecek birkaç saatini kendi işine ayırmak zorunda kalacaktı - ve muhtemelen günler daha fazla. Ama işini seviyordu, o yüzden bu gerçek bir fedakârlık sayılmazdı.

Her halükarda, bu kesinti onun kararı ve seçimiydi.

Çocuk onun hayatında bir şeylerin kıvılcımını çakmıştı - tüm o coşku ve keşif. Ve çocuk ona dokunmuştu. Ölümde onun içinde bir şey vardı; israf, israfın acımasızlığı.

Bart ona güvendiğı için derinden etkilemişti. ve bunu yapabilecek imkan ve deneyime sahip bir rakip Bu güvene ihanet etmek ve genç bir şirketi, kuluçkadan çıkan bir yumurtanın çizme altında ezilmesi gibi ezmek.

Belki de bu, neden bunu kimin yapacağını bulmaya yardım etmek zorunda hissettiğini açıklıyordu. Şirkete karşı değil, çocuğun kendisine karşı.

Roarke, Eve'in Bart'a basit dediğini hatırlıyordu. Tam olarak aynı fikirde olduğundan emin değildi ama Bart'ın karmaşık olmadığı kesindi. Açık, hevesli, dürüst, zeki ve sevdiği insanlarla sevdiği işi yaparak iz bırakan biriydi.

Hayat herkes için bu kadar basit olmalı, diye düşündü Roarke.

Belki de işin temelinde, Bart benzerliklerinden ziyade farklılıkları nedeniyle onda bir şeyler uyandırmıştı. Roarke'in da itiraf ettiği gibi, hiç kimse onu açık ya da

Dürüsttü. Ve çocukken bile hiçbir zaman o taze hevese ya da sıradan parlaklığa sahip olmamıştı.

Yine de, Bart kendi potansiyelinin yüzeyini henüz çizmeye başlamışken o iz bırakmıştı.

Aramayı otomatikte bıraktı ve Eve'in cinayet tahtasını bitirdiğini görmek için ortak kapıdan içeri girdi. Onlar Sık sık, diye düşündü, akşam yemeğinde ölümler onlara eşlik edecekti.

Kedi onu izledi, uyku koltuğunun arkasına şişman, tüylü bir battaniye gibi yayılmıştı. Galahad, Roarke karşıya geçerken kuyruğunu rahat bir selamlama hareketi olarak salladı. Bir koşu elini kedinin üzerinde, başından kuyruğuna kadar gezdirdi ve karşılığında alçak sesle mırıldandı.

"Biraz uzun sürdü, ben de hazırlanayım dedim. Kediye besledim bile," diye ekledi. "Sana farklı bir şey söylemesine izin verme."

Roarke pencerenin yanındaki masaya koyduğu şarabı aldı - onun tavsiyesini dinlemişti- ve iki tane doldurdu. Gözlükler. "Aramalar devam ediyor." Sıcak kapaklardan birini kaldırdı ve kadının kılıç balığı seçtiğini, kuşkonmaz ve patates kızartmasıyla evlendiğini fark etti.

"Balık yediğim için patates kızartması bir ödün." Adamın uzattığı şarabı almak için tamamlanmış tahtaya döndü. "Seninkini pilavla yapmayı düşündüm. Aklıma gelen iyi bir sebep yokken sevdiğin anlaşmalar. Ama o zaman evde yemek hazırlamaktansa restorana gitmek gibi bir şey oluyor. Yani benim aldığımı sen de alıyorsun."

"Bazen çok tuhaf düşünce kalıplarına sahip oluyorsun." Çünkü ne yaptığı, nasıl ve neden yaptığı Gölgelemin bir kısmıyla bardağını onunkine dokundurdu. "Güzel görünüyor."

"Öyle olmalı. Tam beş saat boyunca soğuk bir AutoChef'in başında köle gibi çalıştım. dakika." Oturdu ve ona gülümsedi. "Bir balığın neden kılıcı vardır?"

"Bu bir bilmece mi?"

"Hayır, bu bir soru. En guard, touché şeyini mi yapıyorlar yoksa sadece yapabildikleri için silahsız balıkları mı bıçaklıyorlar?"

"Belki de çekiç başlılarla savaşıyorlardır."

"Kılıç çekiçten daha uzundur ama çekiç kılıcı kırabilir. İlginç olabilir ama bence bir kılıç dövüşüne çekiç getirmek aptalca. sahipsin."

"Elinize geçen her silahı kullanın ve elinize geçen her şey potansiyel bir silahtır."

"Evet. Bart kılıç dövüşü oynasaydı çekiç getirmezdi."

Roarke, ölümün felsefesine dalmaktansa ayrıntılarını düşünmenin daha kolay olduğunu fark etti. "Oyuna bağlı olarak, Seviyeye, programlamaya, silahlarını kazanmak zorunda kalmış olabilir. Ayrıca kaybolabilir, kırılabilir, sıkışabilir ya da yine duruma göre şarjı veya mühimmatı bitebilir."

"Onunla hiç oynadın mı?"

"Birkaç kez. Genelde daha fazla zaman ve tesis gerektirdiği için hiç holo yapmadık. Ama biraz sanal gerçeklik, biraz da doğrudan bilgisayar oyunu oynadık. Çok iyiydi, refleksleri hızlıydı ve Gereksiz riskler alma eğiliminde olsa da bunu coşkuyla telafi ederdi. Ama çoğunlukla teknoloji, iş ve pazarlama üzerine konuşurduk. Son iki ya da üç yılda sadece birkaç kez temas kurduk."

"Onu hiç buraya getirdin mi?"

"Hayır, o kadar güvenmiyorum ve bunun için hiçbir neden ya da amaç yoktu. Aktif olarak sosyalleşmedik ya da ortak ilgi alanlarımız dışında ortak bir şeyimiz olmadı. Birçok açıdan çok gençti ve yirmili yaşlarındaki pek çok kişi gibi o da otuzlu yaşlarındaki birini başka biri olarak görüyordu. nesil."

Feeney'nin vaftiz oğlu ve bir başka e-bilge olan Jamie'den bahsederken "Jamie daha genç," dedi. "Etrafta çok bulundu. Sen onunla çalıştın. Ben de öyle."

"Bart, Jamie'ye hiç benzemiyordu. Ne o keskinlik, ne sokağa hakimiyet, ne de kendi işini yapmak gibi bir hevesi vardı. EDD'de bir kariyer için önemli e-beceriler. Jamie aileden sonraki kişi."

Roarke durakladı, biraz şarap yudumladı. "Peki bu konuşma, kurbanınızın bir rakibi olan beni danışman olarak soruşturmaya dahil etmenizi haklı çıkarıyor mu?"

"Katılımınızı gerekçelendirmek zorunda değilim, ancak ticari çıkarlar göz önüne alındığında ve bana geliştirilmekte olan benzer bir projeniz olduğunu söylediğiniz gerçeği göz önüne alındığında, her şeyi saklamaktan zarar gelmez. açık."

"Şüpheli olmamak her zaman hoş bir şeydir." Kızın yüzündeki kızgınlığı izledi ve dürüst olmak gerekirse neden özellikle bu düğmeye bastığını söyleyemedi.

"Bakın, tamamen objektif bir bakış açısıyla U-Play'i daha yerden kalkmadan ve o zamandan beri herhangi bir noktada parçaladı. Sizi tehdit etmiyorlar. Kahretsin, sende çekiç ve kılıç, artı birkaç patlayıcı ve bir cep dolusu boomer. Eğer bir şirketi alaşağı etmek istiyorsan,

ve etkili bir şekilde, beynini, para, strateji ve kurnazlık kullanırsın, sihirli bir kılıç değil."

Bir parça balığı bıçakladı. "Kurban hakkında başka bir bakış açınız var - bir ortak değil, tam olarak bir arkadaş değil, bir düşman değil ve sadece en teknik anlamda bir rakip. Bu yüzden, ilişkinizin temellerini ve kapsamını ortaya koyarken onun hakkındaki resmime katkıda bulunuyorsunuz."

"Bu çok fazla açıklama," dedi hafifçe. "Belki de."

"O zaman sanırım tam açıklama ve açıklık adına ben de kendiminkini eklemeliyim. Projenin geliştirilmesinde yer alan tüm çalışanlarıma üçüncü seviye kontroller uyguladım. holo-oyun projesi ve onun kenarındakiler. Dernekleri, mali durumları, iletişimleri."

"Bu senin işin değil."

"Katılmıyorum. Onlar benim adamlarım ve yanımda çalışan hiç kimsenin bu işe herhangi bir düzeyde, herhangi bir şekilde karışmadığından emin olacağım."

"Gizlilik Yasası-"

"Lanet olsun." İtiraf etti, sıcak bir öfke, bu açıklanamaz kederden daha rahat hissettiriyordu. "Kimse tarafımdan istihdam edilen veya edilmek istenen kişiler rutin olarak taramadan geçirilir ve bir feragatname imzalar."

"Üçüncü seviye için değil, sebepsiz değil. Bu polis ya da hükümet seviyesi."

"Cinayet benim göstergemde bir neden olurdu." Sesi şarap kadar keskin ve soğuktu.

"Bu gri bir alan."

"Sizin griniz benimkinden daha geniş ve koyu. Böyle bir projeye bağlı teşvikler, çok kazançlı olabilecek ikramiyeler var." Tekrar durdu, başını eğdi. "Yaptığın ya da yapmakta olduğun için zaten çok iyi biliyorsun. benim adamlarım üzerinde kendi üçüncü

seviyeni yapıyorsun." "Bu benim işim."

"Bana söyleyebilirdin. Senin için bilgi alacak kadar bana güvenebilirdin."

"Bana söyleyebilirdin," diye karşı çıktı. "İşimi yapmam için bana yeterince güvendi. Lanet olsun. Size söylemedim çünkü kurbanla kişisel bir bağınız vardı ve size söyleyerek ya da verileri almanızı isteyerek üzüntüyü artırmanın bir anlamı olduğunu düşünmedim. Senin bahanen ne?"

"Bir bahaneye ihtiyacım yok. Onlar benim adamlarım. Ama gerçek şu ki, verileri aldığımda ve -sonuçlar ne olursa olsun- size ilettiğimde, şüpheli listenizi daraltabilir ya da genişletebilirsiniz."

"Tek yapman gereken bana söylemekti."

"Ve tersi de aynı şekilde geçerli, bu yüzden sinirlenmenizin bir anlamı yok."

"Kızgın değilim. Ben... kızgıyım."

"Kızgın mısın? Eve, güvendiğim birinin, para ödediğim birinin bununla hiçbir ilgisi yok." Eliyle tahtayı

işaret etti.

"Roarke Industries'den çek alan her kişiden sorumlu olamazsınız ya da kendinizi sorumlu hissedemezsiniz." Ellerini havaya kaldırdı. "Bu dünyanın yarısı demek."

şimdi içinde birden fazla öfke ipliği dolaşıyordu. "Evet, pekala yapabilirim ve bunun sayılarla hiçbir ilgisi yok ve her şey yetkili olmakla ilgili. Bölümünüzdeki, hatta tüm sevişme departmanındaki her polis için aynı şeyi düşünüyor ve hissediyorsunuz."

Tartışmaya başladı ama sonra durdu çünkü adam bu konuda haklıydı. "Senin çalışmandan gelen herhangi bir veri benimkiyle örtüşmeli ve resmi olarak benimkinden gelmeli, ister tüm mürettebatını temizlesin ister birileri yüzeye çıksın."

"Nasıl çalıştığını biliyorum, Teğmen. O zaman ben işime döneyim, siz de ihtiyacınız olanı alıp hattın sizin tarafına geçebilirsiniz."

"Bu çok alçakçaydı," diye mırıldandı adam dışarı

çıkarken. "Belki de öyleydi."

Oturmuş, şarabına dalmıştı. Neden anlaşmazlık içinde olduklarını tam olarak bilmiyordu. Temelde aynı şeyi, temelde aynı nedenle yapıyorlardı.

Temel olarak.

Ama bunu yapmasına izin vermeli ya da bunu yapması için onu görevlendirene kadar beklemeliydi. Bu da muhtemelen canını sıkıştır. Görevlendirme kısmı. Elden bir şey gelmezdi. O teğmendi, o birinciydi, lanet emirleri o verirdi.

şimdi sinirlenmeye başladığını ve kızgınlığa doğru gittiğini fark etti.

Sadece ona biraz kalkan olmaya çalışıyordu. Bu da onun işi değil miydi? Ayağa kalkarken tiksintiyle düşündü. Evlilik anlaşmasının bir parçası mı? Peki o işini yapmışken neden kavga ediyorlardı?

Ve şimdi de tamamen onun üzerine yıkmaya niyetlendiği lanet bulaşıkları yıkamak zorundaydı.

Adamın açtığı kapıya kaşlarını çatarak bakarken onları topladı. ofisleri arasında kapalıydı ve üzerindeki kırmızı ışık onun özel bir yere gittiğini gösteriyordu.

Bulaşıkları mutfağa taşırken bunun bir model olduğunu düşündü. Ciddi şekilde sinirlendiğinde uzaklaşır, sakinleşene kadar içine kapanırdı. Bu muhtemelen en iyisiydi çünkü ciddi bir kavgayı önlemişti. Ama... sinir bozucuydu.

Birbirlerini aptallık derecesinde seven iki insanın neden birbirlerini bu kadar sık kızdırdıklarını merak ediyordu.

Bulaşıkları yıkayıcıya atarken, şimdi bunu düşünemeyeceğine karar verdi. Yapacak işleri vardı.

Kahveyi programladı ve masasına geri götürdü.

Kız istese de istemese de koşuları o yaptığına göre, şimdilik bu kısmı görmezden gelebilirdi. İki katına çıkmanın anlamı yoktu. iş.

Onun yerine akşam yemeğinden önce hazırladığı olasılıkları inceledi. Bilgisayar eldeki verilerle Bart Minnock'un katili tanıma olasılığını yüzde doksan ikiden fazla olarak hesaplamıştı. Önceden planlanmış olma ihtimali altmışın biraz altındaydı.

U-Play'den gelen personelle yetmişli yılların ortalarına düşen oyun işine dahil oldu.

"Eğer önceden planlanmadıysa, nasıl oldu da elbiseleri kan içinde kalmadan temizlenip dışarı çıkabildi? Lanet olsun."

Katil Bart'ın giysilerinden bazılarını almış mıydı? diye merak etti. Bir gömlek, birkaç pantolon... Bart şikâyet edecek durumda değildi. Bu da kaza ya da şiddet dürtüsü olasılığını artırıyordu.

"Silaha ihtiyacım var. Silahın kimliğini tespit etmeliyiz. Kime ait olduğunu."

Bart'ın mali kayıtlarını tekrar getirdi ve oyun silahları ticareti yapabilecek bir kişi ya da satıcıdan büyük bir alım yapıldığına dair herhangi bir işaret.

Mali bilgileri, dairesinde ve ofisinde bulunan silah, oyuncak ve aksesuarların envanter listesiyle karşılaştırdı.

"Işık kılıcı. Bu bir tür elektrikli kılıç. Bıçak değil ama, daha çok... bir tüp gibi? Geniş düz bir kenar değil, silah değil."

U-Play'in mali kayıtlarını inceledi. İstikrarlı, diye düşündü, kuruluşundan bu yana kademeli ve sağlıklı artışlar olmuş, kârın büyük kısmı geri dönmüştü. Bu da ortakların uzun vadeli olduğunu gösteriyordu.

Dördü bireysel ya da grup olarak pek çok fuara katıldılar ve bazen başka çalışanları da gönderdiler. İşyeri navlunu üstlendi ve sergi ve demo alanı için yüksek bir ücret ödedi, genellikle yarışmalara ve etkinliklere sponsor oldu.

Bunun için çok para olduğunu fark etti. Bu olağan mı, pratik mi, akıllıca mı? Kapalı kapıya doğru baktı. Daha iyi bir ruh halindeyken uzman danışmanı sivile sorması gerekecekti.

Olay yeri görüntülerini, Morris'in bulgularını ve süpürgecinin raporlarını kullanarak

Cinayet. Gözlerini kıstı, iki imgenin karşı karşıya durmasını izledi, kılıcın ucunun kurbanın ön kolunu yırtacak şekilde aşağıya inmesini, sonra hafifçe aşağıya doğru ve güçlü bir hareket yapmadan önce yukarıya, geriye doğru sallanmasını izledi.

Kafa kesme darbesi.

"Bu acıtmış olmalı, ilk yara. Şokun yanı sıra acıtmış olmalı.

Biri bir yeri acıdığında, kesildiğinde, kanadığında genellikle ne yapar? Sen neden yapmadın Bart?" diye sordu yüksek sesle. "Neden yarana bastırmadın?

Elini yaraya koydun mu? Avucunuzda kan yok, olsaydı da olurdu. Kesti, yaktı, kanadı ama durdurmaya çalışmadınız, hissetmediniz. Bu içgüdüsel bir şey. Ama sen Elinizde kılıcın kabzası gibi bir şey varsa yapamazsınız. Savunmaya çalışırsanız ya da öldürücü darbe çok hızlı gelirse yapamazsınız."

Değişkenleri değiştirerek tekrar çalıştırdı, sonra bir elini saçlarında gezdirdi. "Oyun neydi? Rakibinin gerçek bir kılıcı varken neden sahte bir kılıçla oynuyorsun?

"Çünkü bilmiyordun. Ama bilmen gerekirdi."

Ayağa kalktı, volta attı, sonra pes etti ve yumruğunu kapalı kapıya sertçe vurdu.

Bir an sürdü. Bunu bilerek mi yapmıştı? Onu bekletmek için mi? Sonra ışık yeşile döndü ve kapı açıldı.

"Sanal odayı kullanmam gerekiyor," dedi. "Bart'ın cinayet sırasında nelerle uğraşmış olabileceğini gösteren bir oyuna ihtiyacım var. Bunu kurmanı ve Bart'la birlikte Ben."

"Pekâlâ. Seninle orada buluşuruz."

"Ölümcül olmayan türden birkaç kılıcınız olduğunu sanmıyorum."

"Silah odasındaki her şey orijinal, yani hayır. Sanal silahlarla idare etmek zorundasınız."

"Tamam." Başka bir şey düşünmeye çalıştı, sonra sadece omuz silkti ve sanal odaya doğru yola koyuldu.

Roarke'inki Bart'ın dairesindekinden daha büyüktü -büyük sürpriz, diye düşündü ekşiyerek. Muhtemelen Bart'inkini karşılıyor ya da aşıyordu.

Roarke'un Ar-Ge çalışmalarında kullandığı her şeyin özelliklerini taşıyor.

Ama boyutu önemli değildi.

Bir cinayetin holo-yeniden inşası sırasında gerçekleşen Holo-oyunun ona neler olduğunu daha iyi hissettireceğini umuyordu. Neyin neden ve nedenin kime yol açtığını.

Geniş, boş alanda kendi ayak seslerinin yankısını dinleyerek yürüdü. Oyun oynamayı pek sevmezdi, gerçekten. Eğitim egzersizleri, işte bu farklıydı ve sanal odayı orada kullanışlı buldu.

Roarke onu birden fazla kez fantastik bir yere götürmek için kullanmıştı -Paris'te yağmurlu bir gece, boş bir denizde sürüklenen bir tekne. Romantik, baştan çıkarıcı... Holo bu konuda da işe yarıyordu ama şu anda ikisinin de romantik hissettiğinden şüpheliydi.

Elinde bir diskle geldi. "Hâlâ silahını takıyorsun."

Unutmuştu ve şimdi koşum takımını çıkarıp onu ve silahı kapının yanına koydu.

"U-Play'in Fantastical'ına yakın bir şey istediniz. EDD'de elimizde olanları inceliyorduk, ancak burada veri veya bileşen yok. Gri bir alan gibi görünüyordu.

Burada çalışmaya devam etmek için bunlardan herhangi

birini eve getirin." "Anlaştık."

"Ama elimde oyunumuzun en güncel versiyonu var - başlık sizabileceği için başlık yok. Program HC84-K."

"Bunu evde mi kullanıyorsun? Güvenlik zayıf değil mi?"

"Önce birinin burada olduğunu bilmesi gerekir, sonra da ev güvenliğinden geçip özel ofisime girdim ve kasayı, o güvenliği aşmak, sonra da diskteki şifreleri ve arıza emniyetlerini aşmak. Tüm bunları başardılarsa, muhtemelen bunu kendileri geliştirecek kadar iyidirler."

Konuşurken bir yuvaya kaydırды, hem avuç içi plakasını hem de retina taramasını kullandı, bir sesli komut ve birkaç manuel komut ekledi.

"Her halükarda," diye devam etti, "bu benim kendi kendime ince ayar yaptığım bir şey ve bunu burada yapmayı tercih ediyorum. Yani..."

Geri çekildi, onu inceledi. "Kılıç oynamak istiyorsun ama dönemi, ortamı, modu ya da amacı bilmiyorsun. Bart'ın kullandığı diskten hiçbir şey almayı başaramadık. sana bunlardan herhangi birini vereceğim. Seçmek zorundasınız."

"Bilmiyorum. Kılıç dövüşü. Folyo değil," diye ekledi. "Geniş kılıç. Güçlü, düz."

"Broadsword." Başını eğdi, biraz gülümsedi.

"Bana aptal bir kız kostümü giydirme." Ona bir parmak salladı. "Ciddiyim. Bunu senin sapkın eğlencen için yarı çıplak yapmayacağım."

"Utanç verici ama yeterince adil. Hadi birkaç tane deneyelim." Adam yine el yordamıyla ilerledi, kadın bu küçük oyunu bir sır olarak saklayacağından şüpheleniyordu. içine çekildi.

Hava parıldadı, dalgalandı ve bir anda kendini gölgeli bir ormanda buldu - ve bir tür eski Asya kıyafeti giymişti. Elinde bir kılıç ve ayaklarında yumuşak çizmeler vardı.

"Ne zaman ve nerede..."

Sözünü kesti, gözleri kocaman olmuştu. Düşünceleri İngilizce olsa da, sesi Japonca olduğunu düşündüğü bir dilde çıkmıştı.

"Nasıl olur da-"

"Çevirmen özelliği. Gerçekçiliğe katkıda bulunuyor" dedi. aynı dilde. "Sadece biraz döngü dışı. Bunun üzerinde çalışıyoruz."

"Ben... Hayır, bu çok garip. Japonca konuşmak

istemiyorum." "Pekala, başka bir tane deneyelim."

Bu sefer çok az bir parıltıyla yeşil bir tepenin üzerinde duruyordu, saçları uzun ve arkadan bağlıydı. Roarke gibi o da kalçasının ortasına kadar inen bir tür deri üst ve dar bir pantolon giymişti. botların üst kısımlarına kaymış.

Tereddüt etti, sonra bir kez daha denedi. "Tamam, şimdi nerede... Galce. Galce, değil mi? Aksanını anladım."

"İrlanda, Tudor dönemi."

"Bu... yeşil kokuyor ve biraz da topraksı, dumanlı bir şey var."

"Turba ateşleri. Tüm duyuşal özellikler geliştirildi. Gerçek dünya senaryolarında dil, söz dizimi, kıyafetler, her ayrıntı titizlikle araştırıldı ve kopyalandı. Halihazırda programlanmış çok sayıda fantezi seçeneği var ya da oyuncular bir seçenek menüsünden veya manuel olarak kendi seçeneklerini programlayabilirler. Bunun bir sınırı yok."

"Tamam, Frosty, çünkü senin Galce konuştuğunu duyuyorum ama ben İngilizce işliyorum. Fantastical'da bu var mıydı?"

"Bilmiyorum ama elimizdeki verilere ve depodaki kurulumlarına bakarak bundan şüphe duyma eğilimindeyim. Çevirmen olmadan daha ucuz bir versiyon sunacağız, ancak çevirmen özelliğinin - ki bu çok pahalı olacak - ana satış noktası olacağını tahmin ediyorum. Ve işin bir de eğitim boyutu var."

"Elbette. Eğitici." Başını eğdi. "Duydum ki..." Tepeye döndü ve sersemlemiş bir nefes verdi. Aşağıdaki vadide bir savaş sürüyordu. Yüzlerce savaşçı, atlar, Ateşler. Bir kalenin yağmalanmasını izlediğinden oldukça emindi.

"Daha önce holoda gördüğümden daha fazla kapsam, daha fazla menzil. Daha çok bir videoda olmak gibi. Gerçekten iyi üretilmiş bir video."

"Bu sadece sizin beceriniz ve hayal gücünüzle sınırlı. Program sizin seçimlerinize ve stratejinize göre ayarlanacaktır."

"Bunu nasıl durdurabilirsin?"

"Sadece programa durmasını, duraklatmasını veya değiştirmesini söyleyerek. Çok oyunculu bir oyunda, bunu yapmak o oyuncuya puan kaybettirir veya diskalifiye olmasına neden olur."

"Öyle mi?" Ona döndü ve rüzgârda savrulan siyah saçları, yaralı derisi ve elindeki parlak kılıcıyla harika görünmüyor muydu? "Ben olmayacağım zaman aşımına uğradı." Kılıcını kaldırdı. "Hadi oynayalım."

Bölüm 8

Vuruşunu yaparken ayaklarını dikti. Çeliğın çelikle çarpışmasının sesini duydu ve kolunu saran kuvveti hissetti.

Ölümcül perdenin üzerinden birbirlerine baktılar. "Anladığım kadarıyla düşman olduğumuzu hayal etmişsin."

"Böylesi daha eğlenceli," dedi ve başka bir hamleyle geri dönmek için döndü.

Engel oldu, sonra onu birkaç adım geriye itti. "Duruma göre değişir." Çalım attı, sağa vurdu, tekrar sağa, sonra sola. Kadın onu geri püskürtmek için ileri atılmadan önce bir tür inkâr testi yaparak geri püskürttü.

Adam kızın gardını düşürmek için hamle yaptı ama kız kenara doğru dans etti, sonra da dönerek bir sonraki saldırısına hız ve güç kattı.

Bıçakları ıslık çalıp şarkı söylerken, "Pratik yapıyormuşsun," diye yorum yaptı.

"Sen de."

"İşimin bir parçası." Kılıcı onunkıyla çarpıştı ve parıldadı. "Ama kılıç dövüşlerinde pek fazla polis göremezsin."

"Asla bilemezsin."

Onu tanıyordu, biraz kendini tuttuğunu biliyordu. Biliyordu Bu durum onu eğlendirdi ve bu ona bir avantaj sağladı. Bunu kullanarak ona gülümsedi. "Kılıcın ağırlığı var." O Kabzayı denemek istercesine iki eliyle kavradı ve kılıcını biraz indirdikten sonra saldırdı.

Adamın omzunu yakaladı, bıçağını kenara savurmadan önce sadece hızlı bir ısırık aldı.

Ve kanı iyi gördü.

"Oh Tanrım. Lanet olsun. Seni kestim. Nasıl-"

"Bu gerçek değil." Kız ileri atılmadan önce bir elini kaldırdı. İkisi de onu alt edebileceğini biliyordu, o çok anında oyunu bitirdi. "Sadece programın bir parçası." Başını eğdi. "Demek istediğiniz, Teğmen."

"Bu şekilde olmuş olabilir. Bunun gibi bir şey. Hadi ama." Boştaki elini kullanarak parmaklarını meydan okurcasına oynattı. "Devam et."

"Bu senin oyunun. Ve bunun yeterli bir ısınma olduğunu söyleyebilirim."

Adam sertçe girerek onu geriye itti. Neredeyse ayağını kaybediyordu, bıçağı yüzünün yanından geçerken yer değiştiren havanın ve adrenalinin hücumunu hissetti.

Bu kez kabzayı iki eliyle kavradığında, saldırıyı püskürtmek için gereken gücü elde etmek içindi.

Adam kalçasına bir darbe indirdiğinde acıyı hissetti, kendi kanının kokusunu aldığına yemin edebilirdi.

"Demek istediğin."

Aşağıdaki vadide savaş devam ederken birbirlerinin etrafında d6n6yorlardı. Kılıcının kolu ağırlıktan ve efordan ağrıyor, kalçası zonkluyor ve ter derisini kaplıyordu. Kendi nefesini duyabiliyordu, şimdi biraz hırıltılıydı ve kanı görebiliyordu.

Roarke'un omzundaki yırtık deri lekeleniyordu.

Hayatının en güzel anlarını yaşıyordu.

Kılıcı başının üzerine kaldırıp rakibine doğru tuttu ve bir kez daha ayaklarını yere bastı. "Beraberlik bozucu."

Ona gülümsedi, parmağının bir kıvrımıyla onu yemledi. Gözleri kısılmış olsa da o kadar kolay yakalanmadı. Döndü, döndü, adamın hamlesini aşağı doğru bir kavisle karşıladı, sonra yukarı kaydıldı ve o zorlayıcı yüzü kıl payı kaçırdı.

Güneş bulutların arasından süzölüyor, vızıldayan, kesen, çarpışan bıçakların üzerinde parlıyordu. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, savaşın davul sesi kanına karışıyordu.

Rüzgâr ve kendi hızlı hareketleri saçlarını terden ıslanmış bir yüzün etrafında dans ettiriyordu. Gözlerinin bıçaklardan daha parlak, daha cesur olduğunu düşündü.

Adam hiç acımadı, kadın da hiç acımak istemedi. İt, vur, saldır. İt, vur, savun. Güce karşı gücü, kurnazlığa karşı hızı eşleştirdiklerinde, mükemmel bir şekilde eşleşen bir rakibe karşı savaşın heyecanını hissetti.

Bir kez daha kılıçları kesişti, tutuştular. Birbirlerine baktılar, nefesleri kesilmişti, ter damlıyordu.

"Oyunun canı cehenneme,"

dedi. "Oh evet."

Kılıçlarını bir kenara fırlatıp birbirlerinin üzerine atladılar.

Kalın, kaba otların üzerinde yuvarlandılar, ağızları buluştu, bıçakları gibi çarpıştılar. Nefes nefese, çaresizce saçlarını kavradı, dişlerini kullandı. Deriyi çekip çekiştirirken nefesi kısa ve sert geliyordu.

"Bunu nasıl çıkarıyorsun?" "Ben nereden bileyim?"

"Bu senin oyunun."

"Lanet olsun." Onu yuvarladı, yüzüstü yatırdı ve bağcıklara saldırmak için çimenlere. "Piçler çelik gibi düğümlenmiş." Esinlenerek kemerindeki hançeri çıkardı ve bağcıkları kesti. Hançerin ucunu çimlerin üzerine fırlattı.

Ona doğru eğilerek, çıplak sırtının, uzunluğunun, sıcak ve pürüzsüz teninin altındaki kas oyunlarının zevkini çıkardı. Eli kalçasındaki yaranın üzerinden geçtiğinde kadın irkildi.

"Kalça nasıl?"

"Acıyor - sadece bir darbe aldığımı anlamamı sağlayacak kadar." Ters döndü, şaha kalktı ve hançeri yerden çıkardı. "Omuz mu?"

"Yaşayacağı m."

Gülümsedi. "Kıpırdamasan iyi olur yoksa ben kazanacağım." Hançeri deriye sapladı. Gözleri onunkilerde, bıçağı çevirdi. "Bana güveniyor musun?"

Bileğini kavradı, parmakları kabzada açılana kadar kolunu aşağı doğru itti. "Hayır."

Bir kahkaha atarak onu kendine doğru çekti.

Terden kayganlaşmış, kanla lekelenmiş vücutları kaba çimlerin üzerinde hareket ederken, ağzı onunkiyle savaştı, hızlı ısırıklar, kayan diller.

Aşağıdaki vadiden dumanlar yükseliyordu ve vadinin kenarlarında sonsuz savaş yankılandı. Uygun görünüyordu, diye düşündü. Roarke'la ne kadar uyum içinde olurlarsa olsunlar, sakinliğin altında her zaman başka bir savaş patlak veriyordu.

Ve her zaman onunla birlikte, her zaman bu alma, tüketme, sahip olma, olma ihtiyacı. Şimdi bile, bu şiddetli fantezinin ortasında, onun ellerinin üzerinde olmasından başka bir şey istemiyordu, sonra onun vücudu onunkiyle birleşti.

Tekrar yuvarlandı, onun üzerine çıktı. Elleri kapandı Ağızının da aynı şeyi yapabilmesi için yukarı itmeden önce göğüslerini sahiplendi.

Dövüşün tadını alıyordu; sıcak, nemli, deri kokulu ve adamın aç ağzının altında kalbi gümbür gümbür atıyordu. Onun için. Vücudu titrerken -tüm o güç, tüm o irade titriyordu. Onun için. Bu onun mucizesi, en büyük hazinesiydi.

"Benim," dedi. "Benim kalbim." Ve onun kendisine kendi kanının dilinde cevap verdiğini duymanın yeni heyecanını hissetti. Elleri kızın saçlarına dolandı, saçlarının uzun, vahşi dalgaları yeni ve tuhaf bir şekilde baştan çıkarıcı bir his daha yarattı.

Dengesini kaybetti ve kılıçlar başının hemen üzerinde çapraz duracak şekilde onu sırt üstü yatırdı. Şimdi ittiğinde, kadın haykırdığında, bu sadece zevk içindi.

Güç yine güçle buluştu ve yeni savaş şiddetlenirken onunla birlikte hızlandı. Etrafına kapandığında, salıverilmesiyle ürperdiğinde, onu da kendisiyle birlikte şiddetin ve huzurun içine sürükledi.

Yüzüstü yatıyordu, rüzgâr onu yıkıyor, güneşin kararlı ışıkları kapalı gözlerinde kırmızı bir titreşim yaratıyordu. Çimenler, tüm o sert tutamlar tenini seğirtiyordu ama bu hareket etmek için yeterli bir neden gibi görünmüyordu. Özellikle de Roarke yanında, neredeyse aynı pozisyonda yatarken.

Kalbinin kulaklarındaki çınlaması yavaşlamıştı ve Altlarındaki vadide devam eden savaşı duyabileceği kadar sessizleşmişti. Görünüşe göre yamaçta ateşkes sağlanmıştı.

"Kim kazandı?" diye

sordu. "Berabere

diyelim."

Yeterince adil görünüyordu. "Sanırım hâlâ birbirimize biraz kızgınız."

"Ağırlaştırılmış olduğumu düşünmüştüm."

"Aynı şey. Ama kavga ve seks arasında kendiminkinin çoğunu attım."

"O zaman buna da beraberlik diyelim."

Bu konuda tartışmanın ne anlamı vardı? diye sordu kendi kendine. Her şeye yeniden başlayacaklardı ve hiçbir şey onun ne yaptığını, kim olduğunu değiştirmeyecekti. Hiçbir şey onun ne yaptığını, kim olduğunu değiştirmeyecekti.

Bazen bu ikisinin arasındaki orta yol dar ve kaygandı. İşin püf noktası orada nasıl gezinileceğini bulmaktı.

"Bu iyi bir oyun," dedi ona. "Gerçekçi, zorlayıcı, ilgi çekici."

"Yüzeye zar zor dokunduk."

"Bu." Bir elini kalçasına dokundurdu, avucundaki lekeyi inceledi. Kana benziyordu, onun gibi hissediyordu, onun gibi kokuyordu.

"İllüzyon. Duyusal güçlendirme, hayati organlarınızın taranması, fizikselliğiniz, hareketleriniz ve tepkilerinizi içerir."

"Ya bir uzvunu ya da kafasını kesersen."

"Oyunun sonu. Ya da çok oyunculu modda, uzvunu veya kafasını kaybeden oyuncu için son."

"Yani, gerçekten hisseder miydiniz, görür müydünüz?"

"İnsan oyuncular değil. Eğer bir fantezi figürüyle oynuyor olsaydınız ve bu tür bir vuruş yapsaydınız, bunu görürdünüz."

"Peki ya bir droid?"

"Bir droid'e karşı oynamak için programlayabilirsin. Sonuçlar aynı. Droid katıdır. Bu yüzden oyun ona bir insan gibi davranacaktır. Silahlar gerçek değil Eve. Kimseye zarar veremezler."

"Kurbanın varsayacağı şey de buydu, isterse bir insana, bir droid'e ya da fantastik bir karaktere karşı oynanabilir. Sadece bir oyun. Ama öyle değildi." Avucundaki kanı incelemeye devam etti. "Vurulduğumu hissettim, bir kesik gibi değil. beni bir kılıçla dilimledi-"

"Siz yapsaydınız ben zor yapardım."

"Ama bir sarsıntı yaşadım. Elektrik şoku gibi. Hafifti ama darbe aldığımı anlamamı sağlayacak kadar güçlüydü. Ve zonkluyordu, dövüştüğümüzde. Yaralı olarak dövüşüyordum."

"Amaç da bu zaten."

"Anlıyorum. Anlıyorum. Ama kurbanda o yanıklar vardı. Voltajı yükseltirsen, yanıkların olur."

"Doğrudan temas olmadan olmaz. Oyun vuruşu okur, kaydeder ve iletir."

"Tamam, ama biri oyunu yeniden programlayıp gerçek bir silah kullanırsa." Doğrulup saçlarını geriye itti. uzunluğundan dolayı şaşırmış ve rahatsız olmuştu.

"Bu farklı. Saçın." Bakışları üzerinde gezindi. "İlginç."

"Yoluma çıkıyor."

Gülümsediğinde, uzun, gevşek bir tutamı parmaklarının arasında gezdirdi. "Gerçekmiş gibi geliyor. Eğer çekersem, gerçekte orada olmasa bile hissediyorum. Silahım orada. Göremiyorum ama orada. O gerçek. Yani katil onu getirdiyse -ben getirdim- evet, unuttum. Belirli bir yere koyar. Tek yapması gereken nerede olduğunu hatırlamak, almak ve kullanmak. Ama neden her şey Bu mu? Neden önce oyunun hareketlerini yapalım?"

"Daha sportmence mi?"

"Belki. Olabilir. Çürükler, yanıklar. Eğer oyun önceden sabote edildiyse, seviyeler kod için, satış için olabileceklerinin ötesine yükseltildi, bu da Rekabet seviyesi de öyle, değil mi? Ve eğer katil bir droid kullansaydı, burada olması gerekmezdi. Mazeretlerin hiçbiri bu açıdan önemli değil. Bart'a oyunu evde bir droidle test etmesini söyle."

"Droidin de sabote edilmesi ya da kod dışı inşa edilmesi ve programlanması gerekir. Silah gerçek ve ölümcül olarak kaydedilecek, bu yüzden ya silahı ölümcül olarak kaydetmemek ya da indirim yapmak için programlanması gerekecek. O zaman

temizlemek ve güvenliği sıfırlamak. Bunların bir kısmı bilgisayar kullanımını içerir ve CompuGuard'ı uyarması gerekirdi."

"Yapabilirsin."

"Evet, bunu yapabilirim. Ancak kayıtsız ekipmanım ve bayrak göndermeden işi yapmak için gizliliğim var. EDD depoyu taradık. Orada kayıtsız ekipman yok. Bart'ın dairesinde de yok."

"Bu da muhtemelen bir başkasının diskin bir kopyasına sahip olduğu ve üzerinde saha dışında çalıştığı anlamına geliyor. Bütün bunların göstermelik olduğunu biliyorsun. Gösterişli," diye ekledi ve ayağa kalkmaya başladı.

Ve çıplak olduğunu, hayali kıyafetlerinin yırtık ve kanlı olduğunu hatırladı. "Ah, hadi şunu kapatalım."

"Eğer mecbur kalırsak. Oyun biter."

Yamaç gözden kayboldu, savaş sesleri kayboldu. Kadın Avucundaki kanın da aynı şeyi yapmasını izledi. Gümleğini eline aldı ve sırtındaki yırtıklara baktı.

"Hançer yoktu," diye açıkladı Roarke. "Yani aslında giymediğin tuniği çıkarmak için üzerindeki gümleğini yırttım."

"Farklı sebep, farklı yöntem, aynı sonuç. Burada olan da bu. Bir şekilde. İllüzyon ve gerçekliğin bir karışımı cinayetle birleşti." Harap olmuş gümleğini kaldırdı. "Aslında bunu Bart Minnock'a biri yaptı."

Sabahleyin, yapmamasının bir anlamı yokmuş gibi görüldüğü için, üçüncü seviye sonuçlarını Roarke'inkilerle karşılaştırdı.

"Bu soruşturmada herhangi bir tehlike sinyali veren bir şey yok."

"Hayır," diye kabul etti ama ekrandaki verileri incelemeye devam etti. "Benim göremediğim bir şey mi görüyorsun?" diye sordu.

"Hayır, bunun için geçerli değil. Rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım karar veremiyorum."

"Burada ya da U-Play çalışanları üzerinde yaptığım çalışmalarda bir şey çıksaydı daha kolay olurdu. DuVaugne Synch'teki en büyük patlamaydı ama o sadece bir dolandırıcı."

Biraz daha kahve içti. "Bunu her kim yaptıysa DuVaugne'den çok daha teknoloji meraklısı ve yaratıcı. Gördüğümüz kadarıyla korumalarını geçebildiğinden çok daha fazla şey biliyor. Bugün avukatla ve Mira ile görüşmelerim var. Belki bu bir şeyleri açığa çıkarır."

"Kendi toplantılarım var. Netleştüğimde EDD ile çalışmak için elimden geleni yapacağım."

"Başka bir aç deneyeceğim. Kılıç. Peabody ve McNab'i bu işin peşine göndereceğim, ekipte bir inek ve inek olmayan biri olmalı. McNab, Peabody ile konuşabilir. konuşup koleksiyoncu gibi davranıyorlar. Doğu Washington'da mini con dedikleri bir şey var."

"Orada bir standımız var. Onları kolayca içeri sokabilirim."

"İyi. Beni zahmetten kurtarır." Cinayet panosuna doğru ilerledi ve etrafından dolaştı. "Bugün onun üç ortağıyla konuşacağım. Bu sefer ayrı ayrı."

"Uzun zamandır arkadaş olan biri aniden katil mi oluyor?"

Ona şöyle bir baktı. "İnsanlar sinirleniyor."

Roarke bir kaşını kaldırdı. "Kafamı kaybetme konusunda endişelenmeli miyim?"

"Muhtemelen hayır. Kızgınlığın ya da ciddi işemenin çok derine inmemesi için geçiştirmeye, kavga etmeye, bağırıp çağırmaya eğilimliyiz.

Diğer insanlarla, bazen iltihaplanır. Belki de burada bir çürütücümüz var. Bu üçünün imkânları var. Teknoloji bilgisi, yaratıcılık. Kurbanın güvenini kazanmışlar ve evine, ofisine kolayca ulaşmışlar. Şirketteki paylarını arttırarak onun ölümünden faydalanmak için bir nedenleri var. Ve en az diğerleri kadar fırsat."

"Birbirlerini seviyorlardı."

"Bu sadece bir sebep daha. Şu anda Dochas'ta kaç kadın ve çocuk var, çünkü birileri onları seviyor?" diye sordu Roarke'ın istismar sığınma evine atıfta bulunarak.

"Bu aşk değil."

"Dayak atan kişi genellikle öyle olduğunu düşünür. Öyle olduğuna inanır. Bu bir illüzyondur, tıpkı oyun gibi, ama gerçekmiş gibi hissettirir. Bir sürü Eğer aşk doğru bir şekilde yaşanmazsa kötü şeyler ortaya çıkar. Kıskançlık, nefret, kızgınlık, şüphe."

"Alaycı ve ne yazık ki doğru bir değerlendirme. Seni seviyorum."

Yarım bir kahkaha atmayı başardı. "Bu biraz garip bir zamanlama."

Ona doğru ilerledi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni seviyorum, Eve. İkimiz de ne kadar hata yaparsak yapalım, bu işi doğru yapmak için elimizden geleni yapacağımıza inanıyorum."

Ellerini onunkileri örtmek için kaldırdı. "Bunu biliyorum. Her neyse, ne zaman kötü bir şey ortaya çıksa, kök salmadan önce onu ciddi bir delilikle yakıyoruz."

"Sana kızgın bile değildim, gerçekten. O arayışta, benden biri olsa bile, birini bulmayı umduğumu fark ettim. Belirsiz bir endişe ve bir hedefim olup olmadığını merak etmek yerine, bu belirli bir şey olurdu."

Cinayet tahtasına doğru baktı. "Onun ölümünün beni neden ve nerede etkilediğini kendime bile açıklayamıyorum."

"Eğer her şey farklı olsaydı, o sen olabilirdin. O sen olabilirdi," diye tekrarladı Roarke başını salladığında. "Eğer çocukluğunda oynayabileceğin farklı bir senaryon olsaydı. Ya da senin bazı parçaların onun bazı parçalarına eşlik edebilirdi. Bunu ikimiz de görebiliyoruz. Sanırım bu yüzden senin etrafından dolaştım, ve sen etrafımdan dolaştın."

"Ve neden bu seçimle karşı karşıya kaldığımızda ikimiz de... sinirlendik?" Onun yüzünü izleyerek ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirdi. "Bizi düşününce yeterince doğru geliyor."

"Bizi düşünün. Biz iyiyiz."

Kaşlarını onunkilere yasladı. "Biz iyiyiz."

"İşte yapman gereken şey." Gözleri buluşacak şekilde onu geriye doğru itti. "Kendine, farklı bir şey yapsaydın, başka bir şey söyleseydin, başka bir düğmeye bassaydın, Bart kendi şirketini kurmak yerine sana katılır mıydı diye sormayı bırakmalısın. Ve eğer bunu yapsaydı, şu anda hayatta olurdu. Hayat bir program değildir."

"Bunu yapmıyorum. Hem de çok fazla," diye nitelendirdi. "Ama başka düğmelere basabilir, çok daha fazla şey söyleyebilir ve çok daha farklı şeyler yapabilirdim. Bu fikri sevdim

Kendi başına yola çıkıp, o sivri yolu takip ederek. Ben de yapmadım. Ve bunların hiçbirinin benim suçum olmadığını gayet iyi biliyorum ve şimdi hiçbirinin benim suçum olmadığından nispeten emin olabilirim. Bu bana belirli bir hedef vermiyor ama kafamı boşaltmama yardımcı oluyor."

"Tamam, kafan temiz. Bugün vakit buldukça sihirli kılıç konusunu kurcalayacağını bildiğimden, aklına gelen her şeyi bana bildirmeyi unutma."

"Ben yaparım."

"Gitmem gerek. Avukatlar, psikiyatristler ve şüpheliler."

"Aman Tanrım." Kadının şaşkın bakışları adamı güldürdü ve neşeli bir öpücük için onu kendine çekti. Sonra bir süre daha ona sarıldı. "Hadi o zaman, polis ol. Feeney ile çalışmak için kaçabileceğim zaman sana haber veririm."

Bir yolunu bulur, diye düşündü. Her zaman bulurdu.

Peabody ile Felicity Lowenstien'in ofisinde buluştu. Kırmızılar, siyahlar ve gümüşlerle döşenmiş, küçük, verimli ve keskin görünümlü resepsiyon alanında, kısa gümüş rengi saçları, siyah takım elbisesi ve büyük kırmızı saçlarıyla dekora uyum sağlayan keskin görünümlü bir kadın çalışıyordu. kumaş yakada yükseldi.

Onları doğruca geri götürdü - telaş yok, bekleme yok - küçük bir ofisi, düzenli bir hukuk kütüphanesine benzeyen bir şeyi ve kapalı bir kapıyı geçti. Kadın bir sonraki kapıyı kısa bir süre çaldı, sonra açtı.

"Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody."

Avukat Lowenstien masasından kalktı. O sırada Eve, kadının bir metre olan boyunu üç santimlik neşter kenarlı topuklu ayakkabılarla uzatmış olduğunu fark etti. Ayrıca ceketinin çaprazında bir parça beyaz dantel bulunan siyah bir elbise giymişti. Düzgün bir kıvrımla geriye sarılmış saçları yoğun kahverengi ve yaldızlı çizgiler.

Hem Eve'e hem de Peabody'ye önce ellerini sıkmalarını, sonra da sandalyeye oturmalarını teklif etti.

"Buraya geldiğiniz için minnettarım. İhtiyacınız olacağını ya da isteyeceğinizi düşündüğüm her şey var." Durakladı, bir nefes verdi. "Sana biraz kişisel geçmişimden bahsedeyim. Bart'la üniversitede Cill aracılığıyla tanıştım. Cill ve ben arkadaş olduk ve o da bana Bart'ı ayarlardı." "Romantik

olarak mı?"

"Fikir buydu. Tutmadı ama Bart ve ben arkadaş olduk. Hepimiz New York'a yerleştiğimizde onun avukatı oldum. Ortaklık anlaşmasını ve mirasını ben hallettim. Ceza hukuku yapmıyorum ama bir zamanlar bir savcı yardımcısıyla çıkmıştım." Gülümsedi, sadece biraz, öyle bir şekilde ki Eve orada da bir şey almamıştı. "Bana söyleyebileceğin ya da söyleyeceğin çok az şey olduğunu biliyorum ama sormak zorundayım. Herhangi bir ipucunuz var mı?"

"Soruşturmanın çeşitli yollarını takip ediyoruz."

"Ben de öyle diyeceğini tahmin etmiştim." Bakışlarını pencereye doğru çevirirken iç çekti. "Artık pek sık takılmıyorduk. Cill ve ben ya da Bart ve diğerleri. Farklı yönler, iş, bu tür şeyler. Ama iyi bir adamdı. Tatlı bir adamdı."

"Onunla en son ne zaman görüştünüz?"

"Aslında sadece birkaç gün önce. O görmek istedi Kendisinin, Cill'in ve Benny'nin mezun olduğu lise için bir burs vermek ya da iş dünyasının bunu yapmasını sağlamak. Biz Önümüzdeki hafta için bir toplantı ayarladık; dördü, ben ve mali danışman. Aslında bir süre konuştuk. Gerçekten konuşmayalı birkaç ay olduğu için arayı kapatmıştık. Ciddi ciddi bir kadınla görüşüyordu. Gerçekten mutlu görünüyordu."

"Sizinle herhangi bir proje-iş projesi hakkında konuştu mu?"

"Hayır, pek sayılmaz. Özellikle e-meraklısı değilim, kesinlikle Bart'ın ya da diğerlerinin seviyesinde değilim. Ama bir izlenim edindim. bir şeyler oluyordu. Heyecanlıydı."

"Diğerleri burs konusunda hemfikir miydi?"

"Kesinlikle. Bildiğim kadarıyla," diye niteledi. "Dördü de aynı fikirde olmadan asla bir şey yapmazlar."

"Yani hiçbir şey ya da hiç kimse hakkında endişeli

görünmüyordu?" "Tam tersine. Dünyanın tepesinde gibiydi."

Eve sürücü koltuğundan, "Dünyanın tepesinde," dedi. "Şanslı ve mutlu. Sonu morgda kafası tepside bir levhada bitecek bir tipe benzemiyor."

"Zengindi, nispeten başarılıydı, halinden memnundu ve rekabetçi bir iş," diye belirtti Peabody. "Kıskançlık için verimli bir zemin."

"Evet, öyle." Sinyal verdiğinde 'link'ini çıkardı ve Roarke'tan gelen bir mesajı okudu. "Ayrılıyorruz. Sen ve McNab'in

Doğu Washington'a gitmek için. Potomac Otel'de mini bir toplantı var."

"Yolculuk!" Peabody yumruklarını havaya kaldırdı.

"Soya cipslerini ve go-cup'ları çıkarmadan önce koleksiyoncu olarak gidiyorsunuz. Özellikle kılıçlarla ilgileniyorsunuz."

"Gizli yolculuk!" Ve şimdi hızlı, mutlu bir dans gerçekleştirdik.

"Tanrım, Peabody, biraz saygınlığını koru."

"Eve gidip üstümü değıştirmeliyim. Çok fazla benziyorum polis." Eve esintili yaz pantolonunu, neşeyle çizgili kızaklarını inceledi. "Öyle mi?"

"Bende tam da o şey var. Şeyler," diye düzeltti Peabody. "Daha çok ışıltıya, daha çok renge ihtiyacım var."

"Harika, gidip şunları alın, McNab'i de alıp ilk mekiğıe binin."

"Mekik. Roarke'un ki gibi değıl mi?"

"Hayır, gizli görevdeki polisler de dahil olmak üzere sıradan insanların bindiğı servisler gibi."

Peabody'nin bir asırlık sırtışı somurtkan bir "Ah "a dönüştü.

"U-Play hakkında bilgi, bu oyun hakkında sızmış olabilecek herhangi bir yeraltı verisi, kılıç veya türü hakkında bilgi istiyorum. Ve beladan uzak durmanı istiyorum."

"Bir dakika önce kulağı eğlenceli geliyordu."

"Eğlence mi istiyorsun? Sirke git. Şimdilik McNab'i al, oraya git. Kongre kartlarınızı Merkez Danışma'dan alın.

Onlar senin adın altında. Harcama belgenizde oyuncak ya da oyun görmek istemiyorum."

"Ya gizliliğimizi korumak için bir şey satın almak zorunda kalırsak?" "Almayın."

"Her geçen gün daha az eğlenceli oluyor. Bir ipucunu takip etmemiz gerekirse otel için yerimiz var mı?"

Eve ona kısık bir bakış fırlattı. "Çok iyi bir ipucu ve ucuz bir otel olsa iyi olur, yoksa masrafları senden çıkarırım."

"Bu kılıçla ilgili herhangi bir söylenti, ima ya da somut veri varsa, bunları bulabileceğiniz yer bir dolandırıcılıktır. Gerçekten."

"Buna inanmasaydım gitmezdin." Peabody'nin dairesinin önündeki kaldırıma yanaştı. "Git inekliğini takın. Oraya vardığında kontrol et. Sakın yukarı."

"Kendinize olan güveniniz gözlerimi yaşartıyor."

Eve, "Bu işi berbat edersen hüngür hüngür ağlarsın," diye uyardı ve Peabody'yi kaldırıma bırakarak trafiğe geri döndü.

Merkezden doğruca cinayet masasına gitmiş. Peabody kaldırıma çıktıktan saniyeler sonra McNab'i etiketleyeceği için EDD'yi ziyaret etmesine gerek yoktu. Yukarı çıkacak, kendi bölümünü kontrol ettikten sonra Feeney ile görüşecek ve avukattan aldığı dosyaları daha ayrıntılı bir şekilde okuyacaktı.

İçeri girdi ve komutanını görünce kısa bir süre durdu. "Efendim."

Komutan Whitney başıyla ofisini işaret etti. "Bir dakikanızı alabilir miyim, Teğmen?"

İyi hareket eden iri bir adamdı.

Masa başında geçirdiği yıllara rağmen bir polis gibi hareket ediyordu. Koyu renkli, geniş yüzünü komuta çizgileri kaplıyordu ve kız, kırpılmış saçlarına grinin de eklendiğini düşündü.

Onun arkasından içeri girip kapıyı kapattı.

"Bana biraz kahve verebilir misin?"

"Evet, efendim." Onun için programladı. "Doktor Mira ile kısa bir süre içinde Minnock hakkında görüşmek üzere bir toplantım var. soruşturma."

"Raporunuzda okudum. Kurbanın avukatından gelmişsiniz."

"Evet, efendim. Başka bir üniversite arkadaşı. Çok yardımcı oldu. Mirasının şartları, vasiyeti, ortaklığı elimde. Çok açık görünüyor."

Tekrar başını salladı ve ziyaretçi koltuğuna oturdu. Eve ayakta kaldı.

"Koşullar... aklıma gelen kelime tuhaf," diye başladı ve kahvesini yudumlayan bir adam gibi yudumladı çok iyi bir şarap. "Ve bu koşullar medyaya sızıyor. Çok fazla insan çok fazla şey biliyor ve bu koşullar altında çok cazip bir yem."

'Link'ine ve hızla yanıp sönen ışığa baktı çok sayıda mesaja işaret ediyor. "Şu anda standart medya açıklamasından başka bir şey yayınlamamız gerektiğine inanmıyorum. Tuhafliğin ötesinde ele alınması gereken çok sayıda konu ve açığı var. Kafa kesme olayını inkar edemeyiz, ancak bunun

Şimdilik geri kalanını mümkün olduğunca gizli tutmak gerekiyor."

"Katılıyorum. Eğer halk bu olayın bir oyundan kaynaklandığı fikrine kapılırsa paniğe kapılırız. Şehirdeki her annenin oğlunun ve kızının bir çeşit oyun sistemi var."

"Silahın kimliğini belirlemeye odaklanıyorum, daha doğrusu Peabody ve McNab bu işle ilgileniyor. Onları bugün Doğu Washington'daki bir oyun kongresine gönderiyorum."

"İki tutuklama yaptınız. Bunu şimdilik sessiz kalmak için kullanacağız. Yüzbaşı Feeney ile konuştum. EDD'den istediğin kadar alacaksın. Siviller de dahil. danışmanlar." Durakladı, tekrar yudumladı.

"Roarke kurbanı tanıdığını ve kendi şirketinin de benzer bir oyunu geliştirme aşamasında olduğunu açıkladı."

"Evet, efendim. Ar-Ge ile bağlantılı çalışanlar üzerinde üçüncü seviye bir araştırma yaptım. Hiçbir şey bulamadım."

"Bunu belgelendir Dallas ve Roarke'ın bu oyununun ne zaman ve nasıl geliştirildiğine dair net belgelere sahip olduğundan emin ol."

"Evet, efendim."

Kahvesini bitirdi ve bir kenara koydu. "Buraya size işinizi nasıl yapacağınızı söylemeye gelmedim," dedi ve ayağa kalktı. "Ama sadece kişisel olarak çakışan yerlerde dikkatli ve açık bir şekilde ilerlemenizi istiyorum."

"Anlaşıldı Komutan. Roarke'dan belgeleri teslim etmesini isteyebilirim, böylece dosyalarımızda yer alır."

"Feeney aracılığıyla bunu zaten yaptı." Whitney şimdi başını eğdi. "Öncelikle EDD'ye danışmanlık yapıyor,

doğru mu, Teğmen?"

"Evet, efendim. Evet, uygun prosedür bu."

"İşinize dönmenize izin vereceğim."

Yalnız kalınca bir süre düşündü. Roarke'ın Feeney'ye belgeleri vermesi uygun bir prosedür olabilirdi ama bunu yaptığını ona söyleyebilirdi. Elbette, bunu sorsaydı ona söylerdi. Ya da muhtemelen söyleyeceğini bildiğini varsaymıştır, ya da... siktir et.

Kendi beynini bile tam olarak çözememişken burada durup Roarke'ın beyninin işleyişini çözmeye çalışamazdı.

Vazgeçti ve Mira ile olan randevusuna yetişmek için dışarı çıktı.

Bölüm 9

Eve'in Mira'ya danışmasının belli bir ritüeli vardı. Mira teklif ederdi ve Eve kabul etmek zorunda hissederdi.

-Süslü bir fincan çiçekli çay. İkisi de Eve'in kahveyi tercih ettiğini biliyordu, tıpkı çayın Mira'yı temsil ettiğini bildikleri gibi.

sakinleştirici bir etki, baskıdan bir mola. En azından ilk birkaç dakika için.

Eve, Mira'nın mavi sandalyelerinden birine otururken, ofisin her zamanki gibi verimli ve kadınsı olduğunu fark etti, tıpkı onu yöneten kadın gibi. Görünüşe göre, ailesinin fotoğrafları bakarken suç zihnini ve kurbanlara uygulanan dehşeti tartışmak Mira'yı zerre kadar rahatsız etmiyordu.

Belki de bu dehşeti bertaraf etmek için dekorunda ve gardırobunda sakınleştirici renkler seçti ve kendi gerçekliğine uyum sağlamak için bu fotoğrafları etrafa saçtı.

Kendisinin de ofisine hiç fotoğraf koymadığı aklına geldi - ne Central'da ne de evde. Belki, diye düşündü, dikkatini dağıtırlardı ya da belki de çalışırken "izlenmeyi" rahatsız edici bulurdu. Ya da...

Önemli değildi, geçerli değildi. Bu tür analizler ve varsayımlar Mira'nın alanıydı. Eve'in katilin zihnine ihtiyacı vardı,

bir süre içinde yaşaması gerekiyordu ve kendi seyrek, düzenli tarzı ona uyuyordu.

En kolay görünenleri seçerek oluşturduğu iş kıyafetini düşündü. Yazlık ceket, kolsuz atlet, hafif pantolon, botlar. İş ve hava koşullarıyla ilgili, nokta.

Ama Mira nane şekeri gibi hafif bir takım elbise tercih etti; beyaz ve minik şeker pembesi benekleri. Bu benekler Mira'nın ince topuklu parlak ayakkabılarıyla uyum içindeydi. güzel bacaklar. Parlak kahverengi saçlarını yumuşak ve güzel yüzünün etrafına hoş dalgalar halinde toplamış ve küpe, kolye ve süslü bir kız bilekliği ile biraz parıltı ve ışıltı katmıştı.

Hiçbir şey abartılı değil, diye düşündü Eve - en azından kendi stil anlayışına göre. Her şey sadece öyle, sadece doğru. Ve evet, itiraf etti, sakinleştirici.

"Çok sessizsin," dedi Mira Eve'e çiçekli çay fincanını uzatırken.

"Özür dilerim. Gardırop hakkında düşünüyordum."

Mira'nın mavi ve en az geri kalanı kadar yumuşak ve güzel gözleri hem mizah hem de şaşkınlıkla büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Meslek, faaliyet ya da kişilik için geçerli olduğu üzere. Bilmiyorum." Kendi kendine, kişisel seçimler, kişisel tarz hakkında düşünmenin dikkat dağıtıcı olduğunu söyledi.

"Peabody ve McNab DC'ye gidiyorlar - bir oyun fuarında küçük bir gizli görev," diye devam etti. "Peabody'nin tek derdi eve dönmek, kendisini bir oyun tutkunu gibi göstereceğini düşündüğü şey için polis gibi göründüğünü düşündüğü şeyi bir kenara bırakmak. Sanırım hala Peabody gibi görünmeye devam edecek.

Çünkü giydiği her şey onun dolabından çıkmıştır ve o koyduğu için orada durmaktadır."

"Doğru. Ama hepimizin farklı yönleri vardır ve genellikle belirli bir durum ya da görev için seçtiğimiz kıyafet bu yönümüzü yansıtır. Örneğin, Roarke'a resmi bir hayır işinde eşlik etmek için şu anda giydiğin kıyafeti giymezdin, ya da işte giydiğin kıyafeti giymezdin."

"Yardım anlaşmasına geç kalsaydım ya da anlaşmadayken bir sahneye etiketlenseydim yapardım." Eve omuz silkti.
"Ama seni anlıyorum. İsteddiğimiz yerde istediğimizi giyebilseydik daha kolay olurdu."

"Ve bunu kurallara büyük saygı duyan bir kadın söylüyor. Toplumun ve modanın da kuralları vardır. Buna ek olarak, giydiklerimiz bizi yapmamız gereken şey için havaya sokabilir."

Oyunun kendisi için programladığı kostümü düşündü. İtiraf etmeliydi ki bu onu savaşıma havasına sokmuştu, ve kılıcı elinde tanıdık ve doğru hissettirdi.

"Kurbanın gardırobunda çok fazla çeşitlilik yoktu. Onun Arada bazı resmi kıyafetler ve daha geleneksel iş kıyafetleri de vardı ama çoğunlukla gündelik kıyafetler giyiyordu. Kotlar, cargolar, khakiler, tişörtler ve kazaklar. Ve bunların çoğu -tişörtler- logoluydu ve oyun ve video malzemeleri ile basılmıştı. İşinin içinde yaşıyordu."

"Bunu anlıyorsun."

"Sadece ne yaptığı değil, kim olduğu da önemli, evet. Elimdeki her şey onun bu işi çok sevdiğini söylüyor. Evinin her yerinde oyuncakları ve hatıraları vardı. Her yerde oyunlar ve oyun sistemleri vardı."

"Her gün sevdiği ve mükemmel olduğu şeyi yapabildiğine göre mutlu bir adam olmalıydı. Hayatını onu en çok mutlu eden şeyi yaparak kazanıyordu. Ve uzun zamandır arkadaşlar."

"Mutlu, normal, iyi - bunlar onu tanıyan insanların ifadelerinde duyduğum türden kelimeler."

"Evet, uyuyor. İyi bir hayatı vardı ve bana çok normal ve sağlıklı bir hayat gibi görünüyor. Bir ilişkisi vardı, ailesiyle iletişimini sürdürdü, arkadaşlıklarını devam ettirdi, kendi hayatını görmek için yeterince çalışma hırsına sahipti. Şirket başarılı olsun ve büyüsün ama bu ilişkileri ve dostlukları dışlayacak kadar değil."

Biraz çay içti ve Eve, Mira'nın o anları düşüncelerini sıralamak için kullandığını anladı.

"Raporunuzda, binasındaki çocuklarla arkadaşlık etmekten hoşlandığı ve ebeveynleriyle dostça davrandığı yazıyor. İşini yaşadığı kadar, çok yönlü biri gibi görünüyordu."

"Sağlıklı, çok yönlü, mutlu bir adamın kendi güvenli sanal odasında kafası nasıl kesilir? Bu senin için bir soru değil," diye ekledi Eve. "Bu EDD ve benim çözmemiz gereken bir şey. Ama neden, işte bu bir soru. Yöntem önemli ve çok fazla sorun, çok fazla çalışma gerektiriyor."

"Ve bu dikkat dağıtıcı."

"Evet, bu da konunun bir parçası olabilir. Nasıl oldu, neden oldu ve belki de kim geçti diye düşünüyoruz. Ne tür bir insan bu yöntemi, bu koşulları kullanır?"

"Kafa kesme kesinlikle bir sakatlama biçimidir ve kirletme ihtiyacına ya da arzusuna işaret eder - kesinlikle fethetmek için."

Mira'nın kulaklarındaki pembe damlalar başını salladığında biraz dans etti. "Ama diğer yaraların boyutu bununla uyuşmuyor, ne de kurbanı ulaşma ve bırakma konusundaki özen

sahne. Bunlar düzenli, katmanlı, çalışılmış ve karmaşık detaylardır. Başın vücuttan ayrılması, kullanılan silah ve yöntem olarak sembolik olabilir. Bir oyun. Kurban Oyunlarla yaşadı, nefes aldı ve deyim yerindeyse kafasını kullanarak işlerini onlardan kurdu."

"Bu da bir rakibe, hatta oyunlardaki skorunu beğenmeyen bir kaçığa işaret ediyor. Çatlak iş daha doğru geliyor Çünkü bir rakibi ortadan kaldırmanın daha kolay ve daha az reklam yaratacak yolları vardır. Ya da daha çılgınca bir şekilde oyunlara karşı bir tür şiddet içeren itirazları vardı. Her ne kadar vurulmuş olsa da, fark edilmeden içeri girip çıkmak için üstün e-becerilere sahip olmalıydı. Tabii binada yaşamıyor ya da çalışmıyorsa. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı."

"Kurbanın şirketi üstün e-becerilere sahip olanları işe alacaktı."

"Evet. Buna ek olarak, bunu her kim yaptıysa kurbanı ve kurulumu biliyor olmalıydı, evde olacağını ve oyunu oynamaya hazır olduğunu biliyor olmalıydı. Oyun diskinin kendisi

Bir rakip, bir rakip için önemli bir miktar. Eğer durum buysa, neden Bart'ı diski kilitlemeden önce öldürmediniz? Bunu yaparsan, her şeyi elde edersin-ölü adam ve bir sonraki büyük şeyi için geliştirme diski. Ama diski geride bırakıyor, bu da bana ya ona ihtiyacı olmadığını ya da onu istemediğini ya da amacının bir parçası olmadığını söylüyor. Ve ben ikinci seçeneği sevmiyorum. Bence buna ihtiyacı yoktu."

"Onun ortaklarına ve çalışanlarına bakıyorsunuz."

"Listenin başında," diye onayladı Eve. "O kesinlikle oyunu, bu işe dahil olmayan, bu konuda bilgisi olmayan ve sessiz kalacağına güvenilemeyecek biriyle oynamıştır. Bu çocukları oyunlar üzerinde test çalışmaları için kullandı ve

Benim izlenimim onlarla oynamaktan hoşlandığı yönünde. Ama henüz onlara saldırmaya hazır değildi."

"Çünkü, bu noktada, bu sadece bir oyun değildi. Bir projeydi. Önemli bir proje."

"Evet. Onlara bir şeyler yapacağını söyledi, birkaç belirsiz ayrıntı verdi çünkü sanırım bunu yapamayacak kadar heyecanlıydı. Ancak U-Play ofislerinde geliştirme aşamasındaki tüm oyunları rutin olarak oynuyor ve test ediyorlar."

"Yakın çevrenin dışındakiler için bile ayrıntıların bu kadar belirsiz olmayacağı bir yerde."

"Kayıtlara göre kurban bunu sık sık tekli ve çoklu oynamış. Çoklu oynadığında çeşitli partnerleri varmış. EDD, eğer varsa, hangi fantezi senaryolarını tekrar tekrar oynamış olabileceğini görmek için bunu araştırmaya çalışıyor. Ve kime karşı. Diskin bir kopyasını almak için bastıracağım. Ortaklar oldukça işbirlikçi davranıyorlar ama bu konuda ayak sürüyorlar."

Mira başını salladı, görünüşe göre çayının tadını çıkarıyordu. "Elinizde organize, detaylara önem veren, e-yetenekli bir katil var ve ben de sizin gibi kurbanın onu tanıdığına ve güvendiğine inanıyorum. Ancak cinayet yöntemi vahşi ve acımasız; hızlı, etkili ve bir savaşçının silahıyla işlenmiş. Hayali bir yöntem belki ama eski bir yöntem. Kafa kesme de bir savaşçı gibi; düşmanın tamamen yenilmesi, kafasının vücudundan ayrılması. Bir infaz yöntemi ve odaklanma, beceri ve güç gerektiren bir yöntem."

"Tipik bir e-geek değil."

"Hiç de değil, patoloji keskin bir şekilde ayrışıyor. İki tane olabilir."

"Evet, bunu ben de düşündüm. Biri plan yapacak, diğeri planı uygulayacak. Bir droid bile düşündüm. Yeniden programlayabilecek, CompuGuard'ı uyarmaktan kaçınabilecek ve Bart'ı oyunu bir droidle denemeye ikna edebilecek biri. Ama droidi oraya nasıl ve ne zaman soktu? Silahı nasıl ve ne zaman içeri soktu?"

"Bir droid mi? Bu çok ilginç." Mira arkasına yaslandı ve Düşünürken ince bacakları vardı. "Kesinlikle o hızlı verimliliğe ve gerekli güce sahipsin. Ve eğer savaşçı, kılıç becerileri için programlanırsan, çok etkili olursun. Bir savaşçıya

Katilin -insan unsurundan bahsediyorum- patolojisi. Bu zekice e-becerilerin kullanımı. Bir şekilde, kendi yöntemiyle.

kendisini kurbanla karşı karşıya getirmiş, böylece oyunu kendi vekaletiyle kazanmış ve rakibini bu becerileri öne çıkaran bir yöntem. Droidler daha önce de savaşlarda ve suikastlarda kullanıldı, bu yüzden yasalar ve güvenlik önlemleri bu kadar sıkı. Bu bir Bu yasaları ve güvenceleri yıkmak için bir meydan okuma. Katil meydan okumayı sever."

"Belki de kurbanın ev droidine bir kez daha bakmalıyız. EDD'de bir kez daha gözden geçirildi ve kurcalama ya da yeniden programlama izine rastlanmadı. Ama zaten içerideydi, zaten güveniliyordu ve cinayetle keşif arasında yeniden programlamak, silahı imha etmek için fazlasıyla zaman vardı. Onu olması gerektiği yerde bırakın. Ya da... belki de daha önce bir kopyası ile değiştirilmiştir."

Bu fikir başka bir açı, daha fazla karmaşıklık ve Eve'in farkında olmadan çay içtiğini düşünerek. "Detay odaklı, düzenli, elbette. Ama bu bir tür gösteriş. Artı, çocukça riskli. Hem de hepsi. Bart yaptığı şeyi tam olarak yapmazsa, her şey dağılır. Eve erken gitmezse, diski eve götürmezse, o anda oyunu oynamaya zaman ayıramazsa, işe yaramaz."

"Hesaplanmış riskler. Çoğu oyuncu bu riskleri alır, tıpkı katiller gibi."

"Özellikle oyuncu rakibinin alışkanlıklarını biliyorsa ve tarzı." Dönüp dolaşıp buna geldi. Bilgiye ve güvene. "Oyun oynamanın içinde çok fazla ego var, Özellikle de ciddiye alırsanız. Bir sürü ego. Kimse kaybetmeyi sevmez. Bazı insanlar takıntılı bir şekilde çalışır, bazıları hile yapar, bazıları da kaybettikten sonra küser ve bu durum iltihaplı saplantı."

"Kişi oyunu ne kadar ciddiye alırsa," diye yorumladı Mira, "oyun oyuncu için o kadar gerçek olur, o kadar "Kaybımız sinir bozucu."

Eve başını salladı. "Atari salonlarında düzenli olarak kavga çıkar. Bu öyle değildi, o anki tutku ve öfke değildi. Ama kökleri orada olabilirdi ve onlardan büyüyen şey eğlenceyi ve fanteziyi bir şeye dönüştürdü. gerçek."

"Bazıları bir oyundaki şiddet ile gerçek şiddet davranışını birbirinden ayırmakta güçlük çekiyor. Çoğu bunu bir rahatlama, çizgileri aşmadan kahramanı ya da kötü adamı oynamanın bir yolu olarak kullanıyor. Ancak bazıları için oyun, zaten var olan, geri çekilen, kontrol edilen şiddet eğilimlerini harekete geçirir."

"Eğer oyun olmasaydı başka bir şey olurdu. Ama evet, fantezi ve gerçeklik arasındaki çizginin bulanıklaştığını söyleyebilirim. Katil çizgiyi aştı. Belki de işi bitti, istediğini aldı. Kazanmıştır. Ama bana öyle geliyor ki, çizgi bu kadar bulanıklaştığında, ve aşılsa, tekrar aşmak kolaydır." Mira, "Kazanmak

bağımlılık yapabilir," diye aynı fikirdeydi.

"Cinayet de öyle."

Mira's'tan EDD'ye gitmek, insanların sessiz ve entelektüel tartışmalar yaptığı zarif bir evden çıkıp, şeker krizine girmiş gençler tarafından işletilen bir lunaparka atılmak gibi bir şeydi.

Eve kültür şoku yaşamadı; buna çok alışmıştı. Ama daha bölümün on adım dışındayken hem kulakları hem de gözleri zonklamaya başladı.

Burada yürüyenler ve çalışanlar, sistemi şaşkına çeviren renkleri ve desenleri tercih ediyor ve hiyeroglif karolar gibi zihinde karmakarışık olan anlaşılmaz kodlarla konuşuyorlardı. EDD'de kimse hareketsiz kalamazdı.

Teknisyenler,
Memurlar, dedektifler, her zaman en yüksek hızda gibi görünen bir iç müzik eşliğinde zıplıyor, volta atıyor ya da geçit töreni yapıyordu.

Masalarda ya da küplerde oturanlar bile sallanıp kıpırdandılar, tıklar tıklar işliyordu. Feeney, Eve'in tımarhane olarak gördüğü yeri eli titremeden yönetiyor, hatta kumandanın başında olmaktan heyecan duyuyordu. Bol pantolonu ve buruşuk gömleğiyle Eve'in gözünde çalkantılı bir denizde sağlam, gösterişsiz bir ada gibi duruyordu.

Ofisinde bir ekranın önünde durmuş, kaşlarını çatmıştı, sayı ve harf bloklarını hareket ettirirken normal, karışık -yine o hiyeroglifler- bir yerden bir yere. "Bir dakikan var

mı?" diye sordu ona.

"Evet, evet. Oğlumu aldın."

Cinsiyetleri ne olursa olsun hepsi onun çocukları olduğu için Eve'in bir dakikasını aldı. "McNab? Önce sana sordum."

"Kahvemi içmemiştim. Gecenin bir yarısı böyle fikirlere kapılmak beni dezavantajlı duruma düşürüyor."

"Bu sabah saat altıdan sonraydı."

"Gecenin bir yarısı, saat ikiye kadar uyumadım. Şimdi onun işini yapıyorum."

Ellerini ceplerine soktu. "Önce ben sordum," diye mırıldandı. "Nedir o?"

"Oyun diskinden arta kalan parçaları bir araya getirdik - ki bu da çok fazla bir şey değil. Bilgisayarda çalıştırdık ama eski usul deneyeyim dedim."

"Şansın var mı?"

Ona yorgun bir bakış gönderdi. "Şanslı görünüyor muyum?"

"Bir dakika ara ver." Parmakları cebindeki bir şeye çarptı. Onu çıkardı. "Bak. Emici bir şekerim var. Bu senin."

Ona baktı. Sonra omuz silkti ve aldı. "Ne zamandır orada?"

"Uzun sürmüş olamaz. Summerset her zaman ceplerimde bıraktığım şeylerden şikayet eder. Onlar benim ceplerim. Ayrıca sarılmış, değil mi?"

Paketini açıp ağzına attı.

"Denemek istediğim birkaç yeni aç var," diye başladı. "Kurbanın ev droidine bir kez daha bakmak istiyorum."

"O temiz."

"Evet, evet, biliyorum, ama iki olasılık var. Birincisi, katil programladı ve onu öldürmek için kullandı, sonra onu normale döndürdü. İki, onu kapattı ve öldürmek için bir kopyasını getirdi."

"Adamın kafasını koparan bir droidi mi izliyorsun?"

"Bu olasılığa bakıyorum. İki farklı tarzımız var ve Mira da aynı fikirde."

O şekeri emerken, kadın onu danışmanın en önemli noktalarından geçirdi.

"Droidleri nasıl değiştirdi?"

"Her seferinde bir adım, Feeney. Ayrıca değiştirildiklerini bilmiyorum. Bu bir olasılık. Bu iki olasılığı göz önünde bulundurarak ikinci ve daha derin bir tanılama yapabilirsiniz, doğrulayabilir ya da eleyebiliriz."

"Birileri bir droidin programıyla oynayacak, güvenlik önlemlerini atlayacak, zamana ve mahremiyete ihtiyaçları var. Ve ekipmana."

"U-Play'de ekipmanları var. Birçoğu geç saatlere kadar çalışıyor, mesaiden sonra da kalıyor. Bu zaman ve mahremiyet demek."

Yanağını kaşdı. "Belki."

"İkinci şey, oyun kayıtlarını inceleyerek kurbanın oyununa dair bir model bulmak. Hangi versiyonu tercih ediyordu, kiminle oynuyordu. Düzenli olarak kimi yendiğini ve onları ne oynayarak yendiğini görmek istiyorum."

"Şimdi de oyun oynarken onları dövdüğü için birinin onun kafasını kestiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bu bir faktör. Oynuyor. Neden onu oyun sırasında öldürdünüz? oyunu oynamak önemli miydi? Bu gösteriş, değil mi? Bunların hepsi bir çeşit gösteriş. Bakın ne kadar iyiyim. Bunu gerçeğe dönüştürdüm. Ben kazandım."

"Kimseye söyleyemem ama. Bu işin parlaklığını biraz azaltır. Yeterince oynamıyorsun," diye karar verdi Feeney. "Ciddi bir oyuncu mu? Tahtada adının olmasını ister. Tezahürat ve alkış ister. Zafer kazanmak ister."

"Tamam, tamam, anladım." Ofiste volta attı. "Belki de o alkışı, o şanı başka bir şekilde alıyor. Mesela... insanlar Sanat eserlerini çalan ya da çaldıran, sonra da kimsenin göremeyeceği bir kasaya koyanlar. Hepsi onlarındır. Bu da bir tür zafer. Büyük sır, sahiplik. Bu kontrol, irade ve müthiş bir ego gerektirir. Bu cinayeti planlamak için bunların hepsi gerekti. Öldürmek için hassasiyet, vahşet ve soğuk şiddet gerekiyordu. Bu da beni belki de iki kişinin işi içinde olduğuna götürüyor. Belki de iki insan, belki bir droid. Ya da belki çok kişilikli bir tip, ama bu şimdilik listede alt sıralarda."

Şekeri emdi ve yanağını tekrar kaşıdı. "Modelin telif hakkı var çünkü bir video karakterinin kopyası ve ticari hakları falan var.

O zaman bir droid kaydettirmelisin. Bazı şeyler var Eğer karaborsadan ya da gri piyasadan satın alırsanız, tüm bunların etrafından dolaşabilirsiniz, ama bu gerçek bir anlaşma. Ruhsat çipi ve uygun model numarası var. Kurbanın ruhsatını ve kimlik doğrulama sertifikasını aldık. Eğer onunla oynandıysa.

standart tanılamayı geçti. Daha derine inebiliriz. Kopyalara gelince, bu popüler bir model. Klasik olmasının bir sebebi var. Sahipliğini araştırırsanız belki bir şey bulabilirsiniz."

"Kara ya da gri piyasa olmadığı sürece."

"Eğer bir olasılık hesaplayacak olsaydınız, kurbanın bir sahteyi fark etme olasılığının yüksek olacağına bahse girerdim. Bana sorarsanız, bir sahtesinin bile onu atlatması için gerçek olması gerekir. Bunu söylemiyorum. Şebeke dışında gerçekleri yok, ancak gerçekleri satın almak suç değilken bu şekilde gitmenin ne anlamı var?"

Uygun kaynaklar mı? Böylesi daha az riskli. Gidip ona bir bakalım."

Yolu açtı ve Kanıt'a doğru ilerledi. Şifreyi girip başparmağını plakaya bastırdı.

Feeney, Yüzbaşı Ryan, aklandı.

Kapıyı açtığında elektronik cihazlardan oluşan düzenli bir korsan mağarasıyla karşılaştı. Telsizler, 'linkler, ekranlar, iletişim ve gözetleme cihazları, hepsi etiketlenmiş, yüksek raflarda duruyor ve oturuyordu. Droidler de iyi temsil edilmişti; mekanik görünümlü ev ve bahçe droidleri, ucuz mini droidler ve şüpheli gibi dizilmiş birkaç insan kopyası.

Eve kurbanın seçtiği ev droidini inceledi. "Bu kıyafet dövüşmek için tasarlanmamış."

"Köle kız versiyonu, altıncı bölüm. Ama kendini idare ediyor. Kız bir asi ve kendi ayakları üzerinde duruyor. İmparatorluğun kıcını tekmelemeye yardım etti."

"Tanrım, Feeney. Bu bir droid, bir uzay operasındaki kurgusal bir karakterin kopyası."

"Sadece söylüyorum," diye mırıldandı. "Bu model birinci sınıf. Karakteri fiziksel olarak birebir kopyalamak üzere tasarlandı ve en üst düzey programlama yeteneklerine sahip."

"Onunla oynadı mı?"

"Şimdi sıra bende. Tanrım, Dallas."

"O şekilde değil. İck. Oyun. Oyunlarda kullandı mı?"

"Katılmak için programlandı. Oyun programıyla arayüz oluşturacak, senaryoyu ve kuralları yükleyecek. O bir

zorlu bir rakip."

Eve, o kıyafetin içinde pek de sert görünmediğini düşündü ama Feeney'nin sözüne inanacaktı.

"Bir kılıcı idare edebilir mi?" Eve sordu.

"Aynen öyle."

Ama Eve başını salladı. "Kurban oldukça uzundu. Darbe yukarı doğru bir açıdan geldi, aşağı doğru kesiyordu. Bir şeyin üzerinde duruyor olabilir ya da daha yüksek bir yere çıkmış olabilir."

"Eğer o ya da onun gibi biri bunu yapmak için programlandıysa, sonunda onu hurdaya çıkaracaklar. Çok yazık. O gerçek bir güzellik."

Yine bunun bir makine olduğunu söylemeye başladı ama kiminle konuştuğunu hatırladı. "Çalıştır, ben de model üzerinde arama yapayım."

"Onu kendim çalıştıracam. Tekrarlanan senaryolar ve oyuncular için Callendar'ı analize sokacağım."

"Teşekkür ederim. Ben sahada, U-Play'de olacağım."

"Harika bir yer," diye yorumladı Feeney. "Çocuğun başına gelenler çok kötü. Orada iyi bir şey yapıyordu."

U-Play ofislerini daha sakın bulmak Eve'i şaşırtmadı. Gürültü seviyesi yüksek kalmaya devam ediyordu, ancak sistemleri, küpleri, ofisleri, laboratuvarları yönetenlerin parlak veya biraz vahşi gözlü bakışları yerini ciddiyete bırakmıştı.

Pek çok kişi renkli kıyafetlerinin yanı sıra siyah kolluk takıyordu ve bir gün önce koşuşturan pek çok kişinin bugün aramızda olmadığını fark etti.

"Teğmen." Var üst katlardan birinden merdivenlerden indi. Gölgesi gözleri ve sağlıksız rengi Zor ve huzursuz bir gecenin izlerini taşıyordu. "Herhangi bir haber var mı?"

"Bazı açılardan çalışıyoruz. Bugün personel sayınız az gibi görünüyor."

"Biz... duyuruyu yaptıktan sonra, herkese bugün evde kalma seçeneği sunduk. Kapanış hakkında konuştuk Birkaç günlüğüne, saygımızdan dolayı. Ama... işimiz olursa daha iyi idare edeceğimize karar verdik. Yardımcı olmuyor. çok." Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Belki de daha kötüdür, bilmiyorum. Buradaki her şey Bart'ın. Sanki bir şey üzerinde çalışıyorum ve aklıma ona sormak ya da söylemek istediğim bir şey geliyor. Sonra yapamayacağımı hatırlıyorum. Ailesiyle konuştuk. Tanrım. Tanrım. Çok zordu. Korkunçtu. Yarın öğleden sonra burada bir anma töreni düzenleyeceğiz, çünkü... Burası onun en çok sevdiği yeri. Sence bu doğru mu? Yani, burası bir kilise ya da yas merkezi değil ama-"

"Bence doğru olan bu."

"Tamam. Biz de öyle düşünmüştük."

Tamam." "Cill ve Benny bugün burada mı?"

"Evet. Onlarla konuşmak ister misin? Konuşabilirim-"

"O konuya geleceğim. Madem buradasın, neden önce konuşmuyoruz? Ofisine ne dersin?"

"Ben... tabii." Tek başına gitme fikrinden dolayı telaşlanmış görünüyordu ama yine de üst kattaki cam duvarlı odalardan birine yönlendirdi.

"Hiç yalnız kalmak istemez misin?" diye sordu ona.

"Um." Şaşırmış gibi etrafına bakındı.

"Boş ver." Onun ofisini taradı. Dağınık bir iş istasyonu, çok sayıda bilgisayar ve sistem, bir sürü oyuncak, bir bar taburesi dokunaçlı bir uzaylı şeklinde. "Burada kimin ne iş yaptığını tam olarak anlayabilmiş değilim. Dördünüz ortakınız ama her birinizin özel işlevleri, görevleri olmalıydı, sorumluluklar."

"Hepimiz geliştirme üzerinde çalıştık. Konsepti kimin bulduğuna bağlı olarak her birimiz farklı aşamalardan geçtik."

Oturdu ve kulaklığını kapattı. "Benny esas olarak araştırmayla ilgileniyor, Cill organizatör ve sanırım personel söz konusu olduğunda anne diyebilirsiniz. Ben pazarlamayı hedefliyorum. Ama hepimiz örtüşüyoruz. Gevşek. Gevşekliği seviyoruz."

"Ya Bart?"

"Geliştirme, elbette. Her zaman bir konsepti alıp daha iyi hale getirebilirdi. Sanırım iş dünyasında daha iyi bir kafaya sahip olduğunu söyleyebiliriz. Hesaplar, müşteriler ve parayla ilgili detaylar. Kâr marjları, geliştirme maliyetleri, bu tür şeyler. Hepimiz bu işlere girdik ama o çoğunu burada tutabildi." Alnına vurdu. "Ve o bir nevi U-Play'in kamuya açık yüzüydü."

"Medyanın ilgisinin çoğunu o çekti."

"Dışarı çıkmayı, karışıp kaynaşmayı, konuşmayı severdi." İçini çekti ve bir eliyle kısa saçlarını ovuşturdu. "Benny, bu tür bir ilgi onu tedirgin eder. Cill kendine güvenmiyor ve rahatsız oluyor."

"Ya sen?"

"Sessizliği seviyorum." Gölümsedi. "Bilirsiniz, perde arkası işleri, çözüm bulma işleri, şirket içi işler. Çoğu Bizim yaptığımız işi yapan insanlar dışarıda pek iyi değiller. Bart bu konuda daha iyiydi. Soda ya da başka bir şey ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim. Şimdi halkın yüzü kim olacak?"

"Ben... Ben bilmiyorum. Bu konuda hiç konuşmadık. Sanırım bunu gerçekten düşünmedik." Başını eğdi ve dizlerine baktı. "Bugünü, yarını ve bir sonrakini atlatmak zorundayız."

"Belki başka bir ortak getirirsiniz."

"Hayır." Başı tekrar yukarı kalkarken hızlı ve kararlı bir şekilde söyledi. "Hayır, o bizim. Bir yolunu bulacağız."

"Peki Fantastical'ı piyasaya sürme planlarınız?"

"Programa sadık kalacağız. Bu Bart'ın bebeğiydi." "O diskin kopyasına ihtiyacım var, Var."

"EDD'deki Yüzbaşı Feeney'e elden teslim edeceğiz. Neredeyse hazır. Um. İmzalanması gereken evraklar var. Gizlilik ve diğer şeyler."

"Tamam. Bart program üzerinde epeyce çalıştı o zaman. Test etti, çeşitli senaryolar ve seviyeler oynadı."

"Elbette. Hepimiz yaptık. Bu da işin bir parçası." Hoş yüzü ciddileşti. "Biz eğlenmiyorsak başkası neden eğlenir ki? İnanmadığınız bir şeyi gerçekten pazarlayamazsınız. Ya da bunu gerçekten iyi yapamazsınız."

"İyi bir noktaya değindin. Peki, en sevdiğ i fantezi oyunu, tekrarlamaktan hoşlandığı bir senaryosu var mıydı?"

"Karıştırmayı severdi. Oyunun güzelliği de bu ya da bunlardan biri. Ruh halinize bağlı olarak ne isterseniz onu yapabilirsiniz."

"İkiniz hangilerini oynamaya meyilliydiniz?"

"Tanrım, aylardır bu işle uğraşıyoruz. Hem de bir sürü. Eski Batı, Antik Roma, Alternatif Evren, Görevler, Kurtarmalar, Gangsterler, Savaşlar. Adını söyleyin, muhtemelen bir noktada  almışızdır."

"Kim kazandı?"

Güldü. "Bart'ı yenmek zordu ama ben de payıma düşen puanı aldım." Kahkahalar kesildi. "Garip olacak, ama Holo'da olması. Fantastical'ı fırlattığımızda onun olmaması."

"Eminim olacaktır. Hiç droidlerle oynadın mı?"

"Droidler mi?" Var gözlerini kırpıştırdı. "Elbette. Onları farklı geliştirme aşamalarında test için kullanıyoruz. Kimse bir droid gibi sır saklayamaz. Ama son aşamalarda insanlarla rekabet etmek zorundayız. Droidlere satış yapmıyoruz."

" z r dilerim." Cill kapı aralığında durdu. "Sizi burada gördüm, Teğmen. Bir şey var mı... Haber var mı?"

"Hayır,  z r dilerim. Sadece rutin bir takip. Daha net bir fikir edinmeme yardımcı oluyor. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi Var'a ve sonra Cill'e döndü. "Neden senin ofisine gitmiyoruz? Çok fazla vaktinizi almamaya çalışacağım."

"Sorun değil. İstediğin kadar alabilirsin. Var, teğmenin benimle işi bittiğinde, sanırım eve gideceğim. Bugün burada bir işe yaramıyorum. Yaptığım her şeyi berbat ettim."

üzerinde çalıştım ve geri çekilmek zorunda kaldım. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırıyorum."

"Birimizin seninle gelmesini ister misin?"

"Hayır. Hayır. Sanırım yalnız kalmaya ihtiyacım var. Biraz daha zamana ihtiyacım var. Onu benden önce görürsen Benny'ye haber verebilirsin. Yarın geleceğim. Yarın daha iyi olacağım."

"Seni daha sonra takip edeceğim ve iyi olduğundan emin olacağım." Eve'in yanına gitti ve ona hem samimi hem de garip görünen bir sarılma yaptı. "Biraz dinlenmeye çalış, tamam mı?"

"Evet. Sen de öyle." Cesur, parlak gözleri sulanmadan önce arkasını döndü. "Benim yerim bu tarafta, Teğmen."

Yol boyunca Eve arkasına dönüp baktığında Var'ın camın arkasında durmuş, perişan bir halde onların gidişini izlediğini gördü.

"Bir şey mi istiyorsun?" Cill sordu. "Enerji içecekleri, meşrubatlar, gazozlar, diyet ve normal içecekler var."

"Hayır, ama devam et."

"Hiçbir şeyin tadını almadım." Cill ellerini ceplerine soktu, tekrar çıkardı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Bunu her zaman yapıyorsun. Demek istediğim, konuşuyorsun Birini kaybeden insanlar. Birini kaybettiğinizi unutmanızın, onu görmeyi beklemeyi bırakmanızın ne kadar sürdüğünü biliyor musunuz diye merak ediyordum."

Eve'in tek söylediği "Zor," oldu.

"Unutmayı bırakmanın daha kötü olup olmayacağını bilmiyorum, Beklemeyi bırak. Her zaman hatırladığımda daha kötü olacaksa. Sanki... Eline bakarsın, bakmazsın

gerçekten orada olduğunu düşünüyorum. Sadece orada. Ve eğer onu kaybettiyerseniz, onu orada görmeyi beklemeye devam etmez misiniz?"

"Sanırım öyle. Yas danışmanlığı yardımcı olabilir. Size konuşabileceğiniz ve yardımcı olabilecek birkaç kişinin ismini verebilirim."

"Belki." Koyu renk saçlarını omuzlarının arkasına itti. "Hiç terapi, danışmanlık ya da bunların hiçbirini yapmadım. Ama belki."

"Bart'ı uzun zamandır tanıyordunuz. İkiniz birlikte pek çok programlama ve oyun üzerinde çalışmış olmalısınız."

"Tonlarca. Beyin fırtınası yaparız. Oturup pizza falan yiyoruz ve bir şeyler uyduruyoruz. Sonra da işe koyuluyoruz. Bunu bir programa nasıl dönüştüreceğiz? Benny araştırmamanın başındaki adam. Birinin oyununu kandırırsan zaman, para ve kaynak israfı." "Yani fikirler

sundunuz."

"Sanırım şöyle diyebilirsiniz. Onları birbirlerine çarptırıyoruz, sıçrama tahtası yapıyoruz."

"Fantastik'i kim buldu?"

"Ah... Tanrım." Oturdu, kaşları çatıldı. "Gerçekten emin değilim. Pek çok konsept beyin fırtınası sırasında gelişiyor. Sanırım... belki Var'ın aklına kullanıcı kontrollü senaryolar sunan bir fantezi oyunu fikri geldi. Sonra düşünüyorum da... evet, sanırım zaten bunlardan bolca olduğu hakkında bir şeyler söylemiştim. Bir sonraki seviye ne? Holo'ya ne dersin?"

"Görüntüleri ve gecikme süresini iyileştirin, ciddi şekilde iyileştirin."

Gözlerini Eve'den kaçırdı ve insanların hızla geçtiği ofisin cam duvarına baktı. "O zaman, eğer doğru anladıysam,

Benny bu tür holo-oyunların ve programların zaten var olduğunu ve Roarke'un şirketinin bu konuda en iyi imgelere sahip olduğunu söyledi. Peki bir sonraki, bir sonraki seviye nedir?"

"Bart'ın söyleyecek bir şeyi yok muydu?"

"Evet, bazen geride duruyor çünkü kafasında bunun üzerinde çalışıyor." Ayağa kalktı, enerji içeceklerinden birini aldı.

Eve yoga derslerini düşünerek iyi hareket ettiğini düşündü. Güçlü ve akıcı.

"İstemediğine emin misin?"

"Evet, yine de teşekkürler."

Tüpü kıran Cill oturdu ve bir yudum aldıktan sonra içkiyi kenara koydu. "Sanırım ben de pek istemiyorum. Nerede olduğumu unuttum. Evet, bir şeyleri ileri geri savurmaya devam ettik ve Bart sadece daha sulu görüntüler olmadığını söyledi. Tam duyusal yük, akıllı teknoloji. Ordu eğitim için akıllı teknoloji kullanıyor. Biz Bunu oyuna uygulayın, tam duyusallığı ekleyin, imgelemeye sonuna kadar gidin."

İçkiyi eline aldı, öylece tuttu. "Zaman, enerji ve para açısından büyük bir yatırım ama bunu bize gerçekten sattı. 'Biz sadece karıştırıp eşleştirebileceğiniz bir menü sunmuyoruz. Her şeyi açıyoruz. Sadece kullanıcı kontrollü değil, kullanıcı kendi fantezisini, her unsuru tam anlamıyla programlayabilir veya kendi unsurlarını varsayılan unsurlarla karıştırabilir. Temel taslağı oluşturana kadar uğraşmaya devam ettik. Sonra kolları sıvayıp tüm bunları nasıl yapacağımızı bulmamız gerekti."

Neredeyse gülümsemeyi başarıyordu. "Ve başardık. Ultların ultisi olacak."

"Test ediyordun, oynuyordun."

"Aynen öyle. Dördümüz ya da etrafta kim varsa, çoğunlukla saatler sonra üzerinde çalıştık. En azından başlarda. Bu seferki büyük bir iş olacak. Bu yüzden Sizin için kopyalamadan önce Felicity'nin bazı evraklar hazırlamasını istedik."

"Anlaşıldı. Bart en çok ne oynamaktan hoşlanırdı?"

"Oh, o karıştırıyor. Ama ne oynarsa oynasın, kahraman olmayı seviyor. Kim sevmez ki? Senaryoları seviyor. Bir dava, kız ya da kendi ruhu için savaşmak. En iyisi bu kombinasyondur."

"Program sizi sahnenin içine sokuyor, bunun için çalışmanızı sağlıyor, değil mi?"

"Başka türlü eğlenceli olmazdı."

"Peki dövüşte iyi miydi?"

"Çoğu zaman hepimizden daha iyi. Bart silahlı çatışmalar, kılıç dövüşleri, bıçaklı dövüşler hakkında videolar izlemeyi sever. Eğitici diskleri inceliyor, askerler ve polislerle konuşuyor ve bunların hepsini yapıyor. Programlama yaparken hamleleri, stratejileri bilmek önemlidir, böylece bunları oyuncuya sunabilirsiniz."

İçkisinden bir yudum daha aldı ve tekrar bardağa baktı.

"Sanırım çoğu programcı o kadar da fiziksel değil, ama Bart bunun için çalışıyor. Kazanmayı ve oynamayı seviyor. Çok iyi bir oyuncu. Öyleydi," dedi bir ses tonuyla titremeye başladı. "Öyleydi. O benim dünyadaki en iyi arkadaşımdı. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Hiçbirimizin ne yapacağını bilmiyorum."

Eve bir kart çıkardı, birkaç isim ve kişi yazdı. "Bu isimlerden birini deneyin. Konuşmak ve birilerinin dinlemesi yardımcı olabilir."

"Evet, tamam. Evet, sanırım gideceğim. Şimdi eve gitsem sorun olur mu?"

"Hayır. Cill, Sing ailesini tanıyor musun?"

"Tabii, tabii. Çocuklar cidden çok tatlı."

"Var yarın Bart için burada bir tören düzenleyeceğinizi söyledi. Gelmek istiyorlar. Eğer onlara haber verirsen."

"Evet, yapacağım. Onlar zaten listemde ama hemen halledeceğim. Evden yapacağım. Sadece evde olmak istediğimi düşünüyorum."

"Tamam. Benny'yi nerede bulabilirim?"

"Biraz önce gittiğimde ofisindeydi.
Çoğunlukla üçümüz oturup bir dakikadan diğerine geçmeye çalışıyoruz. Muhtemelen hâlâ oradadır."

Bölüm 10

Benny'yi ofisinde bulamadı, bu da ona onun alanını incelemek için mükemmel bir fırsat sundu. Açık kapı, diye düşündü, cam duvarlar, üstü kapalı izin. Diğerleri gibi onun da ofisinde bir Friggie ve AutoChef, bir dizi bilgisayar, oyuncak ve oyun koleksiyonu vardı.

Var'dan daha fazla dosya, daha fazla dağınıklık, Cill'den daha az, diye not etti, çalışma masasının üzerine yığılmış aktif not küpleri, bir yanlarında bir yığın disk. Bir rafta numaralarına göre dizilmiş başka diskler ve Mira'nın ofisinde olduğu gibi birkaç fotoğraf.

Benny'yi Cill ve Bart'la birlikte çocukken incelemişti, taze yüzleri ve şapşal gülümsemeleriyle. O zamanlar bile uzun ve sıska olan Benny'nin kızıl saçlarında bir patlama vardı. Cill'in keskin yeşil gözleri hınzırca mutlu bir parıltı yayarken, Benny arkadaşlarının üzerinde yükseliyordu ve lanetli Bart ortada duruyordu. İçinde Bir diğeri de Jersey sahiline benzeyen bir yerde gençlerdi, güneş gözlükleri, inek tişörtleri, rüzgarda savrulan saçları, Kamera.

Bir diğeri ise kostümler giymişlerdi; Cill, iki kulağında da büyük yuvarlak saçlar olan süslü bir peruk ve beyaz dökümlü bir elbise giymişti; elinde de bir çeşit blaster vardı.

Benny bir tür uzay askeri kıyafeti giymiş, sırttan bir gülümseme takınmış ve elinde başka bir blaster tutarken, Bart beyaz bir tunik giymiş ve parlayan boru şeklinde bir kılıç taşıyordu.

Hayır, ışın kılıcı, diye düzeltti. Tabii, tabii, Jedi anlaşması, Yıldız Savaşları şeyi, droidi gibi.

Işın kılıcına daha yakından baktı ve başını salladı. Cinayet silahı bu değildi.

Diğer resimler arasında Var-şimdi daha yaşlı, üniversite zamanı-
dağınık saçlar, özensiz kıyafetler, uykulu gözler. Sonra
dördü, yerde yer yer karların olduğu deponun önünde
durdular. Her biri U-Play tişörtü giymiş ve muhtemelen
şampanya olan kadehlerle kameraya kadeh kaldırırken
kilometrelerce genişlikte sırtıyorlardı.

Dışarı çıkmadan önce hepsini dosyaladı. Alanı taradı - cam
kutular, açık merdivenler, şeffaf küpler ve iş istasyonları.
Bugün çok fazla telaş yoktu ama yine de bolca hareket
vardı.

Kaşlarını çatarak güneşin tüm camlara vuruşunu ve bazı
bölgeleri yumuşak gölgeler halinde bırakışını izledi.

Bu ilginçti, diye düşündü. Cam duvarlar olsun ya da olmasın,
günün belli saatlerinde güneş ışığının eğimiyle bu bölümler
görünmez hale geliyordu.

Yarım milyon küçük örgüsü olan bir adamı, hava patenleriyle
vızıldayarak geçmeden önce durdurdu. "Benny'yi arıyorum."

"Um. Ofisi mi?"

"Hayır."

"Um. Belki eve gitmiştir. Baktan bir gün. Hey, Jessie?
Benny?"

"Sanırım Lab 3'e gidiyordu. Belki de."

"Laboratuvar Üç," dedi Airskate yardımsever bir
şekilde. "Belki."

"Peki orası neresi?"

"Um. Üçüncü seviye." Doğuyu işaret etti. "Bu taraftan."

"Teşekkürler." Herhangi bir günde havaya kaç tane "ums" bırakıldığını merak ediyordu.

Uzun yoldan gitmiş. Kimse onu durdurmadı, kim olduğunu, ne yaptığını sormadı. İnsanlar kendi işlerine bakıyor ya da siyah kolluklarının parlak renklerinde yaralar açmış küçük gruplar halinde toplanıyorlardı.

Arada sırada birisinin gerçekten kart kullandığını fark ediyordu ama çoğunlukla kapılar açık kalıyordu.

Benny'yi, dış duvarları bilgisayarlar ve ekranlarla kaplı bir laboratuvarın camından gördü. Görünüşe göre Bir çeşit dövüş sanatları katası, ağzı asık, gözleri VR gözlüklerle korunmuş.

İyi hareketler, diye karar verdi. İnsan çöp adam yapısına rağmen pürüzsüz, kontrollü ve hızlı.

Bu, bir küpün içinde oturup rol yapmaktan daha fazlasını yaptı.

Başparmaklarını arka ceplerine soktu ve adam ritüelin sonundaki eğilme hareketini yapana kadar onu izledi.

Kadın parmak eklemlerini cama vurduğunda sıçradı.

Gözlüğü çıkardığında, gözleri sersemlemiş ve donuk görünüyordu ve sanal gerçekliğe ne kadar süre takılı kaldığını merak etmesine neden oldu.

Kilit kodunu biraz karıştırdı, sonra kapıyı kaydırarak açtı.

"Teğmen Dallas. Özür dilerim, burada olduğunuzu bilmiyordum."

"Sorun yok. Formun iyi. Kaçınıcı seviyedesin?"

"Oh, yok." Omuz silkişinde, rutin hareketlerinde olmayan bir gariplik vardı. "Pek sayılmaz. Sanal olarak ve sanal ortamda mı? Sallanıyorum ama aslında yarışmak, pratik yapmak ya da

herhangi bir şey." "Yapmalısın."

"Şey..." dedi. Ve yine sarsakça omuz silkti. "Bart hakkında yeni bir şey var mı? Onu kimin öldürdüğünü buldun mu?"

"Üzerinde çalışıyoruz. Yeni bir oyunu mu test ediyordunuz?"

"Oh hayır. Pek sayılmaz. VR eğitim programlarımıza her zaman yeni işlevler ve seviyeler ekliyoruz. Ama çoğunlukla... bir süreliğine uzaklaşıyordum. Bugün kapatmalıydık."

Omzunun üzerinden uzaklara baktı. "Sanırım muhtemelen kapanmalıydı. Ama Var hepimizin burada daha iyi olacağını, bir şeyler yapacağımızı, birlikte olacağımızı düşündü.

Sanırım haklı. Evde olsam ne yapardım bilmiyorum." Tekrar omuz silkti. "Muhtemelen burada yaptığım şeyin aynısını. Kusura bakma. İçeri gelmek ister misin? Ya da dinlenme odasına gidelim mi? Bir şeyler işte."

"İçerisi iyi." Onun yanından geçti. "Bazı testlerinizi burada mı yapıyorsunuz, bazı geliştirmeleri?"

"Elbette. Bu laboratuvar da çoğunlukla VR ve interaktif ekran var. Düz bilgisayarlar, cep oyunları ve eğitimler, holo için başkalarımız da var. Araştırma için de kullanıyorum, piyasadaki ürünlerle üzerinde çalıştığımız ürünleri karşılaştırıyorum."

"Eğlenceli olmalı."

"Evet, çoğunlukla öyle. Bart... Bu politikayı erkenden uygulamaya koydu. Herkes oynuyor. Bu iş tanımının bir parçası gibi. Burada çalışan herkes belirli sayıda saat gerçek oyuna giriş yapmak zorundadır. Eğer çalışmazsanız oyun yaratamazsınız. oyun oynamak - onun felsefesi bu."

"Peki, burada çalışan herkes henüz geliştirme aşamasında olan bir şey için şans elde ediyor mu?"

"Hayır. Bu onların seviyelerine ve özel katılımlarına bağlı. Ancak piyasadaki tüm oyunlarımız çalışanlarımız ve rakiplerimizin çoğu için mevcut. Bir şeyler denemek ister misiniz? Sizi ayarlayabilirim."

"Sanal laboratuvara ne dersin? Fantastik'i deneyeceğim."

Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten yapamam. Özür dilerim. Buradaki personelle bunu test etmiyoruz. Henüz test etmedik. Hafta sonları ve mesai saatleri dışında yapıyoruz. Birkaç hafta içinde hazır olacağız. Bart şimdiden lansman hakkında konuşuyor, ve nasıl... Yani Tanrım. Allah kahretsin."

Benny sanki uzun bacakları onu daha fazla taşıyamayacakmış gibi çalışma tezgahına yaslandı. "Alamıyorum. Onu içeri çekip orada tutamıyorum. O gitti. Gerçekten gitti."

"Bart'ın yeni oyun için büyük planları vardı."

"Mega. Resmin tamamını görebilen, her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünebilen biriydi. Her ihtimale karşı B ve C planlarına sahipti."

"Uzun bir yol geri gittin. Seni aramak için ofisine uğradım. Resimleri gördüm."

"Evet. Cill ve Bart'ın orada olmadığı bir zamanı neredeyse

hiç hatırlamıyorum. Sonra Var." Parmaklarıyla havada bir kare çizdi. "Köşeleri tıkladık ve onu kutuladık. Dört kare. Oh Tanrım."

"Bu zor bir kayıp. Bir arkadaş, bir ortak. Çok şey paylaştınız. Kostümlerdeki resim. Yıldız Savaşları, değil mi?"

"Evet, Yeni Bir Umut. Dördüncü bölüm." Bir nefes verdikten sonra ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı, sonra da bıraktı. "Leia, Luke ve Han. Üniversiteden önceki yaz, Worldcon'da."

"Bart büyük bir hayranı olmalı. Kostümü, ev droidi."

"Tartışmasız, Yıldız Savaşları her şeyin önünü açtı ve CGI Lucas tarafından geliştirildi..." Hayalet gibi bir gülümsemeyi başardı. "Başlamamı istemezsin."

"Muhtemelen fantezi oyunlarında çok oynamıştır. Belki de yeni oyunda bunun versiyonlarını tercih etmiştir."

"Pek değil. Yani yeni oyunda. Bir sürü Star Wars ve Jedi oyunumuz var. Gerçekten yoğun."

"Ama ışın kılıcı kullanmayı biliyordu."

"Fena buzlanmış. Herhangi bir gemiye ya da araca sanal ya da sanal gerçeklik pilotu da olabilir. Bart oyun oynamaya gittiğinde, o da oyun oynar. Bu konuda çalışıyor."

"Yeni oyunda neyi tercih etti?"

"Tanrım, çok karıştırıyoruz. Sen ne zaman yapmalısın geliyor." Ama bu soru ve üzerinde düşünmek onu sakinleştirmiş görünüyordu. "Savaşları seviyor. Kızı kurtar ya da köy ya da gezegen anlaşması. Görevler ve büyücülük, Kara Şövalye ile yüzleşmek, ejderhayı öldürmek. Yeni oyunun özelliği tüm bunları ve daha fazlasını yapabiliyor olmanız. Dünyayı, mitolojiyi inşa edebilirsiniz."

Konuşurken sesindeki heyecan yüzüne yansiyordu. "Bart dünya kurma konusunda tartışmasız bir şampiyon. O yazdı Charrah ve Third Star'ın video versiyonlarının ana hatlarını çizdi ve senaryolarına danışmanlık yaptı. Bart gerçekten iyi bir yazar ve bunu programlama becerisiyle birleştirdiğinizde elinizde bir şey var."

Benny sakinleşti, iç çekti, tekrar sönmüş gibiydi. "Onun gittiğini kafamda bir türlü oturtamıyorum. Gerçekten gittiğini."

Sanki bir dakikadan diğerine aklımda kalmıyor. Ne yapacağımızı bilmiyorum. Bulduğunuzda Kimin yaptığını öğrendiğinizde, onları ortadan kaldırdığınızda, daha iyi olacak mı? Düzelecek mi?"

"Bilmiyorum. Kimin ve neden öldürdüğünü ve Bart'ın adaleti sağladığını bileceksiniz."

"Önemli." Başını salladı. "Adalet Bart için önemliydi. Sanırım bu yüzden kahramanı oynamayı severdi. Ama mesele şu ki, Teğmen Dallas, adalet onu geri getirmeyecek."

"Hayır, olmayacak."

Onu bırakıp merdivenlere yöneldi ve inmeye başladı. Arkasına baktığında onu gördü, VR gözlükleri yine yerindeydi, açılış selamını verirken elleri yumruk olmuştu.

Yine bir süreliğine uzaklara gideceğini düşündü.

Yapış yapış, bunaltıcı sıcaktan sonra

Doğu Washington sokakları, dışarıda işi olan herkesin yüzüne vururken, bir otel lobisinin serinliği mutluluk gibi geliyordu.

Daha da iyisi, Peabody erik içinde kendini tamamen şehir dışında hissetti.

mor çoklu fermuarlar - fermuarların kesimi ve yerleşimi

yardımcı oldu, kışını daha küçük gösterdiğine inanıyordu.
Onunla evlenmişti.

diz üstü parlak botlar ve göğüslerini güzelce kaldıran alçak bir şamandıra tankı.

Güzelce kaldırdığı göğüslerinden birine kalp içinde kanatlı bir ejderha dövmesi eklemiş, yüzünü güzelleştirmiş, saçlarını çılgınca ve kıvrırcık yapmış ve bir sürü parıltıyla örtülü.

Polise benzemesine imkan yok.

Kıyafetin işe yaradığını biliyordu çünkü McNab ona bir kez bakmış, o gurur verici mmmmm sesini çıkarmış ve kıcını avuçlamıştı.

Gizli görev, uyum sağlamak demektir ve o, erik moru ve şeker pembesi içinde bu testi geçtikleri sonucuna vardı, McNab bahar çimi yeşili ve Zark'ın Oğlu tişörtüyle. Topuklu ayakkabılarıyla lobide el ele süzöldüler. ve ayak bileği kayıtlara doğru kayıyor.

Adamın pek çok cebinde ve kadının pek çok fermuarında silahlar -ki bu silahlar güvenlikte durup özel kimlik taraması yapılmasını gerektirmişti-, rozetler, bağlar ve iletişim cihazları taşıyorlardı.

İkisi de bela beklemiyordu, ama ikisi de bela çıkmasını umuyordu.

Kongre giriş kartlarını, kayıt paketlerini ve yeni bir oyunun karakterlerini içeren go-cup'lar, bazı ücretsiz indirmeler, indirim çipleri ve harita disklerini içeren ücretsiz hediyelerini topladılar.

İlk sergi alanına girdiklerinde McNab, "Bu buzun üzerindeki don," diye karar verdi. "Bu toplam. Gördünüz mü? Bütün gün VR demoları var ve bak dostum, bu yeni 3-Z sistemi. Taşınabilir holo yetenekleri var. Dünyaya mal oluyor

ve birkaç uydudan oluşuyor ve ilk nesil ama tam bir sanal oda olmadan da sanal oyun oynayabilirsiniz."

Peabody demoyu izleyecek kadar uzun süre durdu.
"Karakterler hayalet gibi görünüyor. Düz, gergin hayaletler."

"Evet, bu ilk nesil. Ona birkaç yıl ver. Teknoloji kuralları, bebeğim."

Uzaylılar ve savaşçılar, kötü adamlar ve kahramanlar ve ineklerle birlikte dolaşırken, hava vızıldıyor, uğulduyor ve etraflarına çarptı.

Demolar için, oyundan videoya veya videodan oyuna karakterlerle buluşmak için kuyruklar uzadı. Ekranlar savaşlarla patladı, uzay savaşları, havadan karaya kovalamacalar ve sihirli görevler.

"İşte U-Play kabini." Peabody işaret etti. "Gidip orada takılalım, biraz yemek yiyelim."

"Evet. Evet." McNab, kız onu sürüklerken ekranı izlemek için başını eğdi. "Bu skoru geçebilirim. Ben o skoru geçtim. Oynamak için kaydolmalıyım. Karakterime uygun."

"Sonra görüşürüz. Sen etrafta dolanırken Dallas beni etiketlerse, ikimizin de kıcı yanar. Temas kurarız, hissederiz, her şeyi alırsınız silahlar hakkında konuşup, ne gördüğümüze bakacağız. Sonra Solucan Deliği'nde canlarına okuyabilirsiniz."

"Dişi beden." Ona tek koluyla sarıldı. "Çok beceriklisin. Bir kat aşağıda sadece yetişkinlere özel oyunlar var."

Erik rengi kirpiklerinin altından ona bir bakış fırlattı.
"Öyle mi?"

"Haritayı kontrol ettim."

"Şey... Karaktere uygun olurdu. Her şey amaç için."

"Abso. Buradayken birkaç oyun oynamazsak birileri şüphelenecek."

"Yolumuza devam edeceğiz." Eğildi ve adamın çok halkalı kulağını ısırdı. "Sonra seni aşağı indireceğim."

"Kavga sözleri." Kızın kıcını bir güzel sıktı.

İnsanlar U-Play standının içine ve çevresine doluşmuşlardı; siyah kreponun akıntısına karşı renkli bir kalabalık. Bart Minnock'un bir posterini sahnenin ortasında dururken, kendisi ekranda oyun oynama üzerine bir seminer veriyordu.

Katılımcılardan bazıları açıkça gözyaşı dökerken, diğerleri hatıra eşyaları, sistemler, oyunlar ve aksiyon figürleri satın aldı. Hepsi Anma töreninde yüzde on azaltıldı.

İçeri doğru ilerlediler ve Peabody kabinin bir bölümünü yöneten bir kadına gözlerini dikti. "O gerçekten Öldü mü? Bunun sadece yeni bir oyunu başlatmak için yapılan bir reklam gösterisi olduğunu duydum."

"O gitti." Zaten kırmızı çerçeveli olan gözleri sulandı. "Hepimiz dümdüz olduk."

"Onu tanıyor muydunuz?" McNab sordu. "Kişisel olarak mı?"

"Pek sayılmaz. Doğru Washington'da çalışıyorum, çoğunlukla bu bölgenin pazarlamasıyla ilgileniyorum. Yine de onunla tanıştım. Harika bir adamdı."

"Ama hadi." Peabody biraz itti. "Söyledikleri doğru olamaz. Bir sanal odada kafası kesiliyor. Bana bir oyun gibi geliyor."

Kadının ağlamaklı gözleri soğudu. "O öldürüldü ve bu bir oyun değil."

"Tanrım, özür dilerim. Gerçek gibi gelmiyor. Yani, kim böyle bir şey yapar ki?"

"Umarım yakında ortaya çıkarlar ve ona bunu ödetirler. Oyun dünyası gerçekten parlak bir ışığını kaybetti. Ve U-Play'de çalışan bizler, kalbimizi kaybettiğimizi hissediyoruz."

Peabody, "Bu gerçekten üzücü," dedi ve kadının koluna bir şaplak attı. "Buradaki adamım büyük bir hayran. Olayı duyduğumuz için işimizi gücümüzü bırakıp buraya geldik."

"Sana gerçek olduğunu söylemiştim." McNab aynı anda hem azarlamaya hem de üzölmeye çalıştı. "Sadece şunu söylemek istiyorum ki Bart'la ilgili. Bilirsiniz, o benim kuşağımdaki oyuncuların yüzüydü. U-Play'in ilk PS sistemini satın aldım ve bir daha asla arkama bakmadım. Geçen yıl Noel'de PS-5'i alt istasyonuyla birlikte aldım. Gerçekten şarkı söylüyor."

"Bununla gurur duyuyoruz. Excursion'ın demosunu yaptınız mı?" "Hayır, henüz değil."

"Bart'ın anısına size ücretsiz bir demo kopyası vereyim."

"Mag. Yani, teşekkürler. Demek istediğim-"

"Ben hallederim." Diski uzattı. "Bu, silinmeden önce on kez oynamanızı sağlar. Umarım beğenirsiniz."

"Hiç şüphesiz. Bilirsiniz, favorilerimden bazıları?" McNab Savaş ve silah ağırlıklı bir oyun listesini kolayca sıraladı. "Birkaç ayda bir bizim evde Dead of Knight turnuvası düzenliyoruz."

"Aslında U-Play'e e-posta gönderecek ve Bart'ı davet edecekti," diye ekledi Peabody ilhamla.

"Oh, gelmeliydin! Gelebilirdi."

"Önümüzdeki ay büyük bir gösteri yapmayı düşünüyorum; kostümler, aksesuarlar, tüm muz. Bir tür saygı duruşu gibi."

"Eğer istersen, bana haber ver." Bir kart çıkardı. "Sizinle ilgilenilmesini sağlayabilirim ve bazı bedava."

"Hey, bu tam olurdu. Bart'ın koleksiyonu hakkında çok şey duydum. Ben de orayla ilgiliyim."

"Söyleyeceğim. Oğlum silahları sever, özellikle de fallik olanları." Peabody göz kırparak ekledi. "Oyun odamız onlarla dolu. Biz her zaman gerçekten sıkı bir şey. Onları bulmayı ve onu şaşırtmayı seviyorum." "Bir üst seviyede müthiş bir silah gösterileri var."

"Evet, oraya gidiyoruz."

"Razor'ı sor, ona kartımı göster. Ben silah koleksiyonculuğu hakkında pek bir şey bilmem ama o her şeyi bilir. Eğer bir silah varsa, herhangi bir şekilde, onu bulabilir, alabilir, satabilir."

"Frosty. Razor." McNabafişe tekrar baktı. "Umarım bunu yapanı yakalarlar."

"Hepimizin var."

Kabinden çıktıklarında Peabody bip sesi çıkaran bağlantısının cebini açtı. Ekranabir göz attıktan sonra gizlilik moduna geçti. "Merhaba anne!"

"Çok şirin," dedi Eve. "Yüzünde ne var öyle? Saçların da berbat."

"Gizli görev, hatırladın mı?" Peabody mırıldandı.
"Karışıyorum."

"Nerede? Geek Skank Parade'de mi?"

Peabody gözlerini kıstı. "İnek fahişeler hakkında ne biliyorsun? Ve kim bildiği için burada?"

"Anlaşıldı, o yüzden boş ver. Ben merkeze dönüyorum. Rapor verin, Dedektif Skank."

"Ha-ha-ha." Peabody burnunu çekti. "Buraya geleli uzun zaman olmadı, o yüzden hâlâ yolumuzu bulmaya çalışıyoruz. Ama az önce U-Play standındaki temsilcilerden biriyle güzel bir konuşma yaptık. Onlarda var siyahlara bürünmüş, Bart'ın büyük bir resmi var ve ölüm nedeniyle satılık mallarda indirim yapıyor. İşler canlı."

"Ölüm satışı mı? İlginç. Acaba bu kimin fikriydi?"

"Şu anda Silahlar'a gidiyoruz. Temsilci bize bir bağlantı verdi."

"Güzel. Bir vuruş yaparsan bana haber ver. Oyun oynamak için kaç kere durdun?"

"Bir kere bile. Yemin ederim."

"Tanrı aşkına, bir şeyler çalın. Sizin oyuncu olmanız gerekiyor. Sadece skank ile uyum sağlayamazsınız."

"Biliyor musun, kevaşeyi iltifat olarak kabul etmeye başlıyorum. Oyun kayrakta."

"Ve bir an önce buraya dön. Feeney oğlunu kaybetmekten yakınıyor."

"Biz-" Eve aktarımı kesince Peabody bir nefes verdi. "Kancık bir inek gibi mi yoksa inek bir kevaşe gibi mi görünüyorum?"

"Eğer tek seçeneğim bunlarsa, ben çekimserim. Bence sen benim biricik dişi bedenime benziyorsun, yüce."

"Bu gerçekten iyi bir cevap." Onun elini tuttu ve üçüncü seviyeye kadar devam etti. "Her neyse, bir vuruş yapmamız, oyun oynamamız ve en kısa sürede geri dönmemiz gerekiyor."

Ama McNab cevap vermedi. Gözleri kamaşmış bir şekilde durdu, yavaşça daireler çizdi. Blasterlar, savaş baltaları, barışçılar, kılıçlar, kılıçlar, yıldırım diskleri, ve daha fazlası ve daha fazlası. Bazıları parladı, bazıları Bazıları parlıyor, bazıları kenarlarda ışıldıyordu ve birçoğu güvenlik camı ve kilidi arkasındaydı.

Peabody parmaklarını onun burnunun altında şıklattı.

Gözlerini kırıştırdı, sırttı. "Sadece karakterime uygun davranıyorum."

"Sen tam bir karaktersin. Sakatlayan, kesen ve öldüren şeylerin nesi var?"

"Patlayan şeyleri daha çok seviyorum." İnandırıcı bir patlama sesi çıkardı ve tekrar sırttı. "Ama bugün tamamen kılıçla ilgileniyorum. Hadi Razor'ı bulalım."

Neredeyse bir saat sürdü ama Peabody'nin onu aceleyle getirecek hali yoktu. Ayrıca, tartışmasız bir inek gibi görünüyordu.

silahlar tarafından büyülenmişti, ki bu da amacın bir parçasıydı. Katılımcılarla, koleksiyoncularla konuştu,

reps-and, bir blaster adamı yerine bir kılıç adamı olması gerektiğini hatırladığı için puan aldı.

Birkaç fizzie almak için otomata gidecek kadar uzun süre onu bıraktı. Kadın geri döndüğünde, adam elinde bir Üç kanatlı silahı çevirdiğinde kırmızı ışıklar saçarak cızırdıyordu.

"Hey, bebeğim, şuna bak! Edge of Doom'dan Usta'nın üçlü kılıcı. Videoda kullanılan orijinallerden biri."

"Onu zaten aldığını sanıyordum?"

"Hayır, hayır, sen Poseidon'un Öfkesi'ndeki üç çatallı mızrağı düşünüyorsun."

"Tamam." Gazozu ona uzattı.

"Bu benim Dee-Light'ım," dedi dövmelerle süslü pırıl pırıl bir kafası olan kısa boylu, tıknaz adama göz kırparak. "Bu da Razor."

"Doğru. Alt kattaki temsilci sizin o adam olduğunuzu söyledi."

"Silahlar hükmeder ve ben de silahlara hükmederim." Parmak eklemlerinden dirseğine kadar uzanan yılan dövmesinin sürünüyormuş gibi görünmesine neden olacak şekilde üçlü kılıcı işaret etti. "Bunlardan sadece dört tane var ve sadece iki tanesi hâlâ piyasada. Pek çok kopyası var elbette ama bu gerçek. Bununla birlikte bir orijinallik sertifikası da alıyorsunuz."

"Çok dar." McNab savaşçı duruşuna geçti. "Çok," dedi tekrar. "Onu yedekte tutacağım. Ben ne yapıyorum gerçekten tek bir bıçağın peşindeyim. Zapper geniş kılıç. Gerçek, gerçek anlaşma." Üçlü kılıcı yere bıraktı. "Ben lisanslıyım. Ben bıçak koleksiyonu oluşturmak, farklı seviyeler, anladınız mı? Oyuncaklar, aksesuarlar ve gerçekler. Bugün gerçeklere odaklandım."

"Anlıyorum, ama hala zapper kılıcıyla prop ya da oyuncaktan bahsediyorsun. Doom modelini, Gezzo'yu, Lord Wolf'u buna benzetebilirim, ama video dekoru - ve bu seni idare eder. Ya da sana bir reproduksiyon bulabilirim. Ama gerçeği yok."

"Yeraltı farklı söylüyor."

"Yeraltı mı?" Razor alaycı bir kahkaha attı. gümüş hızmasını parlattı. "Yeraltını görmek için üç metre saçmalığın içinden geçmeniz gerekiyor."

"Aldığım duyumlara göre yeni bir oyunda yer alan bir silahmış, ve programı yaratabilmek için gerçekleri yaptılar." Biraz daha yaklaştı. "U-Play'de Ar-Ge'de çalışan bir arkadaşımın arkadaşı var. Sıcak bir şeyler geliyor ve bu silahın özellikleri var."

Razor'ın gözleri sağa ve sola kaydı. "Sıcak bir şey var geliyor," diye kabul etti. "Benim de arkadaşlarım var ve belki yeni bir silah serisi de gelecek. Ama eğer gerçek bir zapper kılıcı olsaydı, ilk ben olurum. Oyunda ne olduğunu bilen herkese sorabilirsiniz. Razor diyeceklerdir."

McNab dudaklarını büzdü, bir elini çok sayıdaki ceplerinden birine soktu. "Beni neden bu işe bulaştırdıklarını anlamıyorum. Ateşli olanın, bilirsiniz, fantastik olması gerekir."

Razor elini kaldırdı ve indirdi. "Alçakta tut. Evet, o kelimeyi anladım. Ama silahlar benim işim ve bahsettiğin şey hakkında hiçbir şey yok. Bir sürü sahne, oyuncak, bu tür şeylerin modelleri var ama gerçekleri yok. Bu fantezi, dostum."

McNab yüzünü kuşkulu ve hayal kırıklığına uğramış bir ifadeye çevirdi. "Modeller ve aksesuarlar gerçeğe ne kadar yakın?"

"Size öyle yakın bir tane göstereceğim ki rakibinizi ikiye bölebileceğinize ve iki parçadan dumanlar çıkacağına yemin edebilirsiniz."

Farklı kılıçları test etmek ve tartışmak için yirmi dakika daha harcadılar. Hepsi ölümcül görünse de, hiçbiri küçük bir çizikten fazlasına neden olamazdı.

McNab sonunda üç ağızlı kılıcın oyuncak bir kopyasını satın aldı. "Yeğenim için," diye iddia etti. "Bir şarjı olacak. Dinle, eğer daha önce konuştuğumuz şey hakkında bir şey duyarsan?" Bir e-posta adresi karaladı. "Bana haber ver."

"Olur ama sen bir şehir efsanesinin peşindesin dostum."

"Ya da yaban kazı," dedi McNab Peabody'ye kalabalığın arasına karışırken. "İçimden bir ses bu silahı bilen biri varsa o da Razor'dur diyor."

"İçgüdülerim seninkilerle aynı. İstedığinin ve imkanının olduğunu düşündü. Satışa aracılık edebilseydi, atlardı. Ve eğer bunu bilseydi, bence göstermesine izin verirdi. Ego, itibar tehlikede. Eğer dışarıda bir yerdeyse, yeraltı dünyasına düşmemiştir."

"Belki askeri, çok gizli bir şeydir."

"Bir düşünün. Ordunun neden kılıca ihtiyacı olsun ki? Herhangi bir türüne?"

"Haklısın. Bu işte turnayı gözünden vurduk, Peabody."

"Evet, ama biz işimizi yaptık. Bence karakterimize bürünelim ve iki kat aşağı inelim." Kaşlarını oynattı. "Yetişkinler gibi oynama zamanı."

"Dişi beden, sen benim
kızımsın." "Bunu kanıtlamak
üzeresin."

Eve, New York'ta yeni bir dizi olasılığı çalıştırmadan önce
güncellenmiş bir rapor yazdı. Spekölasyon, o
düşünceler, hisler, içgüdüsel izlenimler. Ona göre bunlar da
en az somut kanıtlar kadar polisin işinin bir parçasıydı.

Sonuçları inceledi, bir huh çekti, sonra botlarını masanın
üzerine koydu, gözlerini kapattı ve düşünmeye başladı.

"Eğer başarabilirsen iyi iş."

Gözlerini açmaya zahmet etmedi. Topukların tıkırtısını,
ritmini çoktan duymuştu ve Nadine Furst'ü tanıyordu,
Kanal 75'in canlı yayındaki ası ve çılgınca
popüler olan Şimdi programının sunucusu
kapısında duruyordu.

"Hiç çörek kokusu almıyorum."

"Öğlenin ortası. Kurabiye kullandım." Elindeki küçük
kutuyu tıkırdattı. "Ve üçünüzü kurtardım ve bu hiç kolay
olmadı."

"Ne tür kurabiyeler?"

"Mega ikolata parçası. Seni tanıyorum, değil mi?"

"Ve seni tanıyorum. Soruşturma konusunda sana hiçbir şey
vermeyeceğim."

"Bunun için burada değilim - yine de asla geri çevirmem."
Kutuyu masanın üzerine bıraktı. "Bart Minnock'u birkaç kez
programıma çıkarmıştım. Tatlı bir çocuktu. Umarım katilinin
taşaklarını kızartırsınız."

Eve gözlerini açtı ve Nadine'in her zaman kameraya hazır olan yüzüne baktı. O zeki yeşil gözlerin anlamı işti.
"Üzerinde çalışıyorum."

Nadine cinayet tahtasını işaret etti. "Anlıyorum."

"Kahretsin." Eve'in botları yere vurdu. "Bu kayıt dışı."

"Ne zamandır arkadaşız?"

"O kadar da uzun değil," dedi ve Nadine'i güldürdü.

"Tanrım, sen sert birisin, muhtemelen bu yüzden benim arkadaşımsın. Yarınki kitap tanıtım partimde bulunmanı istediğimi sana şahsen ve bizzat hatırlatmak için buradayım. Gece." Eve kaşlarını çatarken o da kaşlarını kaldırdı. "Ve hayır, senin hatırlamanı beklemiyorum ama Roarke hatırlayacak. Yarından sonraki gün olacak. Kitap öyle diyor. Yani..." Parmaklarını mükemmel bir şekilde taranmış sarı saçlarında gezdirdi; bu kesin bir sıkıntı belirtisiydi. "Tanrım, çok gerginim. Hayır, dehşete düştüm diyelim."

"Neden?"

"Neden? Neden? Ya

bombalanırsa?" "Neden

bombalasın ki?"

"Tanrım, berbat olduğu için mi?"

"Berbat değil. Okumamı sen istedin. Yani, okumamı sen istedin," diye düzeltti Eve, "okutmak" konusunda bir arkadaşlık kuralı olması ihtimaline karşı.

"Icove davası benim olduğundan beri doğruluk için. Ben de öyle yaptım. Berbat değildi ve doğruydu."

"Harika, hiç de berbat değil." Nadine ellerini havaya kaldırdı. "Muhteşem. Acaba bunu bir PR çalışması

olarak

alıntı. "Teğmen Eve Dallas bu kitabın berbat olmadığını söylüyor." "Yazılı izne ihtiyacınız var mı?"

Nadine bir sandalyeye oturdu.

"Oh, kendini evinde hisset. Burada bir cinayet üzerinde çalıştığımı görmüyor musun?"

"Burada sinir krizi geçirdiğimi görmüyor musun?" Nadine karşılık verdi ve Eve'in duraklamasına neden oldu.

"Tamam." Nadine'i bu kadar gergin görmek ender rastlanan bir durum olduğu için Eve ayağa kalktı ve AutoChef'e gitti. "Kahve içip kendini toparlayabilirsin, sonra da buradan gidersin."

"Oh, çok teşekkürler."

"Dinle, beni yaptığında iyi olduğunu söylemiştim."
- "Okumamı istedi." Eve kahveyi Nadine'e doğru itti.
"Eleştiriler iyi olduğunu söylüyor."

Nadine gözlerini kırıştırdı. "Eleştirileri okudun mu?"

"Belki bir yerlerde bir ya da iki tane görmüş olabilirim. Mesele şu ki, sağlam bir iş çıkardın. Benim ne düşündüğümün bir önemi var mı bilmiyorum. Olayı insani ve önemli bir hale getirdiniz ve duygusallaştırmadınız - eğer bu bir kelime ise. Doğru anlatmışsın ve bu önemli, ama gerçek de olmuş. Ve muhtemelen bu da en az onun kadar önemli. O yüzden bu konuda büyük bir bebek gibi davranmayı bırak."

"Buraya gelirsem daha iyi hissedeceğimi biliyordum. Seni kaltak." Eve'in elini tuttu. "Uzun süre kalamayacak olsan bile yarın gece orada olmanı gerçekten çok isterim. Beni bir kez daha pataklamana ihtiyacım olabilir."

"Arkadaşlar ne içindir? Bak, deneyeceğim. Bunu planlayacağım, ama bu davada bir şey kırılırsa-"

"Kiminle konuştuğunuzu unutmayın. Önceliklerini biliyorum iş. Her neyse, kıcımlı tekmeleyip şampanya içmek yerine bunu yapanın taşaklarını kızartıyorsanız, benim için sorun yok." Bir dakika daha oturup kahvesini bitirdi. "Tamam. Pekâlâ. Bu beni birkaç saat idare eder."

"Takviye iğneye ihtiyacın varsa git başkasını rahatsız et."

"Başka arkadaşlarım da var, biliyorsun." Tekrar tahtaya baktı. "Git getir onları, Dallas."

Eve tekrar oturdu. Bir süre sonra kutuyu açtı ve bir kurabiye çıkardı. Bir süre inceledi, sonra bir ısırık aldı, şekerin acelesiyle iç çekti.

Ve arkadaşlıklar hakkında düşündü.

Bölüm 11

Hâlâ dostlukları düşünerek ofisinden çıktı ve nezarethaneye girdi. Orada polisler masaları ve küpleri yönetiyor, 'link'ler ve comp'lar üzerinde çalışıyor, ipuçlarını takip ediyor ve bitmek bilmeyen evrak işleriyle uğraşıyorum. Tanıdık sesler, bip sesleri, takırtılar, sesler, Reineke'nin akortsuz düdüğü, havada çaprazlama.

Burada arkadaşlıklar vardı, biliyordu. Bazı durumlarda diğer ortak ilgi alanları veya uyumlu kişilikler tarafından desteklenir ve beslenir. Rekabet de, ama o Bunun iyi bir şey olduğunu, her grubun sağlıklı ve üretken bir unsuru olduğunu düşünüyordu. İsteddiği son şey bir grup rahat ve kayıtsız polisti.

Kaçınılmaz bir yan ürün olan sürtüşme, uzun saatler boyunca çalışan ve işin stresiyle yaşayan kişilikleri etkiledi. Sadece droidler sürtünmesiz çalışırdı ve o terleyen, kanayan ve ara sıra birbirlerini kızdıran kadın ve erkekleri tercih ederdi.

Bölümü sadece kendisi talep ettiği için değil, çalışanlarına güvendiği ve her davanın ya da soruşturmanın her adımının üzerinde durmadığı için de sorunsuz çalışıyordu.

Cinayetle yaşıyorlardı. Onun, teşkilatın, kurbanın kendilerinden ne beklediğini hatırlatmasına ihtiyaçları yoktu.

Bazıları ortaktı ve bu arkadaşlıktan bile daha derindi, sevgililerden daha yoğun ve daha samimi bir ilişki olabilirdi. Bir ortak arkanızı kollar, riskleri ve işi paylaşır, aynı dili konuşur, düşüncelerinizi bilir, sırlarınızı saklardı.

Polis olsaydınız, bir ortağınız hayatını size emanet ederdi, siz de aynısını yapardınız. Her gün, her dakika.

Ona göre güven, her ortaklığın temeli ve güvenlik ağıdır.

Yola koyuldu - EDD'ye bir gün içinde ikinci kez gitmek sinir sistemini çökertebilirdi ama yapılması gerekiyordu. Kapıya varmadan önce ıslık çalan Reineke onu selamladı.

"Yo, LT." Kendini ayağa kaldırdı. "Pizza cinayetindeyiz."

"Greene'i soymak." Etrafta dolaşmaması, dedektiflerinin dava dosyalarının radarından çıktığı anlamına gelmiyordu.

"Evet. Adam sebzeli turta almaya gitmiş ve bir boru anahtarıyla kafasına vurulmuş. Gaspçı cüzdanını ve turtayı almış."

"Bir turtayı ziyan etmenin anlamı yok."

"Sende. Karısı evde onun getirmesini bekliyor. O gittikten bir saat sonra endişeleniyor. Telefonunu arıyor ama ölü olduğu için cevap veremiyor. Pizzacıyı dener ama o saatte kapalıdır. Birkaç kez daha etiketlemeye çalışmış ve sonunda ihbar etmiş. Ekipler onu üç blok ötede, merdivenlerden aşağı atılmış halde bulmuş."

"Tamam. Sen neredesin?"

"Boruda parmak izi yok, akli yok. Suratına bir darbe aldı, sonra şans eseri ikinci bir darbe daha aldı ve kafası açıldı. Cüzdanı al, iyi bir önlem için onu merdivenlerden aşağı tekmele ve uzaklaş. Ama nasıl olur da yirmi dolarlık bir turtayı alıp yetmiş beş dolarlık bir boru anahtarını bırakırsın? Ve nasıl olur da Ölü koca gecenin o saatinde pasta almaya mı gitti? Kokuyor."

Kendisi de kokladığında itiraz edemedi. "Karısına bakıyorsun."

"Evet. Komşular hiç kavga etmediklerini söylüyor. Asla." Başını salladı, gözleri alaycı ve tamamen polisti. "Bunun normal olmadığını biliyorsun. Ve tesadüfen, ölen kocasını etiketlemeye çalışmadan yaklaşık beş dakika önce ev telefonunda bir arama var. Yanlış numara, diyor adam, bunun için üzgünüm. Ve bir klon bağlantısından geldi, bu yüzden izini

süremiyoruz." "Evet, bu oldukça olgun kokuyor. Sigorta mı?"

"Altı ay önce artırdı. Büyük bir paket değil ama yeterince tatlı. Birkaç aydır da haftada iki gece dışarı çıkıyor. Çömlekçilik kursu."

"Şu şöyle." Eve elleriyle belli belirsiz bir tekerlek taslağı çizdi. "Ve pislikle."

"Evet. O şeyin üzerine pisliği koyup onu bir şeye dönüştürüyorsunuz ve o şeyi ocağa koyuyorsunuz. Ben yapmıyorum. Çünkü bir vazo ya da başka bir şey istiyorsanız, mağazada var."

"Feeney'nin karısı çömlekçilik dersleri almış. Belki hala alıyordu. Bir şeyler yapıyor ve sonra onları dağıtıyor. Bu çok garip."

"Evet, ama her lanet şey için sınıfları var. Kontrol ettik ve

karım kayıt yaptırdı. Hiç kaçırmıyor

bir ders. Ama mesele şu ki, bu bir saatlik bir ders ve dikkatini veren birkaç komşu, o geceler kocası eve gelmeden önce nasıl çıktığını ve ona kadar, bazen daha geç dönmediğini söylüyor. Ders yediden sekize kadar sürüyor ama o altıdan önce evden çıkmış oluyor. O zaman kendinize soruyorsunuz, ders beş dakikalık yürüme mesafesindeyken bu fazladan üç saatle ne yapıyor? Eğitmen stüdyoda yaşıyor ve bu oldukça kullanışlı."

"Vazo yapmaktan daha fazlasını yapıyorlar gibi görünüyor.

Priors?" "İkisi de şimdiye kadar temizdi."

"Senin oyunun ne?"

"Borunun izini sürmeye çalışıyoruz ve onları getirip terletebiliriz, ancak bu noktada ve o vazoları haftada birkaç kez yapmaya alışkın ve belki de bir ders için biraz sabırsızlanabilir. Ellerini tekrar pisliğe bulaştırmak ister gibi görünüyor. Bu gece ders yok, kontrol ettik. Kişisel eğitim için iyi bir zaman gibi görünüyor. Ben."

"Karmaşık şifreni çözdüm, Reineke. Git ve bir gece onun üzerinde otur, bak bakalım bir tur atmaya mecbur mu? çömlekçi çarkında. Her iki durumda da yarın getirin ve üzerinde çalışın."

"Yapacağım."

Tekrar başladı, tekrar durdu. "Sabıkası yoksa ve onun için öldürdüyse, çözmesi daha zor olacaktır. Kadın evde, adam kirli işleri yaparken tamamen mazeretli. Onu korumaya çalışarak başlayacaktır. Hile yapan o. Önce o yuvarlanacak."

Kayarak yukarı çıkarken evliliğin bir mayın tarlası olduğunu düşündü.

Önsezi ve umudun peşinden giderek EDD binasının karmaşasını atlattı ve laboratuvarı denedi. Ne olduğunu merak etti

e-tipleri cam kutularda çalışmaya zorladı. Onlar Doğuştan klostrofobik mi? Dolap teşhircileri mi? Dışarıyı görme ihtiyacı mıydı, yoksa görülme ihtiyacı mı?

Sebepler her ne olursa olsun, Feeney ve ekibi camın içindeki kompozisyonları ve istasyonları yönetti, hareketler ve sesler şeffaf bariyer tarafından susturuldu. Bu biraz da bir film izlemek gibiydi.

doğal ortamlarında garip türler.

Feeney, saçları çılgın tutamlar halinde havaya kalkmış, çok sevdiği badem şekerlerinden birini ağzına attı. Callendar, kalçaları sallanıyor, parmakları şıkırdıyor, anlaşılmaz kodlar kaydıran bir ekranın önünde volta atıyordu. Tanımadığı biri tekerlekli bir tabureyi tezgâhta bir aşağı bir yukarı sürerken, torbaları ve deri tankı kırmızı ve turuncu bulanıklıklar içinde, yüzük çivili parmakları tuşların ve kumandaların üzerinde uçuşuyordu.

Ve Roarke.

Takım elbise ceketini çıkarmış ve siyah gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Saçlarını ensesinde tutan deri kıvrımı tam çalışma modunda olduğunu gösteriyordu. O da bir tabureye oturmuştu ama arkadaşlarının aksine neredeyse

Parmaklarının kontroller üzerindeki hızlı hareketleri dışında doğaüstü bir şekilde hareketsizdi.

Onun üzerinde çalıştığı işe tamamen odaklandığını biliyordu. Eğer sorun çıkarırsa İrlandaca düşünüyor ve aynı şekilde küfürler mırıldanıyordu.

O gün ne iş yaptıysa, o akşam ya da ertesi gün ne ile uğraşacaksa hepsini dosyalamıştı. Bu da oldukça fazla olurdu, diye düşündü. Bunu sadece hoşlandığı adam -onun hakkında düşündüğü gibi çocuk- için ya da işten, bulmacadan aldığı zevk için yapmıyordu. Onun için yapmıştı.

İşin yolları ve araçları konusunda her zaman hemfikir olsalar da olmasalar da, bu tek gerçek aralarındaki grilikte parlıyordu. Hayatında hiç kimse onu bu kadar tamamen, bu kadar kesinlikle ilk sıraya koymamıştı.

Ve onu tanıdığı gibi, onun kendisini hissettiği anı da biliyordu. Parmakları durakladı; başını çevirdi. O parlak gözler, paylaştıkları bir başka ölünün cenazesinde ilk kez olduğu gibi onunkilere kilitlendi.

Kalbi açıldı ve ağırlıksız ve özgür bir şekilde havalandı.

Evlilik bir mayın tarlasıdır, diye düşündü yine, ama böyle anlar için her terli, nefessiz adımı göze alırdı.

Ayağa kalktı, turuncu ve kırmızı bulanıklıktan kaçtı, volta atan Callendar'ın etrafından dolaştı ve ona doğru geldi.

Adam çenesini kaldırıp dudaklarını onunkilere değdirdiğinde itiraz etmedi.

"Gözlerinde öyle bir bakış vardı ki, bir ghrá."

"İnsanlar hakkında düşünüyordum. Arkadaşlar, sevgililer, ortaklar. Yukarıdaki her şey sütununda bir çek alıyorsunuz."

Elini tuttu, parmaklarını hafifçe birleştirdi. "Sonuçlar?"

"Bazen hayatınıza girmesine izin verdiğiniz kişiler konusunda şanslı olursunuz. Bazen de bulamazsın. Ben bugün kendimi şanslı hissediyorum."

Dudakları yavaşça kıvrıldı ve tekrar onunkilere dokundu.

Feeney kapıyı iterek açtı. "Eğer ikinizin de aklından geçen tek şey buysa, beşiğe gidin ve bu işi halledin. Bazılarımız çalışıyor."

Eğer yüzü kızaran bir tip olsaydı, kıpkırmızı olurdu. Bunun yerine, Roarke gülerken bile utanç omuzlarını kamburlaştırdı.

"Bir mola verebilirim."

"Eğer başarabilirsen sonsuza kadar ayakta kalırsın," diye mırıldandı. "Görevdeyken saçma sapan şeyler yapmak yok."

"Sen başlattın."

Tartışamayacağı için hiçbir şey söylemedi ve cam kutunun içine girdi. "İlerleme var mı?" dedi keskin bir polis sesiyle.

Feeney aynı tonda, "Kurbanın sanal sisteminin katmanlarını soyuyoruz," dedi. "Herhangi bir gölge, yankı arıyoruz, ve kurcalama belirtileri. Şimdiye kadar, her seviyede yüzde yüz çıktı. Droidi de aynı şekilde. Kurcalama belirtisi yok, zamanda ya da programlamada kırılma yok."

Roarke ona "Sanal oda güvenliği de temiz," dedi. "Her şeyi teker teker inceliyoruz ama Bart'tan sonra ve droidten önce o odadan kimsenin çıktığına ya da odaya girdiğine dair bir belirti yok. ertesi sabah kilidi atlattı."

"Daha iyi bilmesem, çocuğun kafasının sihirli bir şekilde kendi kendine koptuğunu söyledim." Feeney yanaklarını şişirdi. "Bu sabah oraya bir ekip gönderdim. Odanın her santimini elle tarayıp başka bir giriş aradılar. Çok sıkı."

Callendar ona, "Elimde yarı iyi bir şeyler var," dedi. "Ofisteki ve kurbanın sanal odasındaki kayıtlar üzerinde analiz yaptım. Ciddi bir oyuncu. Bir günde bir dizi oyuna rahatlıkla on-on iki saat ayırabiliyordu ve birkaç gece de çalışmıştı. Tek başına da çok oyun oynamış ama evde ve ofiste çeşitli ortaklarla oturum açmış."

Portakal Şekeri tüpünden bir yudum aldı. Eve'in dişlerini ağrıttı.

"Son birkaç ay boyunca yeni oyunda yine tek başına ve ofiste çok zaman geçirdi. Ve bu, oyunu denemek için demo diski eve götürdüğü ilk sefer de değil."

"Öyle mi? Daha önce hep kaydetmiş miydiniz?"

"Her zaman. Sonuncusundan önce yarım düzine ev dönüşü gibi. Ana ünitesiyle geçerken her zaman tek başına oynardı. Mesele şu ki, oyunun farklı aşamaları ve versiyonları var."

"İyileştirmeler," diye bitirdi Eve. "İnce ayarlarla test etmek için eve götürürdü ya da belki oradan bazı eklemeler yapardı."

"Bu şekilde okunuyor. İlk günlerde buna Süper X Projesi diyorlardı."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, ciddim. Project Super X, ya da PSX. Hafta içi beş ya da altıdan sonra oyun zamanları ve hafta sonları bazı uzun çok oyunculu oturumlar. Herhangi bir bölümü üzerinde çalışan herkes giriş yapar ve şifreyi bilirdi, sonra da bir kullanıcı kodu olurdu. Tam erişime sahip olan dört kullanıcı kodu, dört ortağa kadar uzanıyordu, ancak bölümlerde çalışanlardan herhangi biri, bölümlerde çalışan diğerlerinden herhangi biriyle konuşursa, çoğuna sahip oluyordu."

"O zaman kopyalanabilir."

"Yaklaştın." Callendar parlak turuncu tüpten bir yudum daha aldı. "Çok zaman, zahmet, beceri ve işbirliği gerektirir ama yaklaşabilirsiniz."

"Peki ya TOD'da oynadığı senaryo?" "O daha zor."

Sana paslıyorum," dedi Roarke'a.

"Güvenlik önlemlerinden biri, ki ben buna anlık bir önlem diyebilirim, kullanıcı adlarını ve kodlarını her birkaç seferde bir değiştirmekti."

"Yani biri dışarıdan ya da içeriden hacklemeye kalksa yeni bir duvara toslar."

"Teorik olarak," diye kabul etti Roarke. "Yine de, güvenlik duvarları ve arıza emniyetleri olsa bile, o noktadan erişmek için yalnızca bir kez şanslı olmanız gerekir. Bazı hack girişimleri, dış kaynaklardan bazı virüs bulaşma girişimleri buldum, tipik şeyler, ve hiçbirisi başarılı olmadı. Ve içeriden birkaç hack girişimi var, ancak bunlar temel güvenlik kontrollerine denk geliyor. Oyunu holo formunda çalıştırmak için oyuncunun mevcut adını, kodunu ve kimliğini başparmak ve ses iziyle girmesi gerekiyor. Bunların hepsini atlatmak mümkün. Elbette."

Eve soğuk bir bakış attı. "Tabii ki."

"Ancak hack girişiminde alarm verecek ek güvenlikleri vardı. Hacker'ın bunları çoktan atlatmadığını varsayarsak. Disklerin kendileri, en azından Bart'ın ev ünitesindeki ve buradaki kopyası, bu adımlardan herhangi biri atlanırsa veya kimlik belirleme işlemi başarısız olursa sıkışacak şekilde basılmıştır. Öğrendiğimiz kadarıyla diski çıkarmaya çalışmak kendi kendini imha etmekle sonuçlanıyor."

"Bunların hepsini biliyorum."

"Zemin hazırlanıyor, Teğmen. Dikkatli, zeki ve uyanıktılar. Ama hiçbir şeyin olmadığı gibi kesinlikle hacklenemez değillerdi. Her halükarda, bu önlemler kimin neyi ne zaman oynadığını kesin olarak tespit etmeyi zorlaştırıyor. Yani biz tahmin etmek

zorundayım." "Yani

tahmin."

"Olasılığa dayalı, mantıklı ve eğitilmiş bir tahmin. Bart evi ve ofisi arasında çeşitli kullanıcı adları ve kodlar kullanılıyordu, ancak çoğu insan gibi onun da bir düzeni vardı ve bunu tekrarlıyordu. Basitleştirmek için bilgisayarın onu ayıklamasını ve her iki yerde de Kullanıcı 1 olarak etiketlemesini sağladım."

Ekrandaki verileri sıraladı. "Burada PSX'lerine giriş yaptığı tarih ve saatleri, konuma göre ve tek başına mı yoksa çok oyunculu mu olduğunu görüyorsunuz. Bunu diğer oyuncularla karşılaştırdık, alfa soyadına göre Cill Allen Kullanıcı 2, Var Hoyt Kullanıcı 3 ve Benny Leman Kullanıcı 4. Oyun üzerinde çalışan her çalışan hakkında, ne zaman, ne kadar süreyle, hangi kapasitede çalıştığına dair ayrı bir veri çalışmamız var. Sanırım bunlar üzerinde bir analiz yapmak isteyeceksiniz."

"Kim kiminle özel arkadaş, kiminle yatıyor, orada ne kadar süredir çalışıyorlar. Her şeyi biliyorum."

Roarke ona gülümsedi. "Buraya gelmemiz bu kadar uzun sürdü. çünkü sadece bu oyun için yapılan girişler çok fazla, ve dördü arasında birkaç düzine kullanıcı adı ve kod kullanmışlar. Sıradaki sorun."

"Olur muydu?"

"Sonsuz çeşitlilikte senaryolar. Hepsinde bol miktarda

varsayılanlarda oynayın, ancak oturum açma işlemlerinin büyük kısmı bu

Menü. Bazıları ya tamamen aynı unsurlarla tekrar oynamak için kaydedilir ya da atılır veya kaydedilir ve alternatif unsurlarla tekrar oynanır. Ya da iki senaryo birleştirilebilir."

"Kayıt tutmuyor mu? Skor tutamayacaksan oynamanın ne eğlencesi var?"

"Öyle ve sanal ünite bunu sabit diskte saklıyor. Sorun şu ki Bart'ın holo ünitesindeki veriler daha önceki kullanımlara ait senaryo isimleri ya da kodlarıyla eşleşmiyor."

"Yeni bir senaryo mu?"

"Muhtemelen. K2BK-BM olarak listelenmiş."

"Bart Minnock," diye bitirdi Eve. "Onun özel oyunu mu? Yoksa rutin olarak baş harfleriyle mi etiketliyorlardı?"

"Hayır, yapmadılar. U-Play'in bugün gönderdiği kopyada herhangi bir koordinasyon listesi yok. Senaryo diskte bu isim ya da kodla yer almıyor. Holo-ünitesinde senaryoyu öldürüldüğü gün ya da başka bir gün yarattığını gösteren hiçbir şey yok. Yeniden oluşturmaya çalıştığımız diğer kopyayı yerleştirdi ve dördüncü seviyeden başlama talebiyle birlikte o oyunu istedi."

"Daha önce hiç oynamadıysanız dördüncü seviyeden başlamazsınız. En baştan başlamak istersiniz."

"Evet, yaparsınız. Ya da kesinlikle olasılığı yüksek."

"Yani daha önce çalmış ama kullandığı kopyada daha önce kullanılmamış bir isim ya da kod verilmiş." Yürüdü ve düşündü. "Bir randevusu vardı, bu yüzden sınırlı zamanı vardı. Bunu ilk aşamalarda harcamak istemedi. İleriye doğru itti. Üzerinde çalışmak istediği bir bölüm ya da özellikle

ya da daha önce yenmekte zorlandığı bir oyun. Ama daha önce oynamıştı. Tek başına oynadığına şüphe yok."

"Yok," dedi Callendar ona.

"Katil oyunu başlatmış ve örtbas etmek için bu şekilde kaydetmiş olabilir."

"O zaman gözlemci ya da izleyici olarak kaydedilmeliydi. Odada sadece bir oyuncu, bir kişi kayıtlıydı. Eğer içeride başka biri varsa, bir yolunu bulmuştur."

"Cinayet için en az iki oyuncu gerekir," diye mırıldandı Eve. "O oynuyor. Biraz yara bere içinde kalır, omzu burkulur. Nasıl?" Katalarıyla pürüzsüz ve zarif Benny'yi düşündü. "Nasıl dövüşeceğini, nasıl savunma yapacağını biliyor. O alır Ciddi bir şekilde oyun oynuyor, yani çalışmış, pratik yapmış, ama mücadele ettiğine dair bir iz yok. İz yok, kan yok, lif yok. O odada katile ait hiçbir şey yok. Ve her rekonstrüksiyon bana kılıç üzerine inerken orada öylece durduğunu söylüyor.

"Başka birinin senaryosu," diye düşündü. "Katil diski yaratıyor, varsayılanlar, öğeler ya da açıklıklar ekliyor ve yeniden kodluyor. Sistemi bu işi yapmaya yetecek kadar geçersiz kılacak bir şey. Bu adamların yaptığı bu, Değil mi? Yeni yollar bulun. Oyunu oynamak için yeni yollar. En çok ne oynardı?"

Roarke ona, "Tercih ettiği dört senaryo var," dedi. "Orada burada bazı unsurları karıştırıp değiştiriyordu ama genellikle aynı temel hikaye çizgisine ve karakter tablosuna bağlı kalıyordu. Onlara Quest-1, Usurper, Crusader ve Showdown isimlerini verdi."

"Kopyada var mı?" "Evet."

"İstatistikler?"

"Şu anda onları çekip harmanlıyoruz."

"Güzel. Ve oyunları yönetirken, kılıçlı her şeye öncelik ver. Pizza ve boru anahtarı."

"Bu da ne demek oluyor?" Feeney talep etti. "Aklını kaçıyorsun, evlat."

"İyi bir turtayı ziyan etmenin anlamı yok. Bir blaster savaşına kılıç getirmenin anlamı yok. Sahip olduğun şeyi kullanmak istiyorsun. ve işine yarayanı al. Kılıcı aldı ama diski bıraktı. Kendini imha ettikten sonra disk işimize yaramazdı, ve onun evinde bulunursa onu suçlayabilirdi. sahip olmak."

Elini cebine soktu. "Tabii. Bir kadın ölmesini istediği kocasına, 'Hey tatlım, pizza yemem lazım' der. Çok tatlı ol ve aşağı koşup bize büyük bir sebzeli al. Muhtemelen adam, "Paket yaptırırız" diyecektir ama kadın buna hazırdır. Çok uzun sürüyor ve açlıktan pizza yemek istiyorum. Lütfen, bebeğim? Ben açarım. Biraz şarap ve belki senin seveceğin bir şeyler giyerim. Küçük bir pizza partisi yaparız."

"Bunun bununla ne ilgisi var?"

Feeney'e baktı. Alaycı ve kaba saba biri olabilirdi ama yüzü kızarmıştı. "Çalışıyorum. Adam pizza yemeye gidiyor, şansı yaver gidiyor, o yüzden yürümeye değer. "Bu arada Onun ölmesini isteyen karısı, sevgilisini elinde boru anahtarıyla bekliyor. Şaplat, patlat. Boşanmaya ve tüm o zahmete gerek yok, hayat sigortasının güzel bir parçasını kaybetmenin anlamı yok ve hey, güzel bir taze pizza da var. Biraz acımasızca ama etkili ve pratik bir yöntem; turtayı al, anahtarı bırak."

Roarke, "Silahı bırak, Cannoli'yi al," dedi ve Feeney sırtıttı.

"Tamam, anladım."

"Roarke Eve'e, "Bart'ı hoşlandığı bir oyun sırasında öldürmek ve bunu onun fantezilerinden birini kullanarak yapmak biraz acımasızca ama etkili ve pratik de," diye yineledi. Kaba, etkili ve pratik bir şekilde bunu kendi ve buna bir oyun daha eklendi. Polisler bunu nasıl anlayacak? Katiliniz bu senaryoyu oynamış, kazanacağından emin olana kadar tüm unsurları denemiş olacak."

"Eminim öyledir," diye kabul etti Eve.

"Ama iyi bir oyun her zaman bir bilinmeyi, daha büyük bir meydan okumayı da beraberinde getirir. Bu sen olabilirsin."

Feeney, "Beşik hâlâ yukarıda," diye mırıldandı ve Eve'den ekşi bir bakış aldı.

"Anlaşıldı. Evde çalışmak isteyeceğim. Elimizdekilerle bize özel konutlar için arama izni vermeyecekler. Herkesin mazereti var, net bir sebep yok, fiziksel kanıt yok. Bu noktada ancak ikinci derece kanıtlar var. Daha fazlasına ihtiyacımız var."

"Kimin evi?" Callendar ona sordu.

"Ortaklık evlilik gibidir. Tam bir mayın tarlası. Bart'ın ortaklarından biri o pizza ve boruyu anahtarı."

Ofisine döndüğünde, U-Play'in kalan üç ortağı hakkında daha derine, çok daha derine inmenin zamanı geldiğine karar verdi.

PA'yı arama emri çıkartmaya ikna etmek için çevirebileceği, eğip bükebileceği küçük bir şeye ihtiyacı vardı.

Katilin ev kayıtları şimdiye kadar kesinlikle değiştirilmiş olmalıydı. Bir aptalla uğraşmıyordu. Ama uzman danışmanı sivil gibi EDD'nin de kendine göre yöntemleri vardı.

Kendi bilgisayarı kazarken, cinayet tahtasını yeniden düzenledi. İnceledi, tekrar düzenledi.

Nedenini kısmen de olsa anladığını düşünüyordu. Küçük ve sığırdı ama cinayet çok daha azı için işlenmişti. Reineke'nin burnu olmasaydı, bir adamın ölümü pekâlâ cüzdanının içindekilere ve sebzeli bir pizzaya bağlanabilirdi.

Küçük olanın altında daha büyük, sığ olanın altında daha derin şeyler olacaktı ama şimdilik bu kadarı yeterliydi. Kendi senaryosunu yaratmasına yardım edecek kadar.

"Geri döndüm! Beni özlediniz mi?" Peabody zıplayarak içeri girdi, sonra ziyaretçi koltuğuna yığıldı. "Tanrım, günün bu saatinde mekiğin nasıl olduğunu biliyor musun? Hayvanat bahçesi gibi, hayvan vahşeti ve kokular. Ayrıca, hava ünitesi istasyondan yirmi dakika uzakta bozuldu. Buna bir de orman sıcaklığını ekleyin. İki saatlik bir duş istiyorum."

"Seks yaptınız."

"Ne? Ne? Ne? Neden böyle söylüyorsun? Mekikte seks yapamazsın! Sıcak çarpmasından ölürsün, sonra da tutuklanırsın."

"Mekiğe binmeden önce seks yaptınız. Yarın masamda ucuz bir saatlik flop için masraf fişi olmasa iyi olur."

"Ucuz bir saat fiyaskosu kullanmadık. Biz..." Eve uzun ve sabit bakışlarını sürdürürken Peabody boğazını temizledi.
"Oyun oynadık. Emredildiğı gibi."

"Ne tür oyunlar olduğunu bilmek istemiyorum."

"Gerçekten, gerçekten iyi oyunlar. Mükemmel refleksler ve üstün fiziksel dayanıklılık gerektiren oyunlar." Sırıttı, pişmanlık duymadan. "Para biriktireceğiz ve Noel için birbirimize yeni, cazip bir oyun sistemi alacağız."

"Bu sizin raporunuz mu?"

"Hayır, bu mekik kaynatılmış beynimin gevezeliğı. Whew."

"Memende ne var? O da ne öyle?"

"Ah." Peabody çenesini eğerek aşağıya baktı. "Bu benim aşk ejderham. Geçici bir şey."

"Aşk ejderhası mı? Göğsünde bir aşk ejderhası taşıyorsun ve bu ejderhanın büyük bir kısmı örtünmediğın her neyse ondan dökölüyor."

"Bu bir bakış ve işe yarıyor. Yedek kulübesine girdiğimde Trueheart neredeyse dilini yutacaktı." Peabody iç çekti.
"Oldukça tatmin edici."

"Gizli görevle gizli görevi karıştırmış olabilirsin. Her iki durumda da, yarın aşk ejderhanı görmek istemiyorum. Şimdi eğer dinlendiysen ve zorlu görevinden sonra iyileştiysen, o raporu istiyorum."

"Elbette. Temas kurduğumuz kişi, Tüm Silahların Kralı Razor, aradığımız gibi bir kılıç duymamış - gerçek bir kılıç değil. Benzer ve ölümcül olmayan nitelikte aksesuarlar, oyuncaklar, ama hiçbir şey
"Ya başını keseriz ya da o yanıkları

bırakırız." "Özel olarak yapılmış olabilir."

"Bunu... küçük bir oyun bize ilham verdikten sonra düşündük. Geri döndük, tartıştık. Biraz ikna ettikten sonra bize bir fiyat karşılığında bu tarz bir şey yapabilecek birkaç kaynağın ismini verdi. Gerçekten ama gerçekten uçuk bir fiyat. Bunların arasında belki bir tanesi şebekeden bağımsız, kayıtsız olarak yapabilirdi. Ama bu fiyatı iki katına çıkarıyor. Mali tablolara baktığımızı biliyorum ve radarımızdaki hiç kimsenin buna yaklaşan bir harcaması yoktu."

"Şu anda daha derin koşular yapıyorum. Belki patlar. Bazıları İnsanlar para için oyun oynuyor," diye düşündü Eve.
"Bazıları kayıt dışı para için oynar. Yani, bildirilmemiş bir yığın parası olan biri olabilir."

"Bu arada, dönüş yolunda yeraltı oyun sitelerinde biraz araştırma yaptık. Razor çoktan duyumlar aldık. Ödemeye hazır olduğumuzu ve bu kılıçlardan birinin dışarıda olduğunu duyduğumuzu söyledik. Şimdi o bakıyor ve biz de o bakarken onu izliyoruz. McNab takipte olacak. Eğer Razor bir şey bulursa, biz de buluruz."

"İyi düşünmüşsün. Eve git ve duş al. Kokunu buradan alabiliyorum."

"Bu benim hatam değil. Ayrıca, terlemekten sanırım orada oturup nefes almamaya çalışırken bir iki kilo vermiş olabilirim." Kendini yukarı itti. "Ah, neredeyse unuttuyordum. Sana bir hediye aldık."

"Neden?"

"Çünkü." Ceplerinden birinin fermuarını açtı ve çok küçük bir silah çıkardı.

"Ne oldu?"

"Bu bir oyuncak silah. Western filmlerinde kumarbazların ve salon kızlarının taşıdığı derringer benzeri bir silah. Bir debriyaj parçası gibi."

"Hmmm."

"Ve kontrol et." Peabody silahı kaldırdı ve namludan boğucu bir kadın sesi yükseldi. Ellerini görebileceğim bir yere koy, kovboy.

"Her türlü ses akışı var-erkek, kadın. Dişi olanı isteyeceğini düşündüm. Artı-"

Silahı Eve'e doğrulttu ve Eve'in dediği gibi tetiği çekti:
"Hey!"

Küçük silah cesur bir patlama yaptı. Bir sonraki daha alçaktan patlar ve sefil hayatının geri kalanında o sopanla bir kadını dürtmezsin.

"Çok şirin değil mi? Sen salon kızını oynayabilirsin ve Roarke da yüksek bahisli kumarbaz olabilir, o zaman... ve bu beni hiç ilgilendirmez." Peabody kocaman bir gülümseme sundu.

"Evet, çok şirin, hayır, seni ilgilendirmez." Eve aldı Derringer'ı tekrar taktı. Kuyruğunda başka bir delik daha açılmadan gitsen iyi olur.

"Daha iyi diyaloglar olabilirdi ama yeterince uygun. Yolunuz açık olsun."

"Evet, efendim."

"Peabody? Teşekkürler." Eve silahı inceledi, başını salladı.
Dayanamayıp bilgisayarını, AutoChef'ini vurdu,
Ardından gelen saçma sapan hakaretler onu eğlendirdi.
Ortaklarla ilgili bir başka şeyin de bu olduğuna karar verdi.
Sizi neyin güldüreceğini çoğu zaman sizden önce
biliyorlardı.

Bölüm 12

Roarke bir zamanlar, diye düşündü, çok da uzun olmayan bir süre önce, bir polis dükkanında geçirilecek birkaç saatin dikkatle ve acımasızca kaçınılması gereken bir şey olduğu zamanlar. Artık o kadar çok zaman geçirmişti ki, hangi otomat alanlarından kaçınması gerektiğini, hangi kızakların sürüklenmeye ya da kalabalıklaşmaya meyilli olduğunu ve bir turun sonunda polis kahvesinin ne kadar pis olabileceğini biliyordu.

Hayatı, üzerine tam oturmayan bir ceket ve gerçekten çirkin gri bir takım elbise giymiş bir polisle, onun polisiyle göz göze geldiği ilk anda keskin ve tuhaf bir hal almıştı.

Cebinde şans ve duygusallık için sakladığı o takım elbisenin düğmesini parmakladı.

Onun için bir ilk olmuştu.

Neredeyse yapmaya değer her şeyi en az bir kez yaptığına inanıyordu. Acaba sıkılmış mıydı? Aşağıya doğru kayarken merak etti. Hayır, sıkılmamıştı ama belki biraz tedirgin, huzursuz ve o anda ne olduğunu anlayamadığı bir şekilde tatminsizdi.

Sonra, işte oradaydı ve her şey değişti, her şey keskinleşti. Neyin yerine oturduğunu söyleyemiyordu. Eve'le hiçbir şey o kadar kolay olmamıştı ama parçalar birbirine uymaya başlamıştı. Her iki tarafta da bazılarının yeniden şekillendirilmesi gerekmişti ve muhtemelen resimlerinin daha fazlası ortaya çıktıkça hala gerekecekti.

O aşağı inerken, bir çift üniformalı yukarı çıktı. Aralarındaki çingirak kuyruğu inceliğindeki adam yüksek sesle ve sürekli olarak itiraz etti.

"Biri o cüzdanı bana yerleştirmiş olmalı. Düşmanlarım var. Kaçıyordum çünkü yetişmem gereken bir otobüs vardı. Yankesiciye benziyor muyum? Benziyor muyum? Benziyor muyum?"

Gerçekten de öyle, diye düşündü Roarke ve eğer bir cüzdanı kapkaç yapmadan kaldıramıyorsan, doksan günlük cezayı hak ediyorsun demektir.

Eve böyle düşünmezdi, diye geçirdi içinden. Yakalanmak değil, eylemin kendisi gerginliği hak ediyordu. Çoğu zaman onunla aynı fikirdeydi ve aslında zaman geçtikçe bu çizgide giderek daha fazla onun tarafına geçmişti. Ama biraz hızlı parmaklar? Herkes hayatını kazanmak zorundaydı, değil mi? Bir sokak hırsızını bile.

Bilmesi gerekirdi.

Seslerin, görüntülerin ve kokuların kendisine kendi karargâhındakiler kadar tanıdık geldiği Cinayet Masası'na geçti.

Dedektif Baxter masasının yanında durmuş, kravatını düzeltiyordu. Durakladı ve selamlamak için parmağıyla şakağına vurdu.

"LT ofisinde. Kafa bulmaya çalışıyor."

Roarke kara mizahını kaşlarını çatarak onayladı. "Bütün gün uğraştın ve bulabildiğinin en iyisi bu mu?"

"Zaten iyi olanları kullandım. Her neyse, bir saattir vardiya dışındayım. Yani beynim biraz... kopuk."

"Daha iyi, marjinal olarak. Oğlun nerede?"

"Onu eve gönderdim ve Fours ve diğer saçmalıkları bitirmek için geri kaldım. Bir randevusu var."

"Öyle mi?"

"Evet, Trueheart'ımız en sonunda Records'daki kızıl saçlı küçük tatlı kız. Başka biriyle görüşüyordu, ama bitti. Siviller polislerle ilişkilerini yürütmekte zorlanabiliyorlar. Şimdiki şirket hariç."

"Anlaşıldı."

"Her neyse, akşam yemeği ve video rutinini deniyor, ardından muhtemelen dostça el sıkışacaklar. Konu kadınları ikna etmek olduğunda çocuk buzul gibi hareket ediyor. Aksi takdirde, çabuk öğrenir."

"Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz."

"Evet, kimin aklına gelirdi ki? Neyse, ben gidiyorum. Benim de bir randevum var ve onun elini sıkmaktan daha fazlasını yapacağımı umuyorum. gecenin sonunda."

"Bu konuda iyi

şanslar."

"Dostum, bunun şansla ilgisi yok." Roarke'a bir selam daha verdi ve uzaklaştı.

Roarke eğlenerek ve randevu kavramını düşünerek Eve'in ofisine girdi.

Elleri kalçalarında, cinayet tahtasının önünde durdu.

"Bilgisayar," dedi, "tüm verileri kaydet ve ana üniteye kopyala."

"Bu iyi bir zamanlama."

"Biraz düşünmeye ihtiyacım var."

"Kopyanız bende. Mühürlü ve kayıtlı."

Ondan aldı. "Hepiniz resmi değil misiniz?"

"Umarım öyle olmaz. Düşünme zamanınızı yolda geçirebilirsiniz."

"Birkaç şey daha var-"

"Bu bekleyebilir," diye araya girdi. "Akşam yemeği istiyorum."

Cebinden bir tabanca çıkardı. İtaatkâr bir şekilde, teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Ateş etmeyin. Silahsızım."

"Eminim değilsindir."

Sadece gülümsedi. "Beni daha sonra arayabilirsin. Zeki küçük şey. Nereden buldun onu?"

"Peabody ve McNab'den hatıra." Kaldırdı. Küçük ama acımasız. Tıpkı benim gibi.

Güldü ve daha iyi görebilmek için bir adım öne çıktı. "Bir ekran gösterisi vardı-televizyon," diye düzeltti, "yaklaşık bir asır önce olduğu gibi. Neydi o? Her neyse, Amerikan Batısı'ndaydı ve kahraman bir paralı askerdı - kiralık bir silah. Bunlardan birini taşıyordu."

"Umarım fazla para istememiştir."

"Tam boy olanı da vardı ama bu onun-" "Debriyaj parçası."

"İşte buradasın. Bir dahaki sefere boş olduğumuzda bazılarını izlememiz gerekecek. Şimdi, Teğmen, Baxter'ın dediği gibi, biz gidiyoruz."

"Tamam, tamam." Dosyaları topladı. "Sen sür. Ben düşüneceğim."

"Üç arkadaşına, yani ortaklarına bakıyorsunuz," dedi Roarke, garaj katına doğru ilerlerken.

"Kişisel alanına en kolay erişen, en çok kazanç sağlayan ve kurbanın alışkanlıklarını, rutinlerini, işin kendisini ve merkezindeki oyunu en yakından tanıyan kişi."

"Birine meylediyorsun." Pişmanlık ve acımasızlıkla Paylaştıklarını düşündüğü kabulle, sıkışmış bir asansöre doğru yol aldılar. "Diğerlerinden bir tane daha fazla," diye devam etti, buram buram kokan bir alanda yer kapmaya çalışırken. haşlanmış soğan ve bayat ter. "Hangisi?"

"Hâlâ teoriyi yapılandırıyorum. Ayrıca oyun böyle oynanmıyor." Yine kendi yolunu çizdi. "Hangi seçer miydiniz?"

"Herhangi birinin bunu yapabileceğini düşünmek benim için çok zor. Onları çok iyi tanımıyorum ama bildiğim kadarıyla bu fikri reddediyorum."

"Neden, özellikle mi?"

"Sanırım kısmen de olsa birlikte büyüdüğü için. Uzun zamandır dostlar."

"Sen de kendininkini içmiştin," diye yorumladı Eve. "Dublin'de."

"Ben yaptım ve her ne kadar hiçbirimiz biraz hile yapmaktan kaçınmasak da, bu da bir tür oyun olduğu için, birbirimizi asla incitmez ya da incinmesine neden olmazdık."

"Evet, bugün düşündüğüm şeylerden biri de bu. Arkadaşlıklar, uzun vadeli, kısa vadeli, neyin neden tıkladığı. Arkadaşlıklar gelişebilir, doğru, bir şekilde tamamlanabilir. Ama onlar

aynı zamanda aşındırabilir, kazıyabilir ve yüzeyin altında kaynatabilir. İşin içine para, seks ya da ego girdiğinde ise kaynayıp taşabilir."

"Olaylara pembe gözlüklerle bakacak ya da içgüdülerinden şüphe edecek biri değilim." Garajdan geçerken ayak sesleri yankılandı. "Yine de dördünü birlikte izledim, onları dinledim ve Bart'ın onlardan bahsetmesini dinledim."

"Biliyor musun, bahse girerim pizzacı kadın Ölmesini istediği kocası hakkında da çok güzel şeyler söyledi."

Yarı eğlenerek, yarı boyun eğerek başını sallamak zorunda kaldı. "Buna geri döndük, değil mi?"

"Diyorum ki ilişkiler değişir, insanlar değişir ya da bazen bir olay, bir eylem ya da bunların bir dizisi birilerini kızdırır." Aracına ulaştıklarında yolcu koltuğuna kaydı ve o direksiyona geçene kadar bekledi. "Oyunu oyna. Buna Tümdengelim diyelim. Arkadaşınızı ve ortağınızı kimin öldürdüğünü ya da öldürttüğünü seçmek zorunda olsaydınız, hangisini seçerdiniz? Ve neden?"

"Pekâlâ." Başka hiçbir şey olmasa bile, bunun bir nebze tarafsızlığa ulaşmasına yardımcı olabileceğini düşündü. "Birincisi, eğer cinayeti onlardan biri işlediyse, Cill'in bunu yapacak gücü yok."

"Bu konuda yanılıyor olabilirsiniz. O da diğerleri gibi düzenli olarak dövüş sanatları, dövüş dövüşü, sokak savunması, silah kullanma ve benzeri konularda pratik yapıyor. Aslında karatede siyah kuşağı var ve tekvando üzerinde çalışıyor."

"Ah, pekala. Küçük paketleri küçümsemek para kazandırmaz."

"Çevik, hızlı ve görüldüğünden daha güçlü olmalı. Ve silahın kendisi ona daha fazla ağırlık vermiş olabilir. Küçük yapılı bir kadın olması onu dışlamaz."

"Darbe yukarıdan gelmiş ama sanırım bir şeyin üzerinde durmuş ya da ona yükseklik ve ivme kazandırmak için bir sıçrama veya atlama kullanmış olabilir."

"İşte şimdi düşünüyorsun."

Ona ılımlı bir bakış fırlattı. "Bunu göremiyorum ama şimdilik göz ardı edilemeyeceğini kabul ediyorum. Var. Aynı şartlar Fizikselliği. Fiziksel olarak diğerleri kadar yetenekli olduğunu varsayıyorum."

"Doğru."

"Aksi takdirde, benim dış gözlemcimin bakış açısına göre Var ve Bart aynı bütünün iki parçası gibiydiler."

"Bazı insanlar bir parça olmaktan yorulur ve bütünü ister."

"Tam bir polis," diye mırıldandı. "İkisi de işlerin iş tarafına girmekten, satış, dağıtım, pazarlama gibi konulara yaratıcı yönleri kadar girmekten hoşlanıyordu. Birbirlerini kontrol etmekten ve dengelemekten, tanıtım, genişleme gibi konularda birbirlerinin konseptlerine ince ayar yapmaktan hoşlanıyorlardı.

Bart bir keresinde bana Var'la tanıştıklarında sanki son parçanın da yerine oturduğunu söylemişti. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Eve bacaklarını uzattı, sinirli trafiğin içinden geçerken rahattı. "Peki ya aynı fikirde değillerse?"

"İşin içinde olmadığım için işleri nasıl hallettiklerini size söyleyemem. Ama Bart'ın herhangi bir şekilde

bu konuda hayal kırıklığı."

"Kurbanın sadık ve statükodan memnun olduğunu kabul ediyoruz. Ama bu Var'ın ya da diğerlerinin öyle olduğu anlamına gelmez. Öyle."

"Bir ortaklığı feshetmenin veya statükoyu değiştirmenin çok daha az karmaşık yolları var."

Gülümsemesi sıırıtmaya doğru ilerledi. "Bir kocadan kurtulmanın, onu boru anahtarıyla kırıp açmaktan daha kolay yolları vardır."

"Sanırım evin etrafında sahip olabileceğimiz tüm aletlerin kilitli olduğunu göreceğim. Sıra Benny'de. Bana kalırsa dördümüz arasında en entelektüel olan o. Hoşlanıyor saatlerini araştırma yaparak, detayları inceleyerek geçiriyor, Bir oyunun altında yatan anlam ve oynanma nedenleri hakkında teori üretiyor. Bir oyuna başka katmanlar eklemek için mitleri, gerçek suçları, tarihi figürleri, savaşları, muharebeleri ve stratejileri araştırarak."

"Ayrıntılarla, stratejiyle ve savaş sanatıyla arası

iyidir." "Cidden inanmıyorsun-"

"Sadece gerçeklere işaret ediyorum." PPC'sini çıkardı ve notlarına bir şeyler ekledi. "İşin aslına bakarsak, hepsinin aracı ve nedeni vardı ve hepsi de bu fırsatı kolayca ayarlayabilirdi. Aslında, hepsi ya da herhangi ikisi bunu birlikte planlamış olabilir."

"Ne amaçla, gerçekten?" Roarke sordu. "U-Play muhtemelen merak ve halkın skandala olan açlığı nedeniyle satışlarda hızlı bir artış elde edecek. Ama Bart olmadan, en azından bir süreliğine geriye düşecekler. O, iş açısından bakıldığında, bu dört parçayı verimli bir bütün halinde bir arada tutan tutkaldı."

Başını sallayarak daha fazla tuşladı ve Roarke'a boş bir bakış attı. "Buna katılıyorum. Ama bu egoyu ve yine, sadece bir şekilde samimi olan insanların birbirlerine karşı hissedebileceği o derin, tutkulu öfkeyi hesaba katmıyor. Bu dördü yakındı."

"Aile."

"Evet. Ve hiç kimse aileden daha sık öldürmez."

"Aslında aletleri evden tamamen çıkarttıracağıma inanıyorum." Park yeri bulmak için yana döndü ve kadının kaşlarını çatmasını izledi.

"Bu da ne böyle? Eve gideceğimizi sanıyordum."

"Görüyorum ki bir kez olsun etrafına dikkat etmeyecek kadar kendini oyuna kaptırmışsın. Ev demedim," diye hatırlattı ona. "Akşam yemeği dedim."

"Raporlarımı güncellemedim ya da koşuların analizini bitirmedim. Tam bir seri çalıştırmam gerekiyor-"

Dışarı çıkıp arabanın kapısını kapattığında tek duyduğu buydu. Yanına geldi, kadının kapısını açtı. "Haydi, Teğmen, bir saatliğine kaldır şunu. Güzel bir gece. Küçük bir yürüyüş ve yemek zamanı."

"Gördün mü?" Dışarı çıktığında parmağını adamın göğsüne soktu. "İşte bu yüzden yakın ilişki içinde olan insanlar birbirlerinin kafasına vururlar."

Onun elini tuttu ve öptü. "Bir saat ikimizi de öldürmemeli."

"Diskteki oyun senaryolarını gözden geçirmem gerekiyor."

"Yarisını eledim. Sen kılıç kullanan birini arıyorsun. Sadece iki tane var. Quest-1 ve Usurper. Diğerleri daha modern silahlar içeriyor."

"Yine de..." Sözüünü yarıda kesti ve adam kızgınlığının ne zaman mahalleye gelmesine yetecek kadar soluktu. Tıpkı duvarın dibindeki pizzacının önünde durduğunda kızın gülümsemesinin şaşkınlık ve zevkle çiçek açtığını gördüğü gibi.

"Polumbi's. Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu. Gerçekten hiç değişmemiş."

"Bazı şeylerin sabit kalması ne güzel, değil mi? Şehre ilk geldiğinde buraya geldiğini söylemiştin. İlk dilim New York pizzanı yedin, yürüyen insanları izledin. Ve mutluydun. Özgürdün."

"Vitrindeki tezgâha oturduğumda hayatımın nihayet başlayabileceğini hissettim. Kimse beni tanımıyor ya da umursamıyordu. Arkadaşım yoktu, sevgilim yoktu. Benden başka kimse yoktu. Ve bu inanılmazdı."

Ona baktı, o yaldızlı gözler sıcacıktı, o yüzden bir an için kaldırımında başka kimse yürümüyor gibiydi, başka kimse havayı soludular. Sadece ikisi.

"Artık her şey farklı. Değişmeleri iyi oldu. Bunun da aynı olması güzel." Bu kez onun elini tuttu, parmaklarını sıkıca birleştirdi. "Hadi gidip biraz pizza yiyelim."

Tezgâhı almadılar ama daracık bir iki tabureyi kaptılar ve çömelmiş, cimrice minderlenmiş taburelere oturdular.

Herhangi bir yeri seçebilirdi, diye düşündü Eve. Parmaklarını şıklattı ve onlara en fazla iki kişilik bir masa ayarladı. Şehirdeki seçkin bir restoran. Kibirli garsonların, üstün bir şarap mahzeninin ve bir sanatçının becerisiyle karmaşık yemekler yaratan huysuz bir şefin olduğu bir yer.

Ama ona masaların birbirine çok yakın olduğu, müşterilerin dirseklerinin çarpıştığı, baharat ve soğan kokularının ve alaturka sürahilerdeki ucuz şarabın havayı kokladığı kalabalık, gürültülü bir yer vermişti.

Dahası, ona bir anı vermişti.

Siparişlerini verdikten sonra çenesini elinin üzerine koydu. Evet, şimdi her şey farklı, diye düşündü. Onun üzerine yapış yapış olduğu için hiç utanmıyordu. "Burayı sen mi satın aldın?"

"Hayır. Bazı şeyler sabit kalmalı. Ama sahiplerinin emekli olmaya ya da satmaya karar vermesi ihtimaline karşı gözümüz üzerinde."

Bu yüzden, geri dönmeden yıllar geçse bile, onun için olduğu gibi kalabilir, diye düşündü.

"Bugün insanların bana hediye verme günü gibi görünüyor. Benim de sana bir hediyem var."

"Gerçekten mi? Ne olabilir ki?"

"Dosya çantamda bir kurabiye var, üzerinde adın yazan çok güzel bir kurabiye. Mecazi anlamda."

"Ne tür bir kurabiye?"

Ona sırtıttı. "Mega çikolata parçası. Nadine uğradı. Kendi hatası, boğa güreşçilerini Fırınlanmış ürünlerle rüşvet verdi ama yine de geldi."

"Soruşturma hakkında bilgi mi istedi?"

"Aslında hayır." Bira şişelerde geliyordu, bu da onu şaraptan çok daha güvenli bir bahis haline getiriyordu. Eve kendi birasını aldı.

Garson masaya koydu. "Bart'ı birkaç kez programa çıkardığını söylemişti ve sanırım bu kadar kafayı yememiş olsaydı oraya çıkabilirdi."

"Kitabı bu hafta çıkıyor."

"Aynen öyle. Yarın akşamki parti anlaşmasını bana ne zaman hatırlatacaktın?"

"Yarın." Gülümsedi, birasını yudumladı. "Bir davanın derinliklerindeyken bir partiye gitmek zorunda olduğun için telaşlanman ve üzülmen için daha az zamanın olacak."

"Ben telaşlanmam ve üzülmem."

"Hayır, sızlanıp şikayet ediyorsun ama o kadar güzel bir akşam ki kod kullandım."

Birasını yudumlarken ona baktı. Onunla konuşmanın bir anlamı yoktu.

gerçeği inkar ediyordu. "Sanırım ne giyeceğime çoktan karar vermişsinizdir."

"Uygun bir kıyafet belirlenmiş olabilir, ancak doğal olarak başka bir şey tercih etmeye karar verebilirsiniz." Elini hafifçe onun elinin üstüne koydu. "Bu gece her zaman dolabını gözden geçirebilir ve biraz düşünebilirsin."

"Evet, öyle olacak. Gitmek zorundayım. Yani, eğer Bu durumda, etrafta çalışabilir ve bir görünüm sergileyebilirim."

"Dava sonuçlanırsa, üçünden biri olduğu konusunda haklı olduğunuzu varsayarsak, bir kariyer suçlusuyla yüzleşmek ya da hayatınız için savaşmak zorunda kalmazsınız. İşin özünde, onlar hala inek."

"Onlardan biri ya da birkaçı bir inek arkadaşını gerçekten yaratıcı ve çirkin bir şekilde öldürdü," diye hatırlattı ona.

"Ama evet, sanırım

onu, kadını ya da onları idare et."

"Öyleyse bana neden gitmek zorunda olduğunu söyle, ki bu tür olaylar söz konusu olduğunda bu senin varsayılan ifaden değildir."

Pizza önlerine düştüğünde nefesini dışarı üfledi. "Çünkü Nadine'in kafayı yediğini söylediğimde ciddiymdim. Kendini kitap meselesine kaptırmış, sarmış sarmalamış. Belki de ne kadar berbat olduğunu falan. Eksiklik Güven de onun varsayılan ayarı diyebileceğimiz bir şey

değil." "Bu işe çok emek verdi ve bu onun için yeni bir alan."

"Anladım." Eve bir yudum daha bira içerek omuz silkti. "Yani en azından yüzümü göstermem, moral desteği vermem gerekiyor. Bu da arkadaşlıkların can sıkıcı yanlarından biri."

"İşte benim kızım."

Güldü, bir dilim aldı, sonra bir ısırık aldı. Gözlerini kapattı. New York ve tüm olasılıkları camın diğer tarafında koşuştururken, itişip kakışırken, pencerenin kenarında uzun zaman önce ilk ısırığı alırken kendini tüm açıklığıyla görebiliyordu.

Onları açtı, arkadaşının, sevgilisinin, ortağının gözlerinin içine gülümsedi. "Pizza hâlâ çok iyi."

Tekrar dışarı çıktıklarında haklı olduğunu düşündü. Bir saat kafasını boşaltmış, ruh halini düzeltmiş, onu sonraki adımlar ve aşamalar için hazırlamıştı.

"Şehir merkezine gitmeden önce U-Play'e uğramak istiyorum."

Parmakları onunkilerle birleşirken, "Bu saate kadar kapanmış olur," dedi. "Eğer biraz hırsızlık peşindeyseniz sizi kesinlikle içeri sokabilirim."

"Kimse zorla girmiyor. Zaten içeri girmek istemiyorum."

"Sonra?"

"Kapalı olduğunu tahmin ediyorum, elbette, ama boş olup olmadığını merak ediyorum."

Onu şımarttı, trafiğin içinden geçerek şehir merkezine doğru ilerledi. Yaz ışığı günü uzatıyor, döndürüyor ve yaldızlıyordu. Günün sıcaklığı yerini birazcık, o da yeteri kadar, birkaç hafif esintiye bırakmıştı.

Hem turistler hem de evlerini şehirde tutanlar bundan faydalıyor, sokakları ve kaldırımları çıplak bacaklar ve çıplak kollardan oluşan bir kalabalıkla dolduruyordu. Sarı saçları uçuşan bir kadının, uzun bronz bacakları, yüksek iğne topukların üzerinde dengede duran güzel ayaklarıyla makas atarak ilerleyişini izledi.

"Bunu nasıl yapıyorlar?" Sarışın kızı işaret etti onun koşuşunu izledi. "Kadınlar ya da arada sırada yetenekli travesti ya da cross-dresser'lar bu topuklularla böyle sokaklarda nasıl yürüyorlar, ceylan gibi koşmak bir yana... ceylanların koştuğu her neyse."

"Bunun hatırı sayılır bir pratiğin sonucu olduğunu düşünüyorum, belki de ceylan için bile."

"Peki ya giymeselerdi? Her yerdeki kadınlar, travestiler ve crossdresserlar ayaklanıp, 'Boş ver, artık bu bilek kıran ayaklıkları giymiyoruz' deselerdi -ki demediler- bu piçleri tasarlayan sadistler havlu atmak zorunda kalmazlar mıydı?"

"Üzülerek söylüyorum ki, kadınlarınız, travestileriniz ve travestileriniz asla isyan etmeyecek. Birçoğu aslında bu tarzdan ve asansörden hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Onları seviyorsun çünkü kışını sallıyorlar." "Kesinlikle suçlu."

"Dünyayı hâlâ erkekler yönetiyor. Anlamıyorum."

"Yanlış anlaşılabilceği için yorum yapmayacağım. Bu konuda haklıydın." Depo alanının kenarına doğru ilerledi.
"Kapalı olduğuna şüphe yok ama boş değil."

Cama vuran zayıf ışık parıltısını inceledi,
Günün bu geç saatlerinde güneşin pencerelerden nasıl süzüldüğünü hayal ettim. Oluşan gölgeleri, belli açılarda geriye savrulan parıltıları. Evet, yapay ışık isterlerdi. Konfor ve pratiklik için, diye düşündü.

Tıpkı üçünün o alanda birlikte olmak isteyeceklerini hayal ettiği gibi. Rahatlık için ve belki de pratiklik.

"Cidden onları orada cinayeti nasıl işlediklerini ve bundan sonra atacakları adımları tartışırken mi hayal ediyorsun?"

"Belki." Başını eğdi, onu inceledi. "Onları sevdiğin için ve dördünde de kendinden bir şeyler gördüğün için sevmiyorsun. Sadece orada burada küçük bir parça. Bu yüzden, asla bir arkadaşını öldürmeyeceğin, asla bir masumu öldürmeyeceğin ya da sadece öldürmek uygun olduğu için öldürmeyeceğin için, onlardan birinin öldürdüğü fikrinden hoşlanmıyorsun."

"Bu doğru olabilir, hepsi yeterince doğru. Ama sen ve ben ikimiz de öldürdük Eve ve bir kez öldürdüğünde can almanın bir oyun olmadığını bilirsin. Sadece deliler aksini düşünür. Onlardan birinin deli olduğuna inanıyor musun?"

"Hayır. Bence hepsi çok akıllı başında. Ben deli bir bilim adamı ya da psikopat bir inek aramıyorum. Bu başka bir şey."

Pencerelerden birinin arkasından bir gölgenin geçişini izledi. "Bunu kim yaptıysa Őimdi piőman olabilir, her Őeyin korkunç bir hata olduğunu, peőini bırakmayan bir kabus olduğunu dűőünebilir. O kadar ileri gittiğimizde bu suçluluk duygusu ve dehőetle katili bir yumurta gibi kırabilirim."

Bir an daha sessizlik içinde pencereleri, ıřıkları ve gűlgeleri izledi.

"Ya da, bunu ikimiz de biliyoruz, bazen bir can almak sizi katılaőtırır, vicdanınızı kireçler. O bunu hak etti, ben sadece yapmam gerekeni yaptım. Ya da daha kűtűsű, heyecanlandırır. İçinizde o kadar gizli, o kadar kűűk, o kadar sıkı kilitlenmiő bir kapı açar ki, siz dahil kimse orada olduėunu bilmez. Ve orada bir bir tűr neőe. Bakın ben ne yaptım! Sahip olduėum gűce bakın."

Eėer izin verirse, karnının derinliklerinde onu hűlű hasta edebilirdi.

"Asla geri dűnemeyen tipler," dedi sessizce, ama gűzleri sert, neredeyse vahőiydi. "Bunu tekrar yapmak zorunda olanlar űnkű er ya da geç gű bunu gerektiriyor. Bazı psikiyatristler bunun bir tűr delilik olduėunu iddia edecek, o gűcű ve heyecanı tekrar hissetme dűrtűsű. Ama őyle deėil. Bu aėűzlűlűk, hepsi bu."

Ona doėru kaydı. "Bunu biliyorum. Babamı őldűrdűėűmde o gűcű, hatta heyecanı hissettim."

"Nefsi műdafaayı cinayetle aynı kefeye koyamazsınız. Bir canavara karőt hayatı için savaőan bir çocukla cinayeti aynı kefeye koyamazsınız."

"Cinayet deėildi ama őldűrmekti. Bir hayatı sona erdirmekti. Ellerimde kan vardı."

Kadının uzattığı eli tuttu, baőtını salladı ve dudaklarını avucuna bastırdı.

"Roarke, bunun gücünü, o hastalıklı heyecanı bilirim. Korkunç, göz yaşartıcı suçluluğu ve hatta kalbin, ruhun katılaşmasını biliyorum, çünkü zaman içinde bunların hepsini hissettim. Hepsini. Yaptığım şey cinayet olmasa da, öldürenin neler hissedebileceğini ve hissettiğini biliyorum. Bu onları bulmama yardımcı oluyor. Bu bir aracı."

Onun yanağına dokundu, anılarının, o geceye kadar neler yaşadığına dair fikrinin Sekiz yaşındaydı, onu incittikleri kadar onu da incitmişlerdi. Belki şimdi daha fazla, fark etti. Belki daha fazla.

"Bir daha can aldığımda yirmi üç yaşındaydım," diye devam etti. "Arada on beş yıl vardı. Feeney ve ben bir şüphelinin peşine düştük. Tanıkların önünde iki kişiyi öldüresiye dövmüş, olay yerinde DNA ve iz bırakmıştı. Slam dunk, sadece onu bulmalıydık. Bu dalışa kadar bir ipucunu takip ettik. Seks

kız arkadaşının çalıştığı kulüp. Nerede olduğunu bilip bilmediğini öğrenmek için onu biraz sıkıştırmayı düşündük. Bulunduğu yer seks kulübüydü. Aptal kız arkadaşı kaçması için bağırdı ve onunla birlikte kaçtı. Sağda solda insanları biçiyor, biçilmeyenler de kaçışıyor. Onu çatıya kadar kovaladık ve şimdi başka bir melodi söyleyen aptal kız arkadaşının boğazına on inçlik bir bıçak dayadı.

"Yaz geldi." Hâlâ hissedebiliyor, koklayabiliyor, görebiliyordu. "Cehennem gibi sıcak. Adamın yüzünden ter akıyor. Kadınınkinden de. Biraz daha yaklaşırsak onu nasıl kesip açacağını haykırıyor. Ve şimdi, ciddi olduğunu göstermek için ona bir yumruk attığı yerde teriyle birlikte kan damlıyor. Onu bir kalkan olarak kullanıyor ve Feeney'nin sersemletici bir akım için açısı yok."

"Ama sen biliyorsun," diye mırıldandı Roarke.

"Evet, var. Zar zor, ama anladım. Onu ikna etmeye çalışıyoruz ama bu olmayacak. Ona bir ikinci yumruk. Feeney konuşmaya devam ediyor, konuşuyor, adamın dikkatini kendine çekiyor ve bana başla işareti veriyor."

Roarke da bunu görebiliyordu. Konuşurken onun gözlerinde görebiliyordu.

"Onu sersemletiyorum - güzel ve temiz bir akış ve vücudu bir vuruşta olduğu gibi sarsılıyor. Kurtulmak için ileri itti, kurtuldu, geri itti ve sarsılmaya başladı. Orosu çocuğu uçurumdan aşağı yuvarlandı. Momentum, yerçekimi, kötü şans, her neyse, ama devrildi ve sekiz kat aşağıdaki kaldırıma çarptı.

"Ona baktığımda heyecanlanmadım. Suçlu da hissetmedim. Biraz titredim, tabii. Tanrım, dümdüz bir sersemletmeydi, ikimiz de onun bu şekilde geçmesini beklemiyorduk. Testten geçmeme bile gerek yoktu. Kovalamacaya başladığımızda kayıt cihazlarımızı açmıştık ve hepsi oradaydı, kız arkadaşının itişini ve tökezlemesini gösteriyordu. Sonbahar. Ya da kısaca. Onun için kötü şans, hepsi bu."

Bir nefes verdi. "Ama nişan alan ve ateş eden bendim. Arada on beş yıl var. Emin olmam o kadar uzun sürdü, Kesinlikle eminim ki, başka bir can almak zorunda kaldığımda o heyecanı, o suçluluk duygusunu ya da o sertleşmeyi hissetmezdim."

Tekrar binaya doğru baktı. "O üçünden biri, en azından biri, bunu tekrar hissedip hissetmeyeceğini merak ediyor olabilir. İçlerinden biri bunu isteyebilir."

"Yanılmış olmanı ne kadar umduğumu

anlatamam." Düz ve soğuk gözleri onunkilerle

buluştu. "Yanılmıyorum."

"Hayır. Yanıldığınızdan çok şüpheliyim."

Bölüm 13

Üç kişinin hayatlarıyla ilgili verileri toplamak, analiz etmek, aile geçmişi, eğitim, finans ve iletişim gibi küçük ayrıntıları kazımak için çok zaman harcadı.

Her birini Mira'nın profiliyle karşılaştırdı ve bilgisayar her birini oldukça yüksek bir olasılıkla genel hatlarıyla eşleştirdi.

Organize, detay odaklı, rekabetçi, geniş e-becerilere sahip, kurban tarafından bilinen ve güvenilen.

Ancak şiddet - yüz yüze, elleri kana bulayan zalimlik - onları tekrar dibe vurdurdu.

Yine de hiçbir yerde, herhangi birinin bir vurgun satın aldığına dair herhangi bir kanıt bir yana, herhangi bir ipucu bile bulamadı.

Para tek para birimi değildi, diye düşündü. Bir iyilik, seks, bilgi; bunların hepsi dolar ve sent yerine geçebilir ve hiçbir bilançoda görünmezdi. Ama bu Bart'ın katilini tanıdığı gerçeğini açıklamıyordu. Bart'ın katili tanıdığı Bir yabancıнын dairesine, sanal odasına, oyununa girmesine izin verdiği inanamak için hiçbir neden yoktu.

Bir kez daha, dedi kendi kendine ve tahtasını incelemek ve daire çizmek için ayağa kalktı.

Vic eve mutlu bir şekilde, ıslık çalarak gelir. Hem kapıcıya hem de güvenliğe göre içeri yalnız giriyor.

Kameralar. EDD, kutsal olan her şey tarafından Kilitlerin kurcalanması ve kurbandan önce daireye giriş yapılmaması.

Yine de, diye düşündü, çok yetenekli, çok zeki üç e-geek'imiz var. Eğer görünmeden atlamanın bir yolu varsa, onu bulacaklardı.

Ya da daha gerçekçi olarak, onlardan biri ya da başka bir taraf kurbanı dışarıda karşıladı ve onunla birlikte içeri girdi.

Sadece droid aksini söylüyor ve bir kez daha EDD Leia droidini kimsenin kurcalamadığı ya da yeniden programlamadığı konusunda kararlı.

Eve gözlerini kapattı.

"Belki kapıyı hemen korumuyor. Heyecanlı ve mutludur. Droid ona bir gazoz getiriyor, o da ona devam etmesini ve kapıyı kapatmasını söylüyor. Katil o sırada, droid kapandıktan sonra, kapı emniyete alınmadan önce içeri girmiş olabilir. Bu mümkün."

Dost yüz ortaya çıktı, Eve düşündü, kurbanda söyledi, karşı koyamadım. Oyuna dahil olmak istiyorum ya da gözlemlemek. Ortaklardan biri, diye tekrar düşündü. Sen oyna, ben belgeleyeyim ve gözlemleyeyim.

O da mümkün olduğu sonucuna vardı. Neden mesai bitene kadar bekleyelim? Neredeyse hazır. Çalıştıralım. Katil disk getirmiş olabilir, bu da kurbanın rutin olarak neden disk kaydetmediğini açıklıyor. Ya da katil kurbanda disk onun için kaydedeceğini söyledi.

Silah zaten binada olabilir ya da katil tarafından getirilmiş olabilir.

Ve oyun başlıyor. Sistem solo okuyor. Bart oynar, Katil gözlemler. Mantıklı ve etkili.

Ama bir noktada, katil gözlemlemeyi bırakıyor. Çürükler, burkulmuş omuzlar bir itiş kakışa işaret ediyor.

Ve Eve'in düşüncesine göre, ona uymayan yer de burasıydı.

Silah orada, plan yerinde, öyleyse bu itiş kakış niye? Bart iyi durumda -bir ineğe göre üstün durumda- ve dövüş hareketlerini öğrenmiş. Neden kavgayı riske atsın, neden onu riske atsın? biraz yalıyor musun?

Bir tartışma mı? O anın tutkusu mu? Hayır, hayır, lanet olsun, bu bir dürtü değildi. Çok fazla güvenlik önlemi var.

Ego mu? Tahtadaki üç yüzü inceledi.

Evet, ego. Ben senden daha iyiyim. Ne kadar iyi olduğunu öğrenmenin zamanı geldi. Sadık ve yardımcıyı oynamaktan bıktım. arkadaş ve ortak. Bunun tadına bak.

Otopsi fotoğraflarını, verileri inceledi, topuklarının üzerinde ileri geri sallandı.

Düşünerek asansörün panelini açtı ve Roarke'ın silah odasına gitmesini emretti. Avuç içi plakasını kullandı, kodunu tuşladı ve bir savaş müzesine adım attı. Yüzyıllar boyunca insanın insana ya da hayvana karşı kullandığı silahlar sergileniyordu. Öldürmek için, savunmak için, toprak için, para için, aşk için, ülke için, tanrılar için. İnsanlar birbirlerinin sonunu getirmek için her zaman yeni bir yol bulabilirmiş gibi görünüyordu. Kan için kullanışlı bir bahane.

Antik bilenmiş uçlardan, gümüş kılıçlara mücevherli kabzalar, çeliği ete saplamak için barut ve bilye kullanan kaba ve beceriksiz tüfeklerden şık, dengeli

Bir parmak hareketiyle elik fırtınası yaratabilen otomatik silahlar. Mızraklar, ejderha dişleriyle süslenmiş demir topuzlara benzeyen gürzler, Şehir Savaşları'nın uzun menzilli blasterleri, jilet inceliğindeki stiletto ve iki başlı balta, türünün şiddet dolu geçmişinden ve büyük olasılıkla geleceğinden söz ediyordu.

Onları incelemeyi, bir alanda bu kadar çok öldürme aracı görmeyi hem büyüleyici hem de rahatsız edici buluyordu.

Bir anta açtı ve bir kılıç seçti. Ağırlığının iyi, tutuşunun iyi olduğuna karar verdi. Memnun bir şekilde dışarı çıktı ve güvenliği tekrar devreye soktu.

"Bir sorun mu var?" Summerset gölgelerin arasından sıyrılmış gibi görünürken sordu.

Eve sarsılmadığı için kendine puan verdi, bunun yerine kılıca yaslanırken gülümsedi. "Neden sordunuz?"

"Silahlar sergiden ayrılmayacak." "Tanrım, belki de bir polis ağırmalısın."

Ona attığı uzun ve soğuk bakış, bir koklama kadar alaycıydı. "Elinizdeki şey çok değerli."

"Bu yüzden seni onunla dürtmüyorum. Sopayı kışına vurup ucunu kırabilirim. Merak etme. Onu kullanacak olan Roarke."

"Onu çıkardığınız zamanki haliyle sergilenmek üzere iade edilmesini bekliyorum."

"Evet, evet, falan filan." Asansöre geri adım attı ve dayanamayıp bıçağın yassı ucunu Kapılar kapanmadan önce alnından hızlı ve alaycı bir selam verdi.

Summerset, "Bu gece birine dikiş atmasam iyi olur," diye mırıldandı.

Eve ofisinden çıktı ve Roarke'ın ofisine doğru yürüdü. "Hey."

Mırıldanır gibi bir ses çıkardı ve bilgisayarını çalıştırmaya devam etti.

"Bir dakika buraya gelebilir misin?"

"Beş dakika içinde," dedi.

Beklerken kendi bilgisayarına gitti ve ortakların her birini boy, kilo ve erişim açısından temsil eden bir figür kullanarak cinayetin bir canlandırmasını yaptı.

"Neye ihtiyacın var?" Roarke ona sordu. "Ve o kılıç neden sende?"

"Nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum. Yani..." Odanın ortasına doğru adım attı ve Summerset'in dehşetini hayal ederek kılıcı Roarke'a fırlattı. "Bana doğru gel."

"Sana geniş bir kılıçla saldırmamı mı istiyorsun?" "Bu versiyonla başlayacağız."

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Sana kanlı bir kılıçla saldırmayacağım."

"Tanrı aşkına, onunla bana vurmanı istemiyorum. Kanlı bir kılıç olmasını istemiyorum. Sadece gösteri amaçlı. Katil sensin." Onu işaret etti. "Kurban benim." Ve göğsüne vurdu. "Şimdi sende o büyük, keskin, parlak

Kılıcım ve işe yaramaz bir sanal silahım var.

Adam öne doğru hızlı bir adım atıp bıçağın yassı kısmını boğazına bir santim yaklaştırdıca sözünü kesti.

"Evet, aynen böyle. Ve bakın, bu harekete içgüdüsel olarak vereceğim tepki, işe yaramaz silahımı bu şekilde yukarı kaldırmak olurdu."

Kılıcı kenara iterek engellemek için yavaşça hareket etti. "The Mesele şu ki, yara diğer kolundaydı. Vic sağ elini kullanıyor, yani mantıken işe yaramaz sanal silahı baskın elinde olmalı. Omzundaki yara o tarafta, ama Morris bunun aşırı yüklenme sonucu oluşan bir yara olduğunu söyledi. dönüyor."

"Belki de şaşkın bir savunmayla diğer kolunu kaldırmıştır."

"Evet, ama eğer kaldırdıysa, kesik çok yanlış." Kadın tekrar gösterdi. "Mantık yine yaranın yukarı ve aşağı değil, karşıya doğru gitmesi gerektiğini söylüyor. Ayrıca, senin büyük, uzun bir kılıcın olsaydı ve benim olmasaydı, onu bana saplamaz mıydın? Uzanma avantajına sahipsin."

"Yapardım, evet. Hallet şu işi."

"Ama sadece bitmedi. Kollarda ve bacaklarda çürükler var. Bak, eğer kavga ediyorsak. Bir dakika bırak onu." Bıraktığında ona parmağını kıvırdı. "Gel bana."

Blok yaptı, döndü. Adam onun yan tekmesini engelledi.

"Bak, burada oldukça eşit durumdayız ve eğer bunu kastetmiş olsaydık, benim bir darbe indirdiğim ya da engellediğim ya da senin beni engellediğin yerlerde bazı çürükler olacaktı. Ama elinde o koca kılıç varken beni kolunla engelleyemezsin."

Barış için bir elini kaldırdı. "Bazı canlandırmalar yaptım. Sadece mantıklı bir şekilde oynamıyorlar."

"Tartışırız, iş fizikselleşir," diye önerdi. "Kafamı kaybederim, kılıcı kaparım ve seninkini alırım."

"Eğer bu şekilde aşağı indiyse, kılıç neden orada duruyor?" Adımlarını hızlandırdı, kaşlarını çatarak cinayet tahtasına tekrar baktı. "Eğer bu şekilde aşağı indiyse, disk neden günlüğe kaydedilmemiştir? Dışarı mı? Neden katilin droid kapandıktan sonra gelmesi için zamanlanmıştı? Ve katil neden içeri girerken bina güvenliğinden kaçtı?"

"Tasadüf olabilir."

"Biri tasadüf olabilir." Ellerini kalçalarına koyarak geri döndü. "İkisini bir araya getirince bir model ortaya çıkıyor."

"Şey, seninle aynı fikirde olmak zorundayım. Kavgamızı ettik. Kılıcı elime aldığımda ne yapacaksın?"

"Ne yapıyorsun lan sen?" dedim.

"Ya da buna benzer sözler," diye onayladı Roarke. "Peki ya ben sana geldiğimde?"

"Kaçıyorum ya da en azından gerçekten keskin olan ucun yolundan çekilmeye çalışıyorum."

"Ve sen de kapıya doğru koşarsın."

"Oyun hâlâ devam ediyorsa, kafası karışmış olabilir."

"Yeterince doğru." O bunu yaparken, Roarke da onu

görmeye çalıştı.

Kendini bu işin içine soktu. "O zaman iki şeyden birini yapmaz mıydın-

Oyunu, holo-özellikleri gizlenmek için mi kullanacaksın?

Saklanmaya çalışın. Ya da oyunun bitmesini isteyin, sonra

da kapıyı deneyin."

"Evet. Ama ceset odanın içindeydi, neredeyse ortadaydı ve tabiri caizse kapıdan uzağa bakıyordu." Nefes nefese kaldı. "Mantıklı olanın tüm kenarlarında dolaşıyor. Kafamda yürütemiyorum.

Basamakları göremiyorum. Belki iki kişi vardı. Mira öyle olabileceğini düşünüyor."

Ekranda duraklattığı yeniden yapılandırmaya doğru başını eğdi. Belki başka bir figür daha eklemesi gerekiyordu. "Katil ve planlayıcı. Eğer öyleyse, oyun sırasında o odaya girmelerine izin vermesi için her ikisini de tanıması ve onlara güvenmesi gerekiyordu. Katil ve Oyun onun için tanımadığı, bu işle ilgisi olmayan herhangi birinin göz atmasına izin vermeyecek kadar önemliydi."

"Bunu söylemek içimi karartıyor ama belki de hepsi öyleydi. Üçü de."

"Mümkün." Kendisi de bunun etrafında dönmüştü. "Neden üçünün de onun ölmesini istediğini anlayamıyorum ama mümkün. İkisi işi yapacak, biri geride kalıp diğer ikisini koruyacak."

Tekrar volta atmaya başladı. "İşle ilgili herhangi bir sorun olduğunu gösteren bir şey bulamıyorum, ağırlığını ortaya koyduğunu ya da çekip gitmekle tehdit ettiğini düşündürecek bir şey ya da başka bir şey. özellikle de ortaklığımız için." "Yani kişiseldi."

"Sanırım öyleydi, evet." Kendisi için sürekli tekrarlanan tek unsurun bu olduğunu düşündü. "Kişisel olabilirdi ortaklıktan, işten çıktılar. O yerde neredeyse birlikte yaşadılar. Birlikte çalıştılar, oynadılar. Birlikte. Dışarıda yarı ciddi bir ilişkisi olan tek kişi

Bart'tı. Onunla tekrar konuşmam gerek. Kız arkadaşıyla," diye ekledi Eve.

Tekrar Roarke'a döndü. "Oyuna var mısın?" "Kılıcıma ihtiyacım olacak mı?"

"Ha." Geniş kılıcı işaret etti. "Onu da getir."

"Ha," diye yankılandı.

"Çıkardığınız iki senaryoyu çalıştırmak istiyorum." O diski geri aldı. "Başladığı seviyeden." Asansöre doğru ilerlediler. Roarke sanal odayı gösterdiğinde, "Tek kişilik oyun," diye karar verdi. "Ne yapmış olabileceğine mümkün olduğunca yakın bir şekilde tekrar oynatalım."

"Soru. Ne çaldığı neden önemli?"

"Çünkü göremiyorum." Ve kabul etmeliydi ki bu çok sinir bozucuydu. "Ne kadar çok yol denersem deneyeyim oynayın. Yaralanmalar, zamanlama, katilin giriş ve çıkışı. Ne zaman bir parçasını sağlamlaştırsam, başka bir parçası parmaklarımda yapış yapış oluyor. Bir şeyler eksik. Üçünü de getirebilirim," dedi tekrar dışarı çıktıklarında. "Onlara biraz baskı yap, birini diğerine karşı oynamayı dene. Belki ben çözerdim. Ya da belki bunu her kim yaptıysa onu desteklerim - çünkü bir şeyler eksik ve kullanacak bir şeyim yok.

Her kim yaptıysa bunu biliyordur. Şu anda temiz olduklarını düşünüyorlar ve belki, sadece belki, katil rahatlar ve bir hata yapar. Eğer göremediğim halde itersem, hata yapma olasılığım artar.

"İlkini oynayacaksın, Bart'ın karakter menüsünü."

"Pekâlâ."

"Bunu tekrar yapabilirler."

Durakladı ve ona baktı. "Neden? Eğer Bart'a karşı özel bir şeyse, neden tekrar?"

"Çünkü işe yaradı. Oyun bir tür bağımlılık olabilir. Öyle ya da böyle bütün gün yaptıkları şey -katilin yaptığı şey- budur. Onları besleyen, heyecanlandıran, onlara amaç ve zevk veren şey bu. Öldürdükten sonra daha yüksek bahisler. Yeni bir seviye. Bazı oyuncular, Bart'ın yaptığı gibi, alt seviyeleri atlamaya başlarlar. Bu biraz sıkıcı, değil mi?"

"Evet. Evet, haklısın."

"Kendinizi kanıtladıktan sonra basit şeylere geri dönmek zordur. Daha önce konuştuğumuz gibi sadece öldürmek değil. Ama meydan okuma. Dahası, eğer onlardan biriye - sadece bir tanesi diyelim- çok yakınlar, çok sıkılar. Günden güne. Küçük bir hata, söylenen ya da yapılan bir şey diğerlerini meraklandırır. Tekrar yapmak için iyi bir bahane. Sen sadece kendini koruyorsun."

Roarke, "Başka bir ortağın öldürülmesi kalan iki kişiye odaklanmanızı artıracaktır," dedi.

"Gerçek oyuncular risk alır, meydan okur. Değil mi? Vızıltı isterler. Belki de buna ihtiyaçları vardır."

"Katilin şu anda size karşı oynadığına inanıyorsunuz."

"Evet, en azından bir seviyede. Ve ego diyor ki, hey, ben ondan daha iyiyim."

Roarke, "Ego yanılıyor olabilir," diye yorum yaptı.

Başparmaklarını ön ceplerine soktu.
oyunun kopyasını holo-üniteye yerleştirdim. "Tekerleklerimi
döndürüyormuşum gibi hissettiğim için, güven artırıcıyı
alacağım."

"Hiçbir şeyi döndürmüyorsun. Bir gün önce, ben
bir ya da daha fazla arkadaşının onun ölümünü planladığına
inanıyordu. Ama siz her şeyi parçalara ayırdınız ve öyle bir
şekilde ortaya koydunuz ki başka bir cevap yok. Bana göre,
bu sizi iyi bir yere koyuyor.
bu oyunda öndeyiz."

"Keşke yanılsaydım."

"Benim iyiliğim için mi,

Bart'ın iyiliği için mi?"

"İkisi için de."

"Bunu dileme," dedi ona. "Sadece kazan."

Görev-1, dördüncü seviyeyi programladı ve Bart'tan
kopyadaki son çalışmayı istedi.

"Kılıcı ben alırım," dedi Eve ve oda, yapraklarını dökmüş
uzun ağaçların arasından gümüş güneş ışınlarının süzöldüğü
bir orman korusuna dönüşürken kılıcı yanında tuttu.

Roarke kahverengi bir tunik, kaba bir pantolon ve dizlerine
kadar inen çizmeler giymişti. Kılıcı yanında kınında
duruyordu ve sırtında gümüş uçlu oklardan oluşan bir sadak
ile altın bir yay vardı.

Kostümün ona neden uygun olduğunu söyleyemiyordu ama
hem kahraman hem de tehlikeli göründüğünü anlıyordu.

Gölgelerin arasından çıkıp yaldızlı ışık huzmesinin içine
beyaz bir geyik girdi. "Oyun nedir?" diye sordu ona. "Bu
dünya kötü kalpli bir büyücünün büyüü altında.
kralı ve onun güzel ve fırtınalı

kızım." Konuşurken ağaçların arasına doğru yan adımlarla ilerledi ama geyiğe yaklaştımadı.

"Ben onun şeytani büyüsünü yapmak için öldürdüğü büyücünün çırağıyım. Ölmeden önce bana yedi yiğitlik görevini tamamlamamı ve yedi hazine toplamamı söyledi. Ancak o zaman büyücüyle yüzleşmeye, kralı ve kızını kurtarmaya hazır olabilirdim."

Gözlem çemberinde durduğu yere baktı. "Beyaz arka klasik arayış sembolizmidir ve bu durumda ustam büyücünün bana nasıl rehberlik edebileceğini gösterir."

"Tamam o zaman." Arka ayak sıçradı ve ağaçların arasında koşmaya başladı. Roarke da onu takip etti. Güneş ışığının yerini karanlığa ve fırtınaya bırakmasını izledi. Yağan yağmur ateş gibi kırmızıydı ve yerdeki alevler gibi cızırdıyordu.

Ve selden dışarı bakan sarı gözlerin sinsi siyah formlara dönüşmesini ve formların onu çevreleyen devasa bir kurt sürüsüne dönüşmesini izledi.

Kılıcı kınından çıkarırken tısladı ve savurdukça ve vurdukça ısıklık çaldı. Dişleri ve pençeleriyle savaştı, kan döktü ve döküyordu.

Ve onu şaşırtacak şekilde elinden alevler fışkırdı.

Kurtlar yerde tüterken, "Oldukça soğuk," diye mırıldandı.

"Kazandığınız her seviye size biraz daha fazla sihir kazandırıyor" diye açıkladı.

Bir ok başının yanından ısıklık çalarak geçti. "Lanet olsun" dedi ve siper aldı.

Kırk dakikanın sonunda seviyeyi tamamlamıştı ve şu anda bir ejderha tarafından korunan bir mağaraya giden bir uçurumu geçmekle görevli olduğu bir sonraki seviyeye geçmişti.

"Tamam, vakit geldi."

"Daha yeni başlıyorum."

"Ejderhayı bir dahaki sefere öldürebilirsin. Bart'ın oyun zamanını geçtin."

Oyunun bitmesini emretmeden önce mağaraya pişmanlık dolu bir bakış attı.

"Kılıç dövüşü yok," diye yorum yaptı.

"Kurtların olduğu kısma ne diyorsunuz?"

"İnsan köpeğe karşı. Ateş topları ilginçti. Ateş yanıkları. Onda yanıklar vardı ama. Ben ikinciye alacağım. Gaspçı, değil mi? Hikayesi nedir?"

"Sen Juno'nun sağduyulu kralısın -senin durumunda kraliçe diyelim-. Sen daha çocukken ailen, tahta göz diken amcanın entrikaları ve onun uşağı Lord Manx'ın eliyle katledildi. Sadece siz hayatta kaldınız ve sadıklar tarafından gizlendiniz. Hayatınız boyunca savaştınız, bu sanatta eğitim aldınız. Ailenizin intikamını almak, onların ölüm emrini veren ve yirmi yıldır topraklarınıza tecavüz eden, halkınızı ezen adamdan tahtınızı geri almak için savaşıyorsunuz. Bu seviyede, kaleyi geri aldınız, ancak korkak olan amca elbette kaçtı. Kale şimdi kuşatma altında ve aşk onu savunuyor. Ona ulaşmak ve takviye kuvvetlerini getirmek için savaşarak ilerlemeli ve sonunda Manx'la savaşta karşılaşmalısın."

"Eminim sayıca azızdır."

"Doğal olarak, Aziz Crispin Günü konuşmanızı çoktan yapmış olursunuz."

"Benim neyim?"

"V. Henry'yi sonra tartışırız. Hoşuna gider. Hazır

mısın?" "Elbette."

Hafif bir savaş zırhı ve sağlam botlar giymişti. Ve Tanrı yardımcısı olsun, bir atın üzerindeydi.

"Bu şeyi sürmeden önce... bu şeyi nasıl süreceğimi bilmem gerekmiyor mu?"

Roarke gözlem çemberinden ona sıırttı. "O sana gelecek."

"Senin için söylemesi kolay. Tanrım, çok büyük. Tamam, intikamcı savaşçı kraliçe."

Tepeler ve vadiler, ormanlar ve dereler vardı. Denedi onları Bart'ın göreceği gibi görmek için. Karakterine göre düşünürdü, diye hayal etti ve liderlik ettiği adamların savaş yaraları olduğunu fark etti.

ve yorgun. Bazıları taze yaralar taşıyordu. Ama o kahramandı, liderdi.

Kahramanı oynamayı severdi, lider olmayı severdi. İyi adam, her zaman iyi adam, bir amaç uğruna savaşmak, cevapları aramak.

Yol engebeli ve kayalıktı. Altındaki eyerin gıcirtısını, atın toynaklarının sert zemindeki çınlamasını duydu. Batıda toplanan fırtına bulutlarını gördü.

Ve savaş seslerini duydum.

Kale kendi yaralarını taşıyordu ve insanlar korkuluklarında durup parlayan ve alev alan oklar atıyordu. Diğerleri ise etrafındaki yanmış ve çorak topraklarda kılıç ve baltalarla acımasızca savaşıyordu.

Muhtemelen evi ve sevgilisini düşünecekti, diye karar verdi Eve. İntikam hakkında.

Düşündü: Kahretsin, umarım bu şeyden düşmem. Ve şarj oldu.

Kılıcını çekti, oturduğu yeri korumak için içgüdüsel olarak dizlerini ve kalçalarını sıktı. Rüzgâr saçlarına, yüzüne çarptı ve hız, hareketin katıksız gücü içinde bir heyecan ateşi yaktı.

Sonra düşünmeyi bıraktı ve savaştı.

Kanlı ve acı, savaş şiddetlendi. Kılıcının eti kestiğini, kemiğe çarptığını hissetti. Kan ve duman kokusunu aldı, at altında dans edip dönerken bir darbenin hafif sarsıntısını hissetti.

Onu gördü, zırhı simsiyahtı ve kanla lekelenmişti, kocaman siyah bir atın üzerinde oturuyordu ve kale -kendi kalesi- onun arkasındaydı. Onunla yüzleşmek için atını ileri sürerken savaşın sesleri azaldı.

"Sonunda karşılaştık. Senin için üzücü, tanışıklığımız kısa sürecek."

"Evet, evet," diye cevap verdi. "Hadi gidelim."

"Bugün kılıcım senin ve sevgilinin kanını taşıyacak."

"Yawn."

"Ölüm için acele mi ediyorsun? O zaman gel de tanış onunla."

Programcıların Manx'ı çok büyük ve çok güçlü yaptıklarını hemen fark etti. Onun darbelerini engellemek koluna, omzuna şok edici ağırlar gönderdi.

Omuzu kırılmış.

Ter sırtından aşağıya, yüzünden aşağıya, gözlerinin içine aktı ve yaktı. Onu bu şartlarda asla yenemeyeceğini fark etti. Ne yeteneği ne de gücü vardı.

Ve onun korumasını geçtiğinde, kılıcın kanı çekmesiyle oluşan sarsıntıyı hissetti.

Kol yarası.

Adam kılıcını kaldırdı, gözlerinde ölümün karanlık ışığı vardı; kadın eğildi ve kılıcını adamın atına sapladı.

Çılgılık attı. Bir an için sesin bir şey olduğunu düşündü. Tökezlemeden önce ürkütücü bir şekilde insandı. Düşerken savurdu ve rakibini yandan yakaladı. Ölümcül bir darbe olmadığına karar verdi. İşini bitirme zamanı.

"Oyunu duraklat. Kaydet ve durdur."

Zorlukla nefes alarak döndü ve boş sanal odanın karşısındaki Roarke'a baktı. "Kötü adamı öldüremeyecek miyim?"

"Bart'ın zamanını bir dakika kadar geçtin. İlginç bir strateji, atı öldürmek."

"İşe yaradı. O piçi güçlü yapmışlar. O şey için gidiyordu..." Parmağını boğazında gezdirdi.

"Kesinlikle öyleydi. Ve eğer darbeyi indirseydi, oyun biterdi. Onu yenene kadar seviyeyi tekrarlamak zorunda kalırdınız.

bir sonrakine geçelim."

"Öldüğünde oynadığı oyun buydu. Hepsi uyuyor. Dövüşten kaynaklanan morluklar, omuz, kol yarası ve kafası kesilerek kaybedilmesi. K2BK. Kraldan Kara Şövalyeye."

"Evet, oyuna girdiğinde bunu anladım."

"Açıkçası gerçek atlar ve yere saçılmış bir sürü ölü adam yoktu ama katil gerçek bir silah kullanarak oyunu yeniden kurguladı. Eğer içeri girdiyse, kendini Kara Şövalye olarak programladı ve gerçek bir silah kullandı. Doğru adımlar, doğru açılar."

"Aynı fikirdeyim, ama bu onun nasıl içeri girdiğini ve iki kişilik bir yarışmayı birimin herhangi bir yerinde tek bir gölge veya yankı bırakmadan nasıl sildiğini açıklamıyor. sistemi."

Mantığın canı cehenneme, diye düşündü. Bazen gerçekler mantıklı değildir. "Bunu anladı çünkü Kara Şövalye kralı öldürdü. Bart bu senaryoyu daha önce de oynamıştı, o yüzden bu diskte var. Ama atı bıçaklamadı ve kaybetti. Kaybetmişti. bu kez daha hazırlıklı olabilir, kaybı ya da tam olarak bu kaybı önleyebilirdim, ama-"

"Rakibinin kılıcı onu gerçekten kestiğinde -acı, şok, kan-hepsi gerçektir, tepki veremeyecek kadar sersemlemiştir."

"Ve oyun daha önce oyunda nasıl bittiyse gerçekte de öyle bitti. Bu işe yarıyor. Arama emri çıkartmak için hızlıca konuşmam lazım. Kendi ifadelerine göre oyunun tüm detaylarını sadece üç ortak biliyordu, sadece üç ortak oyuna katılmıştı. Bu üçü bu programı, bu seviyeyi ve önceki oyunların sonuçlarını biliyordu. onu öldürmek için kullanabilecek tek kişi."

"Haklı olduğunuzu bilmekten nefret etsem de, bunun başka bir şey ya da başka biri olabileceğini düşünmüyorum. Ve bunu bana değiştirerek, ben Böyle bir karar hatası yapmış olabileceğim için oldukça kızgınım. Hiçbirinin bunu yapabileceğine asla inanmazdım."

"O da bilmiyordu ve hepsini senden çok daha iyi tanıyordu. İnsanlar kimsenin görmediği her türlü kötü şeyi saklayabilir, biriktirebilir ve okşayabilir. O oyunu kurtardın, değil mi?"

"Yaptım." Şimdi gülümsüyordu. "Oldukça muhteşemdin. Bir ara gerçek hayatta at binmeye gitmeliyiz."

"Hiç sanmıyorum." Ama o hız ve güç hissini hatırlıyordu. "Belki de. Her neyse, izlemek istiyorum, sonra da bir analiz yapacağım. Oyunu da kaydetmiş olmalı ki çalışın, hatalarını görün."

"Kesinlikle."

"Öldüğü gün kullandığı tost oldu."

"Bir kısmını alıyoruz. Bu noktada birazını."

Asansörü çağırırken başını salladı. "Ve belki de bu onun diskiydi, oyununu, seviyelerini kaydettiği yer. Belki de çıkış yapmadığı için katil ona vermiştir. Bilirsin, Hey, Bart, biraz ince ayar yaptım - ya da siz inekler hangi kelimeyi kullanıyorsanız. Denemelisin."

"Eğer öyleyse, başka bir kopyası daha olmalı, Bart'ın kopyası. Eğer katilin biraz akli varsa, o da yok edilmiştir."

"Olabilir. Ama insanlar en lanet şeyleri saklarlar."

O gece rüyasında kan ve savaş, kaleler ve krallar gördü. Rüzgâr etrafındaki ölüm kokusunu savururken, ayaklarını dikmiş, gözlemci gibi duruyordu. Yaraları ölümcül olan adamlar yere saçılırken inliyor ve yalvarıyorlardı.

Yüzlerini ona çevirenleri tanıyordu. Kurbanlar, pek çok kurban, kafasının içinde yaşayan, sonlarını incelediği, değerlendirdiği, onları sona erdiren bulmak için yeniden yapılandığı pek çok ölü.

Savaşan, kılıç ve baltayla kesen bazılarını o da tanıyordu. Kafes kapılarının arkalarından kilitlenmesine yardım etmişti. Ama burada, rüyalarında özgürlüğü bulmuşlardı. Rüyalarda, zihninin oynadığı oyunlarda, tekrar öldürebilirlerdi ve öldüreceklerdi.

Sadece rüyalarda, diye hatırlattı kendine. Ve babasını gördüğünde ürperdiyse de, gözleri onun manik gözlerini soğukkanlılıkla karşıladı.

Sadece rüyalarda.

Bart'ın asla kazanamayacağı bir savaşa girmesini acıma ve teslimiyetle izledi. Kılıçlar ve büyüler, oyunlar ve hayaller. Yaşam ve ölüm.

Onun sonunu izledi. Kafası, gözleri hâlâ şok içinde, ayaklarına doğru yuvarlanırken bile inceledi ve değerlendirdi.

Kara Şövalye atını döndürdü ve ona hiddetle sırttı. O saldırdığında, kız silahına uzandı ama elindeki tek şey, babasının kanıyla çoktan lekelenmiş küçük bir bıçaktı.

Sadece rüyalarda, dedi kendi kendine, ama adam onun için geldiğinde korkunç bir korkunun farkına vardı.

Bölüm 14

Sarsılarak ayağa kalktı ve kendini rüyadan kurtardı. Bir anlığına, sadece bir kalp atışıyla, keskin bir kenarın boğazını kestiğini hissettiğine yemin etti.

Sarsılmış bir halde elini uzattı, yarı yarıya kendi kanının ılık ıslaklığını hissetmeyi bekliyordu.

"Sus, şimdi. Her şey yolunda."

Kolları oradaydı, onu içine çekiyor, bir kalkan gibi etrafını sarıyordu. Kalbi sıkışmaya devam ederken onlara, ona doğru eğildi.

"Sadece bir rüya. Evindesin. Ben buradayım."

"Ben iyiyim." Kan yok. Ölüm yok. "Bu bir kabus değildi. Ya da tam olarak değildi. Rüya olduğunu biliyordum ama çok gerçekti." Bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. Yavaş, diye emretti kendine. Yavaş ve istikrarlı. "Oyunlar gibi. Neyin gerçek neyin gerçek olmadığını unutuyorsun."

Yüzünü yukarı kaldırdı ve gökyüzü penceresinden ay ve yıldızların ışıltısında gözleriyle buluştu. "Biz gerçeğiz." O Bunu kanıtlamak istercesine dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Ne rüya gördün?"

"Savaş alanı, son oyun." Bart'ın son oyunu, diye düşündü, ama kendisinininki değil. "Ben oynamıyordum. Sadece izliyordum. Ayrıntıları gözlemliyordum." Bir kez iç çekti, ellerini ovuşturdu.

yüzünün üzerinde. "İzlemezsen, görmezsen bilemezsin. Ama rüyalar gibi bu da bana garip geldi."

"Nasıl?"

"Ölüler, ölmekte olanlar, onların yüzleri. Ölene kadar tanımadığım tüm o insanlar."

Yıldız ışığında masmavi olan o gözlerde anlayış vardı. "Kurbanlarınız."

"Evet." Kalbindeki sızı acıma duygusuydu ve boyun eğmişliğin ağırlığını taşıyordu. "Onlara yardım edemem, onları kurtaramam. Ve katilleri dışarıda, serbest, daha fazlasını öldürüyorlar. Bu bir katliam." Ve bunun altındaki kaynama, sesinde kabaran bir öfkeydi. "Onları hapse atıyoruz ama bu onu durdurmuyor. Bunu biliyoruz. Hepimiz biliyoruz. Her zaman daha fazlası vardır. O da oradaydı. Orada olacağını tahmin etmeliydiniz."

"Baban."

"Ama o artık sadece birçoğundan biri."

Yine de biraz titriyordu, bu yüzden ısıtmak için kollarını ovuşturdu.

"Nişanlı değilim. Oynamıyorum. Ben onlardan biri değilim. Ölenlerden ya da öldürülenlerden biri değilim, katillerden biri değilim. Sadece bir gözlemciyim."

"Onları böyle durdurursunuz," dedi sessizce.

"Kurtarabildiklerinizi böyle kurtarırsınız."

Ve ağırlığın bir kısmı hafifledi. "Sanırım öyle. Bart'ın dövüşünü izledim. Ne olacağını biliyorum ama izlemek zorundayım.

çünkü bir detayı kaçırmış olabilirim. Görebilirim yeni bir şey. Ama bu tam da benim gördüğüm şekilde oluyor.

Sonra Kara Şövalye, onun katili, bana döndü. Bana baktı. Bu sadece bir rüya ama silahıma davranıyorum çünkü o benim için geliyor. Yerin sallandığını hissedebiliyorum ve Rüzgar. Ama o lanet kılıca karşı elimde olan tek şey, yıllar önce Dallas'taki o korkunç odada kullandığım küçük bıçak."

Şimdi boş olan eline baktı. "Sahip olduğum tek şey bu ve bu sefer yeterli olmayacak. Kılıç iniyor ve ben de bunu hissediyorum. Uyanmadan önce sadece bir saniyeliğine. yukarı."

Bir nefes verdi. "Bazen beni sıkıştırıyorlar." "Evet.

Biliyorum."

"Katiller ve kurbanlar. Aklınıza girerler ve asla gerçekten çıkmazlar." Şimdi onun yüzünü kavradı. "Seninkine de girecekler, çünkü kenara çekilip sadece benim işimi yapmamı izleyemezsin. Benim yapabildiğimden daha fazla gözlemleyemezsin. Ben oyunun içindeyim, her zaman oyuncularından biriyim. Artık sen de öylesin."

"Sence pişman mıyım?"

"Bir gün olabilir. Seni suçlamıyorum."

"Seni gördüğüm anda bir polis olduğunu anlamıştım. Ve nasıl ya da neden olduğunu anlamadan bir şeyleri değiştireceğini biliyordum. O andan ya da onu izleyenlerden asla pişmanlık duymayacağım." Kadının omuzlarını hafifçe salladı.

Bir öpücük kadar rahatlatıcı. "Savaş alanında yalnız olmadığını anlamalısın. Ve o andan beri, o ilk andan beri? Ben de değilim."

"Eskiden tek başıma daha iyi olduğumu, olmam gerektiğini düşünürdüm. Belki de öyleydin. Ama artık değil."

Dudaklarını önce onun yanağına, sonra da diğer yanağına dokundurdu. "Ve bir daha asla."

Sonra dudaklarını sıcak ve yumuşak bir şekilde onunkilerin üzerine koydu.

Birbirlerine getirdikleri şey, dışarıda kalan her şeyi kapattı. Bir dokunuş, bir tat, yenilenen bir söz.

Onu çevreledi, içine aldı, yaklaştırdı. Kucaklanmaya, kollarının onu sarmasına ihtiyacı olduğunu biliyordu, diye düşündü. Tenini ısıtan elleri nazikti, rüyadaki kan ve vahşetten sonra çok nazikti. Dudakları, o yavaş, şefkatli öpücükler ona huzur, teselli ve sevgi sunuyordu.

Tutkunun geleceğini biliyordu. Her zaman düşük bir ateşti Aralarında bir ateş yaktı. Ama şimdilik ona ulaşmak istediği, onunla her zaman ulaşabileceği şeyi verdi. Ona rahatlık verdi.

Bunun onun için ne anlama geldiğini biliyor muydu, bilebilir miydi? Ona döndüğünde, kendini ona bu şekilde açtığında? Mutlak bir güvenle.

Onun gücü ve cesareti onun için sürekli bir mucize olmaya devam etti.

artık kendilerini savunamıyorlardı. Kırılganlıklarına, şüphelerine, korkularına izin verdiği bu anlar Yüzeye çıkan titreme onu dikkatli olmaya zorladı. Bu anlarda ona sadece sevdiği, değer verdiği savaşçıyı değil, kadını, onun tamamını gösterebilirdi. Karanlık ve aydınlık.

Yavaşça, yumuşakça, sanki yaralarını sararmış gibi tenini okşadı, Günün ve rüyanın gergin kaslarını çözdü. Ve kadın iç çektiğinde, adam dudaklarını onun kalbinin üzerine koydu.

Onun için atıyordu.

Ay ışığının mavi yıkamasında, onun için hareket etti, yükseldi, başka bir iç çekiş, teslim oldu. Vermek.

Parmakları saçlarının arasından kayıyor, sırtından aşağı iniyor ve tekrar yukarı çıkıyordu. Nefesi hızlandığında ve iç çekişi iniltiye dönüştüğünde bile kolay bir ritim.

İçinde kaybolduğu bu sessiz zevk onu daha da yakınına çekti. Vücut vücuda, ağız ağıza, onun ağırlığından, şeklinden heyecan duydu. Kokusunu nefes gibi içine çekti ve onu içine almak için açıldı.

Yumuşak, yavaş ve tatlı bir şekilde birlikte hareket ettiler. Duygular kadının içinde ışık gibi parıldarken, kadın karanlıkta adamın yüzünü kavradı.

Bütün sihirler fantezi değildir, diye düşündü. Burada sihir vardı ve onun bedeninde, zihninde ve kalbinde parladığını hissetti.

"Seni seviyorum. Roarke. Seni seviyorum."

Büyü, diye düşündü, kalbinin gözlerine doğru yükselişini izlerken. "A ghrá." Aşkım. Ve bu kelimeyle onu evine götürdü.

Havva sabahleyin ilk fincanın ilk yarısını içti. Basit bir hayatta kalma mücadelesine odaklanmış bir kadının konsantrasyonu ile kahve içti. Sonra bir gece önce Roarke'in maharetli elleri altında aldığı zevkin neredeyse aynısıyla iç çekti.

Hiç şüphe yok, diye itiraf etti ve kahveyi duşa girecek kadar uzun süre bir kenara bıraktı: Şımarmıştı.

Roarke'tan önce her gün kışını kaldırmayı nasıl başardığını bilmiyordu - ve gerçek, Tanrı'ya karşı dürüst kahve, sade, sert ve zengin. Ya da çok jetli sıcak suların harikuladeliğini keşfetmeden önce kendi dairesindeki duşun cimriliğiyle nasıl yaşadığını, onu uyandırdı.

Kurutma tüpündeki sıcak, temiz kokulu hava girdabı gibi, hayatı boyunca onsuz yaşadığı iyi şeyler, küçük şeyler gerçekten. Bu iyi şeylere alışmıştı, bu Küçük şeyler, fark etti ki, onları nadiren düşünüyordu.

Tüpten çıktı ve kapıda asılı duran bornozu fark etti. Kısa, yumuşak ve koyu kırmızıydı ve muhtemelen yeniydi. Tam olarak emin olamıyordu çünkü erkeğinin bir alışkanlığı vardı ona güzel şeyler, küçük şeyler alıyordum.

Onu giydi, kahvesini aldı ve yatak odasına geri döndü.

Evlerinde tipik bir sabah manzarası olduğunu düşündü. Roarke oturma alanındaki rahat koltukta kahvesini yudumluyor, Galahad'ı okşayarak komaya sokarken bir yandan da sabah raporlarını tarıyordu. Çoktan giyinmişti ve muhtemelen en az bir 'bağlantı konferansı' ya da gözlerini açmadan önce holo-toplantı.

Kendi başına bir fikir bulmadığı sürece kahvaltı yapması için başının etini yerdı ve büyük olasılıkla çıkardığı ceket, pantolonuyla uyuşmazsa ona haber verirdi. çekildi.

İyi şeyler, diye düşündü yine. Küçük şeyler.

Onların eşyaları.

Her ne kadar rutine güvenmeye başlamış olsa da, bazen onu sarsmak gerektiğine karar verdi.

"Ne için açsın?" diye sordu ona.

"Pardon?" Göz ucuyla baktı, belli ki dikkati ekrandan ona kaymıştı.

"Kahvaltıda ne istersin?"

Başını eğdi, kaşlarını kaldırdı. "Karımı gördünüz mü? Bir dakika önce buradaydı."

"Sadece bunun için, sana ne verirsem onu yiyeceksin."

"Bu biraz daha tanıdığımız ve sevdiğimiz kadına benziyor," dedi kediye. "Ve yine de..." Ayağa kalktı, ona doğru yürüdü. Onu bir döndürdü, bir daldırdı, sonra da parlak bir yaz sabahından çok buharlı bir gece yarısına uygun bir öpücük verdi.

"Ne de olsa sensin. Bu ağzı tanıyorum." "Böyle devam et, as, tadacağın tek şey bu olacak."

"Bununla yaşayabilirim."

Onu geri itmek için bir dürtü verdi. "Seninle boğuşacak vaktim yok. Güvene almam gereken arama emirleri, sorguya çekmem gereken şüpheliler ve yakalamam gereken katiller var."

Waffle ve karışık meyveler, biraz daha kahve programladı. Roarke'un kediye çoktan beslediğini düşündü ama sıg bir kase süt programladı. Galahad bir puma gibi üzerine atladı.

Otururken, "Bu onu başımızdan uzak tutacaktır," dedi.

"Küçük ailemizin birlikte kahvaltı etmesi ne güzel, değil mi?"
Kendi tabağından tombul bir böğürtlen kopardı,
ağızına attı. "Dinlenmiş görünüyorsun. Başka rüya görmedin mi?"

"Hayır. Bir şey onları içimden söküp aldı." O seçti
bir ahududu alıp onunkinin içine attı. "Ama bunu
düşünüyordum. Rüyalar bilinçaltında yaşanan
saçmalıklardır."

"Az bilinen bir psikolojik terim."

"Her neyse. Çoğunu anlayabilirim; sadece o kadar derin değil.
Ama kafamda bir şüpheli var, o zaman neden
Rüyamda Bart'ı öldüren fantastik figür mü? Belki de
bilinçaltım sadece oyunu takip ediyordu, ya da belki
çünkü bana yanıldığımı söylüyor."

"Bunu Mira'ya sorabilirsin."

"Belki. Eğer zaman varsa. Arama emirleri geldiğinde,
aramalar biraz zaman alacak. Üç yeri aramak fazladan
zaman ve fazladan adam demek."

"Mira bu izinlerin gerekliliği konusunda sizi destekleyebilir."

"Evet, onu yedekte tutuyorum. Katil Bart'ın rutinini biliyordu,
bu da olayın bir parçası. Onun evinin içindeki rutini ve bu
belli bir yakınlık gerektirir. Biz böyleyiz," diye açıkladı
parmağını aralarında sallayarak. "Duştan çıktığımda burada
oturuyor olacağını bildiğim gibi. Kahve içiyor, kediye
okşuyor, hisse senetlerini ve sabah medyasını kontrol
ediyorsun. Yaptığın şey bu. Gerektiğinde arada bir saparsın
ama büyük ihtimalle böyle olur."

"Mmm." Roarke bir ısırık waffle kesti. "Ve katil olasılıkları
oynadı."

"İyi ihtimallerdi. Tıpkı onu öldüren kişinin U-'da liderlik rolünü üstlenmek için harekete geçme ihtimalini desteklediğim gibi.

Oyna. Bart'ın ölümü bir boşluk bırakıyor ve bu ölümün faydalarından biri de bu boşluğu doldurmak olacaktır."

"Şu anda birden fazlasının olaya dahil olmasına sıcak bakmıyorsunuz."

"Bu hala iyi bir olasılık, ancak bir arkadaşı, bir ortağı öldürmek mutlak bir güvene ihanettir."

Başını salladı. "Ve bu tür bir ihaneti yapabilecek biri başkasına kolay kolay güvenmez."

Çatalını havaya vurdu. "Bir tanesinde anladın. Bu insanlar senaryolar yaratarak ve tüm olasılıkları hesaplayarak yaşıyorlar.

adımlar. Bu seçimi yap, bu sonucu al ve bu da bir sonrakine yol açsın. Bence katil, birisini de bu işin içine çekmenin artılarını ve eksilerini hesaplamıştır."

"Diğeri zayıflarsa, hata yaparsa, tehdit ederse, bu yeni bir sorundur. Başka bir ortağı öldürmek zordur," diye yorumladı Roarke. "Bu senin ışığını diğerinin üzerinde parlatır.

kalan iki. Ama..." Onu da tanıyordu. Rutinini, düşünce kalıplarını. "Bunun olabileceğinden endişeleniyorsun."

"Neyin kazanılacağına ya da kaybedileceğine ve ilk cinayetin ne kadar ego ve tatmin yarattığına bağlı. Ne zaman

Birisi herkesten daha zeki, daha yetenekli, daha haklı olduğuna inanıyorsa ve bu tür bir ihtiyaç duyuyorsa, o kişi çok ama çok tehlikelidir."

Eve önce Cher Reo'yu denedi. APA başka bir arkadaştı ve Eve'in geniş anlamda başka bir ortak olduğunu

varsayıyordu. Kapiyı çaldım.

Sabah trafiğinde ilerlerken onları yere bıraktığını düşündü.

Reo'nun ofisiyle temasa geçtiğinde APA'nın zaten Merkez'de Reineke'nin davasını denetlediğini öğrendi.

Bu çok uzun sürmedi, diye düşündü ve batıya, Broadway'den ve orada kaçınılmaz olarak parti yapan kalabalıklardan uzağa gitti.

Pizzanın boru anahtarının üzerinde yuvarlanacağı sonucuna vardı ya da tam tersi. Biri bir anlaşma yapacak, diğeri de tüm ağırlığı taşıyacaktı.

Ve bu yeterli olmalıydı.

Reo'nun 'link'ine bir sesli mesaj bırakarak anlaşmayı tamamlar tamamlamaz buluşma talebinde bulundu, ancak Reo'yu çoktan ziyaretçi koltuğunda kahvesiyle birlikte beklerken bulmak onu şaşırttı.

"Daha uzun süreceğini düşünmüştüm," diye yorum yaptı Eve.

"Bu sabah ikiyi biraz geç, senin oğlanlar mutlu çiftin yeterince sarılıp yattığına karar verdiğinden beri birlikteydiler." Reo gerindi, omuzlarını yuvarladı. "O da Sekiz gibi evine girdi. Işıklar gece yarısı söndü. Ya da o civarda. Bunu belgelemişler."

Esnedi ve parmaklarını kabarık sarı saçlarında gezdirdi. "Özensiz davrandılar. Gizlilik perdesini çekmeye bile zahmet etmemişler. Sizinkiler ışıklar sönmeden önce ve söndükten sonra küçük bir gösteri yaptılar."

"Bahse girerim karısı sevgilisinin üzerine yuvarlanmıştır."

"Dik bir yoldan aşağı inen bir tekerlek gibi. Görünüşe göre önce her şeyi denemiş. Kaybından sonra sadece teselli arıyordu." Reo gözlerini büyüttü, kirpiklerini kırıştırdı. "Aman Tanrım, o

kocamı öldürdü! Şok, dehşet, gözyaşları. Her neyse." Omuz silkti. "İkisinden de çok ayrıntılı itiraflar aldılar ve vergi mükelleflerini bir paketten kurtardım. Kadın on sente mahkum olacak, adam da bunun iki katını."

Eve konuşmadan bir parmağını kaldırdı. "Evet, muhtemelen ikisini de bir duruşmada öldürebilirdik, ama bu onları mühürler. Gece yarısına başlamak için fena bir yol değil."

Biçim uğruna tartışabilirdi ama Eve Reo'nun gözüne girmek istiyordu. "Üç arama emrine ihtiyacım var."

"Ne için?"

Eve kendi kahvesini aldı, oturdu ve heceledi.

Reo kaşlarını çatarak parmağıyla bardağının kenarına vurdu. "Hiçbirinde fiziksel kanıt yok mu?"

"Bu yüzden arama iznine ihtiyacım var.

Bazılarını bulmak için." "Ne aradığınızı

gerçekten bilmiyorsunuz."

"Ama onu bulduğumda anlayacağım. Ağırlık orada, Reo. Motivasyon, araçlar, fırsat, e-beceriler ve samimi bir kurbanın ikametgahı, alışkanlıkları ve güvenliği hakkında bilgi sahibiydi. Kendi ifadelerine göre sadece bu üçünün oyun hakkında tam bilgiye sahip olduğunu da ekleyin."

"Mazeretleri var."

Eve başını sallayarak bu fikri reddetti. "Mazeretler yumuşaktır. O kadar yumuşak ki yumuşacık. Sen orayı görmedin. Ben gördüm. Arı kovani gibi, arılar her yerde vızılıyor. Olay yerine beş dakikalık yürüme mesafesinde. Herhangi biri kimsenin haberi olmadan bir saatliğine kaçabilirdi. Ve

Eğer biri olsaydı, katilin başka bir mazereti hazır olurdu. Onlar böyle düşünür; neden-sonuç, etki-tepki. Mira'nın profili daha fazlasını ekliyor. Katili tanıyordu."

Reo yanaklarını şişirdi. "Çalışabilirim. Şimdiye kadar işbirliği yaptıklarını mı söylüyorsun?"

"Oh evet."

"Her zaman bir arama talep edebilir, her birinin nasıl tepki vereceğini görebilirsiniz."

"Bu da onlara bulabileceğim her neyse ondan kurtulmaları için zaman kazandırır."

"Çalışabilirim," dedi tekrar. "Ve umarım bir şeyler bulursun." Ayağa kalktı. "O sandalyenin ne kadar rahatsız olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

Reo güldü, yorgun mavi gözlerini ovuşturdu. "Ne olursa olsun, on dakika daha kalsaydın, içinde uyuyor olacaktım. Biraz kestirmem lazım. Bu akşam görüşür müyüz? Nadine'in partisinde?"

"Orada olacağım."

"Yarı insan gibi görünmek için güçlendiricileri sürmem gerekecek. İzin belgelerini getireyim," diye ekledi dışarı çıkarken.

"Teşekkürler."

Biri gitti, diye düşündü Eve, sonra Peabody'yi masasından uzaklaştırmak için dışarı çıktı. "Hadi gidip Peabody ile bir kez daha konuşalım. CeeCee."

Kaymaya başladıklarında Reineke'yi Otomat'taki makinelerden birinde gördü. "İyi iş, Dedektif."

"Teşekkürler, Teğmen. Jenkinson onları işlemlerden geçiriyor." Çok üzgün görünen bir Danimarkalıyı yuvası. "Biliyor musun, sonunda sadece bir çift aptal oldukları ortaya çıktı. Dışarı çıkıp ölü kocayı dövmeden önce onu etiketlemek için kullandığı klon telefon hala ondaydı ve pizza kutusu henüz geri dönüştürücüsünden geçmemişti. Peki ya kadın? Öldükten birkaç saat sonra internetten süslü iç çamaşırları almış. ölü bir kocası olduğunu bildirmiş. Aptallık onlara on ve yirmiden fazlasını kazandırmalıydı."

"Bahse girerim daha akıllı çıkmamışlardır. İyi işti." tekrar söyledi. "Ve Jenkinson'la birlikte nezarethanenin etrafındaki gözetleme dokümanını paylaştığınızı öğrenmek istemiyorum."

"Bu çok kötü çünkü aptal olabilirler ama çok esnekler."

Sırıtmak için süzülene kadar bekledi.

"Kız arkadaşına bakmıyor muyuz? CeeCee?" Peabody sordu.

"Hayır. Ortaklardan biri ama düşündüğünden daha fazlasını biliyor olabilir. Yerleşmek için biraz zamanı oldu. Hafızasını ve izlenimlerini kurcalamak istiyorum."

CeeCee'yi evinde, cam bir kâsede üç Japon balığıyla paylaştığı küçük ve düzenli bir dairede buldular.

Eve balık besleyen insanları merak ediyordu. O tuhaf gözlerle bakarak dönüp durmalarını izlemek hoşlarına mı gidiyordu? Bunun cazibesi neydi?

"İşten biraz izin aldım." CeeCee yüksek arkalıklı bir sandalyeye oturdu. Saçlarını kuyruk şeklinde arkaya toplamış ve süslenmeye zahmet etmemişti. Solgun ve yorgun görünüyordu. "Henüz geri dönemem. Dönersem Bart'ın evde kalmamı gerektirecek kadar önemli olmadığını söyleyecekmişim gibi geliyor. Ve öyleydi."

"Bir danışman çağırdınız mı?"

"Hayır. Sanırım... Sanırım daha iyi hissetmeye hazır değilim. Kulağa aptalca geliyor."

Peabody ona, "Hayır, öyle değil," dedi.

"Tutunabilir miydik bilmiyorum. Yani, işler iyiydi ve belki de... Ama bilmiyorum ve bunu düşünüp duruyorum. Birlikte yaşar mıydık, hatta evlenir miydik? Bilmiyorum."

"Bunun hakkında hiç konuştunuz mu?" Eve merak etti.
"Birlikte yaşamayı?"

CeeCee küçük bir gülümsemeyi başardı. "Etrafından dolaştık. İkimizin de buna hazır olduğunu sanmıyorum. Bence eğer Birkaç ay daha birlikte olsaydık, bu konuyu ciddi ciddi konuşurduk. Acelemiz yoktu, anlıyor musun? Düşündük ki bolca vaktimiz vardı."

"Ve her birinizin kendi ilgi alanları vardı," diye sordu Eve.
"Kendi rutinleriniz ve kendi arkadaşlarınız."

"Bu doğru. Bir zamanlar bir erkek arkadaşım vardı ve beni çok sıkardı. Sanki yirmi dört/yedi birlikte değilsek, yeterince önemsemiyordum. Bart'la öyle değildi. Birlikte çok şey yaptık ve o benim arkadaşlarımı severdi, ben de onunkileri. Ama her dakika birlikte olmak zorunda değildik."

"Ortaklarıyla iyi anlaşıyordunuz. En yakın arkadaşlarıyla."

"Elbette. Harikalar. İyİ bir şey," diye ekledi yorgun gözlerini ısıtan bir gülümsemeyle. "Arkadaşlarından hoşlanmasaydım ve onlar da benden hoşlanmasaydı Bart'ın sevgilisi olabileceğimi sanmıyorum. geri."

"Oh?"

"Onlar ailem gibidir. Bazı insanlar Aile. Sana kız kardeşimi anlatabilirim." Şimdi gözlerini devirdi ve Eve, Bart'ı kederin içinden çekip çıkarmış olması gereken cazibe ve enerjinin bir kısmını görmeye başladı. "Ama sanırım, bilmiyorum, aileni seçtiğinde durum farklı oluyor. Hala aynı fikirde olmayabilir ya da tartışabilirsiniz, ama her zaman birbirinizi de destekleyeceksiniz. Sanırım bu kız kardeşim için de geçerli, ona kızgın olduğumda bile."

"Bart'ın bazen ortaklarına kızması doğaldır."

"Belki, ama gerçekten yapmadı. Daha çok başını sallar ve 'Tanrım, Cill bu konuda ne düşünüyor ya da Benny bunu ne için yapıyor ya da Var bu konuda yörüngeden çıktı' derdi."

"Seninle onlar hakkında konuşurdu."

"Elbette. Zor birkaç gün geçirmişlerse onun için bir tür dekompresyon odası olurdu. Çalıştıklarını biliyorum. Yeni bir proje üzerinde gerçekten çok çalışıyorum. Uzun saatler ve çok sayıda test. Belki biraz tartışmışlardır, özellikle de aşırıya kaçtığınızda bu tür şeyler üzerinde yaptığınız gibi."

"Özel bir şey var mı? Her ayrıntı yardımcı olur," diye ekledi Eve. CeeCee dudağını ısırđı. "Bir şey diğerine yol açabilir, bize daha iyi bir resim verin."

"Ah. Şey. Birkaç hafta önce Cill'e kızdığını biliyorum. Büyük bir şey değildi ama bütçeyi aştığı için üzgündü."

bir pazarlama kampanyası teklifi için. Kızgındı çünkü bu işe çok zaman ayırmıştı ve fazladan para vermeye değeceğini düşünüyordu. Ama o değmedi. Kadın ondan daha çok kızıyor. Yaptı."

İç çekti, sonra silkindi.

"Birbirlerine bağırdıklarını söyledi, ama o gerçekten bağırmıyordu, bu yüzden o kısmı onun yaptığını söyleyebilirim. Ama her zamanki gibi barışmışlar. Ona çiçek almış. Çiçek vermeyi seviyordu. Ve o ve Var yeni oyunun gidişatı hakkında tartıştılar. Teknik bir konuydu, o yüzden Bart ne olduğunu söylemedi. Sadece görev tanımının dışına çıkmadıklarını ve her şeyin tam potansiyeline ulaşmaması gerektiğini söyledi. Bu söylenecek garip bir şey, değil mi?"

"Evet. Ne demek istedi?"

"Bilmiyorum. Sadece U-Play'in oyunla ilgili olduğunu söyledi, o kadar. Biraz inatçı olabiliyordu. Sık sık değil, ama olduğu zaman... Çok şirindi."

"Bart ve Benny nasıl? Herhangi bir gerginlik var mı?"

"Çok eskiye dayanıyorlar. Birbirlerine çok takılırlardı. erkeklerin birbirlerine yaptıkları türden bir sataşma. Mesela geçen hafta oradaydım, çünkü işten sonra bir video izleyecektik. O ve Benny oyunlardan birini test ediyorlardı, teke tek oynuyorlardı ve Bart onu katletti. Bart da bunu yüzüne vurdu. Bunu her zaman yapıyorlar, ama sanırım bütün iş Çünkü Benny çok sinirlenmişti. Bunu görebiliyordum. Benny belki bir dahaki sefere IRL'de -gerçek hayatta- deneyebileceklerini söyledi ve çekip gitti. Bart sadece güldü. Ayrılırken ona Benny'nin duygularını incittiğini söyledim."

Omuz silkti. "Sadece erkek meselesiydi. Aptal erkek işleri."

Arabaya döndüklerinde Peabody, "Hoş bir kadın," diye yorum yaptı. "Spekülasyon yapmanın anlamsız olduğunu biliyorum ama bence birbirlerine yapışıklardı. Geçmişine bakılırsa, o yapışkan bir tür."

"Evet. Ve şimdi biraz daha normal hissediyor. Arkadaşlarına sinirleniyor, bazı tartışmalar yaşıyor."

"Hiçbiri cani gibi görünmüyordu."

"Ona değil. Arkadaşından emin olamayız. Cill-Otoritesini ve yaratıcılığını sorgulamak. Var-değişim fikrini reddediyor. Benny-egosunu ve e-becerilerini gözden geçiriyor. Bu bize onun normal olduğunu, ortaklardan ikisinin

bir şey yapmadı ve reddedildi ve üçüncüsü başkalarının önünde kışına tekme yedi. Bu olaylardan herhangi birinin türünün ilk örneği olması pek olası değil ve bu olaylardan herhangi birinin içlerinden biri için bardağı taşıran son damla olması da çok muhtemel."

"Sen ve ben tartışıyoruz ve sen beni susturmak ve kışma tekme basmakla tanınıyorsun. Seni öldürmeyi planlamıyorum. Şu anda."

"Eminim kışımı tekmelemeyi hayal etmişsindir."

Peabody bakışlarını aracın tavanına dikti. "Hayal gücü yasalara veya herhangi bir departman yönetmeliğine aykırı değildir."

"Mesele de bu zaten. Birinin hayal gücünü gerçeğe dönüştürmesi için belirli bir tip ya da parlama noktası bir olay gerekir." Parmaklarını direksiyona vurdu, araba sürerken bir yandan da düşünüyordu. "Bence hepsi profile uyuyor. Ve hayal gücünü gerçeğe mümkün olduğunca yakın bir şeye dönüştürmek her gün yapmaya çalıştıkları şey."

Yani, bir adım daha atarsanız, kesinlikle gerçek olur."

Gösterge paneline baktı ve ekrandaki metne gülümsedi.
"Reo geldi. Üç ekibi bir araya getirin," diye emretti
Peabody'ye.

"Ben mi?"

"Burada başka biri mi

var?" "Hayır, ama-"

"Her takımla bir e-adam. Dolaşacağız. Tüm silahlara el konulmasını istiyorum, oyuncaklara bile. Tüm disklerin değerlendirilmesini, tüm bilgisayarların, tüm iletişim cihazlarının yerinde incelenmesini istiyorum." Peabody görevleri PPC'sine girmek için çabalarırken o da listeyi hızlıca gözden geçirdi. "Herhangi biriyle ilgili bir soru olursa, gelirler. Tüm lavabo, küvet, duş ve kanalizasyonlarda kan testi yapılmasını istiyorum. I binadaki tüm droidlerin de değerlendirilmesini istiyorum."

"Tamam." Peabody yutkundu, sonra başını salladı. "Seni anlıyorum."

"Güzel. Bunu gerçekleştir. Sen ve ben ortakları bilgilendirmek için U-Play'e gidiyoruz. Her ekipteki rütbeli subaya kendi bölgesi için arama emrini güvence altına almasını söyleyin."

"Anlaşıldı. Dallas, sence ortaklardan biri Bart'ı öldürseydi, kendi alanlarında kanıt bırakırlar mıydı?"

Aklına basit bir pizza kutusu geldi. "Olur böyle şeyler."

Bölüm 15

Peabody ekipleri 'link' aracılığıyla bir araya getirirken, Eve de komutanla temasa geçerek bir güncelleme yaptı.

"Birlikte hareket eden üç ortağa da mı bakıyorsunuz?"

"Hayır, efendim. Bunu başarabileceklerine inanmıyorum. üçünün de karşı çıkabileceğine ya da çıkacağına kurban ve cinayete doğru. Bu mümkün ve Mira'nın profili iki katil için güçlü bir olasılığa işaret ettiğinden iki kişinin komplo kurmuş olması da mümkün. Ama..."

Nasıl açıklayabilirim?

"Bir komploda ikisi için uygun değil. Bu çok dengesiz. Bütünün yarısı kötü giderse, diğer yarısı bunu nasıl fark etmez? Bence hepsi projeyi tamamlamak için büyük baskı altındaydı ve bu da aralarında bazı sürtüşmelere neden oldu.

Grup. Ancak böyle bir cinayeti planlamak zaman ve düşünce gerektirir ve arkadaşlar ve ortaklar arasındaki sürtüşmeden daha derinlere iner. Bu, birinin harekete geçmesi için bir bahane, bir katalizör olabilir ama her zaman altta yatan bir şeydi."

"Hangisi?"

Tereddüt etti. "Bunu daha sonra cevaplayabileceğim. Bakalım aramalardan ne çıkacak. Kişisel alanlarının aranması da baskı yaratıyor. Tepkileri görmek istiyorum."

"Isıyı yükselt ve bak bakalım içlerinden biri kaynıyor mu?"

"Onun gibi bir şey, efendim."

Güncellemesini tamamladığında Eve, Peabody'nin soğuk, kısık gözlerle kendisine baktığını görmek için başını çevirdi. "Ne?"

"Biliyorsun."

"Birçok şey."

"Hangisi olduğunu biliyorsun."

Eve başını salladı. "Ben birine meyilliyim."

"Hangisine?"

"Sen söyle."

"Bu hiç adil değil." Soğukkanlı bakışları somurtmaya dönuştü. "Biz ortağız. Bana söylemen gerekiyordu."

"Sen bir dedektifsin. Bunu çözmen gerekiyor."

"İyi, iyi. İyi. İyi. Tamam, bütünün yarısını anladım, denge dışı, ikisi nasıl eski dostlarına düşman olabilir. Ama bence iki kişi olmak zorundaydı. Sadece Mira'nın profili yüzünden değil, ki bu benim için de geçerli, lojistik olarak daha sağlam. Biri sıvışıp işi yapacak, diğeri de geride kalıp onu koruyacak."

"Haklısın. Bu daha sağlam."

"Ve hala onlardan sadece biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, öyle. Sıkı bir daire, kare, her neyse. A birbirine sıkı sıkıya bağlı bir grup. İçlerinden biri bu konuda sapar. Bu kişi kızgınlığını, kıskançlığını, nefretini, hırsını gizleyebilir. Bunlardan hangisi itici güç ya da bahane olarak kullanılıyorsa. Kötü ruh hali, aşırı çalışma, dikkat dağınıklığı. Şimdi de

Bu da öncelikle öncünün bir ortak edinmesi ve güvenmesi gerektiği anlamına gelir."

Dengesi bozulmuş, diye düşündü yine. Bütünün bir tarafında çok fazla ağırlık -ya da nefret- vardı.

"Şimdi elinizde öldürme niyetini gizlemeye çalışan iki kişi var," diye devam etti Eve, "ve genel olarak insanlar daha tutkulu duygularını bastırmakta o kadar da iyi değiller. Ve sonra

İş bittiğinde, bu iki kişi de sadece bize değil, grubun kalan son üyesine de şok ve keder yansıtmak zorunda."

"Ya üçü birden komplo kurduysa?"

"O zaman Bart Minnock'un yakın arkadaş ve ortak çevresinde olup bitenlerden tamamen habersiz olması gerekirdi. Ben onu böyle okumadım, kız arkadaşıyla yaptığı son görüşmeden sonra da böyle okumadım. Bir hassasiyeti vardı, çevresindekileri tanıyordu. Ve temelde, üçünün onu öldürmek için plan yapmasının hiçbir nedeni, hiçbir anlamı yok. Çoğunluk onlar olurdu. Hepsi ondan, işten bir şey istiyorsa, bir değişiklik istiyorsa ya da ondan bıktıysa, onu oylayarak çıkarır ya da birimi."

Eve, cinayet ve yöntemin işten daha fazlası olduğunu düşündü. Pastadan daha büyük bir paydan daha fazlası.

"Yasal anlamda, ortaklık anlaşmasında, çoğunluk kuralına göre hareket ettiler. Ve diğerlerinden daha fazla yetki ya da güce sahip değildi. Ona zımni bir anlaşma ile yetki ve güç verdiler. Gösteriyi onun yönetmesine izin verdiler. Çünkü bu iş için en uygun kişi oydu ve işe yarıyordu."

"Tamam, beni ikna ediyorsun," dedi Peabody. "Ve içlerinden biri artık gösteriyi onun yönetmesini istemiyordu, ama bu

Yani üçe karşı birdik, onu çıkarırsanız sorun kalmaz."

"Bu da işin bir parçası. Daha derinde olmalı ama cinayet yöntemi bana öfkeli bir ego ve ciddi bir nefret söylüyor.

"Bu bir parçası olmalı.

nefret zaman içinde oluşmuş olabilir. Bart medyanın ilgisinin çoğunu çekiyordu ve U-Play'deki en önemli adamdı. Hayır ya da şöyle yapalım dediğinde, onlar da buna uyma eğilimindeydi."

"Şimdi bir boşluk var. Ve boşlukların doldurulması

gerekir." "Bu doğru, Dedektif."

"Geçmişleri, becerileri ve kişilikleri göz önüne alındığında, herhangi biri bu görevi yerine getirebilir."

"Kişilikler konusunda ikna olmadım." Arabayı otoparka çekti. "Şimdilik içeri girip günlerini mahvedelim."

Depo bir gün öncesine göre daha yoğundu. Makineler bip sesleri ve vızıltılar, şekiller ve renkler ekranları doldurdu. İnsanlar çıplak kollarında ya da renkli tişörtlerinin kollarında siyah bantlarla işlerine devam ediyordu.

Eve, Cill'in cam duvarlı asansörlerden birinde bir üst kata çıktığını gördü. Uzun siyah saçları tek bir düzgün örgü haline getirilmişti. Siyah bir takım elbise ve kısa, bodur topuklu siyah elbise ayakkabıları giymişti.

Saygılı, diye düşündü Eve. Mantıklı ve eğer tahminini kaçırmadıysa, yeni.

Eve meraktan teknisyenlerden birine dokundu. "Cill'i nerede bulabilirim?"

"Um. Ofisi mi? Bütün sabah oradaydı."

"Uh-huh. Teşekkürler."

Peabody'ye baktı, sonra başını merdivenlere doğru salladı. "Bu insanların çoğu kendi balonlarının içinde ya da birlikte çalıştıkları kişilerle bir balonun içindeler. Kendilerine söylenmedikçe ya da bir şeye ihtiyaçları olmadıkça balonu patlatmazlar. Mazeretler tutacak."

Cill'i ofisinde değil, dinlenme odasında tek başına oturmuş, sol şakağını ovuşturup gözlerini dikmiş halde buldular. bir güç içeceğine dönüştürdü. Başını kaldırdı ve parmak eklemleri tüpün üzerinde beyazlaştı.

"Geri döndün. Bu şu anlama mı geliyor-" "Hayır. Henüz değil."

Vücudu çöktü. "Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Bart'ı kimin öldürdüğünü bulduğunuzda, o hâlâ ölü olacak. Bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum."

"Onu kimin öldürdüğünü bilmek istemiyor musun?"

"Evet, evet. Evet, öyle. Ama... şu anda bunun bir önemi yok gibi görünüyor. Üzgünüm." Elini salladı. "Sanırım dibe vurmuş durumdayım. Başka sorunuz var mı?"

"Aslında, sizin ve Benny ile Var'ın evleri için arama emri çıkarttığımızı bildirmek için buradayız. Bu sabah gerçekleştirilecekler."

"Anlamıyorum. Evimi mi arayacaksınız?" "Bu doğru."

"Ama neden? Ne için?"

Eve onun yüzünün değışmesini, keskin yeşil gözlerinin alev almasını, yanaklarının öfkeyle kızarmasını izledi. "Bunu Bart'a benim yaptığımı mı düşünüyorsun? Bart'a mı? Senin neyin var böyle? Sen Yaptığın işte en iyisi olman gerekirken Bart'ı benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Kimse sizi suçlamıyor. Tüm yolları araştırmak gerekiyor."

"Bu sadece saçmalık. Hiçbir yere varamıyorsun, bu yüzden bizi rahatsız ediyorsun. Onu kim öldürdüyse yanına kâr kalırken bizimle vakit kaybediyorsun." Gözlerinde bir an için yaşlar parladı ama öfkenin sıcaklığı onları yakıp yok etti.

"Bart'ın katilini bulmanın önemli olmadığını sanıyordum."

"Bana onun adını bile söyleme." Sesi yükseldi; yumrukları sıkıldı. "Evimi karıştırmanı istemiyorum. şeyler."

"Arama iznimiz var ve bu izin uygulanacak. Arama sırasında hazır bulunma ve avukat ya da temsilci bulundurma hakkınız var."

"Sen taştan bir kaltaksın. Onu seviyordum. O benim ailemdi. Tanrım, bu öğleden sonra onun anma törenini yapacağız. Ailesi geliyor. Tüm detaylarla ben uğraşıyorum, şimdi de bununla mı karşımıza çıkıyorsun? Öylece çekip gidebileceğimi mi sanıyorsun? özel alanıma mı girdin?"

"Varlığınız bir haktır, zorunluluk değil."

"Neler oluyor?" Var, hemen arkasında Benny'yle birlikte içeri daldı. "Cilly, seni Mars'tan duyabiliyoruz. Neler oluyor?"

"Felicity ile temasa geçin. Onunla hemen iletişime geçmeliyiz. Bu polis müsveddesi Bart'ı öldürdüğümüzü düşünüyor."

"Ne? Hadi ama. Hayır, yok."

Var önce ona ulaştı, kolunu sıktı. Bir kez daha Benny onu takip etti.

Onu kuşatmışlardı. Üçgenin üç noktası, diye düşündü Eve.

"Neler oluyor, Teğmen?" Var sordu.

"Dairelerimizi arayacak. Bu sabah."

"Ne için?" Benny, kolu Cill'in titreyen omuzlarına dolanırken Eve'e baktı.

"Bu yasal mı?" Var Eve'den Peabody'ye baktı ve tekrar geri döndü. "Yani, sormanız ya da izin almanız gerekmiyor mu? Bir şey mi?"

"Arama iznimiz var. Nezaketen, size bildiriyorum ki bu aramalar bu sabah gerçekleşecek. Hiçbiriniz suçlanmıyorsunuz. Biz sadece tüm yolları takip ediyoruz soruşturma."

"Sadece sorabilirdin." Benny Cill'i kendine yaklaştırdı, uzun, sıska gövdesini ona doğru eğdi. "Bilmek istediğin her şeyi sana anlatırız. Söyledik de. Yaptığın şey doğru değil. Cill'i bu şekilde üzmen doğru değil, hem de bugün."

"Bu Bart'ın anma töreni." Var dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir gün bekleyemez miydin? Bir gün. Ailesi burada olacak. Bunu duyarlarsa her şey daha da kötüleşecek. onlar için daha zor. Tanrım, yeterince zor değil mi?" Arkasını döndü,

ellerini tezgâha dayamak için bir adım attı. "Bart için doğru olanı yapmaya çalışıyoruz. Onun isteyeceği şeyi."

"Evet," dedi Eve, "ben de."

"Cill'i üzmenizi istemezdi," diye araya girdi Benny. "Bizi şüpheli gibi hissettirmeni istemezdi."

"Nasıl hissettiğinden ben sorumlu değilim," dedi Eve, kasıtlı olarak sert bir şekilde. "Soruşturmadan ben sorumluyum. Arama sırasında hazır bulunma ve yasal bir temsilci bulundurma hakkınız var."

Cill, "Felicity'yi istiyorum," diye ısrar etti.

"İcabına bakacağım. Halledeceğim," dedi Benny ona. "Merak etme. Hepimiz gidemeyiz, hepimiz orada olamayız." Var'a doğru baktı. "Hepimiz gidemeyiz, özellikle de bugün. Daha iyi hissedeceksen sen gidebilirsin Cill."

"Yapamam. Anma töreni için hala yapmam gereken şeyler var. Henüz hepsini bir araya getirmedim."

"Bunun icabına bakabilirim."

"Hayır." Başını kısa bir süre Benny'nin göğsüne doğru eğdi. "Kalıp bu işi bitirmem gerekiyor."

"Sen git, Benny." Var arkasını döndü ve içini çekti. "Birimiz gitmeli. Cill ve ben buradaki işleri halledebiliriz. Sanırım polislerin işi bu. Yapmak zorunda oldukları şey."

"Ne yani, kişisel değil mi?" Cill tersledi, sonra hemen gözlerini kapattı. "Özür dilerim. Üzgünüm, Var."

"Sorun yok." Hoş yüzüne öfkeden çok yorgunluk yansımıştı. "Hepimiz üzgünüz. Hadi şu işi bitirelim."

Benny, belki her birimizin evini kontrol edebilirsin."

"Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim, elbette. Önce senin evine gideceğim," dedi Cill'e. "Başladıklarında orada olacağım. Merak etme."

"Evim darmadağınık."

Ona gülümsedi. "Başka yeni ne var?"

"Fark etmez, değil mi?" Uzanıp Var'ın elini tuttu, böylece bir kez daha birleşmiş oldular.

"Yapmak zorunda oldukları şey bu," dedi Var. "Ama Felicity ile temasa geçeceğim. Haklısın Cill, onun bilmesi gerekir."

"Tamam, planımız bu." Cill çenesini kaldırdı. "Hepsi bu kadarsa, Teğmen, gitmenizi istiyoruz. Sizi burada istemiyoruz."

"Avukatınız arama izinlerinin bir kopyasını görmek isterse doğrudan benimle temasa geçebilir." Peabody'nin onlar binadan çıkmadan önce konuşması ihtimaline karşı başını hızlıca sallayarak söze başladı.

"İzlenimler?" Eve araca bindiklerinde sordu. "Cill çok

sinirli. Çok ateşli." "Tutkulu, bölgeci."

"Evet. Benny korumacıdır. O da kızgındı ama kendini geri çekti ve Cill ile arasını düzeltmeye çalıştı."

"Ona takılıp kalmış."

"Evet, öyle." Peabody başını salladı. "Bu da onu - orada bir şeyler olduğuna dair hiçbir işaret olmadığına göre - kontrollü, belki de bastırılmış yapıyor. Var geri çekilmiş gibiydi

ama sonra toparlandı. Oldukça da kızgındı. Kendini toparlamak için bir dakika ayırmak zorunda kaldı. Hakarete uğradım. Hepsi öyleydi. Birçok insan arama emirlerine bu şekilde tepki verir. Her biri bir rol üstlendi. Kimse öne çıkıp tamam, sen şunu yap, sen bunu yap, ben diğer şeyle ilgileneceğim demedi. Henüz kimse net bir liderlik rolü üstlenmedi."

"Belli belirsiz ama orada." Eve omuz silkti. "Belki de ben onu arıyorum, yansıtıyorum."

"Başka bir şey. Hakarete uğramış ve kızgın, evet, ama hiçbir bulabileceğimiz şey konusunda özellikle endişeli görünmüyordu."

"İzler kapsanıyor. Detay odaklı. Ama insanlar asla izlerini sandıkları kadar iyi kapatamazlar. İçeri girip dolapta cinayet silahını ya da bir e-günlüğü bulmayacağız. arsa. Ama ne bulursak bulalım ilginç olacağını düşünüyorum. Cill'den başlayacağız."

Üç katlı sıradan bir binanın önünde durdu. "Biliyorsun, hepsi işlerine ve birbirlerine yürüme mesafesinde yaşıyorlar. Bart, biraz caz dinlemeye gidiyor. Kapıcı, çatı katı, çok katlı. İçi o kadar süslü değil ama temeli öyle. Cill çatı katını tercih ediyor. Biraz daha bohem. Binanın içinde çok fazla insan yaşıyor."

Peabody, "Yine de bina güvenliği iyi," diye belirtti. "Evet."

Eminim bunda onun da parmağı vardır. Bunda kim var?"

"Jenkinson ve Reineke'yi koydum."

Bu sabah bir davayı kapatıyorlar. McNab onlarla birlikte. Ben de ETA'larını kontrol edin."

"Yap şunu," dedi Eve kendi 'link'i sinyal verdiğiinde. Okumayı tararken kaşlarını kaldırdı. "Çok hızlı oldu," diye yorum yaptı. "Avukat arıyor. Dallas," dedi.

Dansı yaptı, sonra Peabody'ye devam etmesini işaret etti. Ekip geldiğinde içerideydi. Avukatla konuşmasını bitirmeden önce Benny kaldırımdan aşağıya doğru koşmaya başladı.

Ayakkabılarını değiştirdiğini fark etti. Ortakları gibi o da anıt takımıyla birlikte elbise ayakkabısı giyiyordu. Şimdi ise aşındığı belli olan siyah-beyaz koşu ayakkabılarıyla girişe giden kısa basamakları hızla çıktı.

O kendini tuşlarken, kadın da linkini cebine geri koydu.

Onu hiç fark etmemişti bile, diye düşündü. Elindeki göreve çok odaklanmıştı.

İçeri girdi ve eski bir kafes tipine benzeyecek şekilde tasarlanmış bir asansöre çıktı. Ama içi tamamen 2060 modeldi. O sipariş etti Cill'in üçüncü kattaki çatı katına çıktı ve bilgisayarın adını, işini ve ardından yaka kartı taramasını istemesine itaat etti.

Geniş ve açık bir yaşam alanına adım attığında ekip çoktan çalışmaya başlamıştı. Benny ayakta duruyordu, elleri cebindeydi. Yumruklar, diye düzeltti. Cidden kızgındı.

"Yabancılara karşı çok ketumdur," dedi Eve'e. "Bu olay onu gerçekten çileden çıkardı. Zaten morali bozuktu, şimdi bir de bu çıktı."

"Hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz. Çok fazla alan var," diye ekledi ve etrafındaki parlak, neşeli renklere, çerçeveli sanat eserlerine, üçlü ekranlara ve rahat sandalyelere baktı.

"Ne olmuş yani? Uzayı sevmek suç değil."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim. Sakinleşmek isteyeceksin, Benny. Uzun bir gün olacak."

İçeride dolaştı, yemek pişirmek için kullanıldığı anlaşılan mutfağa göz attı. Tezgâhta ve lavaboda birkaç tabak vardı.

Eve buzdolabını açtı, birkaç bira ve meşrubat not etti.
-Su, son kullanma tarihi bir gün önce geçmiş süt, solmuş gibi görünen bir çeşit marul.

Bir süredir alışverişe çıkmadığını düşündü.

"Lanet buzdolabında bir ipucu bulmayı mı bekliyorsun?"
Benny talep etti.

Eve kapıyı kapattı ve yüz yüze gelecek şekilde döndü.
Adamın kırmızı saçları kadar cesur ve parlak olan tutkusunu okudu. "Benimle kavga etmeye çalışırsan bu senin için daha zor olacak. Kavgayı umursamıyorum ama sonunda kaybedeceksin ve yasal bir aramaya müdahale ettiği için Merkez'e götürölme ihtimali var."

Çatı katında yürümek için onu bıraktı. Çok fazla alan, diye düşündü tekrar, çok fazla konfor. Gösterişsiz ama yine de kadınsı. Bir sürü oyuncak, oyun sistemi.

İlk bakışta ofis bir şirkete aitmiş gibi görünüyordu. dağınık bir gençti, ama Eve dağınıklığın altındaki yöntemi gördü. Bir aylık maaşına bahse girerdi ki Cill tam olarak istediği şeyi bulabilirdi. Ofisin iş istasyonundan uzak tarafında bir ekran ve birkaç oyun sistemi vardı.

Bir şey üzerinde çalışabilir, sonra da burada deneyebilir. Testlerini, ince ayarlarını yapar.

Misafir odası olmadığını fark etti. Pek misafir yok.

Tek kişilik yatak odasında, toplanmamış yatağın üzerindeki çarşaflar, huzursuz geceleri yansıtan bir karmaşaydı.

"Üzerindeki takım elbiseyi ve ayakkabıları yeni aldı."
Peabody dolaptan döndü. "Çantalar burada, faturasıyla birlikte. Daha dün almış. Bu biraz üzücü. Başka siyah takım elbisesi yok ya da burada fazla siyah yok. Sanırım uygun bir şeyler alması gerektiğini düşündü."

"Düne kadar siyah takım elbisesi olmayan bir kadın için iyi büyüklükte bir dolap."

"Bir sürü kostüm-kıyafet-ve eğer çalışıyorsanız iş kıyafetleri e. Birkaç resmi şey, birkaç kokteyl türü şey. Ama çoğunlukla iş ve oyun."

Eve başını sallayarak yatağının başucundaki çekmeceyi açtı. Kadınların kendi kendine kullanabileceği temel seks aletleri olarak düşündüğü şeyleri, kullanılmayan not küplerini ve bir e-günlüğü buldu.

"Günlük tutardı."

"Bu özel bir konu." Benny kapının eşiğinde durmuş, öfkesi derisini titretiyordu. "Eğer oraya bir şey yazdıysa, bu özeldir."

"Artık özel bir şey yok. Soruşturmayla ilgili olmadıkça onun kişisel düşünceleri umurumda değil. Ve siz bana burada bir şeyler bulabileceğimi düşündürüyorsunuz."

"Bu yanlış. Bu çok yanlış. Onu tanımıyorsun. Hayatında hiç kimseyi incitmemiştir."

"O zaman endişelenmesine gerek yok. Dedektif, bunu kaydedin ve diğer elektronik cihazlarla birlikte

Merkez."

"Evet, efendim." Peabody günlüğü aldı ve dışarı çıktı.

"Beni almak ister misin, Benny?" Eve sessizce söyledi.
"Eğitimin var, bu yüzden ilginç bir dövüş olabilir. Bir polis memuruna saldırmakla, adaleti engellemekle, yasal bir aramaya müdahale etmekle suçlanmadan önce.
Bart'ın anma törenini bir kafeste mi geçirmek istiyorsun?"

"Bunu asla unutmayacağım. Asla." Döndü ve uzaklaştı.

"Bahse girerim yapmayacaksın," diye mırıldandı Eve.

Yatak odasından çıktı, çatı katını boydan boya geçerek Cill'in sanal odasına gitti. Kendini tatmin etmek için kaydı denedi. Reddedildi.

McNab'i aramaya gitti. "Verileri istiyorum
holo-log'u alabildiğin kadar çabuk getir. Onu en son ne zaman ve ne için kullandığını bilmek istiyorum."

"Sorun değil. Burası." Alçak bir ısıklık çaldı. "Bu insanlar nasıl yaşanacağını biliyor."

"Evet. Onlar yapmayana kadar. Peabody," diye seslendi. "Benimle gel."

Yürümeyi tercih etti ve Benny'nin binası sadece yarım blok ötede olmasına rağmen, Var'a giden üç bloğu kat etmeyi seçti.

"Bu seferkinde kim var?"

"Carmichael, Foster ve Callendar'ı bu işe verdim. Bu gece fırtına bekleniyor. Sence fırtına çıkacak mı?"

"Nasıl bilebilirim? Tahminci gibi mi görünüyorum?"

"Nadine'in partisinde giymek için harika ayakkabılarım var ama yağmur yağarsa ve taksiye binmek zorunda kalırsak ya da metroya binerlerse mahvolurlar." Peabody cevaplar için gökyüzünü araştırdı. "Fırtına çıkarsa bu güzel mag botları giymem gerekiyor ama yeni değiller. Ayrıca ayakkabılar o kadar şehir dışında."

"Peabody? Ayakkabılarınız beni kesinlikle ilgilendirmiyor ve şu anda hafif bir rahatsızlık kaynağı."

"Sadece hafif olduğu için devam edeyim. Ben de yeni bir kıyafet aldım. İyi bir bahane gibi göründü. Nadine'in kitabı, süslü bir anlaşma. Ilove davası da bizim. Kitapta ben de varım. Tamamlanmış görünmek istiyorum. Ne giyiyorsun?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil."

"Yapmak zorundasın." Peabody, konuya açıklık getirmek için parmağını Eve'in koluna sapladı. "Sen kitabın yıldızı gibisin."

"Kitabın yıldızı ben değilim." Bu fikir dehşet vericiydi. "Dava kitabın yıldızıdır."

"Davadan kim sorumluydu?"

"Şu anki ayakkabılarımı sana yakından göstereceğim Peabody, çizmelerim burnuna değdiğinde."

"Genelde kırım olur, bu iyi bir değişiklik oldu." Durdu ve Var'ın binasını incelemek için gölgeli gözlüklerini indirdi. "Post-Urban. Kalıcı hale gelen geçici yapılardan biri. Yine de iyi durumda. Güvenlik yine iyi. En üst iki katta, çatıdan giriş var. Eminim çatıdan manzara güzeldir."

İçeride, 10'a kadar sürdüler.

Peabody biraz da kıskançlıkla, "Bahse girerim bu gece limuzine bineceksiniz," dedi.

"Bilmiyorum. Umurumda da değil."

"Parmaklarınızı şıklatarak bir limuzine sahip olduğunuzda umursamamak kolay."

Eve iç çekti. Öyle olduğunu sanıyordu. "Bak, eğer seni alırsam ve McNab bir limuzin, sızlanmayı keser misin ve lanet olası ayakkabıların ya da lanet olası parti hakkında başka bir şey söylemez misin?"

Peabody hiç de hoş olmayan bir çığlık attı ve Eve kaçamadan onu kucakladı. "Evet! Evet! Vay canına. Teşekkürler, Dallas'a. Cidden teşekkürler. Yeni kıyafetimi giyebilirim. Hava durumu hakkında endişelenmeyi bırakabilirim."

Eve onu sırtından itti, dışarı çıktıklarında onurunu yeniden hizaya getirmek için mücadele etti.

Var tüm kata hakim değildi ama batı tarafını ele geçirmişti.

Daha sessiz tonları tercih ettiği sonucuna vardı. Daha erkeksi ve diğer iki ortağınınkinden daha dinlendirici bulduğu bir tarz. Mobilyalarda avangart, kavisli şekiller ve keskin açılara doğru şık bir eğilim göstermişti.

Düzen, diye düşündü, belli bir tarz ve parlama noktasına kadar temiz. Cill'in aksine dağınıklıktan kaçınıyordu ama Cill'in bilgisayarlar, sistemler, ekranlar ve oyuncaklar konusundaki mega-e eğilimini paylaşıyordu. Bir ekranda silah koleksiyonu duruyordu, yine oyuncaklar olduğunu fark etti. Gerçek değil.

Buzdolabının içindekileri inceledi; hepsi sıvı. Şaraplar, biralar, alkolsüz ve enerji içecekleri. Yemek için AutoChef'e güveniyordu.

ve iyi stoklanmıştı. Bart'ınki gibi, diye düşündü, pizza, hamburger, taco ve tatlılar ağırlıktaydı. Biftek, patatesli yan yemekler, kızartmalar.

Erkek yemeği.

Peabody, "Onun evi onunkinden daha düzenli," diye gözlemledi. "Daha düzenli ve daha şık görünüyor."

"Kendine has bir organizasyon tarzı var ama evet, daha düzenli."

Callendar'ın çoktan kompozisyonlar üzerinde çalışmaya başladığı ofisine geçti. "Yo." dedi.

"Güzel kurulum."

"Güzel mi? Bebeğim, bu bir roket. Tam bir komuta merkezi gibi. Kimden

Ana bilgisayarda tüm sistemleri, ekranları, hatta diğer odalardakileri bile kontrol edebiliyor. Çoklu görev yapabilir, sorun değil, ancak bu yeteneklere yardımcı ile ekler. İş istasyonu dahili akıllı ekran ile donatılmıştır. Acıktı mı? AutoChef'e buradan veya odalardan herhangi birinden komut verebilir.

Droidlerden biri servis etsin." "Kaç droid

var?"

"Üç tane var, insan kopyası yok, tamamen mekanik. Henüz oraya gitmedim ama tahminimce temizlik, servis, güvenlik gibi işler yapıyorlar."

"Bana alınacak her şeyi getir."

Callendar omuzlarını oynattı. "İyi ki bütün gün burada kalmaktan mutlu olurum."

Eve dışarı çıktı.

"Neden arkadaş olduklarını anlayabilirsin." Peabody yatak odasındaki dolabı işaret etti. "Bir sürü kostüm, bir sürü iş kıyafeti.

Kadından daha iyi kıyafetleri var ama temelde aynı şey. Kadıninki gibi, kurbaninki de öyle, Bu oda da diğerleri gibi bol bol oyun oynamak için ayarlanmış. Yatak odası tipi oyun değil, oyun. Yatak odası oyunu değil, ama -"

"Anladım, Peabody."

Yastıklı bir yatak başlığına sahip geniş bir platform olan yatak, her türlü hava koşuluna uygun iyi bir yorgan ve birkaç dolgun yastıklar.

"Seks oyuncağı yok," diye duyurdu. "Memo küpleri, kullanılmamış, birkaç el oyunu, reçetesiz uyku ilacı."

Peabody, "Banyo harika," diye seslendi. "Köpüklü küvet, çok jetli buhar duşu, sauna katı, müzik, ekran ve VR sistemleri, kurutma tüpü, her şey var."

"İlaçları ve kaçakları kontrol edin."

Geri kalanı gezdi, oyunlar için donatılmış ikinci yatak odası, küçük, iyi donanımlı bir ev spor salonu ve beklediği gibi bir sanal oda.

Callendar'a McNab'e verdiği talimatların aynısını verdi, Peabody'yi aradı ve son alanı kontrol etmek için dışarı çıktı.

"Baxter, Trueheart ve Feeney," dedi Peabody o sormadan önce. "Feeney de katılmak istedi."

"Sadece oyuncaklarla oynamak istiyor. Şimdiye kadarki izlenimleriniz?"

"İstedikleri gibi yaşayıp çalışıyorlar ve işlerini yaşıyorlar. Meşgul, aynı anda birkaç şey yapmayı seviyor, bu yüzden dağınıklığı var çünkü bir şeyi bitirmeden diğerine geçmesi gerekmiyor. Biraz yemek yapıyor ve yapmak zorunda olmadığına göre seviyor olmalı. Droid yok, ki yaptığı işe bakılırsa bu biraz garip. Sanırım bu mahremiyet meselesi. Kişisel alanındayken yalnız kalmak istiyor. O daha düzenli ve tarza daha çok önem veriyor. İkinci yatak odası oyun oynamak için ayarlanmış, ama her ihtimale karşı orada dönüştürülebilir bir uyku koltuğu var."

"Tamam. İşte gölgemiz." Eve çenesini çıkardı.

Sokağın karşısında, Benny apartmanının merdivenlerinde durmuş onların gelişini izliyordu. Onlar yaklaşırken ellerini ceplerine soktu, omuzlarını kamburlaştırdı ve Var'ın dairesine doğru hızla yürüdü.

"Kızgın ama aynı zamanda üzgün de. En azından ben öyle düşünüyorum," diye ekledi Peabody.

"Hem öldürebilir hem de ikisi birden olabilirsiniz."

Benny de çatı katını tercih etmişti; binanın arka tarafında iki katlı bir alan vardı.

Peabody içeri girdiklerinde ağzı açık kaldı. "Vay canına. Burası Komutan Black'in kamarası."

"Bu da kim?"

"Komutan Black. Star Quest. Burası onun Intrepid'deki yaşam alanının bir kopyası." Peabody elini kahverengi bir kanepenin kaydırmalı kolunda gezdirdi. "Black'in Voltar'la blaster savaşı yaptığı zamanki yanık izleri bile var. Ve bakın! Bu da Intrepid'in ilk komutanı olan büyük büyükbabasının eski masası."

"Bir video setinde mi yaşıyor?"

"Vid ve oyun. Ve bu gerçekten soğuk bir set. Her detay var. Ayrıca olmayanlar da var." Bir çift yıpranmış beyaz çorabı, açık bir soya cipsi paketini ve iki boş bira şişesini işaret etti. "Yine de kadından daha derli toplu."

Eve rutini tekrarladı, oda oda dolaştı, özömsedi. Evet, diye düşündü, neden arkadaş olduklarını anlayabiliyordu. Bireysel tercihler öne çıksa da, genel olarak aynı şeye odaklanmış. Eğlence, oyun ve fantezi.

Bart gibi o da bir droid kopyası taşıyordu. Erkek olduğunu fark etti.

"Adım Alfred," dedi Feeney ona. "Bruce Wayne'in uşağı, Kara Şövalye'nin sırdaşı."

Etrafında döndü. "Ne? Kara Şövalye." "Batman, evlat. Sen bile Batman'i duymuşsundur."

"Evet, evet, garip bir yarasa kostümü giyen psikotik eğilimleri olan kanunsuz. Gündüzleri zengin bir playboy, değil mi?" Döndü ve droid'e kaşlarını çattı. "Hmm."

"Kara Şövalye bir ikon." Feeney'nin parmağıyla vuruşu ses tonuyla uyumluydu. Hakaret. "Ve o sözüm ona psikopat eğilimlerinden kurtuldu. Her neyse, yaşlı Alfred son birkaç gündür kapatıldı. Temel programı burayı temizlemek, yemek servisi yapmak ve misafirleri karşılamak. Hafıza kartını kontrol edeceğim ama hızlıca bir göz attığımda bir şey yok."

Eve buzdolabını açtı. "Birası bitmiş."

"Susadın mı?"

"İçiyordu. Fantezi komutanının kamarasında oturmuş biralarını içiyor."

"Ben de aynısını yapmak isterdim. Az önce buradaydı."

"Evet, onu giderken gördüm."

"Bir şey kaçırmaya çalıştı." "Ne?"

"Bir fotoğraf. Yatak odasında, yatağın yanındaki çekmecedeydi duruyordu. Trueheart yakaladı. Çocukta. Üst katta."

Trueheart'ın ana yatak odasında çalışmaya devam ettiği yere gitti. Yatak gönülsüzce hazırlanmıştı. Komodinin üzerinde iki boş şişe daha duruyordu.

"Teğmen." Genç, yakışıklı ve utangaç Trueheart üniformasının içinde, kalabalık ve dağınık odada bahar çimenleri kadar taze görünüyordu.

Eve renkli bir örtüyle örtülü büyük bir nesneye doğru baktı.

"Bu Mongo," dedi Trueheart ona. "Bir papağan. Çok heyecanlanmasın diye kafesini kapatmışlar."

Meraklanan Eve, diğer tarafa geçip örtüyü kaldırdı. İçeride, vahşi tüyleri olan devasa bir kuş başını eğdi ve ona baktı.

"Merhaba! Nasılsın? Oynamak ister misin? Çıkar beni buradan. Oynamak ister misin?"

"Tanrım," diye mırıldandı Eve.

"Ben-nee!" Mongo seslendi.

Eve atışı düşürdü.

"Kahretsin," dedi Mongo açıkça ve kulağa gerçek bir acı gibi gelen bir sesle.

Trueheart'ın sırttığını görmek için arkasını döndü. "Ben geldiğimde bunu çok yapıyordu. Oldukça soğukkanlı. Bana adımı bile sordu. Benny otuz beş yaşlarında olduğunu söyledi,

ve..." Trueheart durakladı, boğazını temizledi. "Kuşu heyecanlandırmamak ya da dikkatini araştırmadan uzaklaştırmamak için kafesin üzerini örtmenin en iyisi olduğuna karar verdim. Kuş ışıktan hoşlandığı için ışımız bittiğinde üzerini açmamı istedi. Efendim."

"Doğru. Senden almaya çalıştığı fotoğraf nerede?"

"Burada, efendim." Trueheart çekmeceyi açtı ve fotoğrafı

çıkardı. "I

kontrol ettim. Sadece standart bir dijital, standart çerçeve. O Onu yakaladığımda kızmaktan çok utandım." Cill yarı

profilden dışarı baktı, yüzü gülmekten parlıyordu.

Odanın etrafında, çatı katında ve U-Play'deki ofisinde başka fotoğraflar da vardı. Ama bunlar grubu ya da grubun çeşitli bölümlerini yansıtıyordu. Bu sadece Cill'di ve belli ki onun özel anı ya da fantezi.

"İçeri almamı ister misiniz, efendim?"

"Hayır." Geri uzattı. "Bırak onu."

Turunu bitirdi, izlenimlerini dosyaladı.

Cill'in aksine, Benny yalnız biri değildi. Bir droid kopyası ve bir evcil hayvan besliyordu. Konuşan bir evcil hayvan. Arkadaşlık ve sohbet için bir şeyler. Var ya da Bart kadar düzenli değildi. Boş bira şişelerini düşünerek, bir kuluçka makinesi olduğu sonucuna vardı.

Ayrılmadan önce pencereye doğru yürüdü. Bulunduğu açıdan Cill'in binasını görebiliyor, pencerelerini seçebiliyordu.

Nasıl bir şeydi? Merak etti. Ve burada durup her gece sevdiği kadını görebilen bir adama ne yapardı?

Peabody, hem üzgün hem de kızgın, demişti ve Eve, evet, bu doğru, diye düşündü.

Bölüm 16

Eve, Peabody'den ayrılarak ortağını arama ekibiyle birlikte çalışması için Cill'in evine geri gönderirken kendisi de zamanını diğer iki daire arasında paylaştırdı.

Ona göre sorun, aradıkları ve bulmayı umdukları şeyin elektronik cihazların içine gömülmüş olmasıydı. Bu onu dezavantajlı duruma sokuyordu.

"Bulmamız gereken bir şey var," dedi Feeney ona, "er ya da geç bulacağız."

"Sonradan aklımda kalanlar."

"Bana ve çocuklarıma pek güvenmiyorsunuz."

"Feeney, tüm inancımı sana ve adamlarına veriyorum." Ellerini kalçalarına koyarak Benny'nin ev ofisinin etrafında bir daire çizdi. "Bu üçü e-hava ile yaşıyor ve nefes alıyor. Dışarıdaki çıkarları söz konusu olduğunda hâlâ ona geri dönüyorlar. Ve Roarke'a göre olağanüstüler."

"Onlar hacker değil."

Parmağıyla işaret etti. "Neden olmasın? Baştan çıkarıcı, değil mi, bu kadar iyiymen hacklemek neredeyse karşı konulmaz. Bu da başka bir oyun. Bana o pastaya hiç parmağınızı sokmadığınızı söyleyemezsiniz."

Gülümsedi. "Ben NYPSD'nin usulüne uygun olarak yetkilendirilmiş bir memuruyum. Hacklemek bir suçtur. Varsayımsal olarak, teorik olarak ve eğer

Bunu tekrarlarsan yalancının tekisin.
deneysel tipte hackleme dişlilerin yağlanmasını sağlar."

"Ve olağanüstü yeteneklere sahip, gece gündüz oyun oynayan bir grup inek muhtemelen deneyler yapacaktır. Eğer onlar ya da onlardan biri işi biraz daha ileri götürmek isterse -örneğin rakiplerin iç organlarına göz kulak olmak- kayıtsız ekipmanlar kullanışlı ve neredeyse gerekli olacaktır."

"Güzel bir kontrol ve güvenlik katmanı ekler," diye kabul etti. "Maliyetli olacak ama bunu karşılayabilirler. Bu grup muhtemelen yedek parçalarla kendileri inşa edebilirler. Buradaki ve U-Play HQ'daki her şey uygun şekilde kayıt altına alınmıştır."

"Evet ve her daireyi iki kez dolaştım. Eğer herhangi birinde gizli bir oda varsa, o da başka bir boyutta. Belki site dışında ama yine de bölgede." Ellerini kalçalarına koyarak bir daire daha döndü. "Her şeyi yakın tutuyorlar."

"Eğer onların ya da onlardan birinin kayıtsızlar için bir saklanma yeri varsa, hackleme işlemini orada yaparlar. Sadece takip ediyorum."

"Ve cinayet senaryosunu, taslağını hazırladığınız yer. Oyunu oynadığınız yer."

Başka bir açı, diye düşündü, çekiştirilecek başka bir çizgi. Ama önce arabayı U-Play'e ve Bart Minnock'un anma törenine geri götürdü.

Salon tıklım tıklım doluydu ve Bart'ın hayatından kesitlerin gösterildiği ekranlara baktı. Saygılarını sunmak ve yas tutmak için gelenlerin sesleri arasında onun sesini duydu. Medya röportajları, seminerler verdiği konseyler, tatil gezileri, partiler. Hayatının irili ufaklı anları, diye düşündü, birbirine eklenmişti.

Anma törenlerinin en az ölüler kadar vazgeçilmez

unsurları olan yiyecek ve çiçekler, özenli ve yaratıcı bir şekilde sergileniyor. Basit

yiyecekler, basit çiçekler ve self servis gazlı içecekler olduğunu belirtti.

Kurbanın ailesine taziyelerini sunmak için ilerlerken gözyaşları kadar kahkahalar da duydu.

"Bay ve Bayan Minnock, ben Teğmen Dallas. Kaybınız için çok üzgünüm."

"Teğmen Dallas." Gözlerini, ağzının şeklini oğluna geçirmiş olan kadın Eve'in elini tuttu. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Bunu sormanın zamanı değil. eğer..."

"Oğlunuz tüm dikkatimi ve NYPSPD'nin katilini adalete teslim etme kararlılığını üzerinde topladı."

Bart'ın babası, "Hayatı daha yeni başlıyordu," dedi.

"Son birkaç gündür onu tanımaya başladım. Bana öyle geliyor ki o hayatı çok iyi yaşamış."

"Bunun için teşekkür ederim. Teşekkür ederim, Teğmen."

Yavaşça uzaklaştı, kalabalığın içinde ilerledi, yüzleri taradı, konuşmaları dinledi. Ve ortaklarını aradı.

Sing ailesini gördü, iki güzel çocuk koyu renk takım elbiseleri içinde ürkütücü bir şekilde mini yetişkinlere benziyorlardı. Susan Sing bir kolunu CeeCee'nin omuzlarına dolamıştı, böylece beşi kendi samimi küçük birimlerini oluşturmuşlardı. Bart'ın hayatı ve ölümüyle birbirlerine bağlandıklarını düşündü.

Cill onu fark ettiğinde Eve onlara doğru yürümeye başladı. Yüzündeki öfke bir çığlık kadar tutkuluydu. Beklenti

Eve, ana insan grubundan uzaklaşarak karşıya geçti ve Cill'i yönünü değiştirerek peşinden gelmeye zorladı.

"Burada hoş karşılanmıyorsun. Bart'ı hatırladığımız şu anda buraya gelebileceğini mi sanıyorsun? Birkaç pizza ısırlığı ve bir gazoz alıp
Şimdi mi?"

"Burada olay çıkarmak istemezsin, Cill. Bunu burada yapmak istemezsin."

"Burası bizim yerimiz. Burası Bart'ın yeri ve sen-"

"Cill." Roarke elini onun omzuna koydu. "Öfken yersiz."

"Bana öfkemden bahsetme." Elini silkti uzakta. "Bart öldü. O öldü ve onu biz öldürmüştük gibi göstermeye çalışıyor. Ne tür bir insan bunu yapar? Tek bildiğim bunun bir fırsat olduğuna karar verdiği ve verilerimizi size aktarıyoruz."

"Dikkatli ol," dedi Eve usulca. "Çok dikkatli ol."

Cill çenesini yukarı kaldırdı ve gözleri meydan okurcasına parladı. "Ne yapacaksınız? Beni tutuklayacak mısınız?"

Roarke ona, "Gel, benimle dışarıda yürü," dedi. "Sadece sen ve ben, ve sen ne söylemen gerekiyorsa söyleyebilirsin. Ama buradan uzak dur. Böyle devam ederse Bart'ın ailesini üzeceksin."

"İyi. Söyleyecek çok şeyim var."

Roarke onu dışarı çıkarırken, Eve onlara bir dakika verdi. Benny'nin kalabalığın arasından dirsek atarak geçmesi için yeterli bir süreydi.

"Neler oluyor? Ona ne söyledin?"

"Çok az. Biraz stres atmaya ihtiyacı var. Dışarıda, kimseyi üzmeyeceği bir yerde yapsa daha iyi olur."

"Tanrım." Ellerini yüzüne sürdü, sonra Eve'in yaptığı gibi Cill'in volta atmasını, işaret etmesini ve ellerini havaya kaldırmasını izledi. Roarke da durmuş dinliyordu. "Kızgın olması daha iyi," dedi Benny uzun uzun. "Onu bu kadar üzgün görmektense sana, her şeye kızgın görmeyi tercih ederim."

"Ona aşık olduğunu biliyor mu?" "Biz arkadaşız." Omuzları sertleşti.

"Her gün biriyle çalışmak zor olurdu, çünkü Birlikte çalışırken yakınlaşmak ve bu duyguları yaşamak. İçinizde tutmanız gereken çok şey var."

"Biz arkadaşız," diye tekrarladı. "Ve bu benim kişisel meselem."

"Teğmen Dallas." Var, ağzı sıkı bir şekilde yaklaştı. "Bu doğru değil. Şimdi buraya gelip bizi, hiç kimseyi sorgulayamazsınız. Bu Bart için. Ailesi bunu hak ediyor. Cill'in Roarke'la dışarıda ne işi var?"

"Biraz üflüyorum," dedi Benny. "Hayır, hadi ama." Var kapıya doğru dönerken onun koluna girdi. "Bırak o halletsin. Bunu bugün yapmayalım, tamam mı? Sadece bunu yapmayalım. bugün."

"Haklısın. Tamam, haklısın." Var gözlerini kapadı, iki elini takke şeklindeki saçlarında gezdirdi. "Bak, Bugün bizi yalnız bırakamaz mısın?" diye sordu Eve. "Bunu atlatana kadar bizi yalnız bırak. Bir yere gittiğimiz yok."

"Buraya sizi rahatsız etmeye gelmedim. Bart'ın ailesine başsağlığı dilemeye geldim çünkü onlara öldüğünü söylemek zorunda kalan bendim."

"Lanet olsun." Benny uzun bir nefes verdi. "Özür dilerim. Sanırım... üzgünüm."

"Şu anda onlar için ve birbirimiz için burada olması gerekenler bizleriz. Yapmak zorunda olduğunuz şeyi yaptığınızı anlıyoruz. Benny ve ben de öyle," diye düzeltti Var camdan bir kez daha bakarak. "Cill için biraz daha uzun sürecek. Bu onun için kişisel bir mesele. Senin için rutin, bunu anlıyoruz."

"Cinayet asla rutin değildir." Tekrar ekrana, Bart'a baktı. "Her zaman kişiseldir. O artık benim, en az senin olduğu kadar. Kimin yaptığını bulacağımı söylediğimde bana inanın. onu öldürdü. Ne pahasına olursa olsun."

Tohumları ektiğini düşünerek oradan uzaklaştı. Şimdi filizlenmelerinin ne kadar süreceğini görecekti.

Arabasına gitti, ona yaslandı ve Roarke ile Cill'i izledi. Artık konuşmayı o yapıyordu. Ya da çoğunu. Cill başını iki yana salladı ve elleriyle saçlarını çekiştirerek düzenli örgüsü yıpranana kadar arkasını döndü.

Ama Eve'e göre kadın sakinleşmeye başlamıştı ve birkaç dakika içinde Roarke'un göğsüne yaslanmış ağlıyordu.

Eve onları bekledi, kısa bir süre kahve içmeyi diledi. depoyu ve dört daireyi kullanarak bir mülk aramaya başladı. Roarke ona doğru yürürken başını kaldırıp baktı.

"Ee, günün nasıl geçti?" diye sordu ona.

"Yukarı ve aşağı. Bu arada sen hala bir sürtüksün. Ama o "Bart'ın ölümünü kendi çıkarlarım için kullanan kalpsiz bir pislik olmadığımı karar verdim."

"İyi ki şirretliğimle gurur duyuyorum. Onun fitilini kaç şey ateşler bilmiyorum ama bir kere ateşlendi mi kısa sürer."

"Evet. Onlarınkine benzer, pazarlanmaya hazır bir projemiz olduğunu ona bildirmek zorunda hissettiğimi söylemeliyim."

"Eminim bunu duymak hoşuna gitmiştir."

"Seni her zaman yaratıcı küfürlerin şampiyonu olarak görmüşümdür, ama inanıyorum ki o seninle yarışırdı." Eve gibi o da binayı, camın arkasındaki şekilleri ve hareketleri inceledi. "Mavinin bir kısmını kesmeyi başardığımda, ona bazı detaylar verdim. Sen anlamazsın," diye ekledi. "Bu teknik bir şey."

"Ve ben inekçe konuşmuyorum. Neden? Neden ona söyledin?"

"Hırsızlık alışkanlığım varken, diyelim ki, bununla suçlanmayı umursamadım. Halkım bu proje için çok çalıştı ve bu emeğin boşa gitmesini hak etmiyorlar. Kendisi çok zeki bir kadın ve ona verdiğim detaylar sayesinde sadece zamanlama konusunda değil, bazı unsurlar konusunda da onlardan ileride olduğumuzu gayet iyi anlıyor. Bu onların projesini ya da çalışmalarını küçültmez. Benim daha fazla kaynağım, daha fazla insanım var ve o da bunu anlıyor. Tıpkı benim amacım bu olsaydı U- Play'i çoktan yutmuş olabileceğimi anladığı gibi."

"Ve Bart'ın bazen tavsiye almak için kime gittiğini ve o binayı onlara kimin sattığını hatırlayacak kadar da zeki."

"Rekabet oyunu daha eğlenceli ve daha anlamlı kılıyor. Birkaç yıl içinde bana bol bol oyun verecekler."

Elini kaldırdı ve bir parmağını çenesindeki çukurda gezdirdi. "Peki senin günün nasıl geçiyor?"

"Aramalar hala devam ediyor. Çok fazla. Yeni bir hat çekmek için Merkez'e geri dönüyorum. Arama konusunda ne kadar kızgın olsalar da hiçbiri aktif olarak durdurmaya ya da oyalamaya çalışmadı."

"Bu da size Bart'ı öldüren kişinin suç unsuru olabilecek her şeyi çoktan ortadan kaldırdığını düşündürüyor."

"Ya da öyle sanıyor." Camın arkasındaki hareketlerin her zaman gölgelerdekilerle aynı olmadığını düşündü. "Ama bu beni başka bir çalışma alanı olup olmadığını merak ettirdi. özel bir tane. Birinin herhangi bir bayrak göndermeden hackleyebileceği, pratik yapabileceği ve plan yapabileceği bir yer."

"Kayıtsızlar için bir yer. Bunu ben de düşünmüştüm. Yine de bazı insanlar doğuştan dürüsttür."

"Şimdiki şirket hariç."

Ona gülümsedi. "Cinayet sahtekârlıkta son nokta, değil mi? Yani evet, başka bir yer de olabilir. İyi avlar." Tekrar çenesini okşadı, ağzını öptü. "Benim de kendi işlerim var. Nadine'in partisini unutma," diye ekledi kendi arabasına doğru yürürken.

"Aynı anda birden fazla şey hatırlayabilirim."

Kilitlerini açtı ve çatının üzerinden ona gülümsedi. "Saat kaçta başlıyor?"

"Bu gece."

"Sekiz. Evde görüşürüz."

"Bekle. Kahretsin. Ayakkabıları hakkında konuşmayı bırakırsa Peabody'ye limuzin sözü vermiştim."

"Doğal olarak. Ben hallederim."

"Bu senin kendi hatan," diye seslendi. "Her şeyi çok kolaylaştırıyorsun." "Sevgili Eve, dünyada yeterince zorluk var."

Tartışamazdı. Tekrar depoya baktı, çiçekleri, yiyecekleri ve gözyaşlarını düşündü. Dünyada çok fazla zorluk vardı.

Peabody ikinci bir alan arayışına girdiğinde, alternatif isimlerle, anagramlarla, gizli anlamlarla oynarken ve ikincil senaryolarını çalıştırırken onu etiketledi.

"Burada işimiz bitti ve diğer ekiplerle görüştüm. İşaretli elektronik parçalar analiz için yolda."

"O günlüğü istiyorum."

"McNab bunun üzerinde çalışıyor. Günlük güvenliğini aşmanın kendi kişisel görevi olduğuna karar verdi. Sorun olmazsa buradan eve döneceğiz. Şimdiden kesiyoruz. biraz yakın."

"Neyi kesmek?"

"Nadine'in partisi için hazırlık zamanı. Oh, ve limuzin için tekrar teşekkürler!" Eve, "Kahretsin, kahretsin, kahretsin" diye düşünürken Peabody ekledi. "Summerset tüm bilgiler için benimle temasa geçti. Partide görüşürüz."

"Evet, doğru." Eve, Peabody'nin sözünü kesti, mevcut tüm verileri kaydetti ve tüm çalışmaların ev ofis birimine kopyalanmasını emretti.

Ve kaçtı.

Evin önünde frene basarken kendi kendine geç kalmadığını söyledi. Lanet bir aynanın önünde süslenmek için saatlerini harcamadığına göre bolca vakti vardı. Ayrıca, kimse bu anlaşmalardan birine zamanında ulaşamadı.

Bu ona hiç mantıklı gelmedi. Neden bir zaman var ve sonra onu görmezden geliyorsun?

Sosyal işlevler hantal ve tuhaftı ve daha da hantal ve tuhaf olan kendi kuralları vardı.

Eve daldı, Summerset'e bakarak dudağını bükmeye başladı, sonra durdu ve baktı. Siyah giyiyordu -büyük sürpriz- ama her zamanki kıyafeti değildi. Resmi bir siyah giymişti, Siyah smokin ve boynu kadar sert görünen beyaz bir gömlek.

"Bahaneleri başka bir zamana saklayabilirsin," diye başladı. "Kendini dönüştürmek için elinde kalan her şeye ihtiyacın olacak."

"Neden o maymun kıyafetini giyiyorsun?"

"Bu resmi bir mesele."

"Gidiyor musun?"

Başını öne eğdi. "Evet, zamanında geleceğime göre, arkadaşınıza neden her zamanki gibi geç kaldığınızı açıklayacağım. Sizi bekliyorlar."

"Ben gidiyorum. Ben gidiyorum." Merdivenlere doğru koştu. "Onlar mı?" diye tekrarladı ama Summerset ortadan kaybolmuştu.

"İnsan olamaz," diye mırıldandı ve aceleyle yatak odasına gitti.

"Geç kalmadım çünkü herkes geç kalıyor, bu da neden geç kaldığımın bir başka nedeni-" Dehşet içinde sözünü kesti.
"Onun burada ne işi var?"

Trina, kısık gözleri ve patlayan kızıl saçlarıyla bir kadeh şampanyaya benzeyen şeyi kaldırdı. Uzun ve yavaş bir yudum aldı.

"Bu saçla bu partiye gideceğini düşünüyorsan, biri seni kendi silahınla sersemletmiş olmalı.
Sizin banyo dediğiniz o saraya yerleştik." "Zamanım yok. Geç kalacağız."

Trina'nın gülümsemesi Eve'in omurgasından aşağı hızlı bir ürperti gönderdi. "Herkes geç kalır," dedi Eve'in ilk bahanesini tekrarlayarak. "Yirmi dakikamı alır, çünkü ben lanet olası bir dahiyim." Eve konuşmadan gümüş uçlu bir parmağını işaret etti.

"Bir temsilcim var. Bir salonum var. Now için Nadine'in saçını yapıyorum ve yaklaşık bir saat önce bitirdim.
Bilenlerin çoğu
Saçının bende olduğunu bilen her şey."

"Saçım var." Eve çekiştirdi. "Başıma bağlı." "Louise'in

anlaşmasında ben ilgilenemedim kayarak gittin.
-Cinayet falan." diye ekledi. "Ve görünüşe göre
Birisi onu buz kıracağıyla kesmiş. Bir çiftlik hayvanıyla kavga etmiş gibi görünen o üstün insan eti parçasıyla mı bu dergiye gideceksin?"

"Buz kıracağı sandım."

"Buz kıracağı olan bir çiftlik hayvanı. Seni çalıştırdığımda daha iyi görünüyor musun, görünmüyor musun?"

Eve ağzını açtı ve bakışlarını Roarke'a çevirdi. Bırak orada yansın.

"Söyleyecek hiçbir şeyim yok, ne olursa olsun."

"Beyni olan üstün insan eti," dedi Trina onaylayarak. "Turnayı gözünden vurdun, Dallas. Şimdi o sıska kığını banyoya sok."

Trina, Eve'in sahip olduğundan emin olmadığı kalp şeklindeki beş santimlik topuklu ayakkabılarının üzerinde zıplayarak banyoya girdi.

"Hain." Kelime alçak sesliydi, karanlıkla titreşiyordu.

"Tamamen benim elimde değil. Her zaman yaptığın gibi Summerset'te bıçağını çevirebilirsin. Onu içeri aldı."

"Dallas! Oraya gelmemi istemiyorsun."

Eve'in omuzları kamburlaştı. "Seninle sonra ilgileneceğim," diye söz verdi ve müzikle yüzleşmek için içeri girdi. Trina'ya "Sadece hızlı ol," dedi. "Ve sakın-"

"Size katillerin izini nasıl süreceğinizi anlatıyor muyum?"

"Kahretsin." Eve portatif salon sandalyesine çöktü Trina oraya kendi başına çıkmış olamazdı. Eve, içlerinden birinin ona yardım ettiğini düşündü. Ve bunu ödeyeceklerdi.

Trina koruyucu pelerinini Eve'in üzerinde döndürürken, "Bu büyük bir gece," diye söze başladı. "Nadine benim sayemde harika görünüyor. Sen de öyle olacaksın." Eve'in saçından bir tutamı parmaklarının arasına aldı. "Güzel ve temiz. Güzel."

Geri çekti, sabitledi, sonra sandalyeyi yarı yatar pozisyona indirdi.

Trina şişeden avucuna biraz köpük pompalarken Eve, "Bir dakika," dedi. "Saç demiştin."

"Saçların kafana bağlı, hatırladın mı? Yüzün kafanın bir parçası. Yıldırım yüz bakımı yaptıracaksın. Bunun için zamanımız var."

"Yüzümün nesi var?"

"İyi bir tane aldın ve bu şekilde devam edeceğiz. Vazgeç, gözlerini kapat ve daha hızlı git."

Sıkışan Eve gözlerini kapattı. Asla açıklayamayacağını düşündü, sahip olmanın ne kadar garip ve ürpertici olduğunu Roarke olmadığı sürece, biri yüzünü ovuyor ve okşuyordu. Ve bunu yaparken kızın her yerine yapışkan sürmemiştir.

"Mavis'i görene kadar bekle. Leonardo onun için harika bir kıyafet tasarladı. Bu öğleden sonra onları yaptım ve Bella ile oynadım.

Kız bebeklerin en güzeli. Neredeyse ben de bir tane istiyorum. Ben burada olduğum için Mavis, Peabody'nin saçını yapmasına yardım edecek."

Eve kelimelerin beynine girip çıkmasına izin verirken Yüzüne ve saçına bulaşan yapışkan maddeyi düşünmemeye çalıştı.

Sandalye altında hafifçe titreşiyor, bu kadar gergin ve yorgun olduğunu fark etmediği kaslarına masaj yapıyordu. O fark etmedi

Trina sandalyeyi tekrar dik konuma getirene kadar uyuyakalmıştı.

Kırpma, çekiştirme, tarama ve gunklama başladı. Uzun sürmemiş gibi görünüyordu ama bilek ünitesi pelerinin altında olduğu için kontrol edemiyordu ve korkuyordu. Trina'nın keskin aleti etrafında tıkırdarken hareket etti.

Trina geri çekildi ve şampanyasından son yudumu aldı. "Tamam. Tamamen ult, flaşı düşük, sınıfı yüksek." Aletlerini bir kenara bıraktı, sonra pelerinini döndürerek çıkardı. "Yukarı, yukarı. Yapmam gerek kaya."

Çantalarını Eve'in boşalttığı sandalyenin koltuğuna koydu. "Orada görüşürüz," dedi ve sandalyeyi yuvarlayarak uzaklaştı.

Eve temkinli bir şekilde aynaya döndü.

Saçları dağınık olmak yerine kafasına doğru düzgün bir şekilde uzanıyordu ve Trina saçlarını düzgünleştirmek için her ne sürdüyse açık tonları ortaya çıkarmıştı, bu yüzden biraz dağınık görünüyordu. Elini üzerinde gezdirdi ve normal saçları gibi hissettiğinde rahatladı.

Gözleri daha iri görünüyordu ama Trina'nın sürdüğü saçmalıklar yüzünden öyle görünüyordu. Elmacık kemikleri biraz daha keskin, dudakları daha belirgin görünüyordu.

"Hâlâ oradasın," diye mırıldandı. "Bu sadece bir tür illüzyon. Ya da... bir kostüm."

"Umarım seni bayıltmak için..." Roarke Kapı aralığında durakladı, sonra daha yakından incelemek için içeri girdi. "İşinde çok iyi. Senin için farklı bir görünüm ama hoş ve biraz da zarif. Bu durum için çok uygun. Çektiğin çileden sonra buna ihtiyacın olacağını düşündüm."

Ona bir kadeh şampanya uzattı.

"Sanırım artık üstün insan etine layık biriyim."

"Kendimi çok nesneleştirilmiş hissediyorum," dedi kadın

ilk yudumu alırken. "Onu bir kaşıkla yedin." Bir yudum

daha aldı ve

Güldüğünde uzun uzun baktı. "Ama oldukça üstün görünüyorsun."

Hazır giyinmişken ben de sıska kıcıımı kaldırırsam iyi olacak."

"Sıska kıcına bayılıyorum." Dışarı çıktıklarında yatağı işaret etti. "Elbiseyi beğenmediysen başka bir tane buluruz."

Sarı diyebilirdi ama bu doğru değildi. Sarıdan daha derin, daha zengindi. Kahverengi değil, o kadar da derin değil, ama her ikisini de alacaya karıştıran bir şey. Işık vardı, diye düşündü. Işıltı ya da parlaklık değil, sadece ışık. Telaş yok, telaş yok.

Saçları kadar zarif ve parmağının bir dokunuşuyla su gibi akıcı bir sütun.

"Bunu önemsememek aptallık olur. Ben aptal değilim. Ayrıca böyle şeyleri düşünmek zorunda kalmadığım için şanslı olduğumu bilecek kadar da zekiyim."

"Ben zevk alıyorum, sen almıyorsun. Leonardo olağanüstü işler yapıyor ve vücudunuzu, tarzınızı ve tercihlerinizi biliyor."

Buna itiraz edemezdi, özellikle de giydikten sonra. Kumaş hava gibi hafif bir şekilde aşağı doğru kayarak omuzlarını çıplak bıraktı ve göğüslerine hak ettiklerini düşündüğünden biraz daha fazla destek verdi.

Ancak yan dikişlerdeki gizli cepler dikkatini dağıttı ve onu memnun etti. Birine debriyajını, diğerine de rozetini kolayca sokabilirdi.

Bir kadının başka neye ihtiyacı vardı?

"Bunları isteyeceksin." Roarke ona küpeler -uzun gözyaşı damlaları halinde kanarya elmasları- ve sarı elmasları beyazla birleştiren bir manşet uzattı. Kolyeyi kendisi taktı, Roarke'ın ona onu sevdiğini söylediği gün verdiği Devin Gözyaşı elması.

"Çok güzelsin."

Pırıltılı, diye düşündü, ışıltılı ve biraz da şık. Bir kostüm, diye tekrar düşündü. Herkes giyerdi.

"Tüm bunlarla iyi görünmemek çok zor. Bu ne renk? şey?" Bir elini elbisesinin üzerinde gezdirdi.

"Anlayamıyorum."

"Her gün baktığın için senin için kolay olmalı." Onun arkasına geçti ve ellerini omuzlarına koydu. "Gözlerin yüzünden." Bir an için yanağını onunkine yasladı. kaşlarını çattı. "Yola çıksak iyi olur yoksa modaya uygun bir şekilde geç kalacağız."

"Neden geç kalmak moda?"

"Sanırım yapacak çok fazla işiniz olduğu ve zamanında yetişemeyeceğiniz izlenimi verdiği için."

"Hah. Kim bilebilirdi ki? Ben neredeyse her zaman modayım." Elini uzattı. "Haydi, erkek eti. Rock yapmalıyız."

Müzik, çatıdan derinleşen gökyüzüne doğru çınlıyordu. İnsanlar parıldıyor, ısıldıyor ve süzülüyor, birbirlerinin yanaklarını okşuyor, fokurdayan şarap eşliğinde mutlu bir şekilde sohbet ediyorlardı. Çoktan yakılmış olan mumlar titriyordu. Eve rüzgârın şiddetlendiğini fark etti.

Muhtemelen iş bitmeden o fırtınaya yakalanacaklardı.

Eve Roarke'a, "Çok geçmeden kubbeyi kapatmak isteyecekler," dedi.

"Fırsatımız varken gece havasının tadını çıkarabiliriz. Nadine'i tebrik etmek isteyeceksin."

"Etrafı sarıldı." Ve Trina haklıydı. Nadine siren kırmızısı içinde muhteşem görünüyordu, saçları ustaca toplanmıştı ve Güneşin son ışıklarını yakalayan pırıltılı iğnelerle dağılmıştı. "Biraz nefes alana kadar bekleyeceğim."

"Buradasın!" Peabody, eli McNab'inkine yapıştı, aceleyle meşhur ayakkabılarını giydi. Gümüş rengindeydiler, soluk pembe ayak tırnaklarını göstermek için parmak uçlarından açılmışlardı, bileklerinden birkaç kez bağlanmışlardı ve Nadine'in iğneleri kadar ısıltılıydılar.

"Bu magazin değil mi? Hem de nasıl. Herkes burada ve Nadine çok mutlu. Müzik tamamen ateşli ve Mavis daha sonra bir numara yapmayı kabul ettiğini söyledi. Tanrım," dedi nefes almak için bir an durduktan sonra. "Çok güzel görünüyorsunuz. Ciddiyim."

"Daha güzel görünemezdin." Roarke Peabody'nin elini tuttu ve öptü. "Sen şanslı bir adamsın, lan."

McNab sıırttı. "Çok haklısın, işler yolunda giderse daha sonra daha şanslı olacağım."

Peabody kıkırdadı ve ona dirsek attı.

Eve ciyaklamayı duydu ve döndü. Hiç kimse Mavis Freestone gibi ciyaklayamazdı. Saçları, yaz sarısı ve pamuk şekeri pembesi, sırtından aşağıya doğru zıplıyordu. -İki ince çapraz kayışla ayağında tuttuğu yüksek kürdanların üzerinde Eve'e doğru bakıyordu. Kalçasından kocaman mücevherli bir iğneyle tutturulmuş pembe elbisesi, güzel bacağını kalçasına kadar gösteren bir yırtmaçla akıyor ve genişliyordu.

"Bu elbisenin senin üzerinde Triple T olacağını biliyordum!" Dans etti

Eve'in kollarına, sonra tekrar geri. "Bu en sulu parti,

ve bize bakın! Biz meyve suyuyuz. Moonpie! Gel de elbisenin Dallas'a ne yaptığını gör."

Moonpie -ya da Leonardo- kendi smokin versiyonuyla yürüdü. Uzun, fûme gümüş ceketini bakır tenine ve hatırı sayılır cüssesine çok yakıştıyordu. Aynı gümüş, geniş saçlarının etrafına dökülen zengin bakır buklelerin orasına burasına dolanıyordu, Büyüleyici bir yüz.

"Dallas'ın elbise için yaptığı şey bu. Umarım

beğenirsiniz." "Harika olmuş. Cepler için teşekkürler."

Ona gülümsedi ve yanağından öptü. "Onlara sahip olmak hoşuna gider diye düşündüm. Size birer içki getireyim."

Roarke, "Sana yardım edeyim," dedi ve bir Peabody dirseği dürtmesinden sonra McNab onlarla gitti.

"Hey, işte Trina. Hemen döneceğim," dedi Peabody. "Ona bir saç sorusu sormam gerekiyor."

"Trina'yı üzerime saldın, değil mi?"

Mavis gece mavisi gözlerini masumca yuvarladı. "Beni sorgulamadan önce haklarımı okumanız gerekmiyor mu?"

"Bir ukala daha. Haklarınızı okumaktan bahsetmişken, geri dönüyoruz."

"Evet, beni dolandırıcılıktan ilk tutukladığın zamana kadar. Şimdi bana bir bak. Evli bir kadıyım, bir anneyim ve bir kariyerim var. Bunların hiçbirini çalmak zorunda değildim. Hayat çok keskin."

"En azından. Seninle, herhangi biriyle arkadaş olduğumdan daha uzun süredir arkadaşız."

"Sana iki katı."

"Yani, aramız çok iyi ve birbirimizi insanların tanıdığı kadar iyi tanıyoruz. Lezbiyen olmayan bir yaşam tarzıyla birbirimizi sevdiğimizi söyleyebiliriz."

"Eğer gerçekten uzun bir süre insansız kalsaydık, biz de aynı şeyi yapabilirdik. Mesela aylarca ıssız bir adada kalsaydık ya da-"

"Evet, evet, ilk atlayacağım kişi sen olurdun," dedi Eve ve Mavis'in kıs kıs gülmesine neden oldu. "Ama merak ettiğim şey, beni öldürmek istemen için ne yapmam gerektiği. Kelimenin tam anlamıyla öldürün, 'Bunun için Dallas'ı öldürebilirim' diye düşünmeyin."

"Oh, kolay. Eğer bal ayımla buharlı simit yapsaydın, bulabildiğim ilk keskin aleti kalbine ve taşaklarına saplardım. Sonrasında muhtemelen üzülürdüm ama çok geç olurdu."

"Hepsi bu mu? Ölmemi istemenin tek nedeni Leonardo ile seks yapmak mı? Bir düşünsene," diye ısrar etti Eve. "Ya senden çalsaydım ya da sana hakaret etseydim, seninle düzenli olarak dalga geçseydim."

"Tamam." Mavis düşünme modunda başını iki yana eğdi. "Eğer benden çalmış olsaydın, aldığın şeye gerçekten ihtiyacın olurdu. Eğer bana hakaret edersen beni kızdırırsın ve ben de sana hakaret ederim. Eğer benimle dalga geçersen duygularımı incitirsin ve ben de sana kes şunu derim."

"Yani bana bıçak saplamanızın tek nedeni-"

"Ya da gerçekten keskin bir tırnak törpüsü. Belki bir kebab şişi. Bu yaratıcı olurdu. Gördün mü, sen benim mutfaktaki kucaklaşmamı buharlı yapıyordun, ben de orada ne varsa aldım. Kebab şişiyle cinayet, ve ben de geçici olarak vuruldum."

Öfkesini yüzüne sabitleyen Mavis, Eve'in kalbine doğru bir

yumruk sallayarak gösterdi.

"Bu iyi bir tane. Her neyse, o kebab şişini bana saplamanızın tek nedeni o anki kör tutkunuz mu?"

"Evet, eğer bebeğimle ilgili bir fikre kapılırsan bunu unutma, çünkü seni kebab ederim."

"Çok uyarıldım."

Mavis o ısıltılı sırtışıyla gülümsedi. "Bebeklerden bahsetmişken. Bellamia'nın bu mini videosunu görmelisiniz." Mavis saçlarıyla aynı pembelikte ve lale şeklinde minik bir çanta açtı.

Eve bir elini onunkinin üzerine koydu. "O zaman bile yapmazdın. Bunu isteyebilirsin, hatta düşünebilirsin ve benden nefret edersin ama beni öldürmezsin."

"Gerçekten isterdim ama hayır. Ama sen asla benim erkeğimin peşinden gitmezsin çünkü beni asla bu şekilde incitmezsin, hele Roarke'u asla aldatmazsın. Gerçek arkadaşlar, gerçek aşıklar birbirlerine böyle şeyler yapmazlar. Gerçekler yapmaz."

"Aynen öyle. Çok haklısın. Tamam. Videoyu izleyelim."

Bölüm 17

Eve, Bella'nın tüm kız bebeklerin kız bebeği olup olmadığını bilmiyordu, çünkü her iki bebekle de fazla deneyimi yoktu çeşitlilik. Ama çocuk gülünç derecede güzeldi, özellikle de salyalarını görmezden gelerseniz.

Yine de, adamlar içkilerle geri dönerken Bella'nın el çırpışını, öpücükler savuruşunu ve ikinci kez gevezelik edişini izlemekten kurtulduğu için mutluydu. McNab'i köşeye sıkıştırırken Roarke Bella'nın kıkırdamalarına ve bebek tükürüğü öpücüklerine maruz kaldı. "Günlüğün durumu nedir?"

"O zor biri. İlk seviyeyi geçtim ama üzerine bir katman daha koydu. Paranoyak ve gerçekten iyi."

"Muhtemelen açması için mahkeme kararı çıkartabilirim."

"Ve eğlencemi mi emecek? Bana birkaç saat daha ver."

"Eğer 1100'e kadar getirmezsensiz, Reo'nun ne yapabileceğine bakacağım. Güvenlikli bir dairede tek başına yaşayan ve bu tür bir korumayla günlük tutan bir kadının saklayacak bir şeyleri vardır."

"Evindeki her şey çift kilitli, hatta evi bile. Yine, paranoyak diyebilir misin? Callendar ve Feeney diğer ikisinin fazla gizli olduğunu söyledi, ama bu? Küresel Güvenlik gibi."

"Saat on birde brifing vereceğiz," diye karar verdi Eve. "Bu size ve EDD'nin geri kalanına elimizdekileri taramak için zaman verirken Peabody ve ben de ekibin geri kalanının getirdiklerini gözden geçireceğiz."

"O zaman şimdi parti yapsak iyi olur, çünkü yarın erkenden başlayacağız. İşte Baxter. Sıkı görünüyor."

"Baxter?" Etrafına bakınca Baxter'ı ve diğer polis yüzlerini gördü. "Ne yani, Nadine bütün NYPSD?"

"Öyle görünüyor. Tibble'ı barda gördüm. Sanırım komisere daveti senin yapman gerekiyor. Keyfi yerinde gibi görünüyordu."

"Bu dosyayı kapatalım ve onu bu şekilde tutalım."

"Polis muhabbeti mi? Bu bir parti." Nadine kollarını McNab ve Eve'in bellerine doladı. "En sevdiğim insanlarla birlikte."

"Görünüşe bakılırsa," diye gözlemledi Eve, "bir sürü favorin var. Ve bunların büyük bir kısmı da polis."

"Suç mahallinde çalışırsanız polislerle arkadaş olursunuz ya da uzun süre çalışmazsınız."

McNab ona "Tam bir cümbüş," dedi. "Müzik harika. Peabody'yi oraya götüreceğim ve onlara bu işin nasıl yapıldığını göstereceğim. Cha."

"Çok tatlı." Nadine, McNab'in ardından gülümsedi. "İlk kez turuncu smokin giyen bir erkek görüyorum."

"Bunu yapan karanlıkta parlayan papyon."

"Bir parıltı katıyor. Şunun gidişine bakın!" Nadine gülerek ekledi. "Bazı hareketleri var. Çok mutlu görünüyorlar." İç çekti. "Ben de çok mutluyum. Tüm o sinirlerim geçti artık. Sanırım onları mutlu etmek için bir parti ve en yakın arkadaşlarımdan oluşan birkaç yüz kişi gerekiyor."

"Tebrikler." Roarke bir adım atıp Nadine'e bir öpücük verdi. "Harika bir parti ve orta süsü de göz kamaştırıcı."

"Teşekkür ederim. İkinize de. Ben sadece çok..."

"Mutlu," diye bitirdi Eve. "O çok mutlu."

"Baş döndürmeye tehlikeli derecede yakın." Kadehini kaldırdıktan sonra, Nadine derin derin içti. "Ve bunun kovaları da buna ekleniyor. Dallas'ı bir dakikalığına çalmam gerek." Elini Roarke'un koluna koydu. "Onu uzun süre tutmayacağım."

"Beni sohbet etmek zorunda olduğum bir grup insanla tanıştırmayacaksın - çünkü bu partilerle ilgili bir sorun. Giyinip kuşandıktan sonra muhtemelen bir daha hiç görmeyeceğiniz ve fikirlerini ya da hayat hikayelerini umursamadığınız bir grup insanla konuşmak zorundasınız."

"Sen tam bir sosyal kelebeksin, Dallas. Nasıl iş yapıyorsun anlamıyorum." Nadine bir eliyle Eve'in kolunu tuttu, onu yönlendiriyor.

Dans gibi, diye düşündü Eve. Peabody ve McNab'ın yaptığı gibi değil, daha çok cinsel jimnastik gibi görünüyordu, ama bir tür süzülme balesi. Bir kelime için burada bir duraklama, birini onaylamak için orada bir jest, bir dönüş, bir kahkaha, hepsi görünür bir acele olmadan hareket ederken.

Kitabın kapağının devasa bir görüntüsünün önünden geçtiler. Buz mavisi bir arka plan üzerinde birbirine kenetlenmiş yüzler göze çarpıyordu.

Sürekli aynı yüz; kadınsı ve çarpıcı, küçük, gizli bir gülümsemesi var.

Buzun üzerinde parıldarken, gözleri içsel bir yaşamla ışıldıyor gibiydi.

"Ürpertici ve zorlayıcı," diye karar verdi Eve.

"Kesinlikle."

"Avril'i ya da klon olduğunu tespit ettiğimiz diğerlerini kullanmadınız."

"Hayır. Adil görünmüyordu. Bazıları hala çocuktü. Normal bir hayat için bir şansı hak ediyorlar. Ya da en azından özel bir hayat. Okuldan Diana'nın gitmesine izin verdin."

"Karışıklık sırasında kaçtı."

"Ben böyle yazdım. Ama olan bu değildi. Umarım ben de aynısını yapardım." Elini Eve'in kolundan aşağı kaydırarak parmaklarını bir tür sessiz dayanışma içinde birleştirdi.

"Kitabı yazarken... Umarım ben de bir insan gibi davranırdım.

Seçme şansı verildiğinde bir şey. İçeride benim için bir oda var," diye devam etti cam kapılardan geçerken.

"Görüşmeler için ve nefes almak istersem diye."

Çiçeklerle dolu küçük bir salonun kapısını açtı. Bir şişe şampanya, gümüş bir kovanın içinde, parlak meyvelerden oluşan bir tepsinin yanında bekliyordu.

"Güzel," diye gözlemledi Eve.

"Louise ve Charles şampanya ve çiçek gönderdi. Ve yayıncı. Bana bir yıldız gibi davranıyorlar. Umarım onları hayal kırıklığına uğratmam."

"Kesin şunu."

Nadine elini salladı. "Kitap iyi. Hem de çok iyi. Bu konuda haklısın. Tanıtım konusunda da ne yaptığımı biliyorum. Ama halkın neyi beğenip beğenmeyeceğinden asla emin olamazsınız. Yani, göreceğiz. Her neyse, ben gurur duyduğum bir şey başardım. Yani..."

Nadine bir tezgâha doğru yürüdü ve kitabın bir kopyasını aldı. "Bunu almanı istiyorum. Elinde gerçek bir Bu yüzden e-kitap yerine basılı bir kopyaya sahip olmanızı istedim."

"Şu anda e ile ilgili her şeyden bıkmış durumdayım."

"Sanırım öylesiniz. Her neyse, Roarke'un fiziksel kitaplardan hoşlandığını görünce, kütüphanenize girmenin bir yolunu bulabileceğimi düşündüm."

"Garantili. Teşekkürler. Gerçekten."

"Bütün gece onu taşımak zorunda değilsin. Gönderteceğim ama bizzat size vermek istedim."

Eve kağıdı çevirdi ve Nadine'in şık takım elbiselerinden birini giymiş, arkasında New York silueti olan fotoğrafını inceledi.

"Seksi ve yetenekli. 'New York'u koruyorum ve hiçbir şey benden kaçamaz' diyor."

Nadine güldü. "Genel fikir buydu. Okuduğunuz versiyona bir ekleme daha var." Nadine kitabı geri aldı ve ithaf sayfasına kadar açtı. "İşte."

Eve oku:

Teğmen Eve Dallas için,

cesur, acımasız, anlayışlı, rozetini
her gün onurlandıran
Yaşayanları ve ölüleri temsil ediyor.

"Şey. Vay canına." Telaşlanan, duygulanan ve biraz da
utanan Eve başını kaldırıp Nadine'e baktı. "Ben...
teşekkürler. Ben sadece işimi yapıyorum."

"Ben de öyle. Yaptığımız işte çok iyiyiz Dallas, sen ve ben.
Ve sadece yetenekli olduğumuz için değil, önemli olduğu
için de çok iyiyiz. Bizim için her gün önemli. Icoves'un
yaptığı müstehcen bir şeydi ve bu hikayenin anlatılması
gerekiyor. Bu kitap benim için önemli ve içindekiler de
senin için önemli. Bunun için hayatını riske attın."

"Başkaları da yaptı. Onları tek başıma durdurmadım."

"Uzun bir teşekkür sayfası var. Boş zamanlarınızda okuyun,"
diye ekledi Nadine gülümseyerek. "Kitabı ve duyguyu alın."

"Yapacağım. Yaparım." Eve gözlerini kıstı. "Bu bir kutu
kurabiye gibi değil, değil mi?"

Nadine bir kahkaha daha atarak kirpiklerini kırıştırdı.
"Rüşvet mi? Benden mi? Ne biçim bir laf. Al bakalım." İki
kadeh şampanya doldurdu, birini Eve'e uzattı. "New York'un
haberlerini yapan ve işlerinde çok iyi olan iki yetenekli, seksi
kadına."

"Bunun arkasında durabilirim."

Bardakları tokuşturdular, yudumladılar. "Kitabı size
göndereceğim." Nadine kitabı tezgâha geri koydu.

"İmzaladım."

Yeni bir gülümseme çiçek açtı. "Evet, imzaladım. Ve şimdi oraya geri dönsek iyi olacak. Benim görevim kaynaşmak, seninki de iyi vakit geçirmek, o yüzden seni bir sürü insanla tanıştırmak için sürüklemeyeceğim."

"İşte bu bir kutu kurabiyeden daha iyi."

Çatıya geri adım attıklarında gökyüzünde bir ışık mızrağı gibi şimşekler çaktı. Gök gürültüsü ardından gürledi.

"Lanet olsun, kubbeyi kapatmamız gerekecek."

"Evet." Eve başını kaldırdı. "Ama yine de müthiş bir gösteri olacak."

İlk şimşek çakarken, Cill kendini dairesine bıraktı. Neredeyse eve gelmeyecekti. Bilerek Polis onun eşyalarını karıştırmış, kişisel eşyalarını kurcalamış, özel alanını işgal etmiş ve her adımda ayaklarını sürüyerek yürümesine neden olmuştur.

Annesi ve üvey babası da aynısını yapmıştı. Her zaman öğüt, utanç, suçlama, ceza gerektirecek bir şey arıyordu. O evden son kez çıkıp gidene kadar hiçbir şey özel olmamıştı, hiçbir şey ona ait olmamıştı.

Şimdi özel olan, ona ait olan şey yeniden araştırılmış ve incelenmişti.

Ama evden başka nereye gidebilirdi ki? Bütün o çiçekler, Bart için gelen insanların solmuş yankıları varken ofiste kalmaya da dayanamazdı.

Orada çok fazla olduğunu düşündü ve şimdi kendi evinde kendini savunmasız hissediyordu.

Belki de taşınmalıydı, diye düşündü. Ya da sadece bu işin üstesinden gelmeyi. Var ve Benny haklıydı. Bu rutin bir şeydi, kişisel bir şey değildi. Ama onun için kişiseldi, sorun da buydu.

Bazı eşyalarını almışlardı, bunu görebiliyordu. Hemen. Felicity onlara arama emrinin polise el koyma ve inceleme yetkisi verdiğini söylemişti. Ama neden onların hakları onunkileri bastırmak zorundaydı? Bunu eklemekten de mutsuz olacak yeterince şey yok muydu?

Mutfağa doğru yürüdü ve sonunda bir enerji içeceği karar kıldı. Anma töreninde yemek yiyememişti ve şimdi de yemekle uğraşmak için ne istek ne de enerji bulabiliyordu.

Tüpü pencereye götürdü ve güneşin doğuşunu izledi. şimşek dansı. Ama ilk yudumdan sonra tekrar yere bıraktı. Çok soğuktu. Her şey çok soğuk görünüyordu.

Sıcak ve güneş istiyordu, soğuk ve yağmur değil. Terlemek istiyordu. İyi bir dövüş, yeterince yorulana kadar Bart'ı düşünmeden, yatak odasına giren yabancıları hayal etmeden, eşyalarına dokunmadan, onları yargılamadan uyumak. Onu yargılayarak.

Her halükarda, program üzerinde çalışmayı kabul etmişti. Bu zorlamanın nedeninin, içinde bulunduğu bunalımdan kurtulmaya ihtiyacı olması mı yoksa oyunun daha fazla ince ayara ihtiyacı olması mı olduğunu bilmiyordu. Her iki durumda da söz verdiği şeyi yapacak ve her ikisini de başaracaktı.

Sütyeninin sağ kabından U-Play'den çıkardığı diski çıkardı. Muhtemelen onu saklamak için aptalca ve aşırı kızsı bir yer diye düşündü, ama önce onu öldürmedikleri sürece kimsenin onu çalamayacağını düşündü.

Ayaklarını acıtan yeni ayakkabılarını tekmeledi ve ardından sanal odasına doğru yalınayak yürüdü.

Holo'yu severdi. Her yere gidebilirdi. Holo ile dünyayı görmüştü - sadece orada ve hayallerde var olan dünyalardan bahsetmiyorum bile. Benny'nin araştırması o kadar iyice. Piccadilly Circus'ta dolaşmış, İskoçya'da bir gölün kenarında titremiş, Amazon ormanlarını keşfetmişti.

Kalabalık bir ulaşım aracına, gümrük sıkıntısına, sizden önce sayısız kişinin yatağında uyuduğu otellerin rahatsızlığına ihtiyacı yoktu. Sadece holo'ya ihtiyacı vardı.

Diski yerleştirirken bile ruh hali düzeldi. Programı ayarladı, sonra uzun, sakinleştirici bir nefes aldı.

Sıcak onu sarmıştı, tropik bir ormanın ağır, ıslak sıcaklığı. Bir daha asla giymeyi düşünmediği siyah takım elbisesi yerine ince, devetüyü renginde pamuklu bir elbise, sağlam botlar ve bir hazine avcısının ukala, kıvrık kenarlı şapkasını giymişti.

Bu oyunu bulmaca, strateji, dönemeçler ve dönüşler için ve evet, özellikle de şimdi Ejderha Yumurtası'nı ararken kendisine karşı çıkan herkesle yapacağı yumruk, silah ve zekâ savaşları için seviyordu.

İlk seviyenin başından ve antik Mozana köyüne varışından başlamayı tercih etti. Tüm oyunu tamamlamak saatler sürecekti ama bunun iyi bir şey olduğuna karar verdi. Bunun dışında hiçbir şey istemiyordu, başka hiçbir şey düşünmek istemiyordu, belki de sonsuza dek.

Adımları ve aşamaları, buluşmaları, takasları, malzeme alımını gözden geçirdi.

Zihninin bir bölümünde hazine avcısı Cill'di - acımasız, cesur ve kurnaz. Diğer tarafta ise programcı Cill olarak kaldı ve görüntülerin küçük detaylarını gözlemledi, hareketleri, sesleri, herhangi bir kusur arıyor.

Sıcakta yürüdü, bir yılanın bir kola sarılıp tıslamasını izledi. Nehirlerden geçti ve yer bir depremle sallanırken bir mağaranın ağızına koştu.

Ve orada, bir meşalenin ışığında mağara çizimlerini buldu. Daha önce sayısız kez yaptığı gibi dikkatlice, eliyle defterine kopyaladı ve fotoğraf makinesiyle fotoğraflarını çekti.

İlk seviyenin basitliğinin oyuncuyu içine çekeceğini düşündü. Yukarı çıkmak, ilerlemek, daha fazla zorlukla karşılaşmak istiyorlar. Onun yaptığı gibi.

İpuçlarını topladı, puanları biriktirdi, alnındaki teri sildi, matarasındaki suyla boğazını ıslattı.

Tadı tatlı ve berraktı ve terden gelen tuz gözlerini yakıyordu.

Mükemmel olduğuna karar verdi. Şimdiye kadar.

Üçüncü seviyede, bir ok kafasının yanından vızıldayarak geçti. İzlemesi gereken yolu biliyordu -ki bu belki biraz hile yapmaktı. Ama eğlenceliydi! Dik patikadan yukarı tırmanırken nefesinin kesildiğini kendi kendine hatırlattı. Botları yakın zamandaki bir fırtınadan kalma çamurda kaydı ve aşağı indiğinde parmaklarının arasından sızan ılık, ıslak toprağı hissetti.

Ayağa kalktı ve tekrar koşmaya başladı, kas hafızası onu yönlendirdikçe sağa sola kaçıyordu.

Hadi, diye düşündü, evet, hadi! Parmakları kemerindeki Bowie'ye uzanırken.

Delancy Queeg adını verdiği rakibi yolda duruyordu, bıçağı çoktan çekilmişti.

"Kiraladığınız uşakların daha fazla dayanıklılığa ihtiyacı var," dedi.

"Seni istediğim yere götürdüler. Şimdi geri dön, yaşamana izin vereceğim."

"Boğazını kesmeden önce babama da böyle mi dedin, seni piç kurusu?"

Gülümsedi - bronzlaşmış, yakışıklı, ölümcül. "Baban bir aptaldı, kızı da öyle. Ejderha Yumurtası benim. Her zaman benim oldu." Bir el salladı ve kız arkasında, yayları hazır beş çıplak göğüslü yerliyi görecektik kadar uzun süre kaldı.

"Beni tek başına götürecektik kadar erkek değil misin?" diye sordu.

"Gidin," diye emretti onlara. "Yapmak için para aldığınız şeyi yaptınız."

Kaçıp gitmelerine rağmen, onun bir yalancı olduğunu biliyordu. Pusuda bekliyorlardı. Hızlı olmak zorundaydı.

Bıçağı kavrayışını savaş duruşuna kaydırarak ve dar, çamurlu patikada dönmeye başladı.

Yumruklar, çalımlar ve bıçakların sürtünmesi. Mükemmel, diye düşündü tekrar, ince ayar yapmaya gerek yok. Kan kokusunu aldı.

Queeg piçinin kolunu bileğinin hemen üstünden kesmişti.

Sırada onu kesecek, diye düşündü, programı oynarken sonraki hamleleri tahmin ediyordu. Omzunu kestikten sonra

avantajlı olduğunu düşünerek gülümserdi.

Sonra böğrüne saplar ve uçurumdan atlardı.

Etrafında oklar uçuşurken aşağıdaki kayalarla kaplı nehre düştü.

Ne zaman ve nereden geleceğini bildiği için dilimden kaçmayı düşündü ama ayrıntıları incelemek, karıştırmak yerine ezbere oynarsa kusurları aramak daha iyiydi.

Bıçağı hızla saplandı, ucu pamuğu ve eti parçaladı. Ancak beklenen sarsıntı yerine, yırtılmayı, ateşi hissetti.

Tökezleyerek geri çekildi, elini kaldırırken bıçağını düşürdü, kanın parmaklarında çamur kadar sıcak olduğunu hissetti. Şaşkınlık içinde bıçağın kana bulanmasını izledi.

Gerçek, diye düşündü. Holo değil. Gerçek.

Queeg'in dudakları vahşi bir gülümsemeyle aralanırken, bıçağı aşağı doğru bir yay daha çizmeye başladığında, çamurlu patikada kaydı ve aşağıdaki kayalar ve akan su tarafından koparılan bir çığlıkla uçurumdan yuvarlandı.

Ertesi sabah Benny, Var'ın ofisinde volta atıyordu. "Onu tekrar deneyeceğim."

"Onu beş dakika önce denedin." Penceresinin önünde duran Var, Cill'in binasının bulunduğu yöne doğru baktı. "Bağlantıya cevap vermiyor." Ellerini saçlarının üzerinde ovuşturdu. "Ya da e-postaya, mesaja ya da herhangi bir şeye."

Yüzünün her çizgisinde hayal kırıklığı vardı, geri döndü.
"Sana içeri gelmemenle ilgili bir şey söylemediğinden emin misin?
bugün?"

"Hayır, sana söyledim, tam tersi. Erken geleceğini söyledi. Evinde daha fazla kalmak istemedi. Ona benim evimde kalabileceğini söyledim. Eşyaları ve alanı konusunda nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet, bana da aynısını söyledi ve eğer geri dönüp geceyi burada geçirmezse muhtemelen bir daha hiç dönmeyeceğini söyledi. Lanet olsun." Saate baktı. "Muhtemelen uyuyakalmıştır, hepsi bu. Belki de uyuyakalmıştır."

"Belki de çok fazla uyku ilacı almıştır."

"Tanrım. Oraya gitmeliyiz. Gidip onu kontrol edelim. Her ihtimale karşı... Muhtemelen sadece bir süreliğine arılanmıştı ama yine de kontrol etmeliyiz."

"Hadi gidelim artık. Bunu yapana kadar ikimiz de hiçbir iş yapamayacağız. Fantastical'ın kopyasını çıkardı," diye ekledi Benny asansöre bindiklerinde.

"Öyle mi? Bu iyi bir şey. Bu iyi bir şey. Çalışmak onun için iyi ve muhtemelen bu yüzden kendini kapattı. Tabii. Geç saatlere kadar çalıştı, uyudu. Muhtemelen şafak sökene kadar uyumamıştır."

"Muhtemelen öyledir. Evet, muhtemelen öyledir, ama her şey berbat durumda."

Çiçeklere baktı, Bart'ı düşündü.

"Biliyorum." Var, Benny'nin omzuna bir el koydu. "Stick'e birkaç dakikalığına saha dışına çıkacağımızı söyleyeyim."

Dışarı çıktıklarında hızlı adımlarla yürüdüler. Var, "Onu uyandırdığımız için muhtemelen çok kızacak," diye yorum yaptı ve gülümsemeyi başardı.

"Evet, şimdi onu duyabiliyorum. 'WTF! Fazladan birkaç zees yakalayamaz mıyım? Ondan biraz kahve alacağız.'"

"İşte bu bir plan. Dün gece ne fırtına vardı, değil mi?"

"Gökyüzü Üçüncü Gezegen'deki yırtıcı kuş savaşı gibi aydınlanmıştı. Ciddi pencere sarsıcı fırtına. Ortalık biraz sakinleşti."

"Evet." Binaya vardıklarında Var, Cill'in ziyaretçi alarmı için kodu tuşladı.

Elleri ceplerinde beklediler. Dakikalar sonra, bilgisayar konuttan cevap gelmediğini duyurdu. Var tekrar denemeye başladığında Benny başını salladı.

"Hadi içeri girelim. Hadi girelim." Cill'in ona verdiği avuç içi plakasını ve ardından giriş kodlarını kullandı.

Dairesine doğru giderlerken Var nefesinin altından, "Sadece kendini kaptırmış," dedi. "Hepsi bu; sadece kendini kaybetti."

Benny yumruğunun yan tarafını kullanarak kapıya iyice vurdu.

"Tanrım, Ben."

"Beklemiyorum." Tekrar kaydırma hareketini, avuç içini ve iki kod setini kullandı. Kapıyı iterek yarıya kadar açtı ve kızın adını söyledi.

"Cill! Hey, Cill! Benny ve Var." "Evet,

biber gazını çıkarma!"

"Cill?" Benny kapıyı iterek sonuna kadar açtı, Yaşam alanına bakarken bir an tereddüt etti. Ayakkabıları, yenilerini ve çantasını gördü. Çantayı işaret etti. "O burada. İçi eşya dolu çantası olmadan asla kapıdan çıkmaz. Yatak odasını kontrol edeceğim."

"Ofise bakacağım."

Ayrıldılar.

Benny yine aceleyle, "Burada değil," dedi. "Yatakta uyunup uyunmadığını anlayamıyorum çünkü hep öyle görünüyor."

"Ofiste, yedekte, mutfakta değil. O-"

"Sanal oda!" Benny topuklarının üzerinde dönerek oraya doğru koştu. Kodu girmeye başladı.

"Kilitli değil, dostum." Var başını yeşil ışığa doğru salladı ve kapıyı açtı.

Benny onu itti. "Tanrım! Tanrım, Cill!" Koşarak kızın buruşuk ve kanlar içinde yattığı yere gitti ve çok ama çok hareketsizdi. "Dokuz-bir-bir'i ara!" diye bağırdı. "Acele edin. Acele edin."

Var bağlantısını çıkarıp acil durum tuşuna bastı. "Yaşıyor mu? Benny, Benny, bana hayatta olduğunu söyle."

"Bilmiyorum." Onun elini tuttu, yanağını okşadı. Ve Var'ın sesi arkasından, sanki uzun, karanlık bir tünelden geliyormuşçasına yükseldiğinde, cesaretini toplayıp parmaklarını boğazında nabız.

Eve ofisinde brifing için hazırlanıyordu. Mira'nın da katılmasını istemişti. Onun hakkında profesyonel bir görüşe ihtiyacı vardı.

Her ortağın dairesini gördükten ve analiz ettikten sonra sonuçlara vardı. Şansı yaver giderse, EDD ona buna ekleyebileceği somut bir şey verecek ve baş şüpheliyi içeri alabileceklerdi.

McNab içeri girerken başını kaldırıp baktı.

Cill'in günlüğünü Eve'e uzatırken, "O iyi," dedi. "Ben daha iyiyim. Hemen istersin diye düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün. Okudun mu?"

"Hayır, yetkim yoktu... belki birkaç sayfa," diye itiraf etti Eve'in soğuk bakışları altında. "Sadece ya da okuduklarım sadece bir şeylerdi. Günlük şeyler, işle ilgili şeyler, o tür şeyler. Belki birkaç ay önce çıktığı adam hakkında bir şeyler yazmıştır. Onun bir ezik olduğuna karar verdi. Katılmak zorundayım."

"Sadece birkaç sayfa."

"Belki birkaç tane diyebilirsiniz. Sadece herhangi bir aksaklık olmadığından emin olmak için."

"Bundan kurtulmana izin vereceğim çünkü beni onu açması için zorlamaktan kurtardın. Brifingden önce bir saatten fazla vaktin var. Git ve ortağımı rahatsız etme."

"Rahatsız etmek istemem," diye söze başladı ama iletişim cihazı sinyal verdi ve adam dışarı çıktı.

"Dallas."

Merkez, Dallas, Teğmen Eve. 431 Spring Sokağı, Daire 3'e rapor verin.

"Cilla Allen'ın evi. Öldü mü?"

Olumsuz. Allen, Cilla, acil ünitesiyle St. Ignatius Hastanesi'ne naklediliyor. Durumu kritik, birden fazla yaralanma var. Olay yerindeki memurlara haber verin ve güvenliği sağlayın.

"Anlaşıldı. Dallas tamam."

Boğa güreşi alanına girdi. Ortağını rahatsız eden McNab sırtıtmaya başladı. Sonra onun yüzünü gördü. Elini kısa bir süre Peabody'nin omzuna koydu. "Kahretsin."

"Cill St. Ignatius'a naklediliyor, durumu kritik. Hadi gidelim."

"Ne oldu?" Peabody, Eve'in uzun adımlarını takip etmek için ayağa kalkarken sordu.

"İşte biz de bunu öğreneceğiz." Peabody tekrar konuşmaya başlayınca başını salladı. "U-Play'i dene. Var ve Benny'nin orada olup olmadıklarını bilmek istiyorum ve eğer oradalarsa, bunu onlarla konuşarak doğrulamayı istiyorum."

Peabody garaja doğru giderken emirlere uydu. "Orada değiller. Yaklaşık yarım saat önce ikisi birlikte ayrıldılar."

"Birlikte," diye mırıldandı Eve, başını salladı. "Evet, bu iyi bir oyun. Acil serviste, ameliyathanede, yoğun bakımda, her nerede olursa olsun başında bir koruma istiyorum. Şu andan itibaren yirmi dört/yedi bizim gözetimimiz altında. Bakalım onun hakkında herhangi bir detay bulabilecek miyiz?

Yaraları, durumu. Birden fazla yaralanma duymak istemiyorum, kritik. Biraz detay istiyorum."

"Evet, efendim." Peabody araca atladıklarında Eve'e doğru bir bakış attı.

Eve dışarı çıkarken kendini destekledi.

Bölüm 18

Eve retro tarzı asansörü görmezden geldi ve merdivenleri hızla çıktı. Saha çantasından Seal-It'i çıkarırken kapıdaki memura "Rapor ver," diye emretti.

"Efendim. 9.56'da Levar Hoyt'un 'link'inden ve bu konumdan 9.1 geldi. Ortağım ve ben bir sağlık ekibi ile birlikte sevk edildik. Olay yerine 10:02'de vardık, tıbbi ekipten yaklaşık iki saat öndeydik. dakika."

İyi bir tepki süresi, diye düşündü Eve ve ona başıyla onay verdi.

"Bizi kapıda Bay Hoyt karşıladı ve hemen birimin doğu tarafındaki sanal odayı gösterdi. Kurban, bu adresten Bayan Cilla Allen, bilinçsiz bir şekilde yerde yatıyordu ve ağır yaralı görünüyordu. Benny Leman adında biri onunla birlikte odada bulundu. Kendisi, kurbanın yaralarını artırma korkusuyla kurbanı hareket ettirmemiş, ancak nabzını kontrol etmiş ve söz konusu yaraların boyutunu tespit etmeye çalışmıştır. O sırada biraz tutarsızdı. Ortağım ve ben iki adamı çıkarıp Memur Uttica'nın yanlarında kaldığı görüntüleme odası gibi görünen bir yere yerleştirdik. Giderek daha fazla tedirgin olmuş ve iş ortağı olarak tanımladıkları mağdurla birlikte kalma arzusunu güçlü bir şekilde ifade etmiştir.

"MT'lerle kurbanın kritik olarak tanımladıkları yaralarıyla ilgili konuşmak için geri döndüm.

kırık kafatası, parçalanmış dirsek, kırık bacak ve en az iki kırık kaburganın yanı sıra çok sayıda yırtık ve çürük. Onu St. Ignatius Hastanesi'ne naklettiler, yaklaşık 10:15'te hareket edecek." "Bu iyi bir

rapor, Memur Kobel."

"Titiz olmayı severim."

"Kapıda kal," diye emretti. "Peki, efendim."

Doğrudan, Cill'in kanının zemini boyadığını tahmin ettiği sanal odaya yöneldi.

"Şunlardan örnek alalım, hepsinin ona ait olduğundan emin olalım."

Kumandaya doğru yürüdü. "Burada bir disk var ve Fantastik olacak."

Peabody, "Minnock'la aynı düzenek," diye gözlemledi, "ama yaralarının tarifine bakılırsa katil onu döverek öldürmeye karar vermiş gibi görünüyor."

"O zaman neden işi bitirmedi? Yere düşmüş, kırılmış, bilinci yerinde değil. Onca zahmete girdikten sonra neden nefes almasına izin verdin?"

"Belki de korktu ya da kızın öldüğünü sandı."

Hayır, diye düşündü Eve. Sadece hayır. "Onu nefes alırken bırakmayacak kadar akıllı. Bu gerçekten büyük bir hata."

"Başaramazsa olmaz."

Eve başını salladı. "Devam edin ve süpürgeçileri ve EDD'yi arayın. Bakalım ortaklar onun güvenlik kodunu biliyor mu?"

Belki bu diski kızartmadan çıkarabiliriz. Her iki şekilde de, Oyuna ne zaman başladığını, ne kadar süre oynadığını bilmek istiyorum."

"Üzerinde. İfadesini almak için içlerinden birini başka bir odaya götürmemi ister misiniz?"

"Hayır. Onları birlikte götüreceğiz. Bakalım nasıl oynayacaklar. Buradaki işin bitince içeri gel. Sonra sözümü kes, beni kenara çek ve bazı haberler ver. Belli etme ama EDD, breakthrough, recovered data dediğinizi duymak için."

"Eğer onlar ya da onlardan biri suçluysa, bu kötü bir haber olur." "Evet. Bazen tohumları sulamanız gerekir."

"Ha?"

"Hiçbir şey." Peabody'nin yanından ayrılıp izleme odasına gitti. Her iki adam da ayağa fırladı ve hemen konuşmaya başladı.

"Durun! Memur bey, ortağınıza katılın ve olay yerini güvenlik altına alın. Süpürgecilere ve EDD'ye haber verildi. Başka kimse içeri girmesin."

İki adama döndü. "Oturun."

"Onunla gitmemize izin vermediler. Hastaneyi kontrol etmemize bile izin vermiyorlar. Lütfen. Lütfen, Teğmen." Benny'nin sesi gözlerinden süzülen yaşlarla titriyordu.

Bağlantısını çıkardı. "Ben Teğmen Dallas," diye başladı ve rozet numarasını verdi. "Az önce getirilen Cilla Allen adlı hastanın durumunu öğrenmem gerekiyor." İki adam da tekrar konuşmadan parmağını kaldırdı ve odanın diğer tarafına doğru yürüdü. Kadın dinledi,

diye mırıldandı, sonra odanın diğer ucuna gitmeden önce 'link'i cebine geri koydu.

"Üzerinde çalışıyorlar. Üzerinde bir ekip var ve onu ameliyathaneye götürebilmek için stabilize etmeye çalışıyorlar."

"Ameliyat mı? Ameliyata mı ihtiyacı olacak?" Benny ona öylece bakarken Var sordu.

"Yaraları çok ağır ve ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Durumu kritik. Kendinizi hazırlamanız gerekiyor."

"O ölmeyecek. Ölmeyecek. Ölmeyecek."

Bunu tekrar tekrar söylediğinde Benny, Var bir kolunu omuzlarına dolayana kadar sandalyede sallandı.

"Haydi, Benny. Hadi ama dostum. O serttir. Cilly güçlüdür. Onun yanında olmalıyız," dedi Eve'e.

"İkinizin de ifadesine ihtiyacım var. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde yapacağım ve işimiz biter bitmez sizi hastaneye götürmeleri için müdahale eden memurları göndereceğim. Ne olduğunu bilmem gerekiyor."

"Bilmiyoruz." Benny başını salladı. "Nasıl bilebiliriz ki? O... biz buraya geldiğimizde orada yatıyordu."

"Buraya ne zaman geldin?"

Benny yine başını salladı, sonra da ellerinin arasına bıraktı.

"Saat on civarı ya da hemen öncesiydi. Tam olarak

bilmiyorum," Var anlattı. "Cill işe gelmeyince endişelendik ve 'link'ine ya da e-postasına cevap vermedi. Endişelenmeliydik.

daha önce geldi. Onu daha önce kontrol etmeliydik, o zaman belki..."

"Dün gece eve yalnız gitmesine izin vermemeliydim." Benny parmaklarını kalın saçlarının üzerinde gezdirdi. "Benim evimde kalmasını sağlamalıydim."

"Eve saat kaçta gitti?" diye sordu Benny'ye.

"Geç değildi. Belki dokuz ya da dokuz buçuk. Dışarı çıkıp bir şeyler yemekten ya da kafayı bulmaktan bahsettik. Ama hiçbirimiz ikisini de pek istemedik."

"Bir oyundan çıkış mı yaptı? Fantastical'dan çıkış yaptı mı?"

"Evet, evet. Evet. Bu sabah çıkış yaptığını öğrendik. Bu neden oluyor?" Benny sordu. "Biri onu öldürmeye çalıştı. Biri Bart'ı öldürdü. Bu neden oluyor?"

"Bunu öğrenmek için elimizden geleni yapıyoruz." Peabody içeri girdiğinde Eve ona baktı ve işaret etti. "Bana bir dakika verin."

Karşıya geçti, eğildi.

Peabody, sesini anahtar kelimelerin üzerinde yeterince yükseltecek şekilde ayarlayarak, "Dün gece tam bir mag-ass partisiydi," diye fısıldadı. "Ayaklarımın EDD'si bugün beni öldürüyor. Ama buna kesinlikle değdi çünkü tüm o dans, kurtarılan veriler muhtemelen kışkımdan sağlam bir kilo aldı."

"Kendi kışına takıntılı olduğunun farkında mısın? Şimdi sana bir emir vermişim gibi başını salla, sonra dışarı çıkarken iletişim cihazını çıkar. Birkaç dakika bekle, geri gel, başını salla ve görüşme için içeride kal."

"Anladım." Başını salladı, iyi bir önlem için bir "Evet efendim!" ekledi ve odadan çıkarken iletişim cihazını çıkardı.

"Cill hakkında mı?" Benny sordu. "Cill'le ilgili bir şey mi?"

"Hayır. Yani Cill'i en son dün gece dokuz buçuk gibi mi gördün?" Doğrulamak için Var'a baktı.

"Bu konuda."

"Peki ruh hali nasıldı?"

"Ne düşünüyorsun?" Benny ellerini dizlerinin üzerinde kavuştururken öfke dışarı sızdı. "Harap olmuştu. Hepimiz öyleydik. Anma törenini bir araya getirirken, video yayınını düzenlerken, yemeği düşünürken yeterince zordu. Ama en azından bu ona, hepimize yapacak, üzerinde çalışacak sağlam bir şey verdi. Şimdi..."

"Yorulmuştuk." Var iç çekti. "Hepimiz gerçekten yorgunduk."

"Sonra nereye gittiniz?"

"Eve gittik." Var omuz silkti. "Hepimiz eve gittik."

"Birlikte mi yürüdünüz?"

"Evet. Birlikte Cill'e yürüdük, sonra ben evime gittim. Benny de kendi evine gitti."

"Etrafta dolaşan birini fark ettiniz mi? Binasının yakınında kimse var mıydı?"

Peabody içeri girdiğinde ona baktı ve başıyla onayladı.

"O içeri girene kadar bekledim," dedi Benny. "Hatta birkaç dakika daha konuştuk. Birinin çok yaklaştığını görseydim onu yalnız bırakmazdım. Evime gitmeden önce onun içeri girmesini izledim. İçeri girdikten sonra pencereden baktığımda ışığı yanıyordu. İçeri sağ salım girdiğini biliyorum."

"Her zaman böyle mi kontrol edersin?"

Biraz yer değiştirdi. "Eğer aynı anda yola çıkarsak, onun iyi bir şekilde bindiğinden emin olmak isterim. Kendi başının çaresine bakabilir ama bu sadece senin yapman gereken bir şey."

"Dokuz buçuktan sonra kimseyle konuştunuz mu, görüştünüz mü, herhangi bir temasınız oldu mu?"

"Tanrım." Var gözlerini ovuşturdu. "Yiyecek bir şeyler aldım, biraz ekran izlemeye çalıştım. Yerleşemeyince birkaç saatliğine internete girdim. Birkaç oyun odasına girdim. Biraz World Domination oynadım, turnuva tarzında. Bilirsin, eleme turları. Belki ikiye kadar. Dışarı çıkmadım. Dışarı çıkmak istemedim."

"Benny?"

"Kimseyle konuşmadım. Bütün gün insanlarla konuştuk. Biraz kişisel e-posta yazdım, sonra da birkaç proje üzerinde araştırma yaptım. Sanırım gece yarısı gibi aşağı indim. Işığı hala yanıyordu. Fark ettim. Neredeyse onu etiketliyordum. Arkadaş ya da sadece konuşmak isteyip istemediğini görmek için, ama istemedim. Yalnız kalmak istediğini düşündüm. Oraya gitmeliydim." Sesi yine titriyordu. "Sadece oraya gitmeliydim."

"Kes şunu." Var bir elini onun omzuna koydu. "Kes şunu. Bu senin hatan değil. Gidip onunla birlikte olmamız gerek," dedi Eve'e.

"Neredeyse bitti. Binaya, onun dairesine nasıl girdin?"

"Bende bir kaydırma ve onun kodları var," dedi Benny. "En yakınında ben oturuyorum ve eğer birkaç günlüğüne bir yere gitmesi gerekirse, bitkileri ben suluyorum. Birkaç tane güzel bitkisi var. Ayrıca, evinin güvenli olduğundan emin oluyorum. Cill için evinin güvenli olması çok önemli."

"Neden, özellikle mi?" Eve talep etti. "Neden güvenlik ve mahremiyete bu kadar odaklanmış durumda?"

"I..." Benny Var'a baktı. "Devam

et. Belki yardımı olur."

"Sadece annesi ve üvey babası ona hiçbir zaman mahremiyet ve huzur vermedi. Odasını sürekli ararlardı, her şeyini karıştırırlardı. Hatta bir keresinde onu gözetlemek için odasına kamera bile koymuşlardı. Sanki lanet olası bir suçluymuş gibi. O sadece... o sadece özel alanının özel olmasını istiyor. Hepsi bu. Bu yüzden aramalara bu kadar sinirlendi. Sanırım..." Uzun bir nefes verdi. "Sanırım ben de bu yüzden üzüldüm. Bunun onu nasıl hissettirdiğini biliyorum, bu yüzden beni kızdırdı."

"Tamam. Buraya geldiğinizde güvenliği yerinde miydi?"

"Evet, öyleydi." Var, Benny'nin omzunu destekleyici bir şekilde ovduktan sonra başını salladı. "Bir uyku ilacı almış olabileceğini ve sadece uyuşmuş olduğunu düşündük. Yatak odasını ve ofisi kontrol ettik, sonra... holo'ya baktık ve onu bulduk. Yaptık. dokuz-bir-bir hemen." "Ve

nabzını kontrol ettim."

"Yaptım." Benny dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Başta bulamadım ama oradaydı. Zar zor oradaydı. Kesilmiş ve darbe almıştı. Her yeri yırtık ve kanlıydı. En azından kontrol edebilir misin?

Yine mi? Tanrı aşkına."

"Peabody, hastaneyi kontrol et. İşimiz neredeyse bitti. Sanal odanın güvenliği sağlandı mı?"

Benny bir an kaşlarını çattı. "Hayır. Kilitli değildi. Ama burada pek çok kez hologramlaştık. Genelde odayı koruduğunu sanmıyorum. Ben kendi evimde çoğu zaman yapmam. Bu Bart'ın işiydi. Süper Casus Minnock," diye mırıldandı, sonra gözlerini sıkıca kapattı.

"Tamam. Sana söylediğim gibi holo-programda bir disk var. Onu çıkarabilir misin?"

Benny başını salladı. "Kod ya da sıralama bende yok." Var'a baktı.

"Hayır, ben de öyle. En iyi tahminde bulunabiliriz, ama yanılırsak imha olur."

"Pekâlâ. Bunu halledeceğiz."

Peabody, "Ameliyata alındı," diye duyurdu. "Göstergeler birkaç saat süreceğini söylüyor."

"Haber verilmesi gereken bir aile var mı?" Eve sordu.

"Sadece annesi." Var yorgun bir elini yüzünde gezdirdi. "Tahmin edebileceğiniz gibi yakın değiller, ama sanırım bilmesi gerekir."

"Biz onun ailesiyiz," dedi Benny şiddetle. "Öyleyiz."

"Memurlara sizi hastaneye götürmelerini söyleyeceğim. Dedektif Peabody ve ben birazdan orada olacağız."

Üniformalılara talimatlar verdi ve arkalarından kapıyı kapattı. "Bu ikisinin gözünün üzerlerinde olmasını isteyeceğiz, yumuşak giysiler."

"Mazeretlerini kontrol etmek çok kolay. EDD doğrulayabilir veya online aktiviteye itiraz edin. Eğer bu işte birlikteyse, ikisi de maskeleri iyi takıyor demektir ama bu Mira'nın iki komplocu teorisiyle örtüşür."

"Eğer bu işte beraberlerse, bu işin nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsunuz?"

"Söyledikleri gibi onu evine bırakıyorlar ama sonra gelip sanal oyunla dikkatini dağıtmasını istiyorlar. Bunu anlamıyorum çünkü burası oldukça iyi bir ses yalıtımına sahip, ama sanal alan mekandaki en güvenli ve ses yalıtımlı bölüm. Ve dikkati dağılmış olabilir. Ona saldırırlar ya da biri saldırır, diğeri nöbet tutar. Onu ölüme terk edip evlerine giderler. Bu sabah 'Onun için endişeleniyorduk' numarasını çekin ki onu bulanlar onlar olsun."

"Yaşıyor. O zaman neden işini bitirmiyorsun?"

"Onların varlığıyla aynı zamana denk gelen bir TOD'umuz olurdu. Hızlı düşünceleri, ihbarda bulunmaya karar vermeleri ve hastaneye gitmeleri gerekiyor. Berbat durumda Dallas ve şansı hiç iyi değil. İkisinden biri onun işini orada bitirebilir. Ya da biz yapmasaydık onun üzerinde bir adam var."

"Kötü bir teori değil. Üzerinde bazı olasılıklar çalıştırın." "Hoşuna gitmedi."

"Bu benim ilk beşimde değil." Enerji içeceği tüpünü işaret etti. "Dün orada değildi ve dün geceye kadar eve gelmedi."

"Tamam. Ve?"

"Eğer misafiri varsa, neden açık bir içkisi var - sadece bir içki ve dokunmuş gibi görünmüyor? Biz

Kaynağı ve geri dönüşümcüyü kontrol edin, ama dün gece dışarı çıkarılan herhangi bir türden birkaç içki daha bulacağınızı sanmıyorum. Burada, pencerenin yanında durmuş, içkiyi istemediğine karar vermiş. O da aynısını yaptı.

Bart'ın öldüğünü onlara bildirdiğimiz gün. İçkiyi aldım, açtım ve bir kenara koydum."

Peabody, "Anma töreninden dolayı çok üzgünüm," diye onayladı. "Evet, o oynuyor."

Eve ayakkabıları işaret etti. "Eve döndüğünüzde yeni ayakkabılarınız ayağınızı acıttığında ne yaparsınız?"

"Çıkar şunları."

"Ama misafiriniz varsa muhtemelen onları odanın ortasında, trafiğin tam ortasında bırakmayacaksınız. akış." Omuz silkti. "İkisi de bir şey ifade etmeyebilir ama bana farklı bir resim sunan küçük ayrıntılar var."

"Sanal odanın güvenliğini sağlamıyor, bu yüzden o oyundayken içeri girmiş olabilirler."

"Onun oyunda olacağını nereden biliyorlardı?"

"Çünkü... biri ya da her ikisi de onun diski kapattığını biliyordu."

Eve başını salladı. "Evet, ben de bir adım öteye gideceğim. İçlerinden biri ona eve götürmesi için diski verdi. Oyun, altında

Hepsi mi? Bu cinayet silahı. Katil silahı seviyor."

Süpürgecileri içeri almak için kendisi de kapıya doğru yürüdü. Eve onlara sanal odayı gösterip kurulumu anlatırken, Peabody teoriler üzerinde düşündü.

Eve geri döndüğünde Peabody, "Ona gelmesi için zaman veriyorlar," dedi. "Oyuna başlamak için biraz alışma zamanı. İçeri girdiler. Dikkati dağılmış, oyuna dalmış. Ve gerisi önceki teorimi takip ediyor."

"Bu da mümkün. Tüm varyasyonları çalıştırmalısınız."

"Nedenini soruyorum. Neden Cill, neden şimdi? Bart'ın hemen üstünde, ayakta kalan son ortaklara bakacağımız kesin. Yani, bir tehdit haline mi geldi? Bir şey mi öğrendi? Yanlış sorular mı soruyordu?"

"Olabilir. Dün Roarke ona adamlarının aylardır benzer bir oyun ve benzer bir teknoloji üzerinde çalıştığını söyledi."

"Bu onlar için berbat bir haber olmalı."

"Evet. Ve bunu diğerlerine de anlatırdı. Onlara söylerdi. Belki birileri elçiyi öldürecek kadar sinirlenmiştir. Ve bu seninle benim aramda. Roarke'ın oraya gitmesini istemiyorum."

"Anlaşıldı."

"Bunun benim bir numaram olmaması için başka nedenlerim var. Bir oyun oynarsınız, kararlar verirsiniz ve biri diğerine yol açar. Farklı engeller ve rakiplerle karşılaşırsınız. Mevcut rakibinizin karşısına yeni bir sorun çıkarmak iyi bir stratejidir."

"Bu da biz oluyoruz. O bir oyun muydu? Onu yarı yarıya -ve büyük ihtimalle tamamen- öldüresiye dövmek bir hile mi?"

"Ve bahisleri yükseltiyor. Evet, ayakta kalan son ikiye bakacağız. Ve bu heyecan verici değil mi? Özellikle de çok zeki olduğunuzu, diğerlerinden çok daha iyi olduğunuzu düşündüğünüzde. Peki ya şimdi? Onu tanıyan bir kişi daha eksildi."

ve dışarı. Samimi bir şekilde. Ya da öyle olduğunu düşünüyor. Bu hesaplanmış bir risk ama iyi bir hamle."

"Eğer oradan çıkarsa, onu teşhis edecektir."

"Evet, takıldığım nokta bu. Üzerinde çalışıyorum." Tekrar kapıya gitti, bu kez Feeney ve McNab için.

"Sanal oda. Bana verebileceğin her şeye ihtiyacım var. Ama başlamadan önce, sizinle bir kurulum hakkında konuşmak istiyorum. zihin."

Eve hastaneye vardığında Cill hâlâ ameliyattaydı. "Gidip ortakları kontrol et. Sempatik olun ve onları konuşturmaya çalışın."

Eve bir kat hemşiresinin peşine düştü, ona rozet taktı. "Cilla Allen soruşturmasında çalışıyorum. Bildiğiniz ya da öğrenebileceğiniz her şeyi bilmem gerekiyor."

"Acil serviste üzerinde çalıştıklarını, onu bayıltmak zorunda kaldıklarını ama geri getirdiklerini söyleyebilirim. Doktor Pruitt bugün burada olduğu için şanslı. Kendisi nöroloji uzmanı. Başındaki yaralar ciddi ve öncelikli, ama diğer yaralar da önemli. Bir süre orada kalacak."

"Şans mı?"

"Sana söyleyemem."

"Eğitimli bir tahmin."

"Buraya kadar gelebildiği için şanslı. Bir uçurumdan atılmış gibi görünüyor."

Eve hemşirenin kolunu tuttu, o daha fazla ilerleyemeden.
"Düştü mü? Dayak değil mi?"

"Size söyleyemem. Eğer şansını yenerse, size kendisi söyleyecektir."

Hemşire aceleyle uzaklaşırken kaşlarını çattı. Roarke'ın kendisine doğru geldiğini görünce kaşları daha da çatıldı.

"Duydum. Gelmem gerektiğini
düşündüm." "Ortaklar içeride mi?"

"Evet. Peabody şu anda onlarla birlikte."

"İzlenimler mi?"

"Şok olmuş, korkmuş - beklediğiniz gibi. Birbirimizi destekliyoruz diyebiliriz."

"Herhangi biri size geliştirme aşamasındaki oyununuz hakkında soru sordu mu?"

"Hayır. Şu anda kapsamlarında böyle bir şey olduğunu sanmıyorum."

Eve bakışlarını bekleme alanına doğru kaydırды. "En azından biri için öyle."

"Anladığım kadarıyla içlerinden birinin o kızı dövüp parçalara ayırdığına mı inanıyorsunuz?"

"Buna hiç şüphe yok. Artık değil. Tek soru bunu nasıl başaracağımız. Biraz zaman kazanmak, odağı değiştirmek, kalp tellerini çekmek. O üçgenin kısa ucuydu, asabi, düşüncesiz, zayıf noktaydı. Yani o mantıklı bir Oyunda fedakarlık. O-"

"Yüce İsa, Eve. Kız cam gibi paramparça oldu ve onu tekrar bir araya getirmek için bir mucize gerekecek. Ve sen burada durmuş oyunlardan mı bahsediyorsun?"

Ateşi buzla karşıladı. "Belli ki kalp tellerin bir melodi çalıyor."

"Onlara sahip olduğum için olabilir," diye karşılık verdi.
"Çünkü genç bir kadını mantıklı bir kurban olarak görecektim kadar kendimi sevişme oyununu kazanmaya kaptırmış değilim. O hâlâ hayatta, Teğmen. Henüz tahtanın sizin tarafınızda değil."

"Neden bekleme alanına geri dönmüyorsunuz? Hepiniz el ele tutuşabilirsiniz. Belki bir dua toplantısı düzenlersiniz. Onu ameliyathaneye sokan kişi kıkır kıkır gülerken siz devam edin ve bunu yapın. Benim yapacak daha iyi işlerim var."

Hem kalbini hem de karnını acıya karşı çelikleştirerek uzaklaştı. Parçalanabilecek olanın sadece beden olmadığını düşündü. Ve onu parçalayabilecek olan sadece yumruklar, borular ve sopalar da değildi.

Boş bir tuvalet buldu, duvara yaslandı ve kendine biraz zaman tanıdı. Feeney'i kontrol etti, Whitney'i güncelledi, Mira'ya danıştı.

İşlerin böyle yürüdüğünü kendine hatırlattı.
Nasıl çalışıyordu? Oturup kafaları okşamak, elleri sıvazlamak işi halletmiyordu. Bart'ın katilini adaletle teslim etmeyecek ya da Cill'i kurtarmayacaktı.

İşini kendi uygun gördüğü şekilde yaptığı için özür dilerse lanetlenirdi.

Daha sakın bir şekilde, başka bir hemşire buldu, ona rozet taktı ve özel bir gözlem odasında bir kurulum ayarladı. Tek başına duruyordu,

iğrenç bir kahve içiyor ve sağlık ekibinin parçalanmış camı tekrar bir araya getirmek için verdiği mücadeleyi izliyordum.

Eve, yaşasaydı bile bu parçaların asla aynı şekilde yerine oturmayacağını düşündü.

Henüz tahtanın onun tarafında değil mi? Siktir et, diye düşündü. Cill yere düştüğü anda tahtanın onun tarafına geçmişti.

Kat.

Kapı açıldığında arkasına baktı, Roarke'ın içeri girdiğini gördü, sonra dikkatini tekrar ekrana verdi.

"Bunun için hiçbir mazeretim yok," diye başladı. "Sana o şeyleri söylediğim için kesinlikle hiçbir mazeretim yok. Tarif edilemeyecek kadar üzgünüm Eve."

"Unut gitsin."

"Yapamam. Yapmayacağım." Ona doğru yürüdü, yanında durdu ama dokunmadı. "Yine de beni affedeceğini umuyorum."

"Uzun birkaç gün oldu."

"Bu bir mazeret değil. Bir sebep bile değil."

"Peki. Bana bir tane söyle."

"Dün kollarımda ağladı. Onu şüpheli olarak gördüğünüzü biliyordum ve kollarımda ağlarken bile bir parçam Bart'ın başına gelenlerde onun da bir parmağı olup olmadığını merak etti.

Dahası, anladığım kadarıyla, büyük ihtimalle Biz çatıda şampanya içerken yerde, yalnız, kırık, kanlar içindeydi."

"Ona çok yakınsın."

"Öyleyim. Bu konuda oldukça haklısınız ve bunun nedenini

kendime bile tam olarak açıklayamıyorum. Ama geri adım atamam. Şunlar

sebepler olabilir Eve, ama yine de sana o şekilde tokat atmamın, bunu kaldıracığını, kaldırabileceğini bildiğim için yapmamın bahanesi olamazlar."

"Beni incittin."

"Aman Tanrım. Biliyorum." Sonra hafifçe kollarını tuttu.

"Beni tanıyorsun. Bunu bildiğim için acı çekeceğimden kesinlikle emin olmanın memnuniyetini yaşayacaksın."

"Tamamen haksız değildin."

"Tamamen ve bütünüyle yanılmışım."

"Hayır. Bu konuda ne düşünürsem düşüneyim." Ekrana doğru başını salladı. "Herhangi biri hakkında, hepsi hakkında, sürdürmek zorundayım. Bu benim için bir sevişme oyunu değil ama onun için öyle. Nasıl düşündüğünü hesaplamalıyım ki onu durdurabileyim."

"Nasıl düşündüğünü ve ne kadar önemsedığını biliyorum. Sana sadece tekrar üzgün olduğumu söyleyebilirim."

Onun gözlerine baktı, içindeki hastalığın bir kısmını hissetti Karnım çekildi. "Daha önce de seni incitecek şeyler söyledim. Beni affetmiştin."

"Yaptım, evet. Hiç şüphesiz yine yapacağım."

"Yani, bir kenara koyalım. Sütunun kış tarafında büyük bir kara leke var."

Gülümsedi, dudaklarını kızın alnına bastırdı. "Şu ana kadar skor nedir?"

"Bu alanda başa baş durumdayız."

"Şu istatistikleri kontrol etsen iyi olur. Gerçekten önde olduğunu düşünüyorum."

"Bir kara leke daha mı istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Onu içine çekti, kendisine karşı gevşediğinde bir nefes verdi. "Bu daha iyi."

Başını çevirdi, böylece ekranı birlikte izlediler. "Neden hedefti?" Roarke ona sordu.

"Çünkü kendisinden başka kimseyi vazgeçilmez görmüyor. Artık gösteriyi o yönetecek ve kimse Bart'ın yaptığı gibi onun önüne geçecekti. Muhtemelen Bart'a duyulan sempatiyi emmek iyi hissettirmiştir ve polislerin ona bakması heyecan vericidir. Oyunun bir parçası ve bir sonraki hamleleri tahmin ederek puanları topluyor."

Roarke'a baktı. "Onun için durum böyle." "Evet.

Biliyorum. Haklısın."

"O bir oyuncu, bu yüzden tahtada ne olduğuna bakardı. Oyuncular, senaryolar, seçenekler. Cill? Öfkeliydi, depresyondaydı, en azından dışarıdan bakıldığında herkesten daha fazla zorlanıyordu. Bu onu daha savunmasız yaptı. Bana öyle geliyor ki diğer çalışanlarla en uyumlu kişi o. Ve çekici bir kadın olarak, şirket için bir sonraki en mantıklı kamusal yüz olabilir. Bunu kendisi için istiyor. Ve artık bunun tadına varmış durumda. Şu insan doğası olayı."

Biraz geri çekildi. "Bazı teknik sorularım var ve yörüngeden çıkmış olabilirler ama-" Ekrandaki sağlık ekibi hızla hareket etmeye başlayınca sözünü kesti. "Bir sorun var. Bir şeyler ters gidiyor."

Roarke ekrana yakınlaştırma ve büyütme emri verdi. "Kan basıncı düşüyor. Monitöre bak. Dibe vuruyor. Onu kaybediyorlar."

"Lanet olsun, lanet olsun. Savaşmak zorunda! Hayatta kalmak istiyor mu, istemiyor mu?"

Cill ölümle yaşam arasında gidip gelirken sessizce izlediler.

Bölüm 19

Eve bekleme alanına girdiğinde, her iki adam da ayağa kalktı, sonra sandalyelerine geri döndüler. "Doktoru bekliyoruz, sağlık ekibinden birini." Var başını kaldırıp saate baktı. "Uzun zaman oldu."

"Bizi bilgilendireceklerini söylediler. Ama bir saatten fazladır kimse gelmedi."

"Ameliyatı gözlemliyordum," diye söze başladı Eve ve iki adam da ayağa kalkıp aynı anda konuşmaya başlayınca elini kaldırdı. "Durun bakalım. Onun üzerinde çok çalışıyorlar. Bazı şeyler vardı Sorun var, durun!" diye tekrar emretti. "Tıp diplomamı getirmedi ama ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını söyleyebilirim."

"Onu izlemek, görmek zorunda mısınız? Nerede?" Benny talep etti.

"Oraya gidip onu görebiliriz. Burada oturmaktan daha iyi olmalı."

"Gözlem yapmanıza izin verilmiyor. Sadece sağlık personeli, cezai bir olayda polis veya aile."

"Ama biz-"

Benny itiraz edince Eve, "Siz aileden değilsiniz," diye araya girdi.

"Yasal olarak değil," dedi Peabody daha nazikçe. "Aile konusunda ne demek istediğini anlıyorum. Benim için aile olan arkadaşlarım var. Ama sen yasal olarak onun ailesi değilsin, bu yüzden yapışkan olabilirler."

şu anda teknik detaylar hakkında. Bir süre daha sürecek gibi görünüyor," diye devam etti. "Gidip biraz hava almalısın, biraz yemek yemelisin, yürüyüşe çıkmalısın. Bu zamanın daha hızlı geçmesini sağlayacaktır." diye ekledi.

"Biz burada yokken bir şeyler olabilir."

Peabody Benny'ye, "Bağlantı numaralarını aldım," dedi. "Eğer Bir şey olursa, bir şey değişirse, size hemen haber veririm."

"Belki biraz hava alabiliriz. Muhtemelen bir şapelleri ya da meditasyon merkezleri vardır. Biz..." Var biraz kızardı, ellerini çaresizce kaldırdı. "Bilirsin işte."

"Evet. Bu iyi bir şey. Yapılacak iyi bir şey. Sadece birkaç dakikalığına. Eğer bir şey olursa-"

"Söz veriyorum." Peabody birlikte dışarı çıkmalarını izledi ve iletişim cihazını çıkarırken Eve'e başıyla onay verdi.

"Gölgelere çok yaklaşmamalarını söyle," dedi Eve. "Henüz birilerini yakaladığımızı bilmelerini istemiyorum." Döndü Roarke'a. "Bak, bu konuyla ilgilendiğini biliyorum ama eğer kuzey yarımküreyi satın almak için işe geri dönmeyeceksen, Feeney'nin sana gerçekten ihtiyacı olabilir."

"Dikkatimi mi dağıtıyorsun?"

"Bu bir yan fayda. Ya Peabody ya da ben burada olacağız, Cill'i ve ortakları izliyorum. Bir oda bulabilir miyim diye bakacağım ve biz birbirimizden uzaklaşırken biraz çalışacağım."

"Orada irtibat görevlisi olmama izin ver. Sana bir çalışma alanı ayarlamaya çalışacağım, sonra da Feeney'nin beni isteyip istemediğine bakacağım."

"Yeterince iyi."

"Daha önce teknik sorularınız olduğunu söylemiştiniz."

"Evet, ben de biliyorum." Yanlış yer, yanlış zaman, diye düşündü Eve. "Önce onları biraz daha iyi sıralayayım."

"Pekâlâ." Parmaklarının uçlarını kısa bir süreliğine onunkilere doladı. "İrtibatta kalalım, olur mu?"

"Evet." Tekrar Peabody'ye döndü. "Son doksan dakika hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır. Koşullar göz önüne alındığında beklediğiniz gibi davranıyor ve tepki veriyorlar. Yemin ederim, ikisinden de onları."

"Eğer onlar dönmeden ben gidersem, polis memurlarının mazeretlerini kontrol etmek için dairelerine girmelerini kabul etmelerini sağlamayı istiyorum. Cill'e ve bu olayın onun başına nasıl geldiğine odaklanabilmemiz için bu konuyu kapatıyorum. Nasıl oynayacağını biliyorsun."

"Yapabilirim."

"Anlaşmalarını kayıt altına alın. Sonra da EDD'nin Her yere bir kişi. Bilgisayarda olmayan detayları nasıl arayacağını bilen birini istiyorum. Sadece gözlemle, not al, rapor et. Dünkü aramanın kayıtları elimizde. Hadi. Bakalım bugün ne değişmiş, eğer bir şey varsa."

"Evet, efendim. Ne kadar kötüydü? Kötü müydü? Gözlem yaparken mi?"

"Tanrım, Peabody, kız berbat durumda." Rüyanın anıları tekrar aklına gelirken ellerini ceplerine soktu.

Hepsini kurtaramazsın.

"Beyin doktoru kafasını karıştırıyor ve başka bir adam da koluyla ilgileniyor. Bacak yerine oradan başladıklarına göre kötü, gerçekten kötü olmalı. Kolunu steril bir kafese koymuşlar, artık ne deniyorsa. Kızın yüzü Birisi ona sopayla saldırmış. Üstüne bir de iç yaralanmalarla uğraşıyorlar, kanayan yerleri bağlamaya çalışıyorlar ya da içeride kanama olduğunda ne yapıyorlarsa onu yapıyorlar. Bana her yeri parçalanmış gibi geldi."

Odanın içinde kısa bir tur attı. "Çok fazla dayak gördüm. Bunun ne olduğundan emin değilim."

"Başka ne olabilir ki?"

Eve başını salladı. "Tıbbi verileri görmemiz, doktorlarla konuşmamız, ona daha iyi bakmamız gerekiyor. O zamana kadar, bu sadece spekülasyon."

"Kan örnekleriyle ilgili raporu aldım. Hepsi ona ait."

"Evet, öyle olmalı."

"Teğmen Dallas?" Kat hemşiresi kapıya geldi. "Sizin için bir ofis hazırladık."

"Kurbanımın durumu nedir?"

"Bazı komplikasyonlar oldu, ama kendini toparlıyor."

Eve, Peabody'ye "Vardiyalı çalışacağız," dedi. "Senin için geri geleceğim."

Hemşireyi uzun koridorda takip etti, sonra sağa dönerek başka bir koridora girdi. "Gözlem altında ona bir göz attım," Eve

yorum yaptı. "Uçurumdan düşmüş gibi görünüyor."

"Bu gerçekten sadece bir ifade."

"Belki de. Sizler fotoğraf çektiniz. Kemik, vücut ve taramalar. Onları görmek isterim."

"Yetkim yok."

"İzin alabilirsin. Ona bir göz attın." "Evet, baktım."

"Adamlarınız onu kurtarmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Ben de ona bunu yapan orospu çocuğunu bulmak için elimden geleni yapıyorum. Adı Cilla Allen, ama ona Cill diyorlar. Altı hafta önce yirmi dokuzuncu yaş gününü kutladı. Birkaç gün önce en yakın arkadaşlarından biri öldürüldü ve dün onun anma töreni için yemek ve çiçek sipariş etti. Onun için ağladı. Ve dün gece ya da bu sabah erken saatlerde, arkadaşını öldüren aynı kişi onu da öldürmeye çalıştı. Ona ne yaptığını ne kadar çabuk görürsem, nasıl yaptığını ve kimin yaptığını ne kadar çabuk çözersem, o pisliği o kadar çabuk ortadan kaldırırm ki bir daha asla canı yanmasın. başka biri."

Hemşire bir kapı açtı. "İzni ben alırım. Bu oda genellikle cerrahi hastalarının aile üyeleri için kullanılabilir. Ekipmanı kullanmakta özgürsünüz."

"Teşekkürler."

Küçük bir ofisti ama yine de Central'dakinin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi. Bir uyku koltuğu, bir AutoChef ve kredi kartı alan bir Friggie'ye sahipti. Masada bir bilgisayar, bir 'link ve küçük bir sarı çiçek vazosu vardı.

Bir pencere yaz ışığını içeri alıyordu, ancak duvar ekranına parlama yapmaması için filtrelenmişti.

Bir fincan daha berbat kahve doldurdu, oturdu ve çalışmaya başladı.

Düşündüğü şey muhtemelen çılgıncaydı. Hayır, Bu çılgınlıktı, diye düzeltti ve yine de çok sayıda yeraltı e ve oyun sitesinde arama yapmaya başladı.

Ne kadar tuhaf olursa o kadar iyi, diye karar verdi.

McNab'ın ona verdiği sohbet odalarına, mesaj panolarına girdi ve Razor'ın hâlâ silah için nabız yokladığını ama sonuç alamadığını gördü.

Ya da hiç görünmüyor diye düşündü.

Mira'yı aradı ve soğuk sesli yöneticisi tarafından doktorun seansta olduğu söylendi. Eve, Mira müsait olur olmaz bir 'bağlantı konsültasyonu' talep etti.

Kapı çalındığında, "Evet, içeri gelin" diye seslendi. Kat hemşiresini bekliyordu, tıbbi verilerden oluşan bir dosya bulmayı umuyordu. Onun yerine elinde bir tepsiyle bir garson içeri girdi.

"Yemek siparişinizi aldım."

"Öğle yemeği sipariş etmedim. Yanlış odaya gelmişsiniz.

Defolun." "Oda 880, Doğu Cerrahi Kanadı. Dallas sen misin?"

Kaşlarını çatarak ona ve tepsisine daha yakından baktı. "Evet."

"Öğle yemeği siparişinizi aldım. Peabody için de bir tane var. Bekleme odası A, Doğu Cerrahi Kanadı."

"Emirleri kim verdi?" "Roarke

tarafından verildi."

"Tabii ki öyleydiler. Peki, bende ne var?"

Tepsiyi masanın üzerine koydu, yalıtımlı kapağı çıkardı.

"Hamburgerinizi aldınız, o da moo-et. Patates kızartmanı ve küçük salatayı aldın. Kahveniz de hazır. Bir duble, sade."

"Hiçbir numarayı kaçırmaz." Eve cebini karıştırdı ve iyi bir bahşiş için yeterli miktarda bozuk para buldu. "Teşekkürler."

"Keyfini çıkarın."

"Sanırım öyle yapacağım," diye mırıldandı adam dışarı çıkarken. Feeney'yi takip ederken bir kızartmanın tadına baktı. "Sende ne var?"

"Diski çıkarmayı denemeyeceğiz. Önce bazı fikirler üzerinde çalışıyoruz. Zaman dilimini anladık. Vic holo at'ı kurdu- o bir hamburger mi?"

"Hayır, bu bir yakalayıcı eldiveni. Neye

benziyor?" "Hamburgere benziyor. Et mi bu?"

"Mmmm." Kocaman bir ısırık aldı ve etrafına sırttı.

"Bu çok soğuk, evlat." Gözlerini gerçek bir keder kapladı.
"Sadece soğuk."

"O diskı patlatmadan çıkarırsan sana 10 kilo inek eti alırım. Zaman çizelgesi?"

"Holo yirmi bir kırk altıda başlıyor. Program yirmi üç elli ikiye kadar devam etti."

"İki saatten fazla. Bart'tan daha uzun."

"Solo oyuncu, onun gibi. Onu atlayışa başlattık. Birinci seviye."

"Dörtte başladı. Bu yüzden en baştan hangi senaryoyu seçtiyse onu uyguladı, çünkü bu onun için yeniydi -Ve bunu sevmedim. İlk baştan başladı. Çünkü oynamaktan çok çalışıyordu. Kederini bastırmak için çalışıyordu. Programı kontrol edecek, herhangi bir kusur, aksaklık ya da geliştirilebilecek bir yer var mı diye bakacak. Nerede durduğunu söyleyebilir misin?"

"Üçüncü seviyeyi neredeyse bitirdi." "Neredeyse mi?"

"Yüzde doksan bir görünüyor. Seviyenin sonuna kadar gelememi."

"Sen oynuyorsun. Bir üst seviyeye geçmeye bu kadar yaklaşmışken seni durduran ne?"

"Batırmak, dışlanmak."

"Seviyeyi kaybetmek, tamam. Başka ne olacak? Eğer yarıda kesilirsen?"

"Kanları akmadığı ya da yanmadıkları sürece kimse beni yukarı çıkmaktan alıkoyamaz. Ve kan fışkırıyor ya da kızarıyor olmalılar. Ve onlardan hoşlanmalıyım. Hem de çok."

Kapı çalınınca başını kaldırıp baktı, sonra hemşire içeri girince başını salladı. Bir parmağını kaldırdı. "İşi batırıp batırmadığını, dışarıda kalıp kalmadığını söyleyebilir misiniz?"

"Programdan değil ama o zamana kadar, zaman dilimine bakılırsa, yolunda gidiyor gibi görünüyor. Bazılarını atlattım

eski günlüklerinden. On, on iki ve daha üst seviyelerde istikrarlı bir Şekilde ŐalıŐıyor."

"Ancak bunlardan herhangi birinin bu senaryo olup olmadığını bilmiyoruz."

"Ben bu diski Őıkarana ve sen de 10 kilo inek eti verene kadar sana söyleyemem."

"Ama yetenekleri ve deneyimi göz önüne alındığında, bu kadar Çabuk Őuvallaması pek olası değil. Ya da gönüllü olarak bir seviyeyi tamamlamaya yakın. Tamamdır. Size geri döneceğim." Kapattı.

"Elimizdekileri diske koyma iznim var. Bunun işin imza atmanız gerekiyor."

"Teşekkürler." Eve forma adını karaladı ve kadının tabağına dalgın dalgın baktığını fark etti. "Yarısını ister misiniz?"

Gülümsedi. "Hayır, yediklerime dikkat ediyorum. Ama teşekkürler. Güzel bir teklif. Onun hakkında bilgi almak işin iÇeri girdim. Dayanmaya ŐalıŐıyor ama... nnde uzun bir yol var."

Kapıya doğru yöneldi ve durdu. "Mesleklerimizde pek Şok zor Şey görüyoruz."

"Evet, var."

"Umarım başarır."

Eve yalnız kaldığında, "Ben de," diye mırıldandı.

Eve diski yerleŐtirdikten sonra ekrandan verileri istedi.

İlk müdahale ekiplerinin kayıtlarıyla yan yana inceledi.

Sanal odanın zemininde Cill, kızgın bir çocuk tarafından duvara fırlatılmış bir porselen bebek gibi buruşmuş, kırılmış bir halde yatıyordu. Kan vardı

Kolları ve bacakları doğal olmayan açılarla eğilirken, altında birikti ve yoğunlaştı. Kırılan kemik kaval kemiğinin derisine saplanmıştı. Pürüzlü, diye düşündü Eve, polislerin hareketlerini ve sesleri duymazdan gelerek kurbanı odaklandı. Orada temiz bir yırtık yoktu. Birkaç kesik. Omzunda yırtık yerine düz ve doğru görünen bir tane vardı.

Göz çevresinde morluklar, şakaklarda sıyrıklar olduğunu fark etti.

Kapatıp taramaları inceledi. Birkaç iç yaralanma, zedelenmiş ve hasar görmüş organlar. Ama dış çürükler...

Kaydırdı, geri gitti, tekrar kaydıldı, öğle yemeğini yerken hırpalanmış, parçalanmış bedeni inceledi. Bip sesi çıkaran 'link'ini çıkardı ve göstergeye baktı.

"Doktor Mira."

"Eve. Cilla Allen'ı duydum. Durumu nedir?"

"Hâlâ ameliyatta. Kayıtlara, taramalara bakıyorum. Durum kötü. Kurbanın sanal odasını yine kullanmış, aynı projeyi, Fantastik oyunu. Çıkış yapmış ya da yapmış gibi gösterilmiş. Aynı temel Oyunu tek başına oynuyormuş gibi görünüyor. Ama saldırı yöntemi belirgin bir şekilde farklı. Neden?"

"Maçı zaten kazanmıştı, bu senaryo. Bu yeni oyuncuyla farklı bir mücadele isteyecektir. Muhtemelen rakibin favori olduğu bir oyun. Bu da mücadeleye katkıda bulunur."

"Evet, benim görüşüm bu. Ve ilk kurbandan daha acımasız. O hızlı ve temizdi. Olayı tırmandırıyor olabilir, daha çok para istiyor. Ama... Bir bakabilir misin? Sana ilk müdahale ekibinin kayıtlarını göndereceğim."

"Tabii ki."

"Bir dakika bekleyin." Eve verilerin aktarılmasını emretti. "Kalan iki ortak onu bu sabah bulmuş. İkisinin de ifadesine göre, gelmeyince endişelenmişler ve onu kontrol etmek için yanına gitmişler. Dokuz-bir-bir hemen dışarı çıkmış."

"Ciddi bir travma geçirmiş." Mira'nın ses tonu değişmezken kaşları çalışmayla çatıldı. "Kan kaybı. Bacak... Görünüşe göre hatırı sayılır bir zaman ve öfke harcamış. Yüzünün daha ağır hasar görmemiş olmasına şaşırdım."

"Bu sana dayak gibi mi görünüyor?"

Mira'nın kaşları çatıldı ve kalktı. "Başka ne var?"

"Bu yaralanmalar düşme sonucu olmuş olabilir mi?"

"Düşüş mü? Sanal odayı saldırı alanı yerine bir çöplük alanı olarak mı görüyorsunuz?"

Eve tereddüt etti. Henüz değil, diye düşündü. Henüz paylaşmaya hazır değil. "Her türlü şeyi düşünüyorum."

"Bu benim uzmanlık alanım değil ve buna dayanarak bir sonuca varmakta tereddüt ediyorum, ancak şunu söyleyebilirim ki evet kesinlikle bir düşme sonucu olabilir. Doktorları ne diyor?"

"Hiçbiriyle röportaj yapamadım. Onunla oldukça meşguller."

"Bugün daha sonra zaman ayırmaya çalışabilirim, hastaneye gelip verilerini inceleyebilir, tıbbi ekibiyle konuşabilirim."

"Hayır, sorun değil. Bu konuda başka bir bakış açım var. O neden hayatta? Etiket bu. Neden işini bitirmedi?"

"Yaptığını düşünmüş olabilir ama bu tür bir hata tutarlı değildir. Bunu uzatmanın keyfe keyif katması mümkün. Oyunu uzatır."

"Eğer kız yaşarsa, bu onu köşeye sıkıştırır. Kaybedebilir."

"Evet. Bunun rekabet duygusuna katkıda bulunması mümkün. Pek uymuyor ama suçlu zihin çoğu zaman mantıklı bir yol izlemez. Yine de..." Mira kaşlarını çatı, yavaşça başını salladı. "Oyunu bitirmedi ve bitirmeliydi de."

"Şu anda bu seviyede sıkışmış durumda ve o ölmedikçe ya da ölene kadar ilerleyemez."

"Eminim onu iyi koruyorsunuzdur." "Evet, onu koruyorum."

"Bu konu hakkında daha fazla düşünmek, notlarımı ve bu ek verileri gözden geçirmek istiyorum."

"Teşekkürler. Size geri döneceğim."

Kapattı ve uzmanlık alanı ona bazı cevaplar ve daha fazla soru verebilecek biriyle iletişime geçti.

Beklerken, teorisini bir olasılık çalışmasıyla denedi ve bilgisayarın "Aklını mı kaçırdın?" sorusuna eşdeğer olduğunu düşündüğü bir yüzde elde etti.

"Evet, ben de öyle diyeceğini düşünmüştüm."

Cinayet tahtası olmadığı için ekranda bir benzerini yaratmaya çalıştı. Sonra arkasına yaslandı, mükemmel kahvesini yudumladı ve üzerinde çalıştı.

"Çılgın teori," diye mırıldandı. "Yörünge dışı teori. Ama daha dün gece çılgın bilim adamlarının gizlice insan klonları yaratmasını anlatan bir kitabı kutlamak için parti vermemiş miydik? Bu oldukça çılgınca."

İki kurbanını yan yana koyarak ekranı ayarladı.

Ortaklar, diye düşündü. Arkadaş. Bu kelimeler, bu kavramlar farklı insanlar için farklı şeyler ifade ediyordu.

Tarih, ortak ilgi alanları, güven, duygu, tutku. Hepsi paylaşıldı. Paylaşılan iş, kâr, çalışma, riskler.

İkisi de oyun oynarken, kendi güvenli evlerinde saldırıya uğradı. Biri öldü, diğeri sağlık görevlilerinin çabalarıyla hayata tutundu. bilim ve belki de kendi cesareti.

Silah yok, zorla girme izi yok, kurbanlarınsından başka iz yok.

Zamanlamayı da ekleyin, evet, zamanlamayı da ekleyin.

İnsanlar her zaman yaratmak ve yok etmek için yeni yollar buluyorlardı, değil mi? İnsanların yaptığı buydu. Teknoloji bir araç, bir kolaylık ve bir silahtı.

Kapının çalınmasına cevap vermek için yürüdü. "Geldiğin için teşekkürler Morris."

"Ara sıra evden dışarı çıkmak güzel."

Coltraine'in ölümünden beri onu her gördüğünde olduğu gibi siyah giymişti, ama Eve parıldayan kırmızı kravatının ışıltısından kederinin uç noktasının köreldiğini umuyordu.

"Bu resimlere ve tıbbi verilere bakmanızı ve nedeni konusunda bana fikir vermenizi istiyorum."

"Cesetle daha iyi yapardım." "O

henüz ölmedi."

"Bu onun için büyük şans. Bir hastanede olduğunuzu ve etrafta muhtemelen henüz ölmemiş olanlara hizmet veren ve onları değerlendiren doktorların dolaştığını belirtebilirim."

"Evet, onun üzerinde çalışanlar meşgul. Ve bilmiyorum onlara." Güven, diye düşündü yine, dostluğun sağlam temeli. "Aradığım şey, yirmi dokuz yaşındaki bu kadının bu yaraları nasıl aldığı konusundaki fikriniz."

Ekrana döndü ve Cill'in sanal odanın zeminindeki görüntüsünü sıraladı.

"Ah, pekala. Ouch. Hayatta olduğunu

mu söylüyorsun?" "Şimdilik."

Başını eğerek yaklaştı. "Eğer yaşarsa, umarım o bacak için olağanüstü bir ortopedi cerrahı vardır. Bunu benim için geliştir. Biraz daha," dedi kadın razı olunca. "Hmm. Şimdi ayak bileğine kadar, aynı bacak," dedi bir süre sonra.

"Koşabilirsin. Acele etme."

Adam bölüm bölüm, yara yara ilerlerken, kadın iki tüp Pepsi almak için Friggie'yi arakladı.

Teşekkür ederek homurdandı ve devam etti. "Taramalarını aldınız mı?" "Evet." Eve ekranda sıraladı, sonra bir kalçasını Çalışırken, ders çalışırken.

"Tüm nörologların tanrısına ihtiyacı olacak," diye mırıldandı. "Ve o zaman bile onu masamda görmekten korkuyorum. Kafa yaralanmaları en kötüsü ve geri kalanı da çok kötü. Eğer mucizesini gerçekleştirirse, bir noktada böbreğini ve dalağını değiştirmeleri gerekecek ve bacağı, kolu, omzu için kapsamlı bir PT'ye ihtiyacı olacak. Önünde çok iş var. Beyin hasarı da karşı karşıya olduğu bir diğer risk. Yaşayabilir ama bu bir lütuf olmayabilir. Yine de, bu kadar uzun süre Böyle bir düşüşte omurgası kırılır."

"Bir düşüş." Eve hemen üzerine atladı. "Dayak değil."

"Düşme," diye tekrarladı. "Çürükler, kırıklar ve kesikler dayakla değil, düşmeyle uyumlu. Öncelikle sırt üstü düşmüş, çarpmanın etkisiyle dirseği kırılmış ve bacağı kemiği kırmaya yetecek kadar bükülmüş. Yaraların türüne bakarak sert ve düz olmayan bir yüzey olduğunu söyleyebilirim. Kırık beton, taş ya da bu tür bir şey."

Eve'e tekrar baktı. "Özür dilerim. Nerede bulunmuştu?"

"İşte." Eve görüntüyü tekrar ekrana getirdi ve Morris'in kaşlarını çatmasını izledi.

"Pürüzsüz bir yüzey. Bu yaralar zeminde takla atarak oluşmadı."

"Taşınmış ve buraya atılmış olabilir mi?"

Başını iki yana salladı. "Bunu nasıl atlatmış olabileceğini anlamıyorum. Kan gölüne bakın. Çarpma anında kesinlikle çok kan kaybetmiş olmalı. Onu hareket ettirmek daha fazla kan kaybı anlamına gelir. Buna ek olarak mı? Hayır, bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum."

Tüpten bir yudum aldı ve tekrar kaşlarını çattı. "Bu çok can sıkıcı. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum. Taramaları ve verileri tekrar gözden geçirmeme izin verin."

"Hayır, beni hayal kırıklığına uğratmadınız. Bulgularınız benimkilerle örtüşüyor."

"Öyle mi?" Ekrandan uzaklaştı ve Eve'e bakarken bir yudum daha aldı. "Yirmi dokuz yaşındaki bu kadının nasıl olup da düz bir zemine düşmeyi başardığını ve pürüzlü ve engebeli bir zemine en az yirmi metrelik bir düşüşle uyumlu yaralanmalara maruz kaldığını birbirimize açıklayacak mıyız?"

"Elbette. Bana açıklayacak birini bulduktan sonra."

"Gizemleri severim. Yine de umarım yaşar da sana kendisi anlatır. Nabızı atan birine danıştığımız çok nadirdir. Bana ondan biraz daha bahset."

"Son kurbanımın ortaklarından biri."

"Ah. Baş iş. Sanal oda." Ekranı işaret etti. "Ve burası da bir sanal oda olacak."

"Olurdu. Onun. Güvenli olan dairesinde. Olay yerindeki kanıtlara göre, başka bir senaryo olsa da, ilk kurbanla aynı oyunu oynuyordu."

"Tutarlılık genellikle bir avantajdır. Yanıklar? Yaralandığı yerde iç yanıklar var mı?"

"Henüz bilmiyorum."

"Taramalara tekrar bakmama izin verin, geliştirilmiş. Eğer yeterince güçlü bir görüntü elde edebilirsek, onları bulabilirim. Daha önce bakmıyordum."

"Kendine yardım et. Eskiden bilgisayarda her şeyi elle yapmak zorundaydınız, değil mi? Parmaklar sadece klavyede. Sesli komutlar yok, akıllı ekranlar yok."

"Ben tıp öğrencisiyken neredeyse her şeyi klavyeyle yazıyorduk ve avuç içi taramaları daha yeni yeni kullanmaya başlamıştık rutin olarak teşhis için. Holo henüz eğitim veya teşhis için güvenilir veya uygun maliyetli olarak görülmüyordu. Çocukken "Şuraya bak. Bunu görüyor musun?"

Ekrana doğru yaklaştı. "Ne görmem gerekiyor?"

"Bacak kırığı boyunca - gölgeler? Gerçekten noktalar. Çok küçük, çok silik. Ama orada."

"Burns."

"Sana beş ila on veririm. Bak, evet, bak, her yerinde. Her darbe noktası, her yara, çok ağır hasar aldığı için ayırmak zor. Bu, burası, evet, burası, bu omuzdaki yara daha net görünüyor."

"Onu kestiği yerde."

"Bunun bir bıçak yarası olabileceğine katılıyorum. Ya da önceki kurbanınız gibi bir kılıç. Tabiri caizse ete kemiğe bürünmüş halini görmek, ölçümler yapmak, analiz etmek isterdim ama böyle bir görsele bakılırsa keskin bir bıçak. Ve yanıklar, o küçük iç yanıklar. Büyüleyici."

"O da silahlıydı. Ama bunu bilemezdi."

"Pardon? Nasıl bilmez?"

Eve omuz silkti, gözleri taramadaydı. "Sadece üzerinde çalıştığım çılgın bir teori."

Kapı açıldı. "Dallas. Merhaba Morris. Ah, biraz erken gelmişsin," dedi Peabody ona. "Kurban dışarı çıkıyor. Ameliyat. Doktor bir dakika içinde bize resmi vermek için dışarı çıkacak."

"Burayı kapatmam gerekiyor, sonra yola çıkıyorum."

Kapı kapandığında Morris, "Vurulmuş ya da vurulmamış teorinle ilgileniyorum," dedi. "Paylaşmaya hazır olduğunuzda."

"Bunu başka bir uzmana daha göstermeliyim. Olayı biraz daha az çarpık gösterdin."

"Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım." Önce ekrana baktı Eve kendini kapattı. "Umarım onunla tanışma şerefine nail olmam."

"İnsan vücudu hemen hemen aynı kalır, değil mi? Teknoloji değişiyor ve bilim ilerliyor. Bu mu? Zorlu başladı, yani bu onun avantajı. Şimdi onu kurtarmak teknoloji ve bilime bağlı."

"Sadece beden değil, ruh da. Teknoloji ve bilim insan ruhunun eline su dökemez. Eğer onunki yeterince güçlüyse, henüz ölmemiş olarak kalabilir."

Bölüm 20

Ortaklar şimdi de odanın iki yanında bir oluk oluşturacak şekilde volta atıyordu. Tek başına görerek gitmiş olsaydı her ikisinin de umut, inanç ve çaresizlikten oluşan o ince iplerle tutunarak tamamen tükendiği sonucuna vardı.

"Oturmalısınız," dedi. Yüzleri, elleri, bedenleri izleyebileceği ve ölçebileceği bir yere oturmalarını istedi.

"Otur," diye tekrarladı, bunu bir emir haline getirecek kadar otoriterdi. "Sağlık görevlilerinden yakında haber alırız. Bu arada, soruşturmada bazı ilerlemeler kaydettiğimizi bilmelisiniz. Küçük adımlar," dedi hızlıca, "ve size kesin bir şey söyleyemem. Ama size bazı olumlu haberler verebilmek istedim."

"Soruşturma umurumda değil, şimdi olmaz." Benny oturmuş, gözlerini kapıya dikmişti. "Bunu düşünemem. Sadece Cill'i düşünüyorum."

"Sadece ona odaklanmaya devam etmek istiyoruz. Kulağa zayıf geldiğini biliyorum ama enerjiyi ona itmek gibi." Var omuz silkti. "Bu yapabileceğimiz bir şey gibi geliyor."

"Sanırım haklısın." Peabody anlayışlı bir gülümseme sundu. "Bu tür şeylere inanırım."

"Free-Ager," dedi Eve en zayıf ve çok kasıtlı bir sesle. -İşten çıkarma tonu. Ameliyat önlüğü giymiş bir kadın içeri girerken hafifçe yana kaydı.

Ufak tefekti ama geniş omuzları vardı. Saçları Sezar'inki kadar kısa ve gece yarısı siyahıydı. Onun Badem gözleri odadaki yüzleri izledi ve Eve'de karar kıldı.

"Yetkili memur sen misin?"

"Teğmen Dallas."

"Doktor Pruitt."

"Lütfen." Var bir elini uzattı, sonra tekrar bıraktı. "O iyi mi? Cill iyi mi?"

Eve'in başını sallaması üzerine doktor iki adamın

karşısına oturdu. "Ameliyattan çıktı. Siz aileden misiniz?"

Var daha konuşmadan Benny, "Evet," dedi. "Biz onun ailesiyiz."

"Yaraları çok ağır."

"Ama onu sen tamir ettin," diye ısrar etti Benny.

"Bir doktor ekibi oluşturduk ve birkaç ameliyat gerçekleştirdik. Kafasında kapsamlı onarım gerektiren büyük bir travma vardı."

Pruit hasarı ve onarımı anlatırken Eve dinledi, ve yüzleri izledi. Ama o bunu çoktan görmüştü.
-Sadece o kısa parıltı.

"Ne dediğinizi anlamıyorum." Benny Var'a baktı. "Sen anlıyor musun? Bu ne anlama geliyor?"

Pruit, "Cilla komada," diye açıkladı. "Bu beklenmedik bir durum değil ve vücuduna iyileşmesi için bir şans verebilir."

"Ya da hiç uyanmayacak," dedi Var acı acı. "Demek istediğin bu."

"Evet. Şu anda onun için yapabileceğimiz her şeyi yaptık ama onu çok yakından izleyeceğiz. Ameliyattan sağ çıktı ve bundan umut alabilirsiniz. Ama hazırlıklı olmalısınız. Durumu hâlâ kritik ve komadan çıkması halinde beyinde hasar oluşma ihtimali var."

"Tanrım. Tanrım."

"Bunu düşünme." Var bir elini Benny'ninkinin üzerine kapadı. "Henüz değil."

"Onun üzerinde çalışan diğer cerrahlarla konuşmak isteyebilirsiniz. Size temel bilgileri verebilirim. İç organlarındaki yaralanmalar da ağırdı. Böbreklerinden biri kurtarılamayacak kadar ciddi hasar görmüştü. Dalağını değiştirdik ve eğer uyanır ve seçerse kaybettiği böbreği de yerine koyabiliriz. Bacağından bir ameliyat daha geçirmesi gerekecek. Hayatını tehlikeye atmadan onarımları tamamlayamadık."

Var kesik kesik bir nefes aldı. "Bize hiç umut olmadığını mı söylüyorsun?"

"Her zaman umut vardır. Yoğun bakım ünitesine yerleştğinde onu görebileceksin. Çok kısa bir süre. Onu göreceğimizden emin olabilirsiniz. onun için elimizden gelen her şeyi yapmaya devam edeceğiz. Ona en iyi şekilde bakacağız." Pruitt ayağa kalktı. "Başka sorunuz varsa, Biri bana çağrı bırakır. Ya da diğer cerrahlarıyla konuşabilirsiniz. Hazır olduğunda biri gelip sizi alacak."

Eve, Pruitt'i dışarı kadar takip etti. "Bana onun şansını ver. Dümdüz."

"Elli elli cömert bir rakam ama ameliyathaneye girdiğinde ona çok daha azını verirdim. Güçlü bir bünyesi var. Genç ve sağlıklı. Ameliyathanemde bir subay vardı."

"Bu doğru ve odasında yirmi dört/yedi bir memur bulunduracağım. Sadece kapıda değil. Odasında da. Hayatta kalması için elinizden geleni yapıyorsunuz. Ben de öyle."

"Güvenlik ve onun hayatına yönelik başka bir girişim konusunda mı endişelisiniz?"

"Odada bir memur olduğu sürece olmaz."

"Yeterince adil. Önümüzdeki yirmi dört saati atlatırsa, bunu yarı yarıya daha sağlam sayacağım. Şimdilik dakika dakika ilerleyeceğiz."

"Durumundaki herhangi bir değişiklikten derhal haberdar edilmem gerekiyor, öyle ya da böyle."

"Yoğun bakım ünitesinin bu talimatları aldığını görecek'im."

"O ikisini içeri almadan önce ona bir bakmak istiyorum." "Pekala, yukarı çık. Geldiğinizi haber vereyim."

Eve, giriş ve çıkış yollarını, temel güvenlik önlemlerini, personelin hareketlerini, kimlikleri not ederek yukarı doğru ilerledi. İyi, sonucuna vardı, ama her zaman güvenlikten kaçmanın yolları vardı.

Masadaki hemşireye rozetini taktı, adam rozete şöyle bir bakmakla yetinmeyip onu geçirmeden önce sert bir bakış atınca memnun oldu.

U-Play'de olduğu gibi duvarlar camdı. Hastalar için mahremiyet yok, diye düşündü. Eve, Cill'in bundan hoşlanmayacağı sonucuna vardı, ama kendisi için gayet iyiydi. Her oda, her hasta kamera ve makinelerle izleniyordu. Hastalardan herhangi birinin Personel oda ekranlarına çok dikkat ediyordu, ancak monitörlerden herhangi biri hastanın durumunda bir

değişiklik olduğunu işaret ederse hiplamalarını
bekliyorlardı.

Yine de, üniformalı memurun sandalyesini kapıya doğru çevirerek oturduğunu görünce memnun oldu. O içeri girdiğinde ayağa kalktı.

"Beş dakika ara," dedi

ona. "Evet, efendim."

Eve yatağın ayak ucuna doğru ilerledi. Bacağı ve kolu kafese koymuşlardı, Eve'in aklına gelişiminin ortasındaki bir droid geldi. Kafeslerin içindeki uzuvlar hakaret ve onarımın mor ve kırmızı renklerini gösteriyordu. Tüpler yılan gibi kıvrılıyor, Cill'i yavaş ve sabit bir ritimle mırıldanan ve bipleyen monitörlere bağlıyordu. Gözlerinin etrafındaki morluklar, soluk beyaz tene ve bandajların dantellerine karşı siyah görünüyordu.

Eve, kafasını tıraş ettiklerini ve baskıyı hafifletmek için jel bir yastığın üzerine koyduklarını fark etti. Bütün o saçlar, diye düşündü Eve. Bu da muhtemelen cam duvarlar ve kameralar kadar sarsıcı olacaktı.

Eğer uyanırsa.

"Birkaç kez darmadağın oldum ama söylemeliyim ki ödülü sen kazandın. Yeniden bir araya gelmek, neredeyse paramparça olmak kadar zor olmalı. Biz Ne kadar sert olduğunu görelim."

Yatağın kenarına doğru yürüdü, eğildi. "Sakın pes etme. Bunu sana kimin yaptığını biliyorum. Bart'ı kimin öldürdüğünü biliyorum. Onun peşinden gideceğim ve kazanacağım. O zaman bedelini ödeyecek. Bunu unutma ve sakın pes ediyorsun. Onu yeneceğiz, sen bundan geri dönerek, ben de onu alaşağı ederek." O Doğrudu. "O hiçbir zaman senin arkadaşın olmadı. Bunu da hatırlıyorsun."

Muhafız geri gelene kadar nöbet tuttu.

Ortaklar onu görmek için içeri girdiğinde Eve bir süre daha nöbet tuttu ve monitörden onları inceledi.

"Sence başarabilecek mi?" Eve direksiyona geçtiğinde Peabody sordu.

"Pes edecek bir tip değil. Bu onun lehine. Bir konferans odası ayarlayın ve EDD ekibiyle bir brifing düzenleyin. Otuz dakika. Hayır, bana bir saat ver." Peabody ayarlamaları yaparken Eve araç içi bağlantısını kullandı.

"Teğmen," dedi Roarke.

"Ameliyattan çıktı, kendini toparlıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim. Cerrahıyla konuştun mu?"

"Evet. Onlar ne yapıyorlarsa onu yapıyorlar. Şimdi biz de kendi işimizi yapacağız. Yirmi dakika sonra ofisimde buluşabilir miyiz?"

"Yapabilirim, evet."

"Açık fikirli olun."

Biraz gülümsedi. "Her zaman yanımda taşırım."

"İhtiyacın olacak."

"Hazırız," dedi Peabody ona. "Oda B. bir şey." Peabody parmağıyla işaret etti. "Yeni bir şey."

"Elimde kafası olmayan ölü bir adam, düşme sonucu yaralanmış ve durumu kritik olan bir kadın var.

bir sanal oda zemini. Silah yok, iz yok ve EDD'deki asların bulabileceği bir güvenlik ihlali yok. Mantıklı olun."

"Silahlar alındı, katil mühürlendi. Kurbanlar, şimdiye kadar e-ekibimizi şaşırtan üstün e-becerilere sahip olan katili tanıyor ve ona güveniyorlardı. Katili bulacaklar. ihlalleri."

"Bulunmak için orada olduklarını varsayarsak. Cill konusunda yanlış hesap yaptı. Düşmemesi gerekiyordu."

"Nereye düşecek?"

"Bu bir soru ve o uyanıp bize söylemedikçe bu sorunun tam cevabını asla alamayabiliriz. Bu arada, kutunun dışında düşünüyoruz. Hay sikeyim. Lanet kutuyu yakacağız."

Merkezdeki garaja girdi. "Elimizdeki her şeyi ayarlayın, taramalar ve gemiden aldığımız veriler de dahil. hastane."

"Tamam,

ama-"

"Az laf, çok iş."

Eve iki kez ofisine gitti ve eşyalarını yerleştirmeye başladı. birlikte brifing. Bilgisayarına kaşlarını çattı ve daha iyi e-becerileri olmasını diledi. Roarke oraya varmadan önce en azından kemikleri bir araya getirmiş olmak istiyordu.

"Tamam, seni piç, hadi bir deneyelim." Oturdu ve tıbbi verileri kullanarak bir canlandırma oluşturmaya başladı.

Roarke içeri girerken başını sallayarak ekrana baktı.

"İyi haberi mi istiyorsun, kötü haberi mi?" diye sordu.

"Bana kötüyü ver. İyi bir notla bitirmeyi severim."

"Cill'in güvenlik sistemini taradık, kazdık, parçalara ayırdık ve tekrar bir araya getirdik ve Bart'tan bu yana insan ve makine tarafından bilinen her testi, fikri ve yöntemi kullandık. Tek bir anormallik bile bulamadık. Şöhretim ve sizin şöhretiniz üzerine bahse girerim ki kurban kapıyı emniyete aldıktan sonra o dairelere kimse girmedi."

"Güzel."

Harika yüzünde kızgınlık dalgalanıyordu. "Şey, ben Memnun oldunuz ve bu konuda sayısız beyin hücresi kaybettik."

"Gerçek: Kurbandan sonra kimse olay yerine girmedi. Gerçekler iyidir. Gerisi ne?"

"Bart'ın sanal odasındaki diski yeniden oluşturma konusunda biraz ilerleme kaydettik. Her seferinde acı veren bir nanoçip, ama bazı ilerlemeler var."

"Daha da iyi."

"Neşeli olan sen değil misin?" AutoChef'in yanına gitti, kahve programladı.

"Kimin yaptığını biliyorum ve nasıl yaptığına dair bir fikrim var." "Pekala, kimin yaptığıyla başlayalım."

"Var."

"Bu çoğu kişi için yarı yarıya, ama siz sizsiniz, olasılıklar daha yüksek."

"Bu kadar kolay inanılmak güzel."

Bunu elinin tersiyle itti. "Çok emin olmasanız bu kadar kesin konuşmazdınız. Yani, Var. Çünkü?"

"O dışarıdaki tek adam. Diğer üçü çocukluklarına geri dönüyor. O, oyuna sonradan dahil oluyor; yakalamaca oynamak zorundasınız. Eminim yetişme oyununu hiç sevmemiştir. Ama üniversiteye kadar zaten yerleşik olan gruba katılmıyor. Ondan önce, kayıtlarına bakarsanız. Elektronik, matematik, fen, bilgisayar, teori derslerinde açık ara en iyisiydi. Kimse yaklaşımadı."

"Yıldız olmaya alışkın, şampiyon da diyebilirsiniz."

Eve başını salladı. "Evet, yapabilirsin. Sonra üniversitede diğer üçüyle takılıyor. Sadece onun kadar iyi değiller, Bart daha iyi. Ve o popüler. İnekçe bir şekilde. Oyun Kulübü'nün Yüce Büyücüsü. Böyle unvanları nereden buluyorlar? Birkaç derste asistanlık, yurt müdürlüğü. Sorumluluk sahibi, neşeli bir adam. Zeki, yetenekli ve insanlar onu sevmeye eğilimindeydi."

Roarke kahvesiyle birlikte ziyaretçi koltuğuna yerleşti. "Sebebin bu mu?"

"Kökü bu. Bu grubu işe almayı düşündüğünüzde kime yaklaştınız?"

"Bart. Evet, Bart. O zaman bile fiili liderdi. Devam et."

"Ve sizi reddetti, kendi şirketini kurmak istedi. Tüm ifadelerden, verilerden ve diğer unsurlardan oluşan ilk konsepti zaman çizgileri. Eşit ortaklık, elbette, ama Bart baş ve kamuya açık yüzdü."

"Doğru, ama hem Cill hem de Benny'nin onunla daha uzun süredir rekabet ettiğini söyleyebilirsiniz. Örneğin Benny her zaman yardımcıydı."

"Evet, bunu düşündüm. Arama sırasında dairesinde droidle bir an yaşadım. Kara Şövalye bağlantı."

Roarke kahveyi indirdi, belli ki kafası karışmıştı. "Batman'in bununla ne ilgisi olabilir ki?"

"Bunu nereden biliyorsun?" Şaşkınlıkla ellerini havaya kaldırdı. "Nasıl oluyor da 'Kara Şövalye' dediğimde hemen Batman'e tıklıyorsun. Bu şeyleri nereden biliyorsun?"

"Asıl soru nasıl bilmezsiniz olabilir. Batman yüzyılı aşkın bir süredir popüler kültür sözlüğünün bir parçası."

"Boş ver. Bu çok garip. Ben..." Gözlerini kıstı. "Üç yıl boyunca yaşları on sekiz ile yirmi üç arasında değişen on altı erkek fahişeyi öldüren ve kalıntılarını ödüllü domuzlarına yediren kim?"

"Yüce İsa." Bu görüntüye rağmen Roarke gülmek zorunda kaldı. "Hiçbir fikrim olmadığını söylemekten mutluluk duyuyorum."

"Hanson J. Flick, 2012-2015." Sırıttı. "Her şeyi bilmiyorsun."

"Ve sizin uzmanlık alanınız zaman zaman tiksindirici oluyor."

"Yine de kullanışlı. Her halükarda, Benny Cill'e takıldı, bu da Bart için bir neden olabilirdi, ancak orada düzüşme departmanında hiçbir şey olmuyor. Ve Benny'nin Şirketteki yerinden memnun. Araştırmasını seviyor. Cill'in dairesi dağınıktı - bir tür düzenli dağınıklık. Benny'nin evinde yaşıyordu ve istediği zaman Mongo ve Alfred ona eşlik ediyordu. Muhtemelen garip bir şekilde sağlıklı."

"Mongo?"

"Bir papağan. Konuşuyor. Bahse girerim çok konuşuyordur. Ve Alfred'in kim olduğunu sormadın."

"Benny dedin, Kara Şövalye, yani Alfred uşak."

Buna karşılık Eve sadece bir nefes verebildi. "Tamam. Benny'nin evi. Keder ve... sadelik belirtileri vardı," diye karar verdi. "Var'ın evi temizdi. Sanki bir şey bekliyor gibiydi. Şirket. Arama yapmamız gerektiğini biliyordu. oyundaki adımları tahmin etti ve buna hazırды. İyi şarap ve daha güzel yiyecekler stokluyor, kıyafetlere ve mobilyalara daha fazla para harcıyor. Cill's'teki polisler kapıyı o açtı."

"Ve o... ah. Benny onunla yalnızdı. O olabilirdi Onu kolayca bitirdi. Sadece solunum yolunu kapattı. Fazla zaman almazdı, uzun sürmezdi."

"Ona ilk o ulaştı ve onunla kaldı. Var yapamadı Bu konuda hiçbir şey. Onu ölü bulmayı bekliyordu. Benny'nin nabzını bulması şok etkisi yaratmıştı ama kendi ayakları üzerinde durmayı başardı. -Ve ameliyattan sağ çıkamayacağını ummak, buna inanmak zorundaydı. Başarması onu şaşırtmış ve kızdırmıştı. Sadece bir saniyeliğine gösterdi. O iyi, iyi bir aktör. Çoğu sosyopat öyledir ve tüm bu rol yapmalar yıllar boyunca onun işine yaramıştır."

"Ve siz onun tüm bu yıllar boyunca arkadaş ve ortak rolünü oynadığına inanıyorsunuz."

"Hatta doğru bile olabilir, gittiği yere kadar, ara sıra. İş başarılı, daha fazlası için potansiyeli olan iyi bir geçim sağlıyor. Onu iten daha fazlası olacak, ya da ona istediği bahaneyi verdi. Ve Bart'ın onu geçersiz kılabileceği ve kıldığı gerçeği. Şimdiden kendini U-Play'de liderlik rolü. Cill'in çıkarılması bunu pekiştirdi."

Benny o şovu yönetmek istemiyor. O tutmak istiyor
Yaptığı şeyi yapıyor, bu yüzden bir tehdit değil, bir varlık. Cill yönetebilir ve Benny de onun yanında olur. Onu uzaklaştırın, ve alan temiz."

"Pekala, haklı olduğuna ikna olduğumu söyle. Nasıl? Bart'la birlikte içeri girmeyi kolayca ayarlayabileceğini kabul ediyorum, Benny'nin iddia ettiği gibi Cill'in içeri girmesini izledi ve Var yürüdü. Sanırım dairenin etrafından dolaşıp başka bir yoldan girebilir, daireye girmeden önce onu durdurabilirdi, ama-"

"Ne cinayet ne de saldırı sırasında iki dairede de bulunmamıştır."

"Peki o zaman, bunu nasıl başardı? Uzaktan kumandayla mı?"

"Bir bakıma. Tamam, yanınızda taşıdığınız o açık zihni devreye sokun, hologram yaptı."

"Eve, henüz bulamadığımız sistemdeki bir açık bile bir oyuncunun başını kesemez."

"Sistem değil. Hologram. Bart Kara Şövalye'yle dövüştü ve Kara Şövalye kazandı. Bart'ın kafasını kesti ve Cill'in oynadığı senaryoda onu itti ya da düşmesine neden oldu."

Roarke kahvesinden bir yudum daha aldı. "Seni anlamama izin ver. Özünde ışık ve gölge olan holografik bir görüntünün cinayete teşebbüs ettiğini ve bunu işlediğini öne sürüyorsunuz."

"Ama bu sadece ışık ve gölgelerden ibaret değil. Nöro ve nanoteknoloji gelişmiştir ve holo-programlarda üretilen görüntüler bu programa göre hareket eder ve tepki verir. Görünüyorlar

üç boyutlu, öze sahip gibi görünüyor. Oyuncunun duyuları ışın içine giriyor ve meşgul oluyor."

"Bu bir yanılsama."

"Doğru. Ama netlikle. Ve bazıları dalga cephesinin daha da geliştirilebileceği ve ışınların gücünün artırılabilceği ve karmaşık VR ile yeniden evlendirilebileceği teorisini savunuyor-"

"Tükenmişlik ve sistem arızasıyla sonuçlanır," diye bitirdi. "Holo'da gerçek bir madde yaratamazsınız. Bu çoğaltılmış bir görüntüdür."

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Ancak sistem arızasını aşmanın bir yolunu bulursanız ve bu artışı kanallize etmek için bu ışınları, gelişmiş dalga cephesini artırırsanız, siz de Bu ışığın güç akışını arttırmak. Bir tür akım, tamam, gerçek bir madde değil ama o maddenin elektronik bir kopyası. Bir tür lazer."

"Bu... hmm." Kahveyi bir kenara bırakıp ayağa kalktı ve kalçasını masaya dayadı. "İlginç."

"Oyunda yaşadığınız sarsıntılar. Kara Şövalye'yle kılıç dövüşündeki temas yanılsamasıyla bağlantılı. Ama eğer bu geliştirmeyi yapmanın, teknoloji tramplesinde zıplamanın bir yolunu bulduysanız, kılıç muhtemelen kesebilir, yarabilir, koparabilir. Ya da akım -üretmeye programlandığı holo şeklinde- kesebilir. Ya da Cill'in durumunda olduğu gibi Bu akımların ya da onlara ne dersiniz deyin, çoğaltmak üzere programlandıkları şeyle aynı hasarı verebileceği bir etki."

Adam bir şey söylemeyince, kadın değişti. "Dinle, lazer neşterler keser. Lazer patlayıcılar ise patlatır. Neden ışık görüntüsü - esasen - kesip biçmek için manipüle edilemiyor?"

"Sıcak çalışacak - sistemi kapatacak kadar sıcak çalışmalı. Bu konuda kızartmak için. Ama..."

"Nasıl oluyor da tüm o ateşli Ar-Ge çalışanlarınız bu işe el atmıyor?"

"Oh, bununla biraz oynuyoruz. Ancak gerçek şu ki, pratik düzeyde pazarlanabilir değil. Oyuncuların etrafta dolaşıp birbirlerinden parçalar koparabileceği ya da başka kargaşaların yaşanabileceği oyunlar üretemezsiniz. Bir santim içinde kapatılır ve dava edilirsiniz."

Gözleri kısıldı. "O zaman neden birilerini oynatıyorsun?"

Ve ona rahat bir gülümseme verdi. "Başka bir şey ararken ne bulabileceğinizi asla bilemezsiniz, değil mi? Ve belli koşullar altında, böyle bir başvuru ordunun ilgisini çekebilir. Her halükarda, düşük öncelikli. Ya da öyleydi." diye düzeltti. "Ve bu açıklar-"

"Hem de çok. Diğer her şeyi eledim. Geriye bu kaldı. Ve diğer her şeyi elediğinizde, geriye kalan şey doğru olmalıdır."

"Evet," diye mırıldandı Roarke. "Kesinlikle öyle olmalı. Orada U-Play'deki veya ortakların ekipmanlarındaki herhangi bir kayıta veya comp'ta bu teknolojiyle ilgili hiçbir şey yok. Aradığınız o özel alana sahip olacak. Yapmak zorunda."

"Ve orada yemi yutacak. Almak zorunda. Onu bulacağız, ve bulduğumuzda, sanırım, bir küpten çok daha fazlasını bulacağız.

oyun." Bilek ünitesini kontrol etti. "Kahretsin. Sana bunu anlatmak için gereğinden fazla zaman harcadım. Brifingde kullanabilmem için bu teoriyi kullanarak her iki olayın da bir canlandırmasını programlamayı istiyorum."

"O zaman hiç sorun değil. Önümüzdeki on dakika içinde teknoloji trampolininde zıplayabilirim, sonra da yaylarımı alırım."

"İğneleme not edildi. Bak, başladım bile. Sadece biraz rafine edilmesi gerekiyor."

"Bu, kanlı ketçap tüpünün kapağını gevşettikten sonra çevirmeye benzemez."

"Senin için çok mu fazla?" Başını eğdi. "Sorun değil. McNab'a söylerim."

"Bu çok şirretçe. Burada mı?"

"Evet, neredeyse-"

"Git başımdan." Oturdu, sonra tekrar kızın çatık kaşlı yüzüne baktı. "Şimdi."

"Tamam. Ama gelecek yüzyılı bununla uğraşarak geçirme. Sadece yeterince açık olmasını istiyorum-"

"Kapıyı arkanızdan kapatın, kışınıza çarpsa da çarpmasa da."

"Sinirlenmeye gerek yok," diye mırıldandı ve kapıyı sert bir sesle arkasından kapattı.

Kendi lanet ofisinden kovulmadan önce kahve almayı unuttuğu için durdu ve Otomat'a hırladı. En iyi zamanlarda arkadaşı olmayan makine ve teknoloji şu anda onun kısa listesindeydi. Ceplerindeki gevşek kredileri parmakladı ve seçeneklerini değerlendirdi.

"Hey, Dallas." McNab ayağa fırladı. "Harika fikirler." O kodunu girdi, Tango Fizzy-mandalina sipariş etti

ve mango, diye düşündü Eve midesi bulanırken. "Al, bana bir Pepsi getir." Ona kredi kartlarını itti.

"Sorun değil."

"Taramada herhangi bir hareketlilik var mı?"

"Henüz değil. Taşınabilir bir cihaz getirdik, böylece biz brifing verirken gözüm üzerinde olacak. Biri içeri girmeye çalışırsa haberim olur. Al bakalım." Tüpü ona fırlattı.

"Peabody, Cill Allen'ın şu ana kadar dayandığını söylüyor. Umarım başarır, ama söylemeliyim ki, ortaya çıkıp 'Hey, şamdanla kütüphanede Albay Mustard'dı' demesinden ve bu kadar zaman harcadıktan sonra işi kolaylaştırmasından nefret ediyorum."

"Albay Hardal da kim?"

"Biliyorsun, oyundan. İpucu. Onu oynamalısın. Öldürürsün."

"Öldüren oyunlardan bıktım usandım artık." Tüpü kırarken onu düşündü. Adam gençti ve

Tanıdığı herkes gibi oyun oynuyordu. Ayrıca polis olduğu için şiddet hayatının bir parçasıydı. "Bunu ister miydin? Risklerin gerçek olduğu oyunlar oynamak ister misin?"

"Zilyon dolar kazanabileceğim bir yerden mi bahsediyorsun? Siktir, evet."

"Hayır. Tamam, diyelim ki büyük bir para ödülü var." Çünkü bu şey halka açılırsa, birileri bir yolunu bulup kumar oynadım. "Ancak kazanmak, hatta kalifiye olmak için gerçek silahlara sahip rakiplerle karşılaşmanız gerekiyordu. Gerçek kan, gerçek acı.

-Ve potansiyel olarak ölümcül."

"Yani para ve/veya şan için dayak yemeyi, sakat kalmayı veya ölmeyi göze mi alacağım? Bunu zaten yapıyorum." Gülümsedi, omuz silkti. "Neden?"

bunu oyun için yapmak ister miydim? Oyun oynayarak gerçeklerden bir süreliğine uzaklaşırsınız."

"Evet. Göründüğün kadar aptal değilsin."

"Teşekkürler." Kız uzaklaşırken gazozunu kaldırdı, sonra içeri girdi. "Hey!"

Konferans odasına girdi ve becerikli Peabody kurulumu tamamlarken başıyla onayladı. Bileşenlere ve ekranlara doğru işaret etti. "Şuradaki monitör kukla dosyalar?"

"Evet. Biri içeri girmeye, dava dosyalarına erişmeye, okumaya, kopyalamaya, virüs bulaştırmaya çalışırsa, EDD bunu bilecek ve izini sürecektir. McNab biraz sıvı alırken ben de bir dakikalığına gözümü ondan ayırmayacağım. Diğerleri yoldalar."

"Roarke geç kalabilir. Benim için bir şey üzerinde çalışıyor." "Benim için bir şey üzerinde çalışmasına aldırılmazdım."

"Affedersiniz?"

"Hmm? Oh, sadece kendi kendime konuşuyordum," diye şarkı söyledi Peabody. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Eve yaklaştı ve elinin tersiyle Peabody'nin başının arkasına vurdu.

"Ow."

"Oh, üzgünüm, sadece istemsiz bir refleks. Nasıl olduğunu bilirsiniz." Var'ın kimlik fotoğrafını cinayet panosundaki gruptan alıp tam ortaya yerleştirdi.

"O mu?"

"O."

"Güzel. Az önce kendimle girdiğim elli dolarlık bahsi kazandım." "Öncelikle, kendinle girdiğin bir bahsi nasıl kazanırsın?"

"Bak, Var olduğuna dair kendimle elli dolar bahse girdim. Kazandım ve yatırım çantama koydum. Kumbarada iyi bir miktar birikince Roarke benim için yatırım yapacak."

"Ya kaybetseydin?"

"O zaman yatırım çantasına koyardım ama kazanmak daha tatmin edici."

"Tamam. "Neden Var'a karşı bahse girdin? Neden Var?"

"Birkaç şey var. Evi mükemmeldi, her iki seferde de bir ekip içeri girdi. Tamam, pek çok insan düzen manyağıdır, ama o, birkaç eşyası olmayan tanıdığım ilk ciddi oyuncu olurdu. Etrafta duran başıboş diskler ya da Oynarken bir şeyler atıştırmış. Ve Cill'in saldırıya uğradığı gece oynadığını söyledi. Belki de Benny'nin olmasını istemedim çünkü onu gerçekten seviyordu ve bu konuda yanılıyordum, iç karartıcı olurdu. Kim depresif olmak ister ki?"

"Şairler," diye karar verdi Eve. "Öyle olmaları gerektiğini düşünmelisin."

"Tamam, şairler dışında. Ayrıca, Benny bana daha çok bir takipçi gibi geliyor. Bunu başarmak için kendi kendini başlatan biri olmalısın. Sanırım. Yani ikisi arasında kalırsa, Var'a bahse girerim."

"Bir mendile ihtiyacım olabilir, gururum beni hemen sulandırıyor."

EDD ekibi içeri girerken başını çevirip baktı. "Pekâlâ. Hadi başlayalım. Roarke benim için bir şey üzerinde çalışıyor, o yüzden onu beklemeyeceğiz. Ona çoktan bilgi verdim."

Ekip yerleşirken ilk görüntüleri ekrana çağırdı. "Kurban 1, Minnock, Bart, biriyle uğraşırken başı kesilmiş. Fantastical oyunu sanal odasında, güvende, dairesinde, o da güvende. Şu ana kadar davetli ya da zorla başka bir girişi gösteren hiçbir şey bulamadık."

"Bulacak bir şey yok," dedi Feeney. "Katilin onunla birlikte geldiği ve droidde bir arıza olduğu sonucuna varmak zorundayız. Onu tekrar parçalarına ayıracağız."

"Belki de değil." Eve zemin hazırlamayı bitirene kadar bu şekilde bıraktı. "Kurban dördüncü seviyeden başlayarak otuz dakikadan biraz fazla tek başına oyun oynadı. Biz onun K2BK oyununu oynadı, bu da eleme süreciyle Usurper olabilir. Bu senaryonun detaylarına tekrar döneceğiz."

"İkinci kurban," diye devam etti, "Allen, Cilla, saldırıya uğradı ve Aynı oyunu oynarken, güvenliği sağlanmış dairesinde, güvenliği sağlanmamış sanal odasında ağır yaralanmıştır. Ortakları Lemman ve Hoyt bu sabah girene kadar davetle ya da zorla başka bir giriş olduğuna dair hiçbir belirti yoktu ve onu sanal odanın zemininde buldular. Sorgulamadan sonra ortakları tercih ettiği oyunun bir hazine avı olan Ejderha Yumurtası olduğunu söylediler. Kısa süre içinde bu ayrıntılara gireceğiz."

Bilek ünitesine baktı. Eğer Roarke işini bitirirse.

"Kurban İki birinci seviyede başladı ve iki saatten biraz fazla oyun oynadı. Üçüncü seviyeyi tamamlamasına çok az kaldı. Yaralarına ve taramalara dayanan uzman tıbbi görüş, bu yaraların, yüksekten düşme sonucu oluştuğu sonucuna varıyor."

sert, pürüzlü ve engebeli bir yüzeyin üzerinde belki de 20 feet."

"Olamaz," diye karşı çıktı Feeney. Dalgınca McNab'ın uzattığı bir küp sakızı aldı. "Zaman çizelgesini, girişi ve olay yerindeki fiziksel kanıtları mahvediyor. Saldırı sanal odada gerçekleşti."

"Katılıyorum." Eve, ekibe olay yeri kaydının engelsiz bir görüntüsünü vermek için duvar ekranının yanına geçti. "Peki bir kadın sanal odasının pürüzsüz, düz yüzeyinde tarif ettiğim şekilde düşerek nasıl yaralanır? Tüm kanıtlar yalnız olduğunu gösterirken bir adamın kafası nasıl kesilir? Tek mantıklı açıklama Bart'ın öldürüldüğü ve Cill'in de oyundaki rakipleri tarafından saldırıya uğradığıdır."

"Eğer yalnız olsalardı, Dallas, lanet olası bir rakipleri yoktu."

Eve bakışlarını Feeney'ye doğru kaydırды. "Ama yaptılar. Her biri bir sonraki seviyeye ulaşmak için o rakibi yenmek ya da alt etmek zorundaydı. Bart için, Kara Şövalye. Cill için, rakip hazine avcısı."

"Bir holo'nun oyundan fırlayıp kurbanın kafasını kestiğini mi söylüyorsun?" Feeney elini iki yana salladı. "Sen çok çalışıyorsun, evlat."

"Katilin oyunu kullandığını söylüyorum," diye düzeltti Eve. "Oyunun içine programlanmış yeni bir teknoloji kullandığını söylüyorum."

silah olarak oyun. Geliştirilmiş dalga cepheleri, ışınların ve haptik sistemin gücünün arttırılması, lazer açılarının ve ışığın yeniden odaklanması, programlanmış görüntü kopyalayan madde şeklinde elektronlar ve ışık kaynağı oluşturulması."

Callendar başını öne eğdi. "Fena. Çok acayip."

Bölüm 21

"Bu bilim kurgu saçmalığı."

"Bilim onu yakalayana kadar bu bir kurgu." Eve topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Feeney, sen her gün bilimle çalışıyorsun. Çaylak günlerine geri dön ve onları şimdikiyle karşılaştır. Bu benim alanım değil, bu yüzden belki de benim için

Olasılık. Başka hiçbir şey uymuyor. Peki ya bu? Kanıtları, zaman çizelgelerini, koşulları, kişilikleri ve ilgi alanlarını bulmak? Bir eldiven gibi uyuyor."

McNab, "Yeraltı sitelerinde her zaman bazı gümbürtüler ve mırıltılar olur," diye yorum yaptı. Gözleri olasılıklarla parlıyordu - Eve'in inek ışını olarak düşündüğü şey. "Çok uçuk teoriler ve uygulamalar."

Feeney, "Şantiyelerde Kocaayak ve küçük yeşil adamlar da gördük," diye karşı çıktı ama kaşlarını öyle bir çatmıştı ki Eve onun düşündüğünü anladı.

"Her iki kurbanın da yaralandığı yerde çok küçük yanıklar, iç yanıklar vardı. Şarjlı bir kılıcın peşinden gittik. Sanırım çok uzakta değildik. Ama bu sadece programın içinde var. Levar Hoyt'un bir ortağını öldürdüğüne inanıyorum. programlaması aracılığıyla bir başkasını öldürmeye teşebbüs etti. Onu bir dakikalığına alalım."

Vites değiştirdi, rahatlığa geri döndü ve şüpheli hakkındaki nedenlerini ve sonuçlarını özetledi.

Feeney, "Bu iş için iyi görünüyor," diye onayladı. "Elinizde güzel bir kanıt yığını var. Ama diyelim ki ben senin bu fikrine katıldım, bunu nasıl kanıtlayacağız?"

"Bana söyleyecek. Bana söylemek isteyecek." Roarke içeri girince durakladı. "Anladın mı?"

"Zamanımın kısıtlı olduğunu ve ekipmanınızın pek de son teknoloji olmadığını düşünürsek biraz zor ama evet, var."

"Yükle. İkinci ekranda göster. Göreceğimiz şey, mevcut verileri, görüntüleri, tıbbi bulguları kullanarak ve teoriyi uygulayarak suçların yeniden yapılandırılmasıdır. "Suçluların çalışma süresi sağ altta. Her ikisi için de kurbanların seans kayıtlarındaki oyun modellerini kullandık."

Roarke'ın programı ayarlamasını ve ekranda göstermesini izledi. "Bart Minnock dairesine girer," diye devam etti bilgisayarlı görüntüler ekran üzerinde hareket ederken. "Droidle etkileşime girer. Droidin ona sunduğu gazlı içeceği içiyor ve gece için kapatmasını emrediyor. Bardağı masanın üzerine bırakıyor, üçüncü kata çıkıyor ve sanal odaya girip onu emniyete alıyor."

Geçen süreyi gözünün önünden ayırmadan oyunu izledi. Uydu, diye tekrar düşündü. Görüntü adımlar boyunca ilerliyordu, önceden belirlenmiş bir düzen vardı. Belki de Bu sefer farklı bir şey yapmıştı ama fark etmemişti. Sonunda, şimdi olduğu gibi, Kara Şövalye figürüyle karşı karşıya gelmişti.

Kılıçlar çarpıştı, atlar şaha kalktı, dumanlar yükseldi. Sonra kılıcın ucu Bart'ın koluna saplandı ve şövalye darbeyi indirdi.

"Kurbanın ve holo-imajın pozisyonlarını, yüksekliğini, erişimini not edeceksiniz, darbe, kurbanın tam olarak konumlandırılmasıyla sonuçlanır.

Kurbanın kafası ve vücudu, keşif sırasında kayıtlarımızda olduğu gibi. İkinci kurban için doğrudan üçüncü seviyeye geçeceğiz."

Roarke, "Bu işe hatırı sayılır bir zaman ayırdım," diye yakındı.

"Bu da takdire şayan ve başsavcılığın ilgisini çekecektir. Ama şimdilik zaman kazanalım. Karakteri bu eserin peşinde ve engeller, bulmacalar ve rakiplerle karşı karşıya. Seviyeyi tamamlamak için bu yükselişin tepesine ulaşması ve bir mağaraya giriş yapması gerekiyor. Yolun şu şekilde olduğuna dikkat edin çamurlu."

Oklar uçtu. Cill'in görüntüsü kaçtı, savruldu, kaydı, ayağa fırladı. Sonra rakibiyle yüz yüze geldi.

"Zaman çizgisi, ortalama hızı ve hareketleri göz önüne alındığında, holo-görüntüyü burada, çamurlu patikada, mağaraya doğru yükselirken bulduğunu gösteriyor. Sağındaki kayalıklara ve suya düşen uçurum. İşte! Programı durdur."

Bıçak Cill'in kolunu keserken görüntüler dondu.

"Morris'in belirttiğine göre bu yaralanma düz ve keskin bir cisimle yapılan hakaret sonucu oluşmuş. Bıçak ya da kılıç. Programa devam et. Şok geçirir, yaralanır ve kaygan yolda dengesini kaybeder, rakibi devam edemeden düşer. Ya da rakibi onu güzelce iter. Kadın kayalara çarpar ve bayılır. Oyun biter. Kaybettiği için bilinç, program artık onu okumuyor ve sona eriyor."

Ekrana arkasını döndü. "Bu arada, bunu ayarlayan orospu çocuğu evinde oturmuş, ayaklarını uzatıp kendini eğlendiriyor, mazeretini oluşturuyor, muhtemelen şokunu ve kederini uyguluyor. İki arkadaşını ortadan kaldırır.

engellerin ikisini de aşar ve asla ellerini kana bulamaz."

Feeney çenesini kaşıdı. "Sana zamanlamanın işe yaradığını söyleyeceğim ve Morris o kızı söylerse onunla tartışmayacağım.

düştü. Ama eğer bu piç kurusu holo'yu bu seviyede nasıl manipüle edeceğini bulduysa, kafasının içine bir göz atmak isterdim. Bu kadar sıcak çalıştırmak, yeterince sıcak, bu sistemi kızartmış olmalı."

"Belki de ilk kez değildir," diye araya girdi Roarke. "Onu korumanın bir yolunu bulmuş olabilir. Standart bir sistemin birden fazla oyuna dayanabileceğini sanmıyorum."

"Sadece bir taneye ihtiyacı vardı," diye belirtti Eve.

"Yeniden yapılandırmaya çalıştığımız diskte bu kadar tuhaf olan şey de bu." McNab Callendar'a döndü. "Odaklanmış ışığın yüksek yoğunluğu, nanoların konsantrasyonu."

"Sistemin kopmasını engellemek için onu üçgenlerle gizleyin." "Ben bluetone kullanırdım."

"Bu onu altı UPH'nin içine tıkar."

"Bir dalga filtresiyle katmanlandırırsanız olmaz." Feeney de katıldı ve Eve, inek takımı tartışıp teori üretirken tahtasına geri döndü.

Peabody ona katılmak için yanına geldi. "Basit bir inek dili konuşabiliyorum ama söylediklerinden tek kelime bile anlamıyorum. Sanırım Callendar'ın ilk yorumuna geri döneceğim. Bu çok acayip."

"Bu bilim. İnsanlar bilimi öldürmek için kullanıyorlar. bir mağara adamı başka bir zavallı piçin saçlarını ateşe verdi."

Tekrar döndü ve Cill'in sanal odanın zeminindeki kırık bedenini inceledi.

"Temel aynı, ama bazen yöntemler daha süslü oluyor. O soğuk, egoist bir orospu çocuğu. Yıllar boyunca kurduğu dostluğu, ortaklığı, güveni, ilişkileri ve sevgiyi kendisine asla zarar vermeyecek bir adamı öldürmek için kullandı. Bir başka arkadaşını daha acı çekmesi, yaşamak için verdiği mücadeleyi izlemesi gereken bir hastaneye yatırdı. Ve bunun her dakikasından zevk aldı. Dikkatimizin odağı olduğu her dakika, bizi yenebileceğinden kesinlikle emindi. Ve biz de onu böyle alt edeceğiz. Onu kendi egosuyla, kazanma ihtiyacıyla asacağız."

Monitör bip sesi çıkarmaya başlayınca göz ucuyla baktı.

"McNab!" Sesindeki sertlik McNab'ı sert ve yumuşak ışık üzerine tutkulu bir tartışmanın ortasında bıraktı.

"Efendim."

Parmağını alete doğru uzattı. Ayağa fırladı, koşarak geldi. "Dış katmanda bir gedik var. Test ediyor."

"Sinyali takip et."

"Üzerinde çalışıyor. Kalkanları açık, elleri tetikte. Gördünüz mü? Gördünüz mü?"

Eve bir sürü ışık ve çizgi gördü. "İki kişi

oynayabilir," diye mırıldandı McNab.

"Üç." Callendar bir kulaklık taktı, parmaklarını şıklatmaya ve kalçalarını oynatmaya başladı. "Zıpladı."

"Evet, evet, o dikkatli. İşte, bu... Hayır, hayır, o bir balık."

"Yine de bir ip çekeceğim. Belki geri kıpırdatır."

Roarke, "Yan yatmayı dene, lan," diye önerdi. "Sonra altına gir. Şu anda sadece sıyırıyor."

Feeney Callendar'a "Bırakın balık yüzsün," dedi. "Bu... İşte, bakın, işte, bir hayalet gönderdi. Avlanmaya git."

Eve uzaklaştı, daire çizdi, geri döndü ve sonraki yirmi dakika boyunca e-ekip dalgalı hareketleri, kıpırdanmaları, flaşları ve patlamaları takip etti.

Roarke, "Bir sonraki katmana doğru ilerliyor," diye işaret etti. "Bu konuda acele etmiyor."

"Belki de onun işini çok kolaylaştırdık." Feeney yanaklarını şişirdi. "Onu korkutup kaçırıyoruz."

"Kaç katmandan geçtiği umurumda değil. Bulacağı şey zaten sahte olacak. Ben onun yerini istiyorum."

McNab tekrar Eve'e baktı. "O Zeus'un üzerindeki bir zıpzip Dallas. Zıplıyor, sonra geri dönüyor, tekrar zıplıyor. Piç kurusu iyi."

"Senden daha mı iyi?"

"Ben öyle bir şey demedim. Yankılarımız var, çapraz ve kavşak noktalarımız var, yani o New York'ta. Muhtemelen."

"New York'ta olduğunu biliyorum."

"Doğruluyorum," dedi, şimdi sinirliydi.

Roarke elini McNab'ın omzuna koydu. "Burada her şeyi anlatmak istediğinizi sanmıyorum, Teğmen. Ama bir şüpheliyle yaya kovalamacası içinde olduğunuzu düşünün, On blok ötede patlatın ya da Londra'ya atlayın, Ukrayna'ya geçin, sonra bir blok arkanıza tekrar inin. O lanet piçi yakalamanız biraz zaman alabilir."

"Tamam, pekâlâ. Ne kadar zamanımız var?"

"Bu hızda devam ederse ve biz de bu yankıları takip edip bağlantı noktalarını tahmin edebilirsek, birkaç saatten fazla sürmez. Belki üç saat."

Küfür etmedi. Var siber uzayda oradan oraya zıplıyor olabilirdi ama monitörde olduğu sürece gerçekte tek bir yerdeydi.

"Bunlardan birini evde çalıştırabilir misin?" diye sordu

Roarke'a. "Çalıştırabilirim, evet."

"Bununla ilgili bir sorunuz var mı?"

Feeney ona belli belirsiz bir el salladı. "Başka bir kaynakta kurulacak ikinci bir düzenek piçin etrafını sarmamıza yardımcı olabilir."

"Tamam o zaman, evden çalışacağım. Sessiz bir yerde. Tüm bunları Whitney'in bilmediği bir şekilde yazmam gerek. Yarın ona rapor verdiğimde beni hapse attıracak. Katilin yerini tespit ederek beni büyük bir dertten kurtarabilirsin. sik kafalı."

"Eğer böyle devam ederse, onu yakalayacağız. Evet, evet, New York'ta. Şuraya bakın. Şimdi sektörleri kazımaya başlayalım."

Peabody, "Ben burada bekleyeceğim," dedi. "Onlara sıvı tedarik edin."

"Bu gece için hazır olun." Eve tekrar takıma baktı. İş yine güvene gelmişti. Eğer onu iğneleyeceklerini söyledilerse, iğneleyeceklerdi.

Dışarı çıktıklarında Eve, "Belki de bunu ofisime götürmeliyim," diye düşündü.

"Feeney ikincil bir kaynağın değeri konusunda haklı. Evde daha fazlasını yapabilirim ve daha iyi ekipmanım var. Buna ek olarak, elimi bu işin içine sokmak istiyorum ve burada sadece Ian'ın ayak parmakları."

"Pekâlâ. Eve yerleşin, ben de bir saatimi iki kişi beni deli gibi göstermeyecek bir rapor yazmanın yolunu bulmaya çalışıyor."

"Bana ve diğerlerine anlattığında oldukça akıllı başında görünüyordun. Bilimi zorla. Sana bu konuda yardım edeceğim," diye ekledi kızın iniltisini bastıramayınca. "Komutanın gözlerini ileri teknoloji konusundaki derin bilginle kamaştıracağız. holonetics."

"Başım ağrıyor."

Garaja girdiklerinde dudaklarını kızın başının üstünde gezdirdi. "İşte oldu."

"Öyle ya da böyle, yarın benimle birlikte locada olacak. Benim sahamda, benim bölgemde. Ve sonra kimin... Kahretsin, kahretsin, bu kadar basit olabilir mi?"

"Ne olabilir?"

"Çim. Alan." Kahretsin! Tekrar düşündü ve kısa kesti. "Evinin, ortaklarının, deposunun temel parametreleri içinde bir deliği olduğunu düşünmek zorundayım. Etkili, dikkatli ve titiz biri. Neden görülme riskini göze alsın ki?"

hatta belki de sözde arkadaşları tarafından - başka bir binaya girip çıkarken?"

Roarke kapıların şifresini çözdü, kendi kapısını açtı ve üzerine eğildi. "Kendi binası. Özel teçhizatının yakınında olmasını isterdi, değil mi? Güvenliğini sağlamak, izlemek daha kolay.

ne zaman canı isterse kullanabilir."

"Onun dairesi değil. Orada hiçbir şey yok. Ama o binada başka yerler de var. Katının diğer yarısı da dahil."

"Hadi gidip bir bakalım."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum. Sen arabayı sürerken ben de adresi araştırayım, bakalım kim kiralamış ya da sahibi kimmiş."

Direksiyonun başına geçti. "Destek mi?"

"Onlara dolambaçlı yoldan gittiğimizi bildireceğim, ama askerleri çağırıp sonra da bunun bir fiyaskoya dönüşmesini istemiyorum.

Her neyse, bence öldüren bir siber-geek ile başa çıkabiliriz. uzaktan kumanda. Her şeyden önce bir korkak. Stuben, Harry ve Tilda, yaşları sırasıyla seksen altı ve seksen beş. Ev sahipleri, on sekiz yıldır ikamet ediyorlar. Üç çocuk, beş torun, iki torun çocuğu."

"Kör olabilir."

"Evet." Parmaklarını kalçasına vurdu. "O dairede iyi bir güvenlik vardı. İki kapı, ikisinde de monitörler, kameralar, avuç içi plakaları var. İçerideki düzen muhtemelen Var'inkinin aynısı. Kapıyı çalmaya değer. Diğer birimleri araştıracağım. Belki bir şey çıkar ama bu doğru gibi geliyor."

Park ettiğinde, iletişim cihazını çıkardı. "Peabody, Var'ın koridorun karşısındaki evine bir göz atacağız.

komşular. Bir önseziyi takip

ediyorum." "Seninle buluşmamı

ister misin?"

"Hayır. Bir göz atacağız. On beş dakika içinde sizi işaretlemesem, destek gönderin."

"Anlaşıldı. Kendi evinin karşısındaki koridorda. Şimdi düşündüm de, bu akıllıca olurdu. Dallas, neden sadece iletişimi açık bırakır mısın? İzleyebilirim ve herhangi bir sorun duyarsam av köpeklerini serbest bırakırım."

"Pekâlâ. Sen bize bakıcılık yaparken, git ve binadaki diğer sakinleri araştır. Ve telsizini sessize al. Kıcımdan çıkan sesini duymak istemiyorum." Roarke kıkırdarken telsizi arka cebine soktu.

"Bunu resmileştirelim. Kayıttayız. Dallas, Teğmen Eve ve Roarke, uzman danışman, sivil, şüphelinin komşusuyla görüşmek üzere Var Hoyt'un binasına giriyor."

İçeri girmek için efendisini kullandı.

"Ben onun yerinde olsaydım, normal giriş prosedürünü atlayan biri olursa beni uyarması için dış güvenliği ayarlardım."

"Olabilir. Yine de, bir alandaki operasyonları durdurmak, orayı emniyete almak, koridoru geçmek, kilidi açmak, içeri girmek, yeniden emniyete almak için çabalaması gerekecek. Başka bir arama izni için bastırduğımda, güvenlik kayıtları tam olarak bunu gösterecektir. Ya da sadece yaşlı bir çiftin sakin bir akşamını bölüyor olabiliriz."

"Belki de dışarıda tango yapıyor ve tekila içiyorlardır." Eve'e bir sırtış gönderdi. "Ulaştığımızda bizim de olacağımız gibi onların yaşında. Sonra da eve gelip çılgınca seks yapacağız."

"Tanrı aşkına. Bu kayıtlarda var."

"Evet, biliyorum." Onunla birlikte Var'ın katına çıktı. "Bu gelecek planlarının da resmi olmasını istedim."

Var'ın evinin karşısındaki apartmanın girişinde durmadan önce için için yanan bir bakış fırlattı. "Orada kilitli. Tamamen kırmızı. Burada da öyle," diye not etti.

Kapıyı çaldı, bir elini silahının kabzasına dayayarak bekledi. Hoparlör tıkladığında kapıyı tekrar çalmaya hazırlandı.

"Alo?"

Ses bir kadına aitti ve biraz temkinliydi.

"Bayan Stuben?"

"Bu doğru. Sen kimsin?"

"Teğmen Dallas, NYPSD." Rozetini kameranın görebileceği şekilde kaldırdı. "Sizinle konuşmak istiyoruz."

"Bir sorun mu var? Yanlış bir şey mi var? Aman Tanrım! Çocuklardan biri mi?"

Eve, kilitler açılıp güvenlik yeşile döndüğünde bile, "Hayır, hanımefendi," diye söze başladı. "Hayır, hanımefendi," diye tekrarladı.

kapı açıldı. "Bu sadece devam eden bir soruşturmayla ilgili rutin bir sorgulamadır."

"Bir soruşturma mı?" Kadın ufak tefek ve ince yapılıydı. uzanma pantolonu ve çiçekli bir gömlek. Derli toplu ve küllü sarı saçları başında bir kask gibi sallanıyordu. "Harry! Harry! Harry! Harry! Harry! Harry!"

Polis kapıda. Sanırım içeri girmelisiniz."

Geri çekildi ve toz tutucular ve fotoğraflarla dolu geniş, rahat bir oturma alanı ortaya çıktı. Hava lavanta kokuyordu.

"Özür dilerim, kaba olmak istememiştim. Sadece çok telaşlıyım." Bir eliyle kalbini okşadı. "İçeri girip oturabilirsin. Harry ve benim için biraz çay yapmak üzereydim. A

Biz programlarımızı izlerken güzel bir çay demleriz. Harry!" diye tekrar seslendi, sonra içini çekti. "Ekranın sesini o kadar açmış ki beni duyamıyor. Gidip onu getireyim. Sen hemen otur, Ben de gidip Harry'yi getireyim."

"Bayan Stuben, koridorun karşısındaki komşunuzu tanıyor musunuz? Levar Hoyt?"

"Var" mı? Elbette tanıyoruz. Çok iyi bir genç adam," dedi merdivenlerden çıkarken. "Geldiği gibi akıllı. Daha iyi bir komşu isteyemezdik. Harry!"

"Çay ve çiçekler," diye mırıldandı Eve, "her şey çok ev gibi."

"Bu da tabii ki otomatik olarak şüphelerinizi artırıyor. Yine de bazı insanlar..." Odanın etrafında dönerken durdu.

"Eve," dedi, tam kapının kilitleri kapanırken ve oda parıldayarak uzaklaşırken.

"Bu lanet olası bir holo." Eve silahına uzandı ve bir kılıç çekti. "Oh, lanet olsun!"

"Bunun için beklememiz gerekecek. Solunda."

Bıçak saplanmadan önce dönüp engellemek için ancak zamanı vardı.

dilimlenmiş. Dövmelerle benek benek olmuş yaralı bir yüze baktı. İkiz kızıl güneşler gökyüzünü kan rengine çevirirken sırtıyordu.

Sol dirseğiyle yaklaşıp adamın boğazına vurdu. Adam tökezleyerek geri çekildiğinde, Roarke'a doğru bakmak için bir saniyeden az bir zaman ayırdı. Kılıç ve hançerle silahlanmış, çıplak göğüslü bir dağ gibi adamlarla dövüşüyordu. Onun  otesinde, mavi gözlemci çemberinin içinde Var duruyordu.

Bir sonraki hamleyi karşılarken korktuğunu düşündü. Korkmuş, çaresiz ama aynı zamanda heyecanlıydı.

"Bizi aramaya gelecekler, Var!" diye bağırdı. "Oyunu durdurun."

"Her şey yoluna girecek."

Ayaklarının altındaki bataklık zemini hissetti ve zihninin bir kısmı ağır, ıslak sıcağı, kuşların çığlığını kaydetti, Kalın ağaçların çılgınca imkansız yeşili. Herhangi bir avantaj elde etmek için savaşırken kılıçlar çarpışıyor, ölümcül ziller çalıyordu.

Oyunu oynamak için kuralları bilmek gerektiğini düşünüyordu. "Ne diye kavga ediyoruz ki?" diye sordu. Rakibi kılıcını dizlerine doğru savurduğunda sıçradı, sonra da onun kılıç koluna vurdu. "Seninle bir alıp veremediğimiz yok."

"Dünyamızı işgal ettiniz, bizi k leleştirdiniz. Sizinle son nefesimize kadar savaşacağız."

"Senin lanet d nyanı istemiyorum." Nefesini sakladı, kılıçtan uzaklaştı ve onu yandan yakalayan bir tekmeyle şaha kalktı. İşini bitirmek için peşinden gittiğinde, adam  alım atıp onu kandırdı ve kılıcının ucuyla kalçasından aşağı bir acı çizgisi çizdi.

Geri sıçradı. "Ben bir New York polisiyim, seni orospu çocuğu. Ve senin kı ını tekmeleyeceğim."

Öfkeyle saldırdı, kılıcı bir sağa bir sola savruluyor, adamın gardını yarıp yan tarafını yırtıyordu. İçeri itti, Yumruğunu yüzüne indirdi. Burnundan kan fışkırdı. "New York'ta böyle yaparız!"

Öfke gözlerini yaktı. Bir savaş çılgılığı atıp saldırdı. Kadın kılıcını adamın karnına sapladı, kabzasına kadar, adam yere düşerken kılıcı çekip kurtardı ve Roarke'a doğru döndü.

Kan, giydiği siyah zırha ve rakibinin parıldayan göğsüne bulaşmıştı. Yanlarında bir nehir ürkütücü, bulanık kırmızı renkte öfkelenirken, devasa üç kanatlı kuşlar süzülüyordu.

Ona doğru koşarken, duyduğu davul seslerini çarpan kalbi zannetti.

"Ben hallederim," diye bağırdı.

"Oh, Tanrı aşkına." Kılıcını havaya kaldırdı ama o daha darbeyi indiremeden Roarke kılıcını rakibinin boğazına sapladı.

"Bende olduğunu söyledim."

"Harika. Senin için puan. Şimdi-"

Var'ın üzerine atılmak ve kılıcının ucunu onun boğazına dayamak niyetiyle döndü. Başka bir savaşçı yoluna fırladı, sonra bir başkası ve daha fazlası.

Erkekler, kadınlar, dövmeli, silahlı. Kemiklerden gelen davul sesleri arttıkça ağaçlara ritmik bir şekilde vurmaya başladılar.

Eve ve Roarke içgüdüsel olarak birbirlerinin arkasını korumak için hareket ederken, "Hepsini alamayız," diye mırıldandı.

"Hayır." Geri uzandı, boştaki elini kendi eline aldı ve sıktı. "Ama onlara iyi bir mücadele verebiliriz."

"Onları uzak tutabiliriz." İlk grup yavaşça ilerlerken o da onlarla birlikte daire çizdi. "Destek gelene kadar onları oyalayın. Eğer kontrollere ulaşabilirsiniz -eğer lanet kontrolleri bulabilirsiniz, buna bir son verebilir misiniz?"

"Muhtemelen. Eğer şuradaki küçük piç kurusuna ulaşabilirsen."

"Onunla aramızda sağlam bir çizgi var. Lanet bir kılıç yeterli değil. Bekle bir dakika, bekle bir dakika."

Gerçek değildi, diye düşündü. Ölümcül, öldürücü ama yine de gerçek değildi. Ama silahı gerçektir. Onu göremiyordu, program aracılığıyla hissedemiyordu ama oradaydı.

Kas hafızası, alışkanlık, kökleşmiş içgüdü. Kılıcını sol eline kaydırды, bir nefes aldı. Elini yanına götürdü ve eli hatırladı. Şekli, hissi, ağırlığı.

Ateş etti ve ışının çarptığı savaşçının düşüşünü izledi. Tekrar ateş etti, tekrar, alanı dağıttı.

"Debriyaj parçası. Sağ ayak bileği. Alabilir misin?"

"Vakit yok." Roarke solundan gelen adama saldırmak için döndü. "Kontrollere vur. Lanet kontrolleri patlat."

"Hangi cehennemdeler?"

Adam kılıcını Roarke'un savunmasız tarafına indirmeden önce bir tane daha indirdi.

"Kapının sağ tarafı!" diye bağırdı, düşmüş bir savaşçıdan ikinci bir kılıç kaparak. "Yaklaşık bir metre yukarıda."

"Nerede bu lanet kapı?" Akıntılar gönderdi, vahşi ve kör bir şekilde ateş ediyordu. O doğaüstü yeşil ağaçlar ateşlenip tütüyor, çığlıklar havayı yırtıyor, o ise yönünü bulmaya çabalıyordu.

Hücum eden savaşçıları Roarke'tan uzak tutmak için umutsuzca tekrar tekrar ateş ederken, gelmeye devam ettiklerini fark etti.

Var oyuna hile karıştırmış, onu tek bir sonuca göre programlamıştı.

"Siktir et onu!"

Lanet nehrin karşısında, diye düşündü, ve doğuda. O ateşini yoğunlaştırdı. Beş metre yukarıda, diye tekrar düşündü ve bir dereyi beş metrelik geniş bir alana sürdü.

Göz ucuyla bir hareket yakaladı, sağ eliyle ateş etmeye devam ederken sol kolunu ve kılıcını kaldırmak için dönmeye başladı.

Roarke onunla karşıdan gelen savaşçının arasına girerek kılıcı elinden aldı.

Savaşçının diğer elindeki hançerin Roarke'ın böğrüne saplanışını şaşkınlık ve dehşet içinde izledi.

Aynı anda alev dilleri sert bir elektrik çatırtısı ve şangırtıyla püskürdü. Görüntüler parıldayıp kayboldu. O

Roarke'ı yakaladı ve sallanırken ağırlığını aldı. "Sıkı tutun. Tutun."

"Hile yaptın." Var, dumanla dolan odada yüzünde şaşkın bir öfkeyle duruyordu. Kapiya doğru koşmaya başladı.

Eve ona tek kelime bile etmedi, sadece onu bıraktı.

Var'ın vücudu sarsılıp titrerken, Roarke'ı yere yatırdı.

"Bir bakayım. Bir bakayım."

"O kadar da kötü değil." Zorlu bir nefes aldı, uzandı. "Sen de birkaç darbe aldın."

"Sessiz ol." Zaten mahvolmuş gömleğini yırtıp açtı, ceketini kenara itti. "Neden hep bu kadar çok giyiyorsun? kıyafetler?"

Ağladığını bilmiyordu, diye düşündü polis, soğukkanlı savaşı. Kendi ceketini çıkardığında, kolunu acımasızca yırttı, yüzünü buruşturdu. "Bir zamanlar güzeldi."

Kolunu katladı, kumaş yastığını adamın böğründeki yaraya bastırdı.

"Fena değil." İsa'nın öyle olmadığını umuyordu. onun yüzüne konsantre oldu. Eve'in yüzüne. Sadece Eve'in. "Cehennem ateşi gibi acıyor ama o kadar da kötü değil. Bir süredir daha önce bıçaklandı."

"Kapa çeneni, sadece kapa çeneni." İletişim cihazını çıkardı. "Memurun yardıma ihtiyacı var. Memur vuruldu. Memur vuruldu."

"Artık bir subayım, öyle mi? Bu yaralanmaya hakarettir." O gibi Adresi bağırarak söyledikten sonra kapıdan gelen şiddetli gümbürtü üzerine başını çevirdi. "Ah, işte destek geldi. Yüzünü sil, bebeğim. Gözyaşlarını görmelerini istemezsin."

"Boş ver onu." Ama kanlı elinin tersini yanaklarının üzerinde gezdirdi. Adamın elini derme çatma bandajın üzerine bastırdı. "Şunu tutar mısın? Tutabilir misin?" İkinci kolu da yırttı. "Beni terk etmiyorsun."

"Sevgili Eve. Hiçbir yere gitmiyorum." Yüzü, diye düşündü adam acı böğrünü dağlarken. "On iki yaşındayken bundan daha kötüsünü yaşadım."

İkinci pedi ekledi, elini onun elinin üzerine koydu. "Sen iyisin. İyi olacaksın."

"Ben de sana bunu söylüyorum," dedi kapı patlayarak açılırken. Giriş ekibi Peabody'nin de arkalarında olduğu bir halde içeri girdi.

"Doktor çağırın!" Eve talep etti. "Buraya lanet olası bir doktor getirin. Biz temiziz. Temiziz."

Peabody, "Etrafı temizleyin," diye emretti. "O pisliği emniyete alın." Eve'in yanında dizlerinin üzerine çöktü. "MT yolda. Ne kadar kötü?" Uzanıp Roarke'ın saçlarını yüzünden geriye doğru okşadı.

"Onu yan tarafından bıçakladı. Kan kaybetti. Sanırım yavaşlattık ama-"

"Hadi bir bakalım." Feeney çömeldi. "Geri çekil, Dallas. Hadi evlat, geri çekil." Feeney onu dirsekleyerek kenara çekti ve sargıyı yavaşça kaldırdı. "Bu iyi bir delik orada." Roarke'ın gözlerinin içine baktı. "Sanırım daha kötülerini de yaşadın."

"Var. Kendine ait bazı şeyleri

var." "Biz icabına bakarız."

"Temiz." McNab silahını ateşledi ve Peabody'nin yanına diz çöktü.
"Nasılsın?" diye sordu Roarke'a.

"Daha iyi olabilirdi ama yine de kazandık."

"Önemli olan da bu. Callendar banyodan havlu getiriyor. Seni iyileştireceğiz."

"Hiç şüphesiz." Oturmaya başladığında Eve tekrar itti.

"Hareket etme. Kanamayı yeniden başlatacaksın. Bekle-"

"Şimdi çeneni kapa," dedi ve onu kendine doğru çekerek dudaklarını sıkıca dudaklarına bastırdı.

Bölüm 22

Eve, ekip, komutanı Mira ve Cher Reo ile birlikte konferans odasında oturuyordu.

Ekranda kaydı oynatılırken diğerleriyle birlikte izledi ve kayıta savaştığı gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı siyah bir deri elbise ve bakır bir göğüs zırhı giyiyor.

Roarke'ın kanının hatırasını hâlâ ellerinde ve kendi vücudundaki ağrı ve yanıkları hissetmiyorsa saçma olurdu.

Yine, sanal görüntülere ateş ederken Roarke'ın onu saldırıdan korumasını izledi. Neden kontrollere daha önce ulaşmadığını düşündü. Neden onları daha önce bulmamıştı? Saniyeler önce olsaydı bıçağı alamazdı. Sadece saniyeler.

Tekrar olduğunu gördü, onu kurtarmak için pivot ve blok, Yüzündeki vahşeti. Ve bıçağın onun savunmasız tarafına kayması.

Sonra sahne değişti, sanki kanal değiştirilmişti ve onun patlamaları ve akıntılarıyla harap olmuş bir odada durdular, yoğun duman, kontroller alev alev çatırdıyordu ve Roarke'un kanı zemini boyuyor.

"Tuhaf bir şey," diye mırıldandı Reo. "Şimdi iki kez izledim, Raporunuzu dinledim ve hala inanmakta güçlük çekiyorum."

"Ayrıntıların mümkün olduğunca çoğunu medyadan uzak tutmamız gerekecek." Whitney odadaki yüzleri taradı. "Ne kadar

Bu odanın içinde mümkün olduğunca çok. Tüm kayıtlarına ve ekipmanlarına el konuldu mu?"

"Mekândaki her şey," diye onayladı Eve. "Başka bir deliği daha olabilir ama bunun pek olası olmadığına inanıyorum. Hepsini evine yakın bir yerde saklamış. Onu kısa süre içinde Mülakata alacağız." Döndü Mira'ya. "Ego, rekabet, başarı gururu?"

"Evet, tüm bu alanlar hassas noktalar. Sadece oyuna bağımlı hale gelmedi, aynı zamanda bir süredir oyunun içinde yaşıyor olabilir. Bu daha heyecan verici bir gerçeklik, her şeyi kontrol ettiği ama uzak durduğu bir gerçeklik. Sizinle oyuna katılmadı."

"O bir korkak."

"Evet, ama kendini üstün gören biri. Sen sadece hile yaptığın için kazandın. O da buna inanıyor."

"Silah oyunu, oyunu o kontrol ediyordu. Onu Minnock'a karşı birinci dereceden suçlayabilir miyiz?" Eve Reo'ya sordu.

"Hileli. Sadece Minnock'un oynamasını istediği ve kurbanın kazanabileceği söylenebilir. Ayrıca Minnock'un oyunu başlattığında teknolojiden haberdar olmadığına dair elimizde hiçbir kanıt yok."

"Bu saçmalık."

"Katılıyorum, ama bunu mahkemede makul bir şüphenin ötesinde kanıtlayamam. Birinci Adam'a gidiyoruz - sadece beni dinleyin," dedi Eve itiraz edemeden. "Minnock'a Birinci Adam, Allen'a Pervasızca Tehlikeye Atma, hem sana hem de Roarke'a aynısı, bir polis memuruna Saldırı ve bir yığın Siber

Suçlar, kayıtsız ekipmanlar, yalan beyanlar, vesaire. Onu paketleyeceğiz, Dallas, anlaşmayı yapacağız, aylarca sũrebilecek duruşmadan kaınacağız ve medyada teknolojiyi ve suçları sansasyonel hale getireceğiz. Elli dolar kazanacak.

ya da daha fazlası bir kafeste. Siber suçlamalar nedeniyle, bildiği ve sevdiği e-oyuncaklara erişimi olmayan bir kafes. Bu sert ve uygun."

"Cill ve Roarke için Cinayete Teřebbũs istiyorum. Onun suçlanmasını istiyorum, lanet olsun." Kendini geri çekti, içine çekti. "Bart Minnock için Birinci Cinayet'e giriyorum. Daha sonra indirim yaparsan kabul ederim ama onun suçlanmasını istiyorum ve anlaşmaya en yũksek noktadan başlamak istiyorum."

Reo Eve'in yũzũnũ inceledi. Orada her ne gũrdũyse geri çekildi. "Gũrũřme'de ne olacağını gũrelim ve oradan devam edelim."

"O zaman başlayalım."

Whitney onu kenara çekti. "Sabaha kadar terleyebilir. Sen biraz daha iyileşene kadar."

"Ben iyiyim, efendim." şimdi gidiyorum, diye dũřũndũ, ve sıcak gidiyor. "Zaten toparlanmak için birkaç saati vardı. Ona daha fazla zaman vermek istemiyorum."

"Seçim senin. Dallas mı? Bunu kişiselleştirme."

"Hayır, efendim."

Ama ũyleydi. Roarke'a doğru yũrũrken ũyle olduğunu dũřũndũ.

Baxter'ın dolabından aşırılmış bir gũmlek giymişti ve onun altında yarasının hũlũ taze, hũlũ çiğ olduğunu biliyordu. Rengi geri gelmişti, gũzleri berraktı. Kanı parmaklarının arasından sızdığında olduğu gibi solgun, çok solgun değildi.

"Bunu sonuna kadar götürmek istediğini biliyorum," diye söze başladı. "Anlıyorum. Ama kayıtları görmeni sağlayacağım. Eve gitmeli, reddettiğin o lanet ilaçları almalı ve Summerset'in tepende dolaşmasına izin vermelisin."

"Sen istersen

yaparım." "Roarke."

"Eve. Birbirimizi anlıyoruz, değil mi? Bitirelim şu işi." "Gözlem odasında bir sandalye olacak. Onu kullan."

Uzaklaştı ve Mira'yı buldu. "Senden bir iyilik isteyeceğim. Gözünü Roarke'tan ayırmamanı istiyorum. İhtiyacı varmış gibi görünürse, ona bayıltıcılarla dolu bir basınç şıngısı sapla. Suçu ben üstleneceğim."

"Merak etmeyin." Mira kolunu bir anlığına Eve'in beline doladı. "Sayıca üstün olacağız."

Başını salladı, sonra kendine silkelenmesini emretti. Sadece silkin ve işini yap. "Peabody." Durakladı, bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Sempatiksin, hatta biraz etkilenmişsin. Çok yumuşak değilsin, kimse bunu yutmaz. Ama sen ondan daha gençsin ve bunu saflık olarak algılayacaktır. Eğer biraz araştırma yaptıysa, ki yapmıştır, senin bir e-adamla birlikte olduğunu biliyordur."

"Anladım. Önerin nedir? Ben olsam dolabından çıkardığın ceketı çıkarırdım. Çıplak silahla gir ki aldığın darbeleri görsün. Bu ona biraz heyecan verecektir."

"Bu iyi." Ceketı çekiştirerek çıkardı, kolu sızlayınca dişlerini sıktı. Ceketı McNab'a fırlattı. "Sıkı tutun o."

Sonra Peabody'ye başıyla selam verdi ve Mülakat A'nın kapısını açtı.

Masada oturuyordu, ellerini kavuşturmuş, başı öne eğik. Onlar içeri girince başını kaldırdı ve Eve'e kederli bir bakış attı. "Ne olduğunu bilmiyorum. I-"

"Sessiz ol," diye tersledi. "Kayda geçin. Dallas, Teğmen Eve, ve Peabody, Dedektif Delia, Hoyt, Levar ile görüşmeye giriyor. Bay Hoyt, haklarınız okundu mu?"

"Evet, onlar-"

"Haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anlıyor musunuz?"

"Tamam, evet, ama mesele şu ki-"

"Bak pislik, senin saçma açıklamalarınla ve saçmalıklarınla vakit kaybetmeyeceğim. Oradaydım, unuttun mu? Senin iğrenç oyununu izledim."

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum." Ellerini kaldırdığında prangaları şangırdadı. "Her şey elimden kaçtı. Bir çeşit hata, ve ben onu düzeltmeye çalışıyordum ki-"

İki elini de masaya vurarak onu yerinden sıçrattı. Ama adamın bakışlarının kolundaki yaraya kaydığını gördü.

"Orada durdun, seni piç kurusu, o gaddarı izledin. Yarattığın dünya bizim için gidiyor. Sen orada

durdun." "Durdurmaya çalışıyordum ama-"

"Orada durmuş, gözlemliyordum. Gerçekten oynamak için fazla korkak." Elini uzatıp adamın gömleğinin önünü kavradı.

"Beni alt edemeyecek kadar zayıf mı?"

"Sakin ol, Dallas. Sakin ol." Peabody elini Eve'in omzuna koyarak onu uyardı. "Adam oldukça şaşırtıcı bir şey yarattı. O bir bilim adamı. Muhtemelen fazla çatışmaya

girmiyordur." "Kendimi koruyabilirim."

Eve tiksintiyle homurdandı ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

"Elbette." Peabody oturdu. "Ama Dallas gibi eğitimli ya da Roarke'un formunda birine karşı dezavantajlı olacağını söylüyorum. Fiziksel olarak. İş e'ye gelince? Ölçeğin dışındasın."

Eve soğuk bir tavırla, "Belki ikiniz biraz yalnız kalmak istersiniz," dedi.

"Hadi ama Dallas, hakkını vermelisin. Programı geliştirmen ne kadar sürdü? Teknoloji ultinin ötesinde. Kafam almıyor."

"Bu tamamen yeni bir seviye. Yıllarımı aldı ama ancak bu kadar zaman harcayabildim. Sadece oyun için değil, sizleri eğitmek ve ordu için de yepyeni bir dünyanın kapılarını açacak. Bu tür şeyler." Şimdi hevesle öne doğru eğildi. "Bir şeyler yaratmak, topluma bir şeyler vermek istedim. Bunu rafine etmeden önce düzinelerce teori, uygulama ve program denedim. Gerçekçilik oyuncuya gerçek risk ve ödül sunuyor. Ve bu..." Geri çekildi. Bir çukur kazmak.

"Gerçek bir zarara yol açacağını hiç düşünmemiştim. Bu nedenle, aynı gerçekçiliği sunmak, ancak yaralanmaya neden olma potansiyeli olmadan yeniden düzenlemek için çalışıyorum."

"Zarar verebileceğini, hatta öldürebileceğini biliyordun," dedi Peabody, hâlâ gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde. "Bu yüzden onu düzeltmeye çalışıyordun."

"Evet, evet. Kimsenin zarar görmesini asla istemem."

"O zaman neden Bart'a söylemedin? Programın ölümcül derecede hatalı olduğunu ona neden söylemedin?"

"Ben... diski alacağını bilmiyordum. Kaydını tutmadı, hiçbir şey söylemedi."

"Ama ofis dışında üzerinde çalıştıysanız, orada, U-Play'de ne işi vardı?"

"Onun için çalıştırmak, onunla birlikte beyin fırtınası yapmak istedim ama diski kendisi denemek için almış olmalı." Var başını tekrar ellerinin arasına indirdi. "Bunu neden yaptığını bilmiyorum.

Neden böyle bir risk aldı?"

"Bart'a işinizden, programdan ve risklerden bahsettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Kesinlikle."

"Sadece Bart

mı?"

"Bu doğru. Deney diskini aldığını o ana kadar fark etmemiştim-"

"O zaman Cill neden hastanede?" Peabody ısrar etti.

"Bart'a sadece bir tane götürdüyseniz, ikinci program diskini nasıl ele geçirdi?"

"Bart'tan sonra ona anlattım." Gözlerini açtı, kederli bir masumiyetle. "Birine söylemem gerekiyordu."

"O da saçmaladı ve Bart'ın hatasını tekrarladı öyle mi?"

Arkasına yaslandı, çenesini düzeltti. "Öyle olmalı. Bu konuda hiçbir şey söylemedi. Benny'ye sorabilirsin."

"Ona soracağız. Komadan çıktı," diye yalan söyledi Eve ve geri döndü. "Doktorlar tamamen iyileşeceğini ve yarın bizimle konuşabileceğini söyledi." Saatine baktı. "Bugün daha geç olsun."

"Tanrı'ya şükürler olsun. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Ama anlamalısın, gerçekten çok kızgın. Bart konusunda gerçekten yıkılmış durumda ve bana çok kızgın. Beni suçluyor."

"Bunu hayal edin. Ve Var, o diski ona senin verdiğini ve üzerinde çalışmasını söylediğini söylediğinde kime inanacağımızı bir düşün."

"Ben asla böyle bir şey yapmadım. Bunu asla kanıtlayamazsınız. Benim sözüme karşı Cill'in sözü ve o beyin ameliyatından yeni çıktı. Belki de bir avukat tutmalıyım. Eminim bir avukat da sana aynı şeyi söyleyecektir."

"Avukat mı istiyorsun? Olur. Siz bu ayarlamaları yaparken biz de görüşmeyi sonlandıracağız. Ve siz bu sırada, e-ekip değerli programınızı, kayıtlarınızı ve kayıtları, kayıtsız kayıtlarınızı ve bunları imha etmek."

"Bekle! Bekle!" Geldiğinde bağları tekrar takırdadı. sandalyesinden yarıya kadar kalktı. "Bunu yapamazsınız. O benim işim. Benim malım. Bunu yapmaya hakkınız yok."

"Avukatına söyle."

"Sadece bekleyelim. Sadece bekleyelim."

"Şu anda yasal temsil istemediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Evet. Bunu konuşarak halledelim." Adam ellerini tekrar kavuşturdu ama Eve bu kez parmak eklemlerinin beyazladığını fark etti. "Bu

iş değerli ve karmaşıktır. E-çalışanlarınız bunu anlamayacak. Yapımı yıllar aldı. Bu benim."

"Senin mi? U-Play'in değil mi? Bir sözleşmen var, Var. Paylaşın ve aynı şekilde paylaşın. Herhangi biriniz bir şey geliştirirse, o da kitty'ye gider."

"Bu pek de adil görünmüyor," diye ekledi Peabody. "Bunu kendi başına yaptığın zaman değil. Bu kadar parlak bir şeyi."

"Bunu paylaştım ama Bart... Bak, tüm bunları Bart'la konuştum ve o bunun bir parçası olmak istemedi. Bu yüzden benim. Sadece benim."

"Bart'a çalışmadan, programın konseptinden bahsettiniz mi?"

"O bir pazarlama dehası. Pazarda devrim yaratabilirdik."

"Ama basiretsizdi."

"Oyun oyundur, bu Bart'ın cümlesiydi. Bunun ötesini göremiyordu, olasılıkları göremiyordu. O risklerle ilgiliydi. Yani bu benim. Tüm işi ben yaptım, tüm zamanı ben harcadım, kendi zamanımı."

"Ve bu konsept ile teknolojiyi birleştirerek Fantastik," diye bitirdi Eve. "Sadece senin değil." Parmağıyla işaret etti. "Hile yaptın."

"Ben yapmadım!" Yanaklarında sıcak ve parlak bir renk oluştu. "Bak, bir seçimi vardı ve onu yaptı. Her şey seçimlerle ilgili, değil mi? Her oyuncu hangi eylemi yapacağına karar verir, sonra da onu oynar. dışarı."

"Ve Bart senden daha iyi bir oyuncuydu."

"Saçmalık."

"Daha iyi odaklandı ve uzun vadeli stratejiye baktı. Siz detaycısınız ve büyük resmi kaçırma eğilimindesiniz."

"Ölen kişi o," diye karşılık verdi Var.

"Evet, beni orada yakaladın. Ona tuzak kurdun ve onu indirdin."

"Gerçekler." Var parmağını masaya vurdu. "Bart diski aldı. Bart fişe taktı. Bart oyunu oynadı. Ben orada değildim. Kimse onu oynamaya zorlamadı. Kötü bir oyun oynadı, korkunç bir kaza geçirdi ama bundan ben sorumlu değilim. Programı ben yarattım, teknolojiyi ben geliştirdim, ama bu, taşıdığınız silahı yapan adamın, onu vurduğunuzda sorumlu olduğunu söylemek gibi bir şey. Birisi."

"Haklı." Peabody başını salladı. "Sen sadece bu işin arkasındaki beyinsin."

"Bu doğru."

"Sanırım dört kişi arasında en zeki olan da sensin. Hiçbiri senin yaptığına yakın bir şey bulamadı."

"Asla kendi kutularının dışında düşünmezler." Havaya birbiriyle bağlantılı dört çizgi çizdi. "Dört kare."

"Onların görebildiğinden çok daha fazlasını görebilmek senin için sinir bozucu." Peabody biraz sempati ile iç çekti. "Neden hiç serbest kalmadın, kendi başına dışarı çıkmadın? Onlara ihtiyacın yoktu."

Omuz silkti.

Peabody, "Ya da belki sen yaptın," diye devam etti. "Demek istediğim, akıllı bir adam diğer insanları kullanması gerektiğini bilir, onların beyinlerini alır,

İşin bir kısmını onların halletmesine izin verin ki en önemli şeye odaklanabilsin. Onları uzun zamandır tanıyorsunuz, onlarla çalıştınız, bu yüzden güçlü ve zayıf yönlerini biliyorsunuz, ve bunları büyük resim için nasıl kullanacağımızı

öğrenmeliyiz." "İşinizi yapabilmeniz için geçiminizi sağlamalısınız."

"Doğru. Bunu onlar sağladı. Anladım. Yani Bart'a verdiğinde disk, gerçekten sadece bir deneydi. Ne olacağını görmeniz gerekiyordu. Gerçek bir insan oyuncuyla test etmek için."

"Bu doğru. İyi oyun çıkarıyor. Daha uzun süre dayanacağını düşünmüştüm... Bilemiyorum," dedi, geri adım atarak. "Orada değildim."

Peabody, "Cill'e diski verdiğinde de bilemezdin," diye onayladı. "Onun düşeceğini bilemezdin. Ayrıca, silahları da en az rakiplerinkine kadar ölümcüldü. Onları silahsız göndermiş olamazsın."

"Adil olmak zorundaydı." Var öne doğru eğildi ve Peabody'ye odaklandı. "Bak, Bart bu senaryoyu milyonlarca kez oynadı. Kara Şövalye'yi nasıl alt edeceğini bulamadıysa, bu benim suçum değil. hata."

"Nasıl olabilir ki? Onlara sizin programınızı, yeni teknolojinizi taktıklarını söyleseydiniz, bu geçerli bir deney olmazdı. Gerçek bir oyuncunun gerçek olduğuna inanıyorsun, değil mi?"

"Aynen öyle." Masaya hızlı bir tokat attı. "Başka türlü bir anlamı yok."

"Onlara diskleri verirken program hakkında bilgi verme sorumluluğunuz yoktu."

"Hayır, ben yapmadım. Ondan sonra olanlar onların suçuydu."

Eve konuşmaya başladı, sonra Peabody'nin onunla oynamasına izin vermek için başparmaklarını ceplerine soktu.

"Ama bunlar ilk deneyleriniz olamaz. Sizin gibi titiz ve ilgili bir bilim adamı için değil. Oyunu kendiniz oynamış olmalısınız."

"Droidleri kullandım, teknolojiyi ve neyin mümkün olduğunu anladıktan sonra, holoslara karşı droidleri kullandım. Hepsi kayıtlarımda var. Her şeyi belgeledim. Ben yanlış bir şey yapmadım. Kimsenin zarar görmesi benim suçum değil."

"Droidler ve holos." Peabody alçak sesle ısıklık çalarak hayranlıkla başını salladı. "Dostum, bu oyunu izlemeyi çok isterdim."

"Holos zamanın yüzde seksen dokuz nokta ikisini aldı. Ama saatlerce çalıştırabiliyorlardı. Çok soğuk."

"Dışarı çıkmayacaklarını biliyordun," diye mırıldandı Eve. "Arkadaşlarınızı, ortaklarınızı o sanal odalara gönderdiğinizde, hayatta kalma şanslarının neredeyse hiç olmadığını biliyordunuz. oyun."

"Bilemezdim." Kollarını kavuşturdu, biraz gülümsedi.

"Bizi yakaladınız." Eve başını salladı. "İçeri kendi başlarına girdiler. Sen orada değildin. Onları zorladığın gibi değil oyna."

Parmağını uzattı. "Bingo."

"Bart'ın gitmesini istemek, bu da bir suç değil. Ve sen onun gitmesini istedin, değil mi Var? Onlarla işin bitmişti. Uğruna çalıştığın şeye sahiptin ve işte Bart. Neredeyse senin kadar zeki, yaratıcı ve vizyoner,

oynamayı reddediyorsun. İşin tüm kaynakları, mevcut tüm araçlar, kurulmasına yardım ettiğiniz şeyler. Ve o hayır dedi, zar yok, oraya gitmiyorum. Ona bu işi reddetme hakkını veren neydi?
Sen?"

"Buna hakkı yoktu. Ben de en az onun kadar U-Play'in bir parçasıyım. En az onun kadar önemli. Ama Bart hayır derse herkes kabul ederdi."

"Bu çok sinir bozucu. Ama Bart etrafta değilse, bir seviye yükselirsiniz. Daha fazla kontrol, daha fazla güç, daha fazla söz sahibi olursunuz."

"Dediğin gibi, onun gitmesini istemek bir suç değil."

"Ve senin sorumlu olmayacağın bir yolun vardı ve o gitmişti. Bu harika."

"Benim yaptığım şey bu. Senaryoyu oluşturuyorum, teknolojiyi yaratıyorum ve oyuncu karar veriyor. Biraz kazanır, biraz kaybeder."

"O kaybeder, sen kazanırsın." Eve topuklarının üzerinde yavaşça ileri geri sallanırken onun kendini beğenmiş, memnun yüzünü inceledi. "Ve bu konuda elimizi kolumuzu bağladın. Anlasak bile cinayet için üzerine gelemeyeceğimizi hep biliyordun."

"İtiraf etmeliyim ki, bunu anlayacağınızı düşünmemiştim. Bir süre için değil, en azından ben programı piyasaya sürene kadar.

Bu arada, askeri ve güvenlikle ilgili. Çocuklar için değil. Kayıtlarımda ve notlarımda bu teknolojiyi asla açık pazar için tasarlamadığımı görebilirsiniz. Bu konuda bana karşı gelemezsiniz."

"Onlara diskleri verdiniz ve büyütme işleminden bahsetmediniz."

"Evet, onlara diskleri verdim. Ne olmuş yani? Ve Bart beş

dakika sonra büyütme işlemini çözmüş olmalıydı.

dikkat ediyordu. Onu oyunu oynamaya ben zorlamadım ki."

"Cill'in yeni teknolojiden haberi yoktu. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordu."

Omuz silkti. "Tamam, ne olmuş yani? Onun da anlaması gerekirdi. O kadar zeki ki. Benny şimdiden Bart'ın toplantılarını, görüşmelerini ona yaptırmak için sesler çıkarıyor."

"Onu senin önüne itmek." Eve başını salladı. "Kalbinden bıçaklanmak yerine düşmesi çok kötü oldu."

"Oyuncu bilincini kaybederse program kapanıyor. Başıma gelene kadar bunu fark etmemiştim. Droidlerin sorunu bu. Şimdi biliyorum, böylece ayarlayabilirim. Oh, ve söylemek istediğim, orada iyi dayandın. Sen ve Roarke gerçekten biraz yetenek gösterdi. Ama alternatif silahlar getiremezsin. -Bu oyun değil. Dediğim gibi, kapatmaya çalışıyordum ama bir aksaklık oldu. Olur böyle şeyler." Tekrar gülümsedi. "Roarke'ın sert bir darbe aldığını gördüm. Umarım iyidir."

Eğildi. "Siktir git."

"Kızmana gerek yok." Genişçe gülümsedi. "Sen tesadüfen içeri girdin ve ben de deneysel bir oyunun ortasıdaydım ve bu da yasalara aykırı değil. Dinle, beni kayıtsız olarak yakalayabilirsin. Para cezasını öderim, kamu hizmeti yaparım, her neyse. Beni kendi evimde vurduğun için seni dava bile etmem. Şimdi gerçekten hastaneye gidip Cill'i görmeliyim. Nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum. Yaşadıklarından sonra beyni allak bullak oldu. Artık gidebilir miyim?"

"Evet. Evet, Var, gidebilirsin. Bir kafes aracılığıyla cehenneme. Tutuklusun."

"Tutuklama mı?" Gözlerini devirdi. "Hadi, hadi, bunu daha önce de yaşadık."

"Bu doğru ve programı yarattığınızı, hem Bart'a hem de Cilla'ya diskleri, onları büyütme işleminden ya da risklerinden haberdar etmeden verdiğinizi itiraf ettiniz."

"Onları ben oynatmadım. Ben-"

"O yolda ilerlemeye devam et," diye öğüt verdi Eve. "Bu işin sonu sana dokunacak. Savcılık suçlamalar için gün sayacak. Bart'a karşı Birinci Cinayet, ardından bir polis memuruna ve usulüne uygun olarak yetkilendirilmiş bir uzman danışmana, bir sivile Kasıtlı Saldırı, Cilla'ya karşı Cinayete Teşebbüs, çeşitli ve muhtelif siber suçlar diyeceğiz."

"Ben kimseyi öldürmedim!" diye bağırdı. "Oyunu kaybettiler."

"Senin oyunun," dedi Eve. "Sizin kurallarınız. Senin oyunun. Eğer o kafesten çıkarsan çok ama çok yaşlı bir adam olacaksın, Var. herhangi bir elektronik. Artık sana oyun yok, seni sikik."

"Bu çok saçma." Peabody'ye baktı. "Bunun saçma olduğunu biliyorsun. Anlıyorsun."

"Evet, anlıyorum. Şöyle söyleyeyim. Ortağımla aynı tema. Oyun bitti, sikik. Kaybettin."

Yüzü soğuk, gözleri donuk Peabody ayağa kalktı. "Onu ben götüreceğim Dallas. McNab ve ben onu geçireceğiz."

"Tamam." Şimdi oturuyordu, aniden ve tamamen bitkin düşmüştü. "Tamam. Peabody? İyi iş çıkardın."

"Bu adil değil," diye itiraz etti Var. "Bu sadece başka bir hile. Beni bunun için hapse atamazsınız," diye devam etti Peabody

onu ayağa kaldırdı. "Ben hiçbir şey yapmadım. Orada değildim. Bu onların hatası."

Adamın sesi ve içindeki gözyaşları kaybolurken Eve gözlerini kapattı.

En azından zihninin küçük bir bölümünde buna inandığını düşündü. Sağlamaktan başka bir şey yapmamıştı, bu yüzden sonuçlardan sorumlu tutulamazdı. Ve belki de avukatları, onları bulduğunda, bu oyunu oynayacaklardı, ama Reo'ya ve sisteme inancı vardı.

Yapmak zorundaydı.

Roarke içeri girip kapıyı kapattığında gözlerini açtı. Karşısına oturdu ve vahşi mavi gözlerini onunkilerden ayırmadı.

"Bir polisle aynı hücreye girmeyeli uzun zaman oldu."

"Sana haklarını okumamı ister misin?"

"Bundan feragat ediyorum. Bırak Peabody onu yönlendirsin. İyi iş çıkardı."

"Bu saçmalıkların bir kısmına inanıyor, ölmesinin Bart'ın kendi suçu olduğuna, komada olmasının Cill'in sorunu olduğuna kendini ikna edecek kadar." Sözlerini bitirmeden önce kalbi sıkıştı. düşünce. "O bıçak sana birkaç santim daha fazla girseydi, bu senin kendi hatan olurdu."

"Bu mantığa göre, şu anda burada oturup size bakmamın nedeni kendi çevikliğim ve becerim olmalı. Yorgunsunuz, Teğmen, üzgünsünüz ve biraz da hırpalanmışsınız."

"Sinirlenmek ve tatmin olmak istiyorum. Bunu yapacağım. Onun arkadaşları, kendilerinin de onun arkadaşları olduğunu sanıyorlardı. O kullandı

Onlardan istediğini aldı ve sadece kendisine faydalı olacak kadarını geri verdi. Birlikte çalıştıkları, birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca onun için hiçbir zaman gerçekten bir şey ifade etmediler."

Bir nefes aldı ve bıraktı. "Hayır, daha da kötüsü, onlar sadece bir amaç için bir araçtı, sadece galibiyete ulaşmak için seviyelerdi. Bu bana arkadaşlıklarda ve dostluklarda nelerin yer aldığını düşündürdü.

Ortaklıklar. İlişkiler. Daha iyi bir arkadaş, daha iyi bir ortak olmaya çalışabilirim ama muhtemelen unutacağım."

"Oturduğum yerden gayet iyi idare ediyorsun, ama istersen sana hatırlatmaktan mutluluk duyarım."

"Roarke." Masanın üzerinden uzanıp onun ellerini tuttu.

"Coltraine öldüğünde, yaptığım şey yüzünden neyle uğraştığını anladığımı sanmıştım. Ne olduğumu. Ama yanılmışım. Ve bu gece. Çok hızlı oldu. Kontrolleri bulmaya çalışırken o lanet odayı paramparça ettim. Ve buldum da. Buldum ama saniyeler sonra. Saniyeler içinde o bıçağı gördüm.

içine girdi ve dünya durdu. Her şey sona erdi." "Ama

bitmedi." Ellerini sıktı. "Ve işte buradayız."

"Senden önce de iyiydim, sen yokken de. Gayet iyiydim. Tanrı biliyor ya, sen de benden önce gayet iyiydin."

"Sadece iyi olmak istemiyorum. Sen istiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Yani, iyiydi. Neye sahip olabileceğini bilmediğinde, sahip olduklarıyla idare edersin. Ama artık biliyorum ve sensiz yapabileceğimi sanmıyorum. Ne iyi, ne tamam, ne de ona yakın bir yerde olurdum. İnsanlar nasıl atlatıyor bilmiyorum. Geride kalan tüm insanlar, gözlerinin içine bakıp o gitti ya da bu gitti demek zorunda kaldıklarım. Bir sonraki nefesi nasıl alıyorlar bilmiyorum."

"Gerçek anlamda, yaptığınız şeyi bu yüzden yapmıyor musunuz? Ne iseniz osunuz?"

"Belki de. Bunu düşünemezsin yoksa seni deli eder. Ya da üzgün ve yorgun." Bir an için gözlerini kapattı, sonra doğrudan onunkilere bakmak için açtı. "Oradayken ve bir daha dışarı çıkamayacakmışız gibi görünürken, bununla başa çıkabilirdim. Çünkü... Bunun aptalca olduğunu biliyorum."

"Birlikte öleceğiz," diye bitirdi.

Bu kadar iyi anlaşılmanın güzelliği ve tuhaflığı karşısında yarım bir kahkaha attı. "Bu muhtemelen hasta ve bencil, ve Mira'nın seçebileceği bir sürü nevrotik şey. Ama, evet. Birlikte batmak bir şeydir. Bir sonraki nefesi sensiz almak? Bu mümkün değil. Ama senin her gün bununla başa çıkma ihtimalin var. Roarke, keşke-"

"Yapma." Parmakları onunkileri sıkıca kavradı ve sesi keskinleşti. "Orada oturup bana farklı olmasını dilediğini söyleme. Olabileceğini. Farklı olmasını istemiyorum. Bir polise aşık oldum, değil mi? Cesaretimi kırmasına rağmen bir polisle evlendim. İkimiz de kolay insanlar değiliz."

"Gerçekten değiliz."

Kaşını kaldırdı. "Kolay mı istiyorsun?" "Hayır.

Kesinlikle hayır. Ben seni istiyorum."

"Tam olarak istediğimiz şeye sahip olduğumuz için şanslı olan bizler değil miyiz?"

"Evet. Eve gitmeliyiz." Uzun bir nefes verdi. Ayağa kalkarken, "Biraz uyu," diye ekledi. Roarke'un yüzünü gördü.

Vücudu kaskatı kesildi, ayağa kalkarken yüzünün buruştuğunu gördü. "Summerset senin tarafına bir göz

attıktan sonra."

"Benimle uğraşmasına ihtiyacım yok. Bu iş görür."

Küçük olabilir, önemsiz olabilir, diye düşündü, ama her zamanki rutinlerini tersine çevirmek hem rahatlatıcı hem de biraz tatmin ediciydi.

"Hasta bakıcılar hastanede takip edilebileceğinizi söylediler," diye hatırlattı ona. "Yani ya o ya da Summerset."

"Bıçak etten başka bir şey almadığı için tam anlamıyla bir et yarası."

"Bu senin etin dostum, bu da onu benim yapar. Bu durumda, Summerset, bir yatıştırıcı ve biraz uyku ile gideceğim. Ve tartışmadan önce, gitmek istemediğim halde beni kaç kez hastaneye sürüklediğini ya da boğazımdan aşağı sakinleştirici döktüğünü bir düşün. Sen sadece bir danışman olsan da, ben senden üstünüm. Benim gözetimimde yaralandın."

"Bundan zevk alıyorsun."

"Belki biraz. Muhtemelen eve döndüğümüzde ve Summerset sana acı verdiğinde daha fazla. Ama şu an için?" Kolunu beline dolayan adama baktı. "Bana yaslan. Acıdığını biliyorum."

"Kesinlikle öyle," diye itiraf etti ve birlikte dışarı çıkarken biraz ona yaslandı.

Sonsöz

Eve camdan Benny'nin Cill'in yatağının yanında oturduğu yere baktı, eli Cill'in hareketsiz elinin üzerindeydi. Dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordu ve bakışları elindekinden Cill'in yüzüne doğru ilerlerken ona bir şeyler okuduğunu hayal etti.

Gözleri saldırıdan beri olduğu gibi kapalı kalmıştı. Roarke'a, "Söylentilere göre her gün bütün gün buradaymış," dedi. "Gecenin çoğunda da -tabipleri ikna edebilirse tabii."

"Hala bir değişiklik yok."

"Hayır. Değişiklik yok." İçeri girdi. Benny cümlenin ortasında durdu.

"Whirlwind'in son sayısını okuyoruz." Ama elindekini bir kenara bıraktı. "Misafirim var, Cill."

Roarke, "Biraz hava almak istersen bir süre onunla oturabiliriz," dedi.

"Hayır, ama teşekkürler."

"Bilmenizi isterim ki," diye başladı Eve, "Var'ın avukatları ve savcılık bir savunma anlaşmasına vardılar. İstersen senin için her şeyi açıklayabilirim, ama kısa versiyonu, gezegen dışında elli yıl ağır hapis yatacak."

"Fark etmez. Ona ne olduğu önemli değil. Önemli olan tek şey o. Üç gün oldu. Doktorlar, onlar

Her günün güzel olduğunu söylerdi. Beş dakika içinde uyanabileceğini. Ya da beş yıl. Ya da asla."

"Onun uyanacağına inanıyorsun." Roarke elini Benny'nin omzuna koydu.

"Ve bence bunu yaptığında Var'ın bedelini ödemesi onun için önemli olacak. Ona, Bart'a ve hepinize yaptıklarının bedelini ödeyecek," diye ekledi Eve.

"Bizden biri olduğunu sanıyorduk ama değilmiş. Dört kare-ama hepsi bir yalandı. Anlamıyorum. Anlayamıyorum. Tüm bu yıllar boyunca her gün birlikteydik. Birlikte çalıştık, okuduk, oynadık, yedik, güldük, ağladık. Nasıl oldu da onun yaptığını yapabiliirdi. Bunu asla anlayamayacağım, o yüzden benim için bir önemi yok. Benim için bir daha asla önemli olmayacak."

Ama kesik kesik bir nefes aldı. "Neden onun yerine benim peşimden gitmedi? Neden?"

"Gerçeği mi yoksa kolayı mı istiyorsun?" Eve'e

baktı. "Gerçeği."

"Sen daha faydalıydın, o ise daha tehlikeliydi. Onun zihninde, onun planında. O daha çok bir liderdi, sen ise yalnızlığı, araştırmayı tercih ediyordun. Seni kullanabilirdi ve seni yeterince kullandığında ya da dayanamadığında sana da tuzak kurardı."

"Eğer onunla gitseydim. Eğer sadece-"

"Sen olmasaydın ölmüş olacaktı," dedi Roarke. "Onu öldürmek istedi Benny ve eğer sen orada olmasaydın, eğer sen

Onu bulduğunuzda her saniye yanında kalsaydınız, işini bitirirdi. Sen onun hayatını kurtardın."

Roarke bir sandalye çekip Benny'nin yanına oturdu. "U-Play ile şimdi ne yapacaksın?"

"Bu umurumda değil."

"Edecek. O da senin gibi, Bart gibi buranın inşasına yardım etti."

"Eğer yapmasaydık, Bart hayatta olurdu. O burada olmazdı."

"Hayır. Var sorumlu," diye düzeltti Eve. "Ne bir şirket, ne bir oyun, ne de teknoloji. Bir adam. Onu buraya o koydu."

"Bunu biliyorum." Sesi yorgun çıkan Benny ellerini gözlerine götürdü. "Biliyorum ama... Bunu satın alabilirsin," dedi Roarke'a. "İyi insanlarımız var ve-"

"Yapabilirim ama yapmayacağım. Bart bunu istemez, o da istemez."

"Bundan nefret ederdi. Ama çok kötü yaralandı. Bunu atlatsa bile, atlattığında bile gidecek o kadar çok şeyi olacak ki.
"

"Ama yalnız değil," diye mırıldandı Roarke.

"Hayır, yalnız değil." Gözleri tekrar Cill'in yüzünde olan Benny, başparmağıyla onun elinin arkasını okşadı. "Burada oturmuş, ona onu sevdiğimi söyleme fırsatını bulduğum onca zamanı düşünüyorum. Onu çocukluğumuzdan beri seviyorum ama bunu ona söyleyecek ya da gösterecek cesaretim hiç olmadı. Sahip olduğumuz şeyi mahvetmekten korkuyordum. Ve şimdi-"

"Zaman kaybetmeyi bırakacaksın," diye

bitirdi Roarke. "Anlamıyorsun."

"Öyle değil mi?" Roarke Eve'e baktı. "Aşk ve sana, senin için neler yaptığını biliyorum. Biliyorum ki, aşkın çiçekleri

dostluk ya da dostluk sevgiden doğabilir. Her ikisi de değerlidir. Ve her ikisine de sahip olduğunuzda, yapılamayacak çok az şey vardır."

"Kendin için üzölmeyi bırakmalısın," dedi Eve ona. "Ve yapılabilecekleri yapmaya başlamalısın."

Benny'nin yüzünde öfke parladı, sonra söndü. "Haklısın. Ne yapamayacağımı, ne istemediğimi düşünerek ona yardım etmiyorum. Var'ı siktir et. Kazanmasına izin vermeyeceğiz. Kahretsin, Cill, kazanmasına izin veremeyiz. Elli yıl mı? Elli yılda yapabileceklerimizi bir düşün. Daha yeni başladık."

Elini yanağına götürmeye başladı, durdu. "Parmakları hareket etti." Elini daha sıkı sıkarken sesi titriyordu. "Parmakları hareket etti." Elini onunkinden dışarı itti. yüzüne dokunmak için sandalyeye oturdu. "Cill. Cill. Hadi, Cilly, lütfen."

Cill'in kirpikleri titreyince Eve, "Onunla konuşmaya devam et," diye emretti.

"Uyan. Lütfen, Cilly, uyan ve bana bak. Sadece bana bakamaz mısın? Uyanmana ihtiyacım var. Sana çok ihtiyacım var, Cill." Dudaklarını yanağına dokundurdu, sonra nazikçe dudaklarının üzerinden geçirdi. "Uyan, Cill."

"Benny." Kelime ham ve zayıftı, gözleri donuk ve odaklanmamıştı ama açıldı. "Benny."

Roarke ayağı kalktı ve Eve'e başıyla selam verdi. "Doktoru çağırmalarını söyleyeceğim."

"Hey, Cill." Benny'nin gözyaşları yüzüne damladı. "Selam."

"Benny. Korkunç bir rüya gördüm. Benimle kalabilir misin?"

"Tam burada." Yatak muhafazasını itip onun yanına oturdu.
"Tam buraya. Hiçbir yere gitmiyorum."

Eve odadan çıktı ve hemşirelerden biri aceleyle içeri girerken kenara çekildi. Roarke'a doğru yürüdü. "Onlara bir süre. Peabody ve ben yarın tekrar gelip onun ifadesini alacağız." Arkasına baktı. "Onu uzun ve acılı bir süreç bekliyor."

"Başaracak. Başaracaklar."

"Evet, sanırım öyle."

Arkadaşlıktan aşka. Belki onlar için işe yarar.

Bir de diğer seçenek vardı. Asansörle aşağı inerlerken, aşktan arkadaşlığa, diye düşündü. Roarke'la bu yolu seçtiklerini düşündü.

Her şey yolunda gibi görünüyordu.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

